El a ales trădarea. Ea alege răzbunarea.

Prima carte a seriei

DESTINUL REGINEI

ASCENSIUNEA

„O aventură literară extraordinară,
care îți taie răsuflarea!"
Booklist

LEDA EDGE

REBECCA ROSS

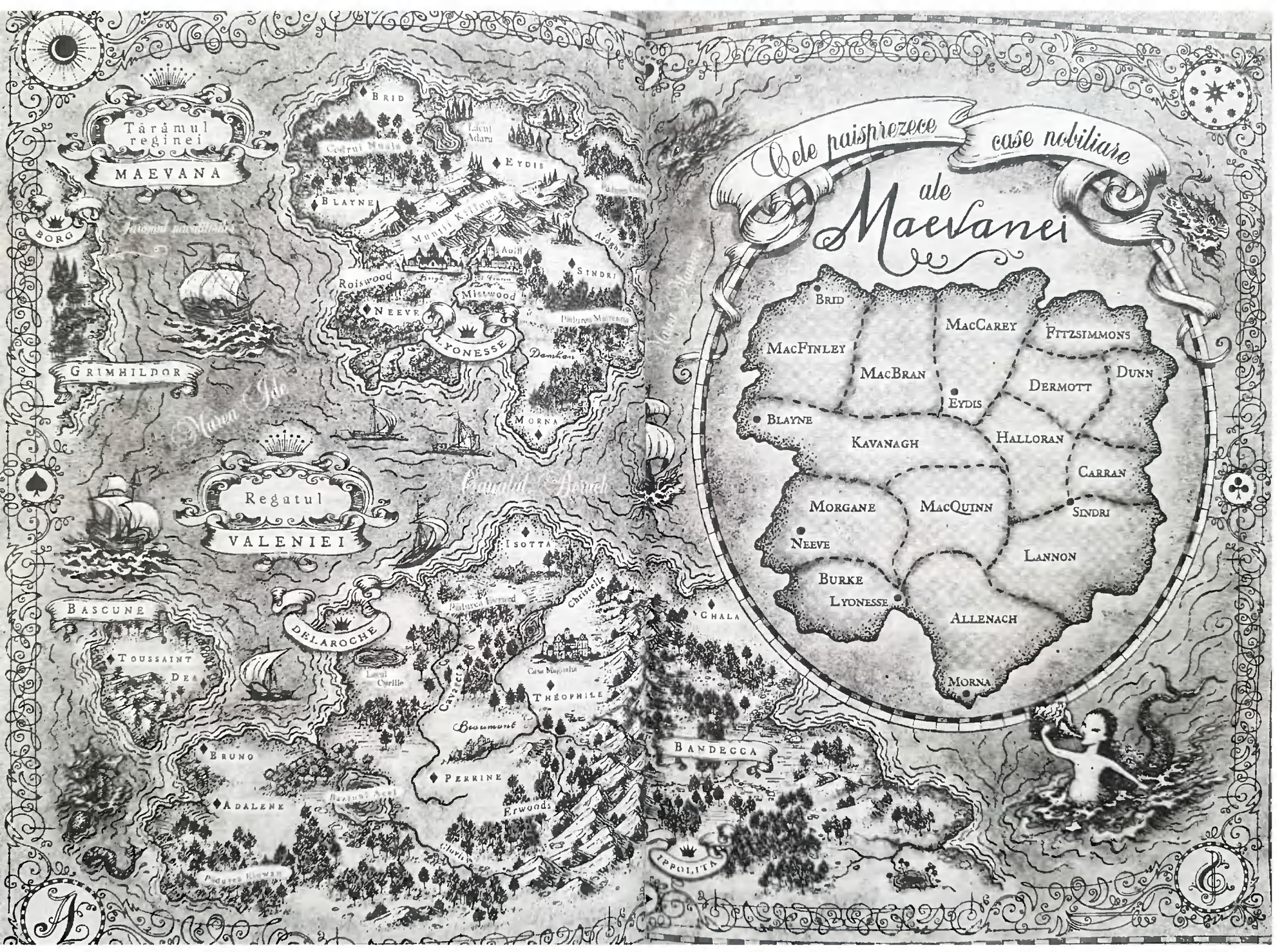
Cele paisprezece case nobiliare ale Maevanei
BRID
MACFINLEY
MACCAREY
FITZSIMMONS
MACBRAN
DERMOTT
DUNN
EYDIS
BLAYNE
KAVANAGH
HALLORAN
CARRAN
MORGANE
MACQUINN
SINDRI
NEEVE
LANNON
BURKE
LYONESSE
ALLENACH
MORNA
Ținutul reginei MAEVANA
BORG
GRIMHILDOR
Regatul VALENIEI
BASCUNE
DELAROCHE
BANDECCA
IPPOLITA
Lacul Adaru
Munții Kellach
Aoiff
Roiswood
Mistwood
Pădurea Mistreților
Damhan
Isotta
Christelle
Pădurea Ormond
Lacul Cyrille
Casa Magnolia
Cavarec
Beaumont
Pădurea Elmwood
Erwoods
Pădurea Rowan
Toussaint
Bruno
Adalene
Perrine
Théophile
Ghala

LISTA PERSONAJELOR

CASA MAGNALIA

Văduva, proprietara Casei Magnalia

Arialii Casei Magnalia

Solene Severin, maestră a artelor plastice
Evelina Baudin, maestră a muzicii
Xavier Allard, maestru al artei dramatice
Therese Berger, maestră a înțelepciunii
Cartier Évariste, maestru al cunoașterii

Ardenele Casei Magnalia

Oriana DuBois, ardenă a artelor plastice
Merei Labelle, ardenă a muzicii
Abree Cavey, ardenă a artei dramatice
Sibylle Fontaine, ardenă a înțelepciunii
Ciri Montagne, ardenă a cunoașterii
Brienna Colbert, ardenă a cunoașterii

Alte personaje care au vizitat Casa Magnalia

Francis, curier
Rolf Paquet, bunicul Briennei
Monique Lavoie, protector
Nicolas Babineaux, protector
Brice Mathieu, protector

CASA NOBILIARĂ JOURDAIN

Aldéric Jourdain
Luc Jourdain
Amadine Jourdain
Jean David, lacheu și vizitiu
Agnes Cote, intendentă
Pierre Faure, bucătar
Liam O'Brian, mic nobil vasal

Alte personaje care au avut legături cu Casa Jourdain
Hector Laurent (Braden Kavanagh)
Yseult Laurent (Isolde Kavanagh)
Theo d'Aramitz (Aodhan Morgane)

CASA NOBILIARĂ ALLENACH

Brendan Allenach, lord
Rian Allenach, cel dintâi născut
Sean Allenach, cel de-al doilea născut

Alte personaje care au avut legături cu casa nobiliară Allenach
Gilroy Lannon, rege al Maevanei
Liadan Kavanagh, cea dintâi regină a Maevanei
Tristan Allenach
Norah Kavanagh, prințesă a Maevanei, cea de-a treia născută
Evan Berne, tipograf

CELE PAISPREZECE CASE NOBILIARE ALE MAEVANEI

Allenach cel Viclean
Kavanagh cea Strălucitoare*
Burke cel Bătrân
Lannon cel Temut
Carran cel Brav
MacBran cel Milostiv
Dermott cel Iubit
MacCarey cel Drept
Dunn cel Înțelept
MacFinley cel Gânditor
Fitzsimmons cel Blând
MacQuinn cel Statornic*
Halloran cel Cinstit
Morgane cel Iute*

* Casă nobiliară proscrisă

FAMILIA NOBILIARĂ ALLENACH

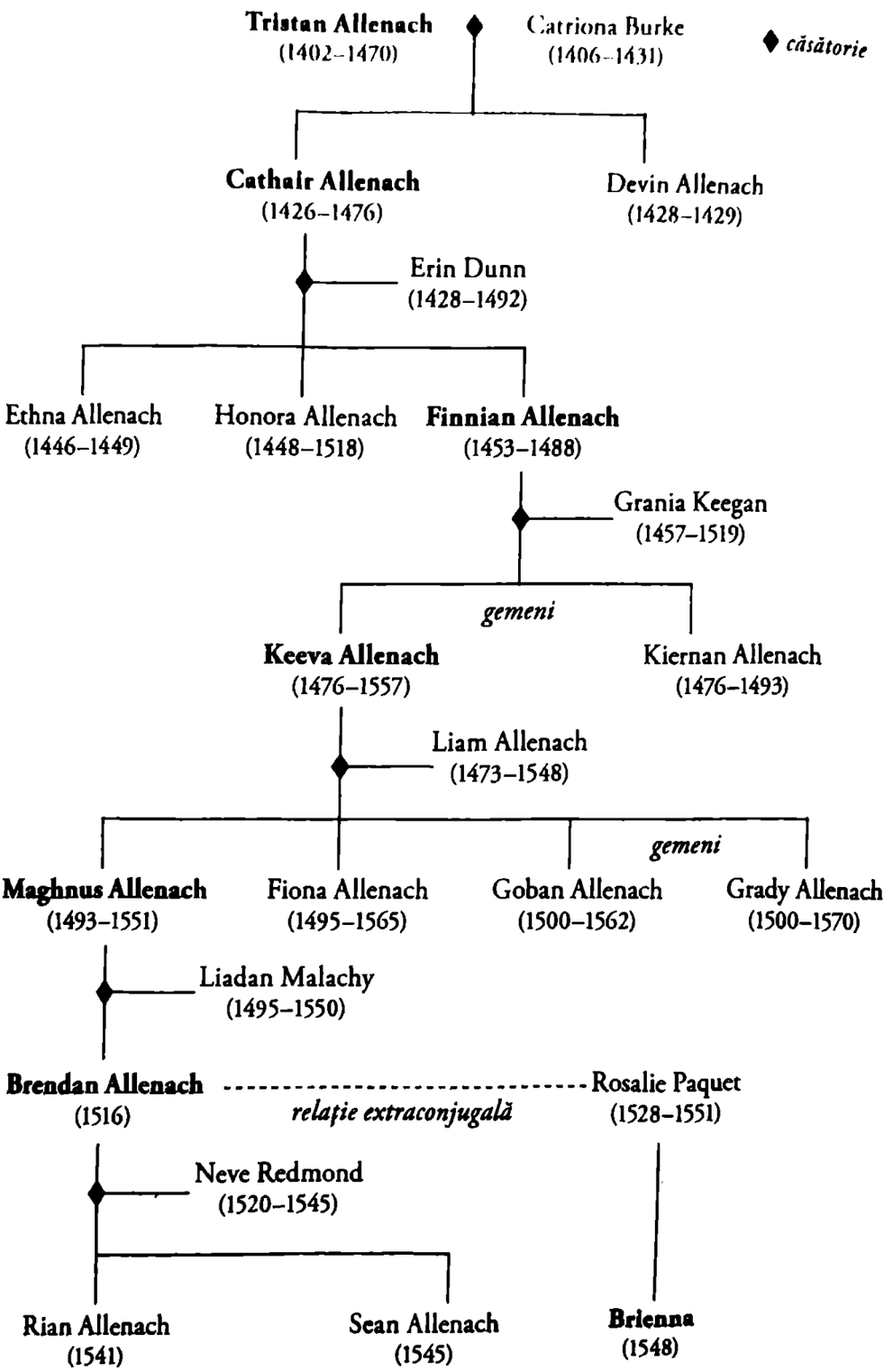

FAMILIA NOBILIARĂ MACQUINN

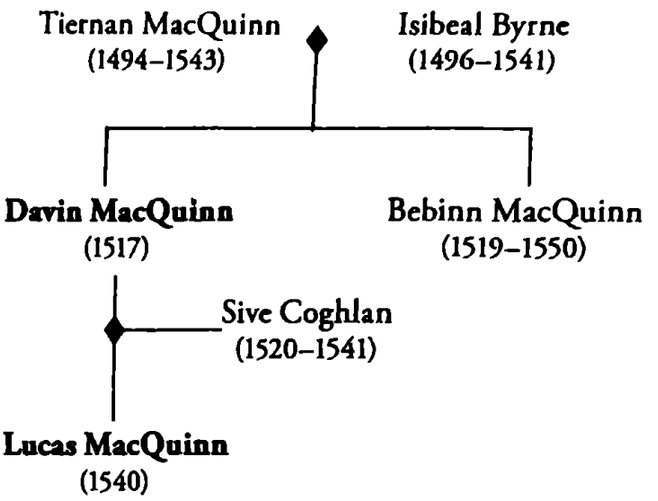

FAMILIA NOBILIARĂ MORGANE

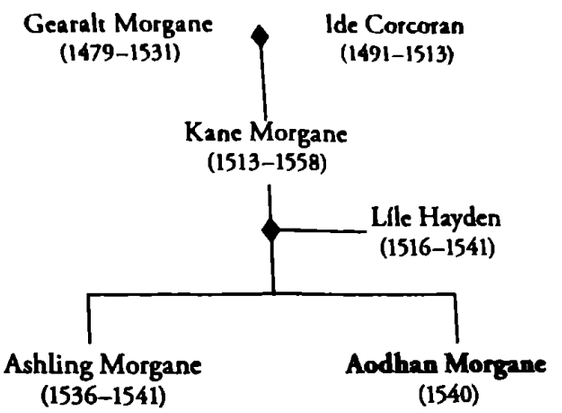

FAMILIA NOBILIARĂ KAVANAGH

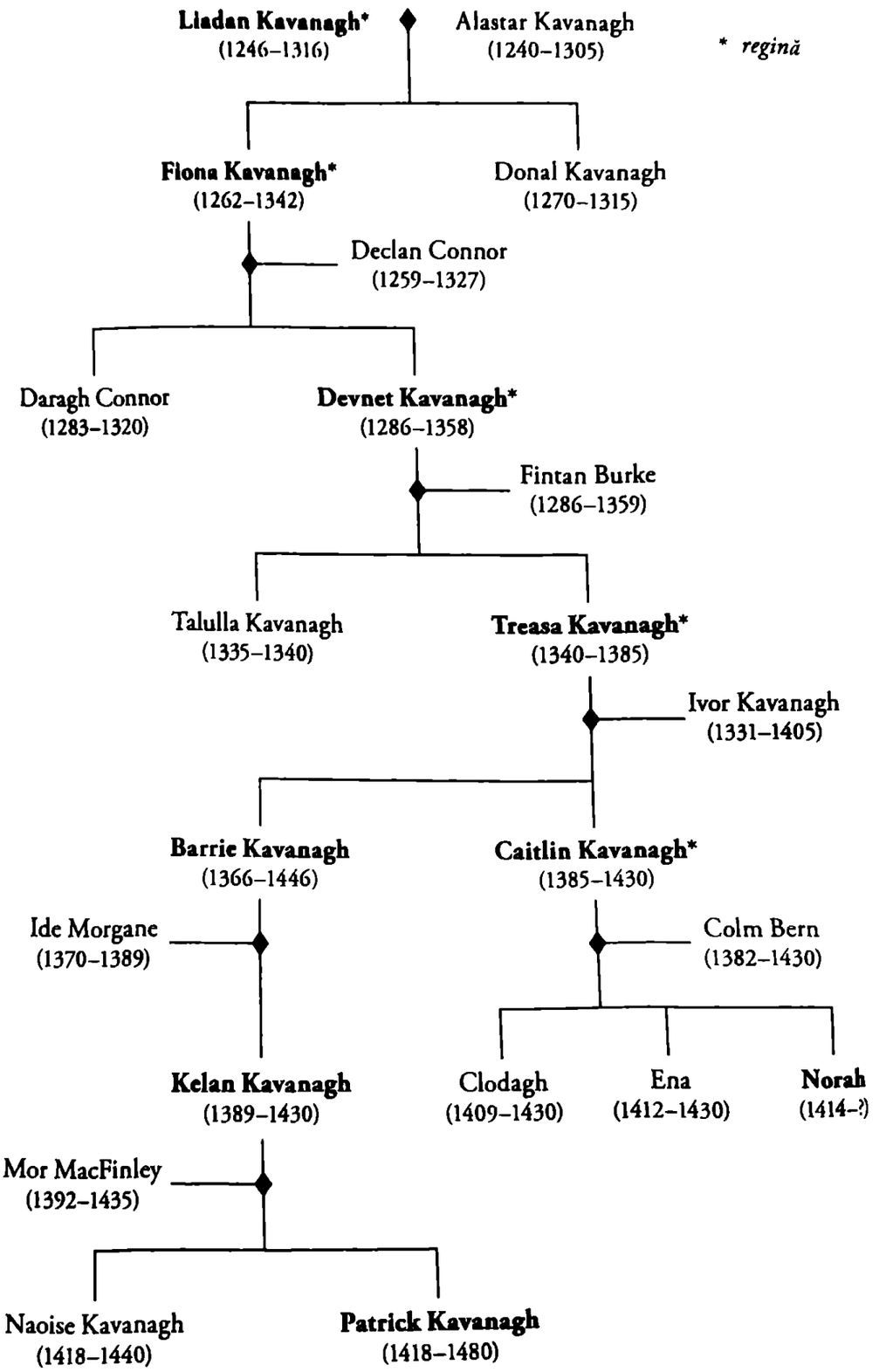

5. FAMILIA NOBILIARĂ KAVANAGH
(continuare)

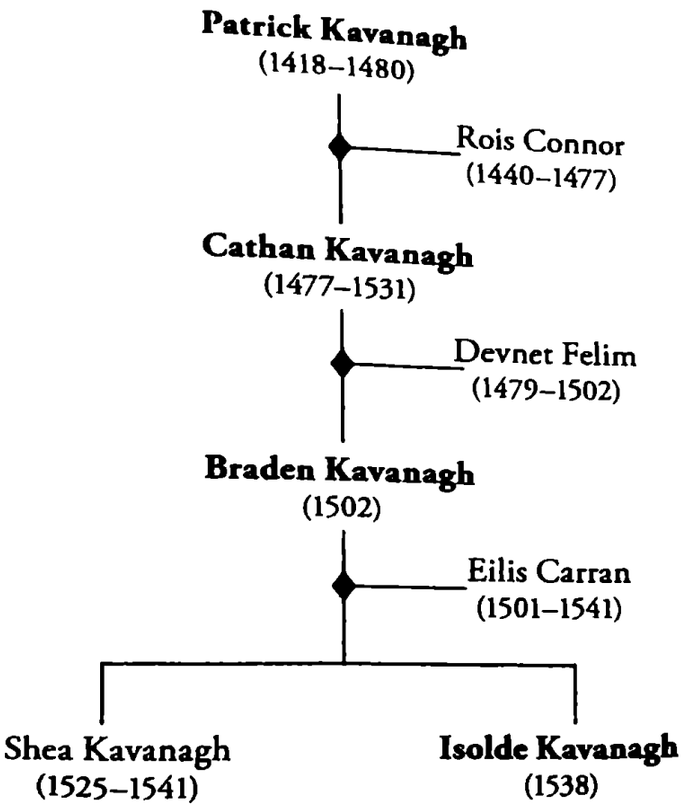

PROLOG

Miezul verii anului 1559
Provincia Angelique, Regatul Valeniei

Casa Magnalia era genul de aşezământ în care numai fetele bogate şi talentate învăţau să stăpânească pasiunile. Nu fusese concepută pentru fetele cu lipsuri, pentru fiicele nelegitime şi, cu siguranţă, nici pentru acelea care îi sfidau pe regi. Iar eu, una, de bună seamă, se întâmpla să fiu toate acestea la un loc.

Aveam zece ani când bunicul m-a dus pentru prima oară la această casă a cunoaşterii. Nu numai că a fost cea mai fierbinte zi a acelei veri, o după-amiază numai bună pentru nori pufoşi uriaşi şi firi aprinse, năvalnice, dar a mai fost şi ziua în care m-am hotărât să pun întrebarea care mă chinuia încă de când fusesem lăsată la orfelinat:

— Bunicule, cine este tatăl meu?

Bunicul stătea aşezat pe bancheta din faţa mea, cu ochii toropiţi de căldură până când întrebarea mea l-a făcut să tresară. Era un om cumsecade, bun, dar foarte secretos. De aceea bănuiam că se ruşina cu mine, copilul din flori al iubitei sale fiice moarte.

Însă, în ziua aceea dogoritoare, eram închişi împreună în trăsură şi-i pusesem o întrebare la care era silit să răspundă.

A clipit, privindu-mi expresia nerăbdătoare, încruntându-se ca şi cum i-aş fi cerut să-mi ofere luna de pe cer.

— Tatăl tău nu este un om vrednic de preţuire, Brienna.

— Are un nume? am stăruit eu.

Vremea fierbinte mă făcea îndrăzneaţă, vlăguindu-i, în schimb, pe cei bătrâni ca bunicul. Eram încrezătoare că, până la urmă, avea să îmi mărturisească din cine mă trăgeam.

— Nu au, oare, toţi oamenii un nume?

Am simţit că devenea tot mai arţăgos. De vreo două zile tot călătoriserăm prin arşiţă.

L-am urmărit cum bâjbâia după batistă ca să-şi şteargă sudoarea de pe fruntea încreţită, pistruiată ca un ou de prepeliţă. Avea faţa rumenă, nasul uriaş şi o coroană de păr alb. Mi se spusese că mama fusese frumoasă şi că eu eram imaginea ei în oglindă, dar nu-mi puteam închipui cum reuşise să zămislească, totuşi, cineva atât de urât ca bunicul ceva frumos.

— Ah, Brienna, copila mea, de ce trebuie să pui întrebări despre el? a oftat bunicul, îmblânzindu-se puţin. Să vorbim mai bine despre ce ne aşteaptă, despre Magnalia!

Mi-am înghiţit dezamăgirea; îmi stătea în gât ca o biluţă de marmură şi am hotărât că nu vreau să vorbesc despre Magnalia.

Trăsura a făcut o cotitură înainte ca eu să-mi pot manifesta încăpăţânarea, iar roţile au sărit de pe făgaşe pe un drum neted de piatră. M-am uitat pe fereastra înnegrită de praf. Priveliştea mi-a înviorat inima şi m-am tras mai aproape, cu degetele răsfirate pe geam.

Am admirat, mai întâi, copacii, cu ramurile lor lungi arcuite deasupra drumului ca nişte braţe primitoare. Cai păşteau tihnit pe păşuni, cu robele umezite de sudoare din cauza soarelui de vară. Dincolo de păşuni, în depărtare, se zăreau munţii albaştri ai Valeniei, coloana vertebrală a regatului nostru. Era

o priveliște bună să-mi aline dezamăgirea, un ținut prielnic pentru a-ți dezvolta îndrăzneala și capacitatea de a te minuna.

Ne-am continuat drumul pe sub crengile stejarilor, suind o colină, și ne-am oprit, în cele din urmă, într-o curte. Prin geamurile înnegurate de praf, mi-am pironit privirea asupra zidurilor cenușii, măcinate de vreme, cu ferestre strălucitoare și asupra iederii cățărătoare care împreună alcătuiau Casa Magnalia.

— Ascultă, Brienna! a zis bunicul, grăbindu-se să-și vâre batista în buzunar. Trebuie să te porți pe cât vei putea de frumos, ca și cum ai să-l întâlnești pe însuși regele Phillip: să fii zâmbitoare și respectuoasă, să nu uiți de plecăciune și să nu spui nimic necuviincios! Crezi că poți să faci toate astea pentru bunicul tău?

Am încuviințat din cap, iar glasul mi-a pierit pe dată.

— Prea bine! Să ne rugăm ca Văduva[1] să te primească.

Vizitiul a deschis ușa trăsurii, iar bunicul mi-a făcut semn să cobor înaintea lui. Am făcut-o, deși picioarele îmi tremurau, căci mă simțeam mică-mică în vreme ce îmi întindeam gâtul să cuprind cu privirea întinsul domeniu.

— Mai întâi, o să vorbesc cu Văduva între patru ochi, după care o vei întâlni și tu, mi-a spus bunicul, trăgându-mă pe scări spre ușile de la intrare. Adu-ți aminte că trebuie să fii politicoasă! Locul acesta este pentru fetele cultivate.

În timp ce a tras clopoțelul de la intrare, m-a măsurat cu privirea. Rochia mea de un albastru-închis era mototolită după călătorie, cosițele îmi erau despletite, iar părul cârlionțat îmi atârna pe față. Dar ușa s-a deschis înainte ca bunicul să poată zice ceva despre cât de neîngrijită arătam. Am intrat în

[1] *Dowager* (engl.), denumire care o desemna pe văduva unui nobil, care continua să păstreze titlul până când moștenitorul de sex masculin al acestuia se însura (și titlul îi revenea soției sale). Atunci când este vorba despre văduva unui rege, termenul se traduce, îndeobște, în limba română, prin „regina mamă" (n. red.).

Magnalia unul lângă altul, păşind în umbrele azurii ale holului de la intrare.

În răstimpul cât bunicul a fost primit în cabinetul Văduvei, eu am rămas pe coridor. Majordomul m-a invitat să mă aşez pe o banchetă capitonată, aflată de-a lungul peretelui, unde am stat de una singură, aşteptând, cu picioarele bălăbănindu-mi-se de emoţie şi uitându-mă la pardoseala cu lespezi albe şi negre aranjate ca o tablă de şah. Era o casă în care domnea liniştea, ca şi cum i-ar fi lipsit inima. Şi, pentru că era atât de linişte, îi puteam auzi pe bunicul şi pe Văduvă vorbind, căci vorbele lor se strecurau printre uşile cabinetului.

— De care dintre pasiuni este atrasă? a întrebat Văduva.

Vocea îi era pătrunzătoare şi dulce, ca fumul purtat de vânt într-o noapte de toamnă.

— Îi place să deseneze... Şi chiar desenează foarte frumos. Are şi o imaginaţie vioaie, s-ar descurca de minune dacă ar studia teatrul. Şi muzica... fiica mea cânta desăvârşit la lăută, de bună seamă că Brienna i-a moştenit talentul. Ce altceva ar mai fi... A, da, mi s-a spus că la orfelinat îi plăcea să citească. A citit toate cărţile din bibliotecă de două ori.

Bunicul vorbea cu totul şi cu totul aiurea! Ştia, oare, ce spunea? Niciodată nu mă văzuse desenând. Niciodată nu mă auzise dându-mi frâu liber imaginaţiei.

M-am ridicat uşor de pe banchetă şi m-am apropiat tiptil, lipindu-mi urechea de uşă şi sorbindu-le cuvintele.

— Este foarte bine, *monsieur*[1] Paquet, dar înţelegeţi, fără îndoială, că „a stăpâni o pasiune" înseamnă că nepoata dumneavoastră s-ar cuveni să stăpânească doar *una* dintre cele cinci pasiuni, nu pe toate.

---

[1] „Domnule" (fr. în original), termen de adresare pe care am optat să îl păstrăm în limba franceză, aşa cum îl foloseşte şi autoarea (n. red.).

M-am gândit la cele cinci: artele plastice, muzica, arta dramatică, înţelepciunea, cunoaşterea. Magnalia era locul în care o fată devenea „ardenă" – adică ucenică. Ea putea alege doar una dintre cele cinci pasiuni pe care să o studieze cu sârguinţă sub îndrumarea atentă a unui maestru sau a unei maestre. Când ajungea să îşi stăpânească pe deplin talentul, fata căpăta titlul de „maestră" şi îşi primea mantia – un semn distinctiv al realizărilor şi al rangului său. Ea ajungea o stăpână a pasiunii artelor plastice, a înţelepciunii sau a oricărei alteia i se dedicase.

Inima îmi bubuia în piept şi sudoarea îmi brobonea palmele, numai când îmi închipuiam cum aveam să ajung stăpâna uneia dintre pasiuni.

Pe care ar fi trebuit să o aleg dacă Văduva avea să mă accepte?

Dar nu mi-am putut frământa mintea prea mult cu asta, căci bunicul a şi zis:

— Vă dau cuvântul, Brienna este o fată sclipitoare. Ar putea să o stăpânească pe oricare dintre cele cinci.

— Este bine că socotiţi astfel, dar sunt nevoită să vă mărturisesc... În casa mea este încurajată concurenţa şi este foarte greu. Am deja cinci ardene pentru acest sezon al pasiunilor. Dacă o voi accepta pe nepoata dumneavoastră, unul dintre arialii mei va fi nevoit să instruiască două ardene! Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată...

Tocmai încercam să-mi dau seama ce înseamnă „arial" – „profesor", poate? –, când am auzit un târşâit şi am sărit de lângă uşile duble, crezând că se vor ivi pe dată şi mă vor prinde acolo. Dar trebuie să fi fost doar bunicul, care se foia neliniştit pe scaun.

— Vă pot asigura, *madame*[1], că Brienna nu vă va face niciun necaz. Este o fată nespus de ascultătoare.

---

[1] „Doamnă" (fr. în original), termen de adresare pe care am optat să îl păstrăm în limba franceză, aşa cum îl foloseşte şi autoarea (n. red.).

— Dar spuneți că trăiește într-un orfelinat, așa este? Și că nu poartă numele dumneavoastră de familie... De ce?

Pentru o clipă, s-a așternut tăcerea. Mă întrebasem mereu de ce numele meu de familie nu era același cu al bunicului. Am păşit din nou către uşi şi mi-am lipit urechea de lemn...

— Pentru a o feri pe Brienna de tatăl ei, *madame.*

— *Monsieur*, mă tem că, dacă este în primejdie, nu o pot primi...

— *Madame*, vă rog să mă ascultați câteva clipe! Brienna are dublă cetățenie. Mama ei – fiica mea – era valeniană. Tatăl ei este din Maevana. Are cunoştință de existența ei şi mi-am făcut griji... că ar putea să o caute şi să o găsească dacă ar fi purtat numele meu.

— Şi de ce ar fi asta atât de groaznic?

— Pentru că tatăl ei este...

În josul coridorului s-a auzit cum se deschidea şi se închidea o uşă, apoi a pătruns până la mine un bocănit de cizme. M-am repezit înapoi la banchetă şi m-am prăvălit de-a dreptul pe ea, făcându-i picioarele curbate să-i scârțâie pe pardoseală ca niște cuie pe o tăbliță de scris.

N-am cutezat să-mi ridic privirea, cu obrajii **îmbujorați** de vină, în vreme ce stăpânul cizmelor se apropia de **mine, ajun**gând, în cele din urmă, să-mi stea înainte.

Am bănuit că era majordomul, până ce mi-am călcat pe inimă să mă uit şi să văd că era un tânăr teribil de frumos, având părul de culoarea lanurilor de grâu văratice. Era înalt şi elegant, pe pantaloni şi pe tunică nu i se zărea nicio cută şi, mai mult decât atât... purta o mantie albastră!

Aşadar, era un stăpân al pasiunii, un maestru al cunoaşterii, căci albastrul era culoarea lor distinctivă, şi tocmai descoperise că trăgeam cu urechea la o discuție purtată de Văduvă!

S-a aşezat încet pe vine ca să-mi întâlnească privirea prudentă. În mâini ţinea o carte şi am observat că ochii îi erau, la fel ca mantia, de culoarea albăstrelelor.

— Tu cine eşti? a întrebat.

— Brienna.

— E un nume frumos. Vei fi ardenă aici, în Magnalia?

— Nu ştiu, *monsieur*.

— Vrei să fii una?

— Da, *monsieur*, tare mult!

— Nu trebuie să-mi spui „*monsieur*", m-a corectat, cu blândeţe.

— Atunci cum să vă spun, *monsieur*?

Nu mi-a răspuns; s-a mulţumit să se uite doar la mine, cu capul înclinat, în timp ce părul acela blond i se revărsa pe umeri, strălucitor ca lumina soarelui. Aş fi vrut să plece şi, totodată, tare-aş fi vrut să mai rămână ca să vorbească cu mine.

Pe neaşteptate, uşile cabinetului s-au deschis larg. Stăpânul cunoaşterii s-a ridicat şi s-a întors către sursa zgomotului. Mie însă privirea îmi rătăcea pe spatele mantiei lui, unde fire de argint se adunau, formând o constelaţie pe ţesătură. Mă fermeca şi îmi doream să-l întreb ce însemna.

— A, maestre Cartier! a zis Văduva de unde stătea, din prag. Aţi putea să o conduceţi pe Brienna în cabinet, rogu-vă?

Şi atunci el şi-a întins mâna, cu palma în sus, a invitaţie. Mi-am lăsat cu grijă degetele într-ale lui. Eram caldă, iar el era rece şi am traversat alături de el coridorul, acolo unde Văduva mă aştepta. Înainte să se despartă de mine şi să-şi continue drumul de-a lungul coridorului, maestrul Cartier mi-a strâns degetele; mă îndemna să fiu curajoasă şi să stau dreaptă şi mândră ca să-mi câştig locul în această casă.

Am intrat în cabinet, iar uşile s-au închis în urma mea cu un zgomot surd. Bunicul stătea pe un scaun alături de care se afla un altul, care îmi era destinat. Am luat loc discret, în vreme ce

Văduva a înconjurat biroul, aşezându-se în spatele acestuia în foşnetele rochiei sale.

Era o femeie cu un aspect destul de sever: fruntea îi era înaltă, trădând anii în care îşi ţinuse părul strâns sub perucile strâmte pe care obişnuiesc să le poarte cei aflaţi în culmea gloriei. Acum părul ei albit, de femeie cu experienţă, era aproape complet ascuns de boneta triunghiulară din catifea neagră, care fusese potrivită cu eleganţă pe cap. Rochia îi era de un roşu-intens, cu talia joasă şi gulerul pătrat, împodobit cu perle. În clipa aceea, absorbită de frumuseţea ei vârstnică, am ştiut că îmi poate călăuzi paşii către o viaţă care mi-ar fost, altfel, de neatins, pentru a ajunge o adevărată stăpână a pasiunii.

— Mă bucur să te cunosc, Brienna! mi-a zis ea, zâmbind.

— *Madame*! i-am răspuns, ştergându-mi de rochie palmele transpirate.

— Bunicul tău spune multe lucruri minunate despre tine.

Am încuviinţat din cap, privindu-l cu stângăcie. Se uita la mine, cu un licăr de exigenţă în ochi şi cu batista iarăşi în mână, ca şi cum ar fi simţit nevoia să se ţină ceva.

— Ce pasiune te atrage cel mai tare, Brienna? m-a întrebat Văduva, făcându-mă să redevin atentă la ea. Sau poate că ai o înclinaţie naturală pentru una dintre ele?

Pe toţi sfinţii, nu aveam nici cea mai mică idee! Cuprinsă de frenezie, le-am rememorat pe toate... Artele plastice... Muzica... Arta dramatică... Înţelepciunea... Cunoaşterea... Sincer, nu aveam nicio înclinaţie naturală, niciun talent pentru vreuna dintre ele. Aşa că am pomenit-o pe cea dintâi care mi-a venit în minte.

— Artele plastice, *madame*!

De îndată, spre disperarea mea, a deschis un sertar aflat înaintea ei, de unde a scos un petic nefolosit de pergament şi un cărbune, aşezându-le pe colţul biroului, chiar în faţa mea.

— Desenează-mi ceva! mi-a făcut semn Văduva.

M-am abținut să mă uit la bunicul, înțelegând că, dac-aș fi făcut-o, minciuna noastră s-ar fi spulberat ca fumul în bătaia vântului. El știa prea bine că nu eram cine știe ce artistă, la fel cum o știam și eu, și totuși am apucat cărbunele ca și cum aș fi fost.

Am respirat adânc și m-am gândit la ceva drag: m-am gândit la copacul crescut în curtea orfelinatului, un stejar bătrân, înțelept și cu ramurile întinse larg, în care tare ne mai plăcea să ne cățărăm. Și mi-am spus că... oricine poate desena un copac.

Așa că l-am mâzgălit în timp ce Văduva discuta cu bunicul, încercând amândoi să-mi ofere puțină intimitate. După ce am terminat, am pus cărbunele jos și am așteptat, privind îndelung la opera mâinilor mele.

Era o reprezentare jalnică! Nu semăna deloc cu imaginea pe care o aveam în minte.

Văduva s-a uitat cu atenție la desenul meu; i-am observat încruntarea ușoară, dar ochii îi erau nespus de precauți, de secretoși.

— Ești sigură că vrei să studiezi artele plastice, Brienna?

Nu era nicio urmă de judecată în tonul ei, dar am simțit provocarea subtilă tăinuită în miezul cuvintelor.

Aproape că i-am zis că locul meu nu era acolo. Dar, când m-am gândit că ar fi urmat să mă întorc la orfelinat, că aș fi devenit o umilă spălătoreasă sau bucătăreasă, cum aveau să devină toate celelalte fete de acolo, mi-am dat seama că aceea era singura mea șansă de a progresa.

— Da, *madame*!

— Atunci voi face o excepție pentru tine. Am deja cinci fete de vârsta ta care participă la cursurile Casei Magnalia. Vei deveni cea de-a șasea ardenă și vei studia pasiunea artelor plastice cu maestra Solene. Îți vei petrece următorii șapte ani aici,

alături de ardenele-surori, învățând, crescând și pregătindu-te pentru cel de-al șaptesprezecelea solstițiu de vară al tău, când vei ajunge o stăpână a pasiunii și îți vei câștiga un protector.

S-a oprit și m-am simțit de-a dreptul îmbătată de cuvintele care tocmai i se revărsaseră de pe buze.

— Ți se pare mulțumitor?

Am clipit din ochi și apoi am rostit, bâlbâindu-mă:

— Da, sigur că da, *madame*!

— Prea bine, atunci! *Monsieur* Paquet, trebuie să vă întoarceți cu Brienna la echinocțiul de toamnă, aducând cu dumneavoastră și taxa de școlarizare.

Bunicul s-a grăbit să se ridice și să îi facă o plecăciune, iar ușurarea îi devenise, parcă, atât de puternică, încât mai-mai că era asemenea parfumului copleșitor din odaie.

— Vă mulțumesc, *madame*! Suntem atât de încântați! Brienna nu vă va dezamăgi!

— Nu, nu cred că o va face! a zis Văduva.

M-am ridicat și eu, făcând o reverență stângace, și am pășit după bunicul spre ușă. Însă, înainte de a ieși pe coridor, m-am uitat peste umăr la ea.

Văduva mă privea cu tristețe. Nu eram decât o fetișcană, dar știam ce înseamnă o astfel de privire. Vorbele bunicului o convinseseră să mă accepte. Nu aveam niciun merit pentru că fusesem primită; nu ținea deloc de capacitățile mele, de ceea ce aș fi putut deveni. Oare numele tatălui meu o înduplecase? Numele pe care nu-l cunoșteam? Oare numele lui era, cu adevărat, important?

Se gândea că mă acceptase doar din milă și că nu voi ajunge niciodată o stăpână a pasiunii.

Și aceea a fost clipa în care m-am hotărât să îi dovedesc că se înșela.

PARTEA I

MAGNALIA

Șapte ani mai târziu

Capitolul I

SCRISORI ŞI LECŢII

Primăvara târzie a anului 1566

De două ori pe săptămână, Francis venea şi se ascundea în tufele de ienupăr ce creşteau în dreptul ferestrelor bibliotecii. Câteodată îmi plăcea să-l las să aştepte. Avea picioare lungi şi nu prea putea să stea locului, de aceea mă distra să mi-l închipui ghemuit într-un tufiş, nemişcat. Numai că de-acum mai era numai o săptămână până când avea să înceapă vara, ceea ce mă făcea să mă grăbesc. Şi, de asemenea, sosise vremea să-i spun. Gândul ăsta îmi făcea inima să îmi bată mai tare în timp ce intram în acea după-amiază în biblioteca umbroasă şi tăcută. „Spune-i că va fi pentru ultima oară!" mi-am zis.

Am deschis fereastra încetişor şi am simţit dulcea mireasmă a grădinii. Francis a ţâşnit din poziţia lui ca de gargui.

— Da' ce-ţi mai place să laşi omu' s-aştepte! a mormăit, aşa cum făcea mereu.

Avea faţa arsă de soare şi câteva şuviţe rebele ale părului său castaniu-închis, aproape negru, ca blana de samur, refuzau să stea prinse în coada lui împletită. Uniforma cafenie, de curier, îi era udă de sudoare şi insignele de merit ce îi atârnau la piept, deasupra inimii, îi străluceau în bătaia soarelui. Se lăuda că era

cel mai rapid curier din toată Valenia, în ciuda celor douăzeci și unu de ani, câți se zvonea că ar fi avut.

— Să știi: asta chiar că-i pentru ultima oară, Francis! l-am anunțat, înainte să mă pot răzgândi.

— Ultima oară? m-a îngânat, însă deja rânjea spre mine.

Îi cunoșteam prea bine acel zâmbet. Era acela pe care îl afișa când dorea să obțină ceva cu orice preț.

— De ce?

— De-aia! am exclamat, alungând, în același timp, un bondar curios. Chiar trebuie să mai întrebi?

— Acum am nevoie de tine mai mult ca oricând, *mademoiselle*[1]! mi-a răspuns și a scos din buzunarul cămășii două plicuri. Peste opt zile vine solstițiul de vară al sorții.

— Chiar așa, Francis! am izbucnit, știind că lui îi păsa doar de ardena mea soră Sibylle. Opt zile, iar eu încă mai am multe de pus la punct!

Am rămas cu privirea pironită pe plicurile din mâna lui. Unul îi era adresat lui Sibylle, celălalt era pentru mine. Am recunoscut scrisul bunicului: în sfârșit, îmi trimisese o scrisoare! Inima îmi bătea cu putere la gândul că acea epistolă ar fi putut conține...

— Ești îngrijorată?

M-am uitat urât la el:

— Bineînțeles că sunt îngrijorată!

— N-ar trebui să fii! Cred că te vei descurca de minune!

Era pentru prima oară când nu mă tachina. I se simțea sinceritatea în voce, limpede și blândă. Îmi doream să-i împărtășesc încrederea că peste opt zile, când cea de-a șaptesprezecea vara avea să-mi însemne trupul, eu urma să devin o stăpână a pasiunii. Că urma să fiu una dintre alese.

---

[1] „Domnișoară" (fr.) (n. red.).

— Nu cred că maestrul Cartier...

— Dar cui îi pasă de ce crede maestrul tău? m-a întrerupt Francis cu o nonşalantă ridicare din umeri. Ar trebui să-ţi pese doar de ce simţi *tu*!

M-am încruntat la auzul acestor cuvinte, încercând să-mi imaginez cum i-ar fi replicat maestrul Cartier. Îl cunoşteam pe Cartier de şapte ani. Pe Francis îl ştiam doar de vreo şapte luni. Făcusem cunoştinţă cu un an în urmă, în noiembrie. Eu stăteam la fereastra deschisă, aşteptând lecţia de după-amiază cu maestrul Cartier, când Francis a trecut pe aleea cu pietriş. Ştiam cine era, la fel ca toate celelalte ardene-surori. Îl vedeam adesea cum lua şi aducea corespondenţa la Casa Magnalia. Însă aceea fusese prima noastră întâlnire, când mă rugase să-i transmit lui Sibylle o scrisoare confidenţială. Ceea ce am şi făcut, devenind, astfel, complice la schimbul lor epistolar.

— Fireşte că-mi pasă de părerea maestrului Cartier, pentru că el este acela care mă susţine pentru a dobândi stăpânirea pasiunii! m-am răţoit eu.

— Doamne sfinte, Brienna! a exclamat Francis în vreme ce un fluturaş se pregătea să aterizeze pe umărul lui. *Tu* ar trebui să-ţi susţii cauza, nu crezi?

Asta chiar m-a lăsat fără replică, iar Francis a profitat.

— Apropo, ştiu cine sunt protectorii pe care i-a invitat Văduva la solstiţiu.

— Ce?! Cum?!

Însă ştiam foarte bine cum reuşise să afle. El preluase toate scrisorile şi văzuse numele şi adresele de pe plicuri. Am mijit ochii la el, ceea ce i-a adâncit gropiţele din obraji. Din nou zâmbetul acela! Vedeam limpede de ce se îndrăgostise Sibylle de el, însă era prea jucăuş pentru a fi pe gustul meu.

— Of, dă-mi odată scrisorile-alea! am ţipat şi m-am repezit să i le smulg din mână.

S-a ferit, căci se aştepta la reacţia mea.

— Şi nu te interesează să afli cine sunt protectorii aceia? m-a tachinat. Căci unul dintre ei va fi al tău peste numai opt zile...

M-am uitat lung la el sau, mai degrabă, dincolo de chipul lui de adolescent şi de statura lui de uriaş. Grădina era uscată şi tânjea după ploaie, tremurând în adierea uşoară.

— Dă-mi scrisorile!

— Dar, dacă asta este ultima pentru Sibylle, trebuie să o rescriu...

— Pe Sfântul LeGrand, Francis, zău că n-am timp pentru jocurile tale!

— Te rog, lasă-mă să îi scriu o ultimă scrisoare! Nu ştiu unde va fi Sibylle peste o săptămână.

Ar fi trebuit să-mi fie milă de el – vai, cât de amarnică-i durerea de a iubi o stăpână a pasiunii atunci când tu nu eşti asemenea ei! Dar trebuia să rămân fermă pe poziţie. Să-l las, totuşi, să-şi conceapă scrisoarea, aşa cum ar fi trebuit să facă de la bun început? Până la urmă, am încuviinţat cu un oftat, dar numai pentru că eram mânată, mai degrabă, de dorinţa de a intra în posesia scrisorii de la bunicul.

Francis mi le-a înmânat, în sfârşit. Pe aceea de la bunicul am vârât-o repede în buzunar, însă am rămas în mână cu epistola lui Francis.

— De ce ai scris-o în dairină? l-am întrebat, cercetând literele lăbărţate de pe plic.

O scrisese în limba vorbită în Maevana, ţara reginei de la miazănoapte: „Pentru Sibylle, soarele meu şi luna mea, viaţa şi a mea lumină". Aproape că m-a pufnit râsul, dar am reuşit să mă opresc la timp.

— N-o citi! a sărit, bujorii înflorindu-i şi mai tare în obrajii deja arşi de soare.

— Am văzut scrisul de pe plic, nerodule! Da' bineînțeles c-o voi citi!

— Brienna!

S-a repezit spre mine, însă am pierdut ocazia să-l necăjesc pentru ultima oară, căci am auzit cum se deschidea ușa bibliotecii. Știam și fără să mă uit că maestrul Cartier era acela care se apropia. Timp de trei ani îmi petrecusem aproape fiecare zi alături de el și sufletul meu ajunsese să se obișnuiască până și cu felul în care își făcea intrarea într-o încăpere.

Am ascuns repede scrisoarea lui Francis în buzunar, lângă aceea a bunicului, și i-am aruncat o privire curierului prin care încercam să-i atrag atenția în timp ce închideam fereastra. Francis a înțeles mișcarea prea târziu, așa că i-am strivit degetele de pervaz. I-am auzit limpede geamătul de durere, sperând că zgomotul închiderii ferestrei l-a acoperit suficient, încât să nu ajungă la urechile lui Cartier.

— Maestre Cartier! l-am întâmpinat cu răsuflarea tăiată, întorcându-mă pe călcâie spre el.

Dar nu se uita la mine. L-am urmărit cum își pune sacul de piele pe un scaun și cum scoate dinăuntru câteva cărți pe care urma să le studiem în timpul lecției, așezându-le apoi pe masă.

— Azi nu mai lăsăm fereastra deschisă?

Privirile nu ni se întâlniseră încă. Era cu atât mai bine pentru mine, întrucât simțeam că îmi dogoreau obrajii, și nu soarele era cauza!

— Bondarii sunt o adevărată pacoste astăzi! i-am răspuns, uitându-mă, discret, peste umăr, doar ca să-l văd pe Francis cum alerga pe aleea cu pietriș către grajduri.

Cunoșteam prea bine regulile Casei Magnalia. Știam că nu trebuia să înfiripăm nicio relație amoroasă câtă vreme eram ardene. Sau, ca să fim mai realiști, că nu trebuia să lăsăm să fim

prinse cu vreun iubit. Fusese o prostie din partea mea să fac pe curierul între Sibylle și Francis.

Am privit în față, doar pentru a vedea cum maestrul Cartier mă urmărea.

— Cum mai stai cu învățarea caselor nobiliare valeniene? m-a întrebat el și mi-a făcut semn să mă apropii de masă.

— Foarte bine, maestre! am răspuns și m-am așezat pe scaunul meu preferat.

— Hai să începem cu genealogia Casei Renaud, pornind de la cel dintâi născut! mi-a cerut Cartier, luând, la rândul lui, loc pe scaunul din fața mea.

— Cu familia nobiliară Renaud?

Doamne, ai milă! Normal că vrea să înceapă cu descendenții unei familii regale atât de numeroase! Cea pe care m-am chinuit atât să o învăț!

— Este vorba de înaintașii regelui nostru! mi-a reamintit, privindu-mă fără să clipească.

Văzusem de nenumărate ori acea privire. La fel și ardenele mele surori, care se plângeau toate de Cartier în spatele ușilor închise. Era cel mai chipeș dintre arialii Casei Magnalia, maestrul care preda cunoașterea, însă era și cel mai exigent. Oriana spunea că avea o piatră în loc de inimă. Îi și desenase odată o caricatură, înfățișându-l ca pe un om care ieșea dintr-o stâncă.

— Brienna!

Mi-a rostit numele în vreme ce bătea cu degetele în masă, căci era pe cale să-și piardă răbdarea.

— Iertare, maestre!

Am încercat să-mi amintesc numele celui dintâi născut al familiei domnitoare Renaud, însă mintea îmi stătea doar la scrisoarea bunicului, care mă aștepta în buzunar. De ce-i luase atât de mult să-mi scrie?

— După cum ştii, cunoaşterea este cea mai solicitantă dintre pasiuni, a rupt Cartier tăcerea care se prelungea prea mult.

M-am uitat în ochii lui, întrebându-mă dacă încerca să insinueze, cu fineţe, că nu aveam nicio înclinaţie către aşa ceva. În unele dimineţi, chiar asta era şi părerea mea.

În primul an pe care mi-l petrecusem în Casa Magnalia studiasem pasiunea artelor plastice. Dar, cum nu aveam nicio înclinaţie artistică, anul următor l-am dedicat muzicii. Însă glasul meu era mai rău decât al unei afone, iar degetele mele făceau instrumentele să zbârnâie ca nişte pisici în călduri. În al treilea an, am încercat să dobândesc arta dramatică, dar am descoperit că nu-mi pot depăşi tracul cu niciun chip. Astfel încât, în cel de-al patrulea an, am cochetat cu înţelepciunea, un an foarte greu, de care nici nu doream să-mi mai amintesc. Apoi, la paisprezece ani, m-am văzut nevoită să-l rog pe Cartier să mă accepte drept ucenică, să mă transforme într-o stăpână a cunoaşterii în cei trei ani care îmi rămăseseră de stat la Magnalia.

Ştiam – şi bănuiesc că ştiau şi ceilalţi profesori pe la orele cărora trecusem – că mă aflam aici datorită secretului pe care bunicul i-l dezvăluise Văduvei în urmă cu şapte ani. Nu eram aici pentru că meritam în vreun fel asta. Nu eram pentru că străluceam de talent şi calităţi, aşa cum era cazul celorlalte ardene-surori, pe care le iubeam ca pe nişte surori adevărate. Dar poate că asta mă făcea să-mi doresc şi mai mult să demonstrez că pasiunea nu era, nicidecum, un talent înnăscut, aşa cum credeau unii, ci că putea fi dobândită de oricine, fie om de rând, fie nobil, chiar şi fără nicio înzestrare din naştere.

— Poate că ar trebui să revin la prima lecţie, a spus Cartier, trezindu-mă din reverie. Ce este pasiunea, Brienna?

Catehismul pasiunii! Îmi răsuna prin minte, unul dintre primele pasaje pe care le-am memorat vreodată, acela pe care toate ucenicele îl ştiau pe dinafară.

Nu mă lua de sus punându-mi această întrebare chiar acum, cu opt zile înaintea solstiţiului de vară, însă sentimentul de ruşine m-a încercat amarnic până când am avut curajul să-i întâlnesc privirea şi să văd că semnificaţia întrebării lui era mai adâncă.

„Ce doreşti tu, de fapt, Brienna?" parcă mă întrebau ochii lui. „De ce vrei să stăpâneşti o pasiune?"

Însă eu i-am oferit răspunsul care îmi fusese predat, deoarece am considerat că era cel mai sigur.

— Pasiunea este împărţită în cinci inimi, am început. Pasiunea înseamnă arte plastice, muzică, artă dramatică, înţelepciune şi cunoaştere. Pasiunea este devoţiune necondiţionată, este fervoare şi agonie, este cumpătare şi ardoare. Nu cunoaşte margini şi poate aparţine unui bărbat sau unei femei, indiferent de clasa din care fac parte sau de statutul lor, indiferent care le este moştenirea. Pasiunea devine una cu bărbatul sau cu femeia, tot aşa cum bărbatul sau femeia devin una cu pasiunea. Este o aducere la desăvârşire a priceperii şi a trupului, un simbol al devotamentului, evlaviei şi faptelor unui om.

N-aş putea spune dacă răspunsul meu învăţat pe dinafară l-a dezamăgit sau nu pe Cartier. Chipul lui era întotdeauna impasibil: nici măcar o dată nu l-am văzut zâmbind, nici măcar o dată nu l-am auzit râzând. Uneori aveam impresia că nu era cu mult mai în vârstă decât mine, dar apoi îmi spuneam că sufletul meu e tânăr, pe când al lui, nu. Era, de departe, mult mai experimentat şi mai educat decât mine, probabil, deoarece copilăria îi fusese întreruptă prea devreme. Oricare i-ar fi fost vârsta, o cantitate uriaşă de cunoaştere era înmagazinată în mintea lui.

— Am fost ultima alegere care îţi mai rămăsese, Brienna! mi-a spus, în cele din urmă, neluând în seamă ce îi recitasem din catehism. Ai venit la mine în urmă cu trei ani şi m-ai rugat să te pregătesc pentru cel de-al şaptesprezecelea solstiţiu al tău.

Scanned by CamS

Totuşi, în loc să am la dispoziţie şapte ani ca să fac din tine o maestră a cunoaşterii, am avut doar *trei*!

Îmi venea tare greu să-i îndur remarcile. Mă făcea să mă gândesc la Ciri, cealaltă ucenică a lui. Ciri se adâncea în cunoaştere cu o râvnă de invidiat, însă ea avea în spate şapte ani de instruire! Bineînţeles că nu mă puteam compara cu ea!

— Iertare că nu sunt precum Ciri! am spus înainte să-mi pot înghiţi sarcasmul.

— Ciri a început instruirea pe când avea zece ani, mi-a reamintit el, calm.

Şi-a făcut de lucru cu o carte de pe masă, pe care a ridicat-o apoi. A răsfoit câteva pagini ale căror colţuri fuseseră îndoite, lucru pe care îl detesta profund. L-am urmărit cum a netezit cu grijă hârtia învechită.

— Îmi regretaţi alegerea, maestre?

De fapt, am vrut să-l întreb: „De ce nu m-aţi refuzat când v-am rugat să-mi deveniţi maestru în urmă cu trei ani? Dacă trei ani nu erau de ajuns pentru a stăpâni pasiunea, de ce nu mi-aţi spus «nu» de la bun început?"

Dar poate că ochii mei au reuşit să exprime clar toate aceste gânduri, căci s-a uitat la mine, după care şi-a întors privirea, întristat, revenind cu atenţia aţintită asupra cărţilor.

— Eu, unul, nu am decât vreo câteva regrete, Brienna, mi-a răspuns.

— Ce se întâmplă dacă nu mă va alege niciun protector la solstiţiu? l-am întrebat.

Dar ştiam prea bine ce soartă îi aştepta pe tinerii şi pe tinerele care nu reuşeau să treacă testul. Aceşti nefericiţi ajungeau, adesea, nişte biete suflete distruse, nişte inadaptaţi, care nu îşi găseau nicăieri locul, căci nu mai aparţineau niciunui grup, ocoliţi şi de pasiune, dar şi de oamenii de rând. Să îţi dedici atâţia ani din viaţă, tot timpul şi toată atenţia unei pasiuni fără

să ajungi s-o stăpânești... Asta chiar te făcea să te transformi într-un „necorespunzător", cum erau denumiți acești paria și cum ajungeau să fie considerați de toată lumea. Ei nu mai erau nici ucenici, dar nici nu ajungeau stăpâni ai pasiunii și se trezeau, pe neașteptate, aruncați din nou în societate, încercând din răsputeri să devină, cumva, de folos.

În timp ce îi așteptam răspunsul, m-am gândit la metafora despre care îmi vorbise, în primul meu an de ucenicie, maestra Solene, atunci când își dăduse seama că eram departe de a fi cine știe ce artistă a penelului: pasiunea se dezvoltă în etape. Călătoria începe ca ucenică. Ardena poate fi asemuită cu o omidă. Aceasta este perioada când învățăcelul devorează învățătura primită și încearcă să stăpânească pasiunea cu toată forța de care este în stare, ceea ce poate să se întâmple în doi ani, dacă e un copil-minune, sau în zece, dacă e un învățăcel mai leneș. Casa Magnalia avea un program de învățământ de șapte ani, destul de riguros în comparație cu acelea ale altor case ale cunoașterii (sau școli de pasiuni, cum li se mai spunea) din Valenia, ale căror programe se întindeau și pe opt sau nouă ani de studiu. Apoi urma etapa stăpânirii pasiunii – marcată printr-o ceremonie în cadrul căreia fostului învățăcel i se ofereau o mantie și un titlu onorific – și, imediat după aceasta, stadiul în care era angajat de către un protector, un binefăcător. În această etapă fostul ucenic putea fi asemuit cu o crisalidă, căci își menținea și își sporea pasiunea, aducând-o la maturitate, pregătindu-se, totodată, pentru stadiul final, acela de fluture, în care pasiunea sa îi putea fi înfățișată lumii fără opreliști sau ajutor, deplină, desăvârșită.

Așadar, gândul meu era la fluturi când Cartier mi-a dat el răspunsul:

— Bănuiesc că tu vei fi prima din categoria ta, micuța mea ucenică!

Scanned by

Nu mi-au plăcut deloc vorbele lui, aşa că m-am afundat mai adânc în studierea tapiseriei scaunului, care mirosea a cărţi vechi şi a singurătate.

— Dacă tu crezi că vei da greş, atunci probabil că aşa va fi, a continuat, cu ochii lui albaştri aruncând scântei spre ochii mei căprui.

Fire de praf jucau şi se roteau în aerul dintre noi.

— Eşti de acord cu mine?

— De bună seamă, maestre!

— Ochii tăi nu mă pot minţi niciodată, Brienna! Ar trebui să mai exersezi!

— Vă voi urma sfatul cu străşnicie.

A înclinat uşor capul într-o parte, dar fără să-şi ia privirea de la mine.

— Vrei să-mi spui la ce te gândeşti acum cu adevărat?

— La solstiţiu, i-am răspuns cam prea repede.

Era doar pe jumătate adevărat, dar nu-i puteam mărturisi nimic lui Cartier despre scrisoarea primită de la bunicul, deoarece mi-ar fi putut cere să i-o citesc cu voce tare.

— Lecţia asta a fost pierdere de vreme! a zis el şi s-a ridicat.

Îmi părea rău că o scurta, căci aveam nevoie de orice lecţie în plus pe care ar fi fost dispus să mi-o acorde. Şi, totuşi, mă simţeam uşurată, întrucât nu mă puteam concentra la nimic, cu scrisoarea bunicului care parcă mă ardea ca un tăciune aprins din buzunar.

— De ce nu-ţi dedici această după-amiază studiului individual? mi-a sugerat el, arătându-mi cărţile de pe masă. Ia-le, dacă vrei!

— Da! Vă mulţumesc, maestre Cartier!

M-am ridicat şi eu, în semn de respect. Fără să-i mai arunc vreo privire, am luat cărţile şi am ieşit, nerăbdătoare, din bibliotecă. M-am dus direct în grădină, păşind la adăpostul

Scanned by CamSc

labirintului din gard viu, astfel încât Cartier să nu mă poată vedea de la fereastra bibliotecii.

Cerul era străbătut de fuioare de nori plumburii, care anunţau furtuna, aşa că m-am aşezat pe prima bancă întâlnită în cale şi am pus, cu grijă, cărţile lângă mine. Am scos din buzunar scrisoarea şi m-am uitat la ea. Scrisul lui ca o mâzgălitură îmi făcea numele să arate ca o grimasă lăţită pe pergament. Am rupt sigiliul de ceară şi am desfăşurat hârtia cu degete tremurătoare.

7 iunie 1566

Draga mea Brienna,

Iartă-mă că îţi răspund cu atâta întârziere. Mă tem că durerea pe care o simt în mâini s-a înrăutăţit, iar doctorul mă sfătuieşte să fiu foarte scurt sau să-mi angajez un copist. Trebuie să-ţi spun că sunt tare mândru de tine şi că mama ta – scumpa mea Rosalie – ar fi fost şi ea la fel de mândră să ştie că mai ai doar câteva zile şi vei deveni o stăpână a pasiunii. Te rog, scrie-mi după solstiţiu, să-mi spui ce protector ţi-ai ales.

Şi acum răspunsul la întrebarea ta... Mă tem că deja îl ştii. Numele tatălui tău nu merită nici măcar să fie pomenit. Mama ta a fost ispitită de chipul lui frumos şi de vorbele lui mieroase şi cred că te-ar răni şi mai mult dacă ai afla cine este. Da, ai dublă cetăţenie, ceea ce înseamnă că eşti pe jumătate maevană. Însă nu vreau să-l cauţi. Fii sigură că ai descoperi că are aceleaşi defecte pe care i le-am descoperit şi eu. Şi nu, draga mea, nu te-a căutat! Nici măcar o dată. Trebuie să ţii cont că eşti un copil din flori şi mulţi bărbaţi dau bir cu fugiţii când aud asemenea cuvinte.

Dar nu uita că te-am iubit mereu şi că m-am străduit să îţi ţin loc de tată.

Cu mult drag,
Bunicul

Am mototolit scrisoarea atât de strâns, încât degetele mi-au ajuns la fel de albe ca hârtia. Aveam ochii plini de lacrimi. Era o prostie să plâng din cauza unei asemenea scrisori, una în care bunicul refuza încă o dată să îmi spună numele tatălui meu. Dar avusesem nevoie de câteva săptămâni bune să-mi adun curajul pentru a-i scrie şi a-i cere un răspuns pentru a nu ştiu câta oară.

Însă am ajuns la concluzia că aceasta fusese ultima mea încercare. Numele lui nici nu mai conta de acum. Dacă mama mea ar fi trăit, ce mi-ar fi spus, oare, despre el? S-ar fi măritat cu el? Sau poate că era deja însurat şi de aceea bunicul se temea atât de mult să-i pomenească numele. Nu eram decât rodul unei aventuri ruşinoase, în afara căsătoriei, între o femeie valeniană şi un bărbat maevan!

Ah, mama! Câteodată, îmi închipui că-mi amintesc muzicalitatea glasului ei şi sentimentul plăcut care mă cuprindea când mă lua în braţe... Parfumul ei... Care mirosea a lavandă, a trifoi şi a trandafiri mângâiaţi de razele soarelui. S-a îmbolnăvit de fierbinţeli şi a murit când aveam doar trei ani... Cartier îmi spusese odată că amintirile de la o vârstă atât de fragedă erau cu totul ieşite din comun. Şi-atunci o fi fost totul doar rodul imaginaţiei mele, ceva ce aş fi vrut doar să-mi amintesc despre ea?

Dar atunci de ce mă durea atât de tare să mă gândesc la o fiinţă pe care nu am cunoscut-o niciodată cu adevărat?

Am băgat scrisoarea în buzunar şi m-am lăsat pe spătarul băncii. Am simţit atingerea frunzelor zimţate în păr, de parcă planta din spatele meu ar fi încercat să-mi aducă alinare. Nu trebuia să mai stărui asupra unor amintiri din trecut, unele care nu aveau nicio importanţă! Trebuia să mă gândesc la ce avea să vină peste numai opt zile, la solstiţiu, când se presupunea

că aveam să ajung să-mi stăpânesc pasiunea și să îmi primesc mantia de stăpână a pasiunii.

Trebuia să citesc cărțile de la maestrul Cartier și să-mi întipăresc cunoștințele in memorie.

Dar n-am apucat nici să o răsfoiesc măcar pe una dintre ele, că am și auzit iarba foșnind și pe potecă a apărut Oriana.

— Brienna! m-a salutat ea.

Părul negru îi era prins într-o coadă împletită care îi ajungea până la talie. Pielea bronzată și rochia de ucenică îi erau pătate cu vopsea din cauza orelor nesfârșite pe care și le petrecea în atelierul de pictură. Și, în vreme ce rochia ei îi dezvăluia minunatele creații pline de culoare, a mea era plicticos de curată și de boțită. Noi, toate cele șase ardene-surori din Casa Magnalia, purtam rochii cenușii, pe care le uram din tot sufletul, din cauza gulerelor înalte, a mânecilor prea lungi și a croielii lor caste, lălâi. Avea să fie de-a dreptul pasionant când urma să scăpăm de ele!

— Ce mai pui la cale? m-a întrebat ardena mea soră, apropiindu-se de mine. Maestrul Cartier încă nu te-a făcut să cazi pradă deznădejdii?

— Nu, cred că de data asta a fost chiar dimpotrivă!

M-am ridicat, am luat cărțile într-o mână, iar pe cealaltă mi-am petrecut-o pe sub brațul Orianei. Am pornit la plimbare: eu și Oriana care părea mignonă și zveltă în comparație cu înălțimea mea și cu picioarele mele lungi. A trebuit să încetinesc și să-mi potrivesc pasul după al ei, ca să nu o iau înainte.

— În ce stadiu mai sunt picturile tale pentru examenul de absolvire?

A pufăit și mi-a adresat un zâmbet strâmb în timp ce rupea un trandafir dintr-o tufă.

— Sunt pe drumul cel bun, cred.

— Te-ai hotărât pe care le vei expune la solstițiu?

— Mda, oarecum...

A început să-mi povestească apoi pe care le-a ales și am văzut cât de emoționată era după felul în care răsucea floarea în mână.

— Nu-ți face griji! i-am zis și am făcut-o să se oprească pentru a ne putea privi în ochi.

În depărtare se auzea bubuitul unui tunet, iar aerul se umpluse de mirosul ploii.

— Tablourile tale sunt minunate. Deja pot să-mi imaginez...

— Ce să-ți imaginezi? m-a întrebat ea și mi-a aranjat trandafirul după ureche.

— Că protectorii se vor bate pentru tine. Te vei alege cu premiul cel mare.

— Vai de mine, nu! Eu nu am farmecul lui Abree, frumusețea lui Sibylle, drăgălășenia lui Merei sau mintea ta și a lui Ciri.

— Dar arta ta creează o fereastră către o altă lume, i-am zis, zâmbind. Acesta este un adevărat har, să-i ajuți pe alții să vadă lumea dintr-o cu totul altă perspectivă.

— De când ai devenit tu poetă, draga mea prietenă?

Am izbucnit în râs, numai că bubuitul unui tunet mi-a acoperit hohotele. Când răsunetul furtunii s-a potolit, Oriana a continuat:

— Așadar, trebuie să-ți fac o mărturisire.

M-a tras înainte pe potecă, pe când primele picături de ploaie au început să cadă, iar eu am urmat-o, uluită, deoarece Oriana era singura ucenică dintre noi care nu încălca niciodată regulile.

— Ei bine...? am zorit-o eu.

— Știam că ești aici, în grădină, și am venit să te rog ceva. Știi că le-am făcut portretul celorlalte fete, ca să-mi amintesc de voi după ce ne vom despărți, peste numai o săptămână.

Ochii ei de culoarea chihlimbarului luceau de nerăbdare. Am încercat să nu mormăi.

— Oriana, doar știi bine că nu pot sta locului atâta vreme! i-am spus.

— Abree a putut! Și știi că se foiește tot timpul! Și cum adică „nu poți sta locului atâta vreme"? Doar stai toată ziua cu Ciri și cu maestrul Cartier, citind carte după carte!

Un zâmbet mi-a apărut în colțul buzelor. Tot anul mă rugase s-o las să-mi facă portretul, dar eu fusesem prea copleșită de cât aveam de studiat pentru a-mi putea răpi fie și numai o clipă din timpul meu atât de prețios pentru asta. Dimineața participam împreună cu Ciri la orele lui Cartier, însă îmi continuam lecțiile cu maestrul și după-amiaza, în particular, deoarece încă mă străduiam să stăpânesc ceva ce ar fi trebuit să știu deja. Și, în vreme ce eu asistam la lecții istovitoare și urmăream cum razele soarelui se topeau, încet-încet, pe podea, ardenele mele surori aveau toată după-amiaza la discreție. O, în cât de multe zile nu le-am auzit râsetele și veselia umplând toată casa, în timp ce eu, una, îmi torturam memoria sub privirea aspră a lui Cartier!

— Nu știu, am șovăit, mutându-mi cărțile dintr-o mână în alta. Ar trebui să studiez.

La o cotitură a labirintului înfrunzit am dat peste Abree.

— Ai convins-o? a întrebat-o ea pe Oriana și mi-am dat seama că fusesem prinsă într-o ambuscadă. Și nu te mai uita așa la noi, Brienna!

— Așa... cum? m-am rățoit eu. Știți prea bine că, dacă vreau să-mi primesc mantia și să plec cu un protector peste opt zile, trebuie să nu pierd niciun minut și să...

— Și să memorezi plictisitoarele linii de descendență, da, da, știm, cum să nu! m-a întrerupt Abree.

Părul roşcat şi des îi cădea în valuri pe umeri şi vreo câteva frunze rătăcite îi erau prinse în bucle, ca şi cum ea s-ar fi târât prin tufişuri şi rugi. Se ştia că îşi exersa replicile cu maestrul Xavier în aer liber şi de multe ori o urmărisem de la fereastra bibliotecii cum se azvârlea în iarbă şi cum îşi strivea pe corset boabe de coacăze ca să imite sângele, rostindu-şi replicile către norii de pe cer. Am observat acum urme de noroi pe poalele rochiei şi pete de coacăze şi mi-am dat seama că tocmai trecuse printr-o repetiţie chinuitoare.

— Te rog, Brienna! s-a milogit Oriana. Numai ţie nu ţi-am făcut portretul...

— Şi chiar îţi vei dori să ţi-l facă după ce vei vedea ce recuzită ţi-am găsit, a întrerupt-o Abree, zâmbind maliţios.

Era cea mai înaltă dintre noi, mai mare decât mine cu un lat de palmă.

— Recuzită! am exclamat eu. Hei, ascultă, eu, una, nu vreau să...

Dar tunetul a răbufnit din nou, înăbuşindu-mi protestul firav, şi, fără s-o pot împiedica, Oriana mi-a furat cărţile din mâini.

— O iau înainte, să aranjez totul, mi-a strigat după ce deja se îndepărtase cu trei paşi uriaşi, ca şi cum nu mă mai puteam răzgândi odată ce nu mă mai putea auzi. Abree, adu-o în atelier!

— Da, milady! i-a răspuns aceasta cu o plecăciune.

Am privit-o pe Oriana cum a traversat pajiştea şi a intrat pe uşile din spate.

— Haide, Brienna! m-a îndemnat Abree, tocmai când ploaia s-a stârnit, udându-ne rochiile. Trebuie să te bucuri de aceste ultime zile!

— Nu mă pot bucura dacă-mi fac griji că voi deveni una dintre necorespunzători!

Scanned by Cam

M-am îndreptat către casă, trăgând de panglica delicată cu care îmi era legată coada, şi mi-am lăsat părul despletit, răsfirându-l, neliniştită, cu degetele.

— Ba *nu* vei deveni necorespunzătoare!

Dar după afirmaţia ei au urmat, mai întâi, o pauză, apoi, o întrebare:

— De ce, maestrul Cartier crede, cumva, că vei deveni?

Eram pe la mijlocul pajiştii, udă leoarcă din cauza ploii şi copleşită de aşteptare, când Abree m-a ajuns din urmă, m-a prins de braţ şi m-a răsucit spre ea.

— Te rog, Brienna! Îngăduie să ţi se facă portretul de dragul meu, de dragul Orianei!

Am oftat, dar deja zâmbetul începea să îmi înflorească pe buze.

— Prea bine! am încuviinţat. Dar să nu dureze toată ziua!

— Chiar te vei bucura când vei vedea recuzita! a spus Abree dintr-o răsuflare, smucindu-mă după ea pe fâşia de iarbă pe care o mai aveam de străbătut.

— Cât crezi că va dura? am întrebat, abia trăgându-mi sufletul, când am trecut pragul uşii şi am păşit amândouă în holul întunecat, ude leoarcă şi tremurând.

— Nu mult. Ah, mai ţii minte cum m-ai ajutat cu scena aceea din cea de-a doua parte a piesei mele? Cea în care lady Pumpernickel e aruncată în carceră pentru că a furat diadema?

— Mm-hmm!

Deşi nu mai studiam arta dramatică, Abree continua să-mi ceară ajutorul când îşi plăsmuia piesele în care urma să joace.

— Şi acum nu mai ai habar cum să faci să o scoţi din carceră, nu-i aşa?

Mi-a zâmbit cu sfială:

— Nu! Şi, înainte să o spui tu, să ştii că nu vreau s-o omor.

Am izbucnit în râs:

— Dar asta a fost cu ani şi ani în urmă, Abree!

Se referea la vremea când şi eu fusesem ardenă în studierea artei dramatice şi ne apucaserăm amândouă să scriem câte o piesă pentru maestrul Xavier. În timp ce Abree compusese o scenetă comică în care protagonistele erau două surori care se certau pentru acelaşi amorez, eu plăsmuisem o tragedie însângerată despre o tânără care vrea să îi fure tronul tatălui său. Până în ultima scenă, omorâsem toate personajele, cu excepţia unuia, iar maestrul Xavier fusese, în mod evident, de-a dreptul contrariat de intriga mea malefică.

— Dacă nu vrei s-o omori, i-am zis pe când ne continuam drumul pe hol, atunci fă-o să găsească o uşă secretă în spatele unui schelet sau pune un străjer să-şi încalce jurământul de credinţă şi să o ajute, dar fă-l să ceară pentru trădarea lui un preţ straniu, la care ea să nu se aştepte.

— Aha, o uşă secretă! a exclamat Abree şi m-a luat de braţ. Tu născoceşti intrigi ca o adevărată scriitoare, Bri! Cât mi-aş dori să am şi eu o inspiraţie ca a ta!

Când s-a uitat la mine, zâmbindu-mi, am simţit un strop de remuşcare pentru că tracul mă împiedicase să devin o stăpână a artei dramatice. Probabil că şi Abree gândea acelaşi lucru, deoarece m-a strâns mai tare de braţ şi mi-a şoptit:

— Să ştii că nu-i prea târziu! Poţi scrie o piesă în două acte în opt zile, să-l impresionezi pe maestrul Xavier şi...

— Abree! am dojenit-o în glumă.

— Aşa se comportă două dintre ardenele Casei Magnalia cu doar o săptămână înainte de ceremonia solstiţiului de vară care le va hotărî soarta?

Vocea aceea ne-a făcut să tresărim. Ne-am oprit amândouă, mirate să o vedem pe maestra Therese, care preda înţelepciunea,

stând cu brațele încrucișate și manifestându-și dezaprobarea. Ne privea cu un aer de superioritate, ținându-și tare pe sus nasul ei subțire și ascuțit, iar sprâncenele, ridicate, dezgustată de înfățișarea noastră plouată.

— Vă purtați ca niște copii, nu ca niște femei gata să-și câștige mantia!

— Iertare, maestră Therese! am îngăimat, făcându-i o plecăciune adâncă.

Abree m-a imitat, deși reverența ei era destul de neglijentă.

— Duceți-vă și schimbați-vă, înainte să vă vadă *madame*!

Ne-am împiedicat una de alta în graba noastră de a dispărea din fața profesoarei. Ne-am poticnit amândouă în timp ce treceam de pe coridor spre sala mare, până la scări.

— Ei, *asta* chiar că-i un demon în carne și oase! mi-a zis Abree la ureche, dar cam prea tare, în timp ce urcam treptele.

— Abree! am mustrat-o, dar m-am împiedicat în poalele rochiei când, pe neașteptate, l-am auzit pe Cartier în spatele meu.

— Brienna? m-a strigat, uimit.

Am reușit să mă prind de balustradă și mi-am recăpătat echilibrul. M-am răsucit și m-am uitat în jos spre el. Stătea în hol, în tunica lui albă și frumos apretată, încinsă la mijloc cu o centură. Pantaloni lui erau strâmți, având aproape aceeași nuanță de cenușiu ca și rochia mea. Își strângea bine la gât mantia, pregătindu-se să plece prin ploaie.

— Maestre?

— Presupun că vei dori încă o lecție particulară luni, după orele de lectură în care vom studia împreună cu Ciri?

Se uita în sus la mine, așteptând răspunsul pe care îl cunoștea deja. Am simțit cum îmi aluneca mâna pe balustradă. Părul răvășit îmi cădea pe umeri în șuvițe sălbatice, rochia îmi

Scanned by CamScanner

era udă leoarcă, iar din tivul ei cădeau picăturile, iar cadența lor dădea naștere unui cântec aproape mut pe pardoseala de marmură... Știam că aveam o înfățișare cu totul nedemnă de o ardenă și că nu arătam nici pe departe ca o nobilă valeniană aflată pe punctul de a deveni o stăpână a pasiunii, ca persoana instruită pe care el încerca să o modeleze. Și, în ciuda tuturor acestora, mi-am ridicat, semeață, bărbia și am spus:

— Așa este, maestre Cartier! Vă mulțumesc!

— Poate că data viitoare nu va mai exista o scrisoare care să te distragă de la lecție? m-a întrebat, iar eu am făcut ochii mari, încercând să pătrund dincolo de masca de pe chipul său.

Putea să mă pedepsească pentru că îi ajutam pe Francis și Sibylle să facă schimb de scrisori. Putea să ceară să fie impusă disciplina pentru că, firește, încălcasem o regulă a casei. Așa că am așteptat să văd ce vrea de la mine.

Însă colțul stâng al buzelor sale s-a înălțat ușor, prea puțin ca să poată fi interpretat drept un surâs autentic – deși îmi plăcea să-mi închipui că așa fusese –, în vreme ce mi-a făcut o reverență curtenitoare de rămas-bun. L-am urmărit cum iese pe ușă și se pierde în furtună și m-am întrebat dacă fusese milostiv sau jucăuș. Mi-aș fi dorit să rămână, dar eram, totuși, ușurată că plecase.

Am urcat scările, lăsând în urmă o dâră din apă de ploaie, minunându-mă cum reușea mereu Cartier să mă facă să-mi doresc două lucruri contradictorii, în același timp.

Scanned by CamScanner

Capitolul II

UN PORTRET NEPERECHE

Atelierul de pictură era o încăpere pe care o tot evitasem după primul meu an de studii, acela în care dădusem greș pentru prima oară la Magnalia. Însă, în acea după-amiază ploioasă, de cum am intrat, cu pas șovăielnic, cu părul ud strâns într-un coc la spate, în minte mi-au revenit amintirile frumoase ale tuturor orelor petrecute acolo. Mi-am adus aminte de dimineţile în care stătusem acolo, lângă Oriana şi desenaserăm amândouă sub atenta îndrumare a maestrei Solene. Mi-am amintit prima mea încercare de a picta, prima de a împodobi cu anluminuri pagina unei cărți, prima tentativă de a realiza o gravură. Apoi m-au asaltat momentele neplăcute, care încă îmi stăruiau în minte, ca niște vânătăi care rămân pe piele: de pildă, clipa când am constatat că lucrarea mea era moartă, anostă, pe când a Orianei parcă respira şi prindea viață. Sau când maestra Solene m-a tras deoparte şi mi-a spus cu blândeţe: „Poate că ar trebui să încerci şi cu muzica, Brienna."

— Ai venit!

Am aruncat o privire în atelier şi am zărit-o pe Oriana pregătindu-mi locul. Avea o dungă proaspătă de vopsea roşie pe

Scanned by CamScanner

obraz. Întotdeauna camera aceasta te izbea prin dezordinea și murdăria ei, dar știam că era așa întrucât Oriana și maestra Solene își preparau singure vopselele. Cea mai lungă masă din încăpere era în întregime acoperită cu borcane pline cu pudră de plumb[1] și cu diverși pigmenți, cu mojare și castronele de lut, carafe cu apă, bulgări de calcar, teancuri de hârtie și de pergamente, un cofraj de ouă[2] și un castron mare cu calcar măcinat. Mirosea a terebentină, a rozmarin și a buruiana aceea verde pe care, după ce o fierb, ele o transformă, în mod misterios, într-o vopsea de culoare roz.

Cu mare atenție, m-am strecurat pe lângă masa cu pricina și am ocolit câteva scaune, cofraje și șevalete. Oriana așezase un scaun lângă ferestre, un loc în care să stau scăldată de lumina furtunii pentru ca ea să mă picteze.

— Să-mi fac griji în privința... pieselor de recuzită care o entuziasmează atât de mult pe Abree?

Oriana tocmai se pregătea să-mi răspundă, când Ciri și-a făcut apariția în atelier.

— Am găsit-o! Pe-asta o doreai, Oriana, nu-i așa? a întrebat Ciri în timp ce răsfoia paginile cărții pe care o ținea în mână.

Aproape că a călcat pe un șevalet când a traversat încăperea spre locul în care ne aflam și, uitându-se la mine, i-a dat cartea Orianei.

---

[1] Pigmenții cu plumb erau folosiți pentru a se obține diverse culori. Astfel, albul se obținea din carbonatul de plumb, roșul, din oxidul de plumb, galbenul, din cromatul de plumb etc. În prezent, vopselele pe bază de plumb sunt interzise în diverse țări, deoarece reprezintă o sursă de intoxicare (n. red.).

[2] Ouăle (mai precis, gălbenușurile) sunt folosite pentru obținerea culorilor necesare pentru a picta în tehnica denumită tempera cu ou (gălbenușul se amestecă, în proporții variabile, cu oțet, vin sau apă, apoi sunt adăugați pigmenții) (n. red.).

Scanned by CamScanner

— Pari obosită, Brienna. Maestrul Cartier te pune prea mult la treabă? a întrebat Ciri.

Nici n-am avut timp să răspund, că Oriana a și scos un țipăt de încântare, ceea ce m-a făcut să arunc o privire paginii pe care o admira.

— Este perfect, Ciri!

— Stați o clipă! am zis și i-am luat cartea. Asta e una dintre cărțile de istorie maevană ale maestrului Cartier!

M-am uitat o dată doar la ilustrație și am rămas cu răsuflarea tăiată! Căci era imaginea superbă a unei regine din ținutul de la miazănoapte. Am recunoscut-o, deoarece Cartier ne predase istoria acelui ținut. Era însăși Liadan Kavanagh, cea dintâi regină a Maevanei! Ceea ce însemna că fusese și o stăpână a magiei!

Stătea dreaptă și mândră, o coroană din argint bătută cu diamante îi împodobea fruntea ca o ghirlandă de stele, iar părul lung și castaniu îi cădea în valuri pe umeri. Chipul îi era străbătut de o dungă de vopsea albastră, pe care maevanii o numesc „drobușor", ca pe planta din care o extrag. La gât îi atârna o nestemată mare cât un pumn – legendara Piatră a Înserării. Purta o armură alcătuită precum solzii de dragon, care strălucea, în văpăi aurii și sângerii, iar o sabie îi era prinsă la centură. Avea o mână în șold, în timp ce cu cealaltă ținea o lance.

— Te face să tânjești după acele vremuri, nu-i așa? a remarcat Ciri cu un oftat, privind peste umărul meu. După acea vreme când ținutul de la miazănoapte era condus de regine...

— Nu-i acum vremea pentru o lecție de istorie! a întrerupt-o Oriana și mi-a luat cartea din mână cu blândețe.

— Doar n-ai de gând să mă înfățișezi astfel?! am exclamat, în timp ce inima a început să-mi bată, dintr-odată, mai tare. Oriana... cred că întreci măsura!

Scanned by Can

— Ba deloc! a replicat ea, căci îi plăcea la nebunie să se contrazică. Eşti pe jumătate maevană, Brienna! Cine poate spune că nu eşti, cu adevărat, o urmaşă a reginelor?

Am încercat să protestez, dar chiar în clipa aceea şi-a făcut apariţia Abree, ţinând în braţe diverse obiecte de recuzită.

— Iată-le! a declamat ea şi le-a lăsat să cadă la picioarele noastre.

Am urmărit înmărmurită cum Ciri şi Oriana caută, printre piesele de armură, o sabie tocită şi o mantie de culoarea nopţii. Era recuzita de la teatru şi, fără îndoială, fusese furată chiar de sub nasul maestrului Xavier, care o ţinea sub cheie.

— Aşa, Brienna! a exclamat Oriana când s-a ridicat de jos având în mâini o platoşă. Te rog, lasă-mă să te pictez ca pe o războinică maevană!

Toate trei aşteptau răspunsul meu, Oriana ţinând armura, Abree, sabia şi Ciri, mantia. Se uitau la mine pline de speranţă. Mi-am dat seama că-mi stătuse inima în loc, cuprinsă de emoţie, căci sângele meu maevan îmi clocotea în vene.

— Prea bine! Dar să nu dureze toată ziua! am insistat.

Abree a chiuit, triumfătoare, Oriana a zâmbit, iar Ciri şi-a dat ochii peste cap de uşurare.

Am stat liniştită şi răbdătoare cât timp m-au îmbrăcat. Portretul avea să mă înfăţişeze de la mijloc în sus, aşa că nu conta că purtam pe dedesubt rochia de ucenică. Platoşa îmi acoperea tot pieptul, iar braţele îmi erau ascunse de brasarde. O mantie albastră îmi atârna pe umeri, ceea ce m-a făcut să simt un gol în stomac, căci mă ducea cu gândul la mantia pasiunii, iar Ciri probabil că mi-a citit gândul.

A venit la mine şi mi-a desfăcut părul, mi-a împletit o şuviţă şi mi-a spus.

Scanned by CamSc

— Eu i-am sugerat lui Abree să aleagă o mantie albastră. Trebuie să porți culoarea ta. Culoarea *noastră*!

S-a dat un pas înapoi, mulțumită de felul în care îmi aranjase părul.

Când o ucenică ajungea să stăpânească pe deplin pasiunea pe care o studiase, o mantie îi era oferită de către maestrul sau maestra sa, o mantie a cărei culoare depindea de pasiunea fiecăreia: roșie pentru artele plastice, neagră pentru arta dramatică, violet pentru muzică, verde pentru înțelepciune și albastră pentru cunoaștere. Însă veșmântul nu era un simplu simbol al dobândirii pasiunii, ci semnifica, totodată, și egalitatea pe care o dobândise ucenica, faptul că ea se afla, din acel moment, la același nivel cu maestrul sau maestra ei. Era vorba despre o cinstire unică, un simbol al relației dintre ucenic și maestru.

Însă, înainte să apuc să mă cufund prea tare în gândurile despre mantii, Sibylle a dat buzna în atelier, udă leoarcă, dar cu un zâmbet victorios pe buze, ținând în mână o coroniță de flori albe.

— Ia uitați-vă! a strigat ea, stropindu-ne ca să ne atragă atenția. Este cea mai reușită coroană înstelată pe care am izbutit s-o fac înainte să mă prindă ploaia!

Într-adevăr, toate cele cinci ardene-surori se pare că participaseră la un complot menit să mă convingă să îngădui să mi se facă portretul. Merei, colega mea de cameră, era singura care lipsea și i-am resimțit absența ca pe o umbră aruncată asupra întregii încăperi.

— Unde este Merei? am întrebat când Sibylle mi-a adus coronița.

Sibylle – grațioasă, durdulie și sfioasă – s-a mulțumit să-mi așeze coronița pe frunte.

Scanned by CamSc

— Chiar arăți de parc-ai fi gata să-i tai capul unui bărbat! a rostit ea și buzele-i trandafirii s-au întins într-un zâmbet satisfăcut.

— N-o auzi? a răspuns Abree la întrebarea mea și a ridicat un deget.

Am amuțit toate și, dincolo de răpăitul ploii în ferestre, am deslușit sunetul slab, dar ferm al unei viori.

— Merei a spus că e în febra pregătirii unei noi compoziții, dar că va veni imediat ce va putea.

— Acum, Brienna, ia sabia și așază-te pe scaun! mi-a cerut Oriana, care ținea în mână o scoică plină cu vopsea albastră.

Nu am pierdut-o din ochi și m-am lăsat cu precauție pe scaun, cu sabia parcă înflorindu-mi din palmă. Am avut grijă să-mi țin mâna frumos pe șoldul drept, sabia înclinată în diagonală pe piept, astfel încât vârful ei bont îmi ajungea până la urechea stângă. Deși armura era ajustabilă, o simțeam, totuși, ciudat pe corp, ca pe două brațe străine care mă îmbrățișau la nivelul pieptului.

— Ciri, vrei să ții ilustrația lângă chipul Briennei? Vreau să mă asigur că o fac perfect, a zis Oriana și i-a făcut semn lui Ciri să se apropie.

— Ce să faci perfect? am bâiguit.

— Dunga albastră de drobușor... Stai locului, Bri!

N-aveam de ales. Am rămas nemișcată în timp ce ochii Orianei se plimbau de la ilustrație la fața mea și înapoi la ilustrație. Am văzut cum își afundă mâna în vopseaua albastră, după care am închis ochii, iar ea și-a trecut degetele peste chipul meu, pe diagonală, de la tâmplă la bărbie. Am avut senzația că descuie o parte tainică din mine. Ceva ce trebuia să rămână ascuns și liniștit tocmai se trezea la viață.

— Poți să deschizi ochii!

Am ridicat pleoapele, nerăbdătoare să văd expresia surorilor mele, care mă priveau cu mândrie, aprobatoare.

— Cred că suntem gata! a declarat Oriana, întinzându-se după o cârpă cu care să-şi şteargă vopseaua de pe degete.

— Dar cum rămâne cu piatra aia? a întrebat Sibylle pe când îşi îndepărta un zuluf castaniu-auriu care-i căzuse în ochi.

— Ce piatră? s-a încruntat Abree, supărată că i-a scăpat din vedere un obiect de recuzită.

— Piatra de la gâtul reginei.

— Piatra Serii, cred, a lămurit-o Ciri, studiind ilustraţia.

— Nu, se numeşte Piatra Înserării, am corectat-o eu.

Obrajii albi ca laptele ai lui Ciri s-au îmbujorat – nu putea suferi să fie corectată –, însă şi-a dres glasul şi a spus:

— A, da! Normal că tu cunoşti mai bine istoria maevană, Brienna. Doar ai un motiv întemeiat să asculţi când maestrul Cartier ne bate la cap cu asta.

Oriana a tras un scaun în faţa mea, cu hârtia şi cărbunele pregătite.

— Încearcă să nu te mişti, Brienna!

Am încuviinţat. Simţeam cum vopseaua albastră începea să mi se usuce pe chip.

— Tare mi-ar plăcea şi mie să am dublă cetăţenie! a murmurat Abree, întinzându-şi braţele. Vei trece vreodată Canalul Berach ca să vizitezi Maevana? Pentru că asta ar trebui să faci, Brienna! Şi să mă iei şi pe mine cu tine.

— Poate că într-o bună zi... i-am promis eu, în vreme ce Oriana şi-a început desenul. Şi mi-ar face o mare plăcere să mă însoţeşti, Abree!

— Tata zice că Maevana este foarte, *foarte* diferită de Valenia, s-a băgat în vorbă şi Ciri

Scanned by CamS

Puteam simți din tonul vocii ei că încă era deranjată pentru că o contrazisesem. A lăsat jos cartea lui Cartier și s-a sprijinit de o masă, cu privirea ațintită asupra mea. Părul ei blond, care i se revărsa pe umeri, avea străluciri ca ale razelor lunii.

— Tata obișnuia să meargă acolo în fiecare an, toamna, atunci când unii dintre nobilii maevani își deschid castelele pentru noi, valenienii, și ne îngăduie să participăm la vânătoarea cerbului alb. Tata se distra de minune ori de câte ori se ducea acolo, căci spunea că se găseau din abundență berea și mâncarea bună, dar că aveai parte și de balade și de tot felul de distracții, însă, bineînțeles, nu mă lua niciodată cu el. Zicea că e un ținut sălbatic, prea plin de pericole pentru o fata valeniană ca mine.

Sibylle a pufnit, descheindu-și nasturele gulerului înalt al rochiei, pentru a-și scărpina gâtul iritat.

— Nu așa zic toți tații din lume, doar ca să-și lase fetele acasă, în „siguranța" căminului?

— Ei, păi, știi doar ce se spune despre bărbații maevani, am intervenit, citându-l, fără să vreau, pe bunicul.

— Ce? a întrebat repede Sibylle, iar ochii ei de culoarea alunei au scânteiat de interes.

Și atunci mi-am amintit că nu-i dădusem încă scrisoarea de la Francis și că aceasta rămăsese în buzunarul rochiei ude pe care o azvârlisem pe podeaua din camera mea. Biata scrisoare era, probabil, îmbibată de apă și mototolită de acum!

— Că sunt niște amanți ticăloși, pricepuți la șoptit vorbe mieroase, am lămurit-o, încercând să imit cât puteam de bine vocea pițigăiată a bunicului.

Sibylle a izbucnit în râs – dintre noi toate, ea era cea mai încrezătoare în sexul opus –, iar Abree și-a acoperit gura, de

Scanned by CamScanner

parcă nu știa dacă să se rușineze sau nu. Ciri n-a zis nimic, deși îmi dădeam seama că se chinuia să-și stăvilească un zâmbet.

— Hai, gata cu vorba! s-a plâns Oriana în joacă, amenințându-mă cu cărbunele[1]. Dacă vreuna dintre maestre va trece, din întâmplare, pe coridor și te va auzi, vei fi pedepsită să muncești la bucătărie toată săptămâna, Brienna!

— Sunt *nevoiți* să fie amanți ticăloși și pricepuți ca să fie demni de niște femei care arată astfel! a continuat Sibylle, arătând spre ilustrația care o înfățișa pe regină. Pe toți sfinții, dar ce s-a întâmplat în Maevana? De ce e acum un rege pe tronul ei?

Am schimbat o privire cu Ciri. Ni se predase lecția aceasta în urmă cu doi ani. Era o poveste lungă și tare încâlcită.

— Va trebui să-l întrebi pe maestrul Cartier, a răspuns Ciri, înălțând din umeri. El te va putea lămuri, căci știe întreaga istorie a oricărui ținut care a existat vreodată.

— Prea complicat, prea complicat și mult prea împovărător! s-a plâns Abree.

Lui Ciri deja îi scăpărau ochii.

— Sper că-ți amintești, Abree, că eu și Brienna suntem pe cale să devenim stăpâne ale pasiunii cunoașterii!

Ciri se simțise jignită pentru a doua oară în după-amiaza aceasta.

Abree a dat înapoi:

— Iertare, Ciri! Firește, tot ce vream să spun e că mă minunez de capacitatea minții voastre de a cuprinde atâta cunoaștere!

Ciri a pufnit, deloc împăcată, dar, slavă Domnului, a lăsat baltă cearta și m-a privit.

---

[1] Aici, cuvântul descrie un creion special, neprotejat de un înveliș de lemn, care este folosit de către artiștii plastici pentru realizarea schițelor, a desenelor alb-negru etc. (n. red.).

Scanned by CamSca

— Îți vei întâlni vreodată tatăl, Bri? m-a întrebat Sibylle.

— Nu, nu cred, i-am răspuns, cu sinceritate.

Mi se părea o adevărată ironie a sorții faptul că, exact în ziua în care îmi jurasem că nu aveam să mai pun vreodată vreo întrebare despre el, ajunsesem să fiu îmbrăcată ca o regină maevană.

— Cât de trist e totul! a exclamat Abree.

Bineînțeles că era ceva trist pentru ea, de fapt, pentru toate ardenele mele surori. Ele făceau parte din familii nobiliare, iar tații și mamele lor se amestecau destul de mult în viețile lor, așa că m-am grăbit să spun, încercând să par convingătoare:

— Pentru mine, una, n-are nicio importanță!

O tăcere apăsătoare s-a lăsat în încăpere. Ascultam ploaia, melodia duioasă a lui Merei care se auzea în surdină și sunetele scoase de cărbunele Orianei în vreme ce îmi schița portretul pe hârtie.

— Ei bine..., a început Sibylle cu voioșie, dorind să ne mai descrețească frunțile. Ea era o ardenă a înțelepciunii și învățase cum să facă față oricărei conversații: Brienna, ar trebui să vezi ce portret mi-a făcut Oriana! Este exact opusul celui pe care ți-l face ție.

L-a scos din mapa Orianei și l-a ridicat, astfel încât să-l pot vedea cum trebuie.

Sibylle fusese reprezentată drept nobila valeniană perfectă. Am rămas surprinsă de recuzita pe care i-o alesese Abree: Sibylle purta o rochie roșie cu un decolteu foarte îndrăzneț, un colier ieftin și o perucă albă, voluptuoasă. Avea până și o aluniță desăvârșită, în formă de stea, pe obraz, însemnul nobleței feminine. Era de o frumusețe covârșitoare, o adevărată întrupare a Valeniei. Era un simbol al etichetei, al ținutei, al grației.

Şi apoi, la polul opus, era portretul meu, acela al unei regine care stăpânea magia, îşi desena o dungă albastră pe faţă cu drobuşor şi se îmbrăca mereu în armură. Una al cărei tovarăş de viaţă nu era un bărbat, ci un paloş. Mă rog, şi o piatră preţioasă.

Noi înfăţişam însăşi deosebirea evidentă dintre Maevana şi Valenia, cele două ţări între care îmi era sfâşiat sufletul. Căci îmi doream, totodată, să mă simt confortabil în rochia elegantă şi cu aluniţa în formă de stea pe obraz, însă râvneam şi să-mi descopăr moştenirea, dreptul meu din naştere, de războinică în armură şi însemnată cu o dungă de drobuşor. Îmi doream să stăpânesc pasiunea, dar şi să ştiu cum să mânuiesc o sabie.

— Ar trebui să agăţi cele două portrete unul lângă altul, i-a sugerat Abree Orianei. Le-ar oferi o lecţie pe cinste viitoarelor ardene.

— Da, are dreptate! a întărit Ciri. O lecţie din care să înveţi cui nu trebuie niciodată să-i aduci vreo ofensă.

— Dacă vei jigni o valeniană, îţi vei pierde reputaţia, a chicotit Sibylle, în timp ce îşi curăţa unghiile. Dar, dacă vei jigni o maevană, îţi vei pierde capul.

Scanned by CamScanner

Capitolul III

ŞAH ŞI MĂRCI[1]

Oriana a avut nevoie de încă o oră să-mi termine portretul. Când a început să-l coloreze, nu a îndrăznit să-mi ceară să zăbovesc, pentru că vedea că eram nerăbdătoare să îmi lepăd costumul şi să îmi reiau studiile. I-am dat înapoi lui Abree mantia, armura, cununa de flori şi sabia şi am lăsat în urma mea, în atelier, râsetele şi conversaţiile surorilor mele, căutând, în schimb, umbrele tăcute ale odăii pe care o împărţeam cu Merei.

Prin tradiţie, ardena muzicii din Casa Magnalia era singura căreia i se acorda privilegiul de a avea un dormitor individual, să aibă loc pentru toate instrumentele sale. Celelalte patru

---

[1] *Cheques and marques* (engl.), joc inventat de autoare. Denumirea sa poate fi înţeleasă dacă studiem etimologia celor două cuvinte: *cheques* (engl.), ortografiat şi *check*, provine din *šāh* (ar.), „şah, monarh" (prin intermediul termenului din latina medievală *scaccus*, „jocul de şah"), acelaşi cuvânt din care provin *chess* (engl.), „jocul de şah", şi *chequers* (engl.), „jocul de dame". *Marques* (engl.), „marcă", denumirea pe care o purtau în trecut însemnele specifice care arătau cine era proprietarul unui obiect, al unui animal etc., pare să desemneze culorile diferite ale pionilor din joc, semnele lor distinctive (n. red.).

ardene împărțeau două dormitoare. Dar, de vreme ce Văduva luase, pe neașteptate, hotărârea de a mă primi ca pe a șasea elevă, eu și Merei ajunseserăm să locuim împreună în dormitorul ardenei muzicii.

De cum am deschis ușa, mirosurile de pergament și de cărți m-au întâmpinat ca niște prieteni credincioși. Și eu, și Merei eram dezordonate, dar aș da vina pe pasiunile noastre pentru toată neorânduiala. Ea avea grămezi de partituri muzicale împrăștiate peste tot. Odată, găsisem chiar un vraf de compoziții sub cuverturile sale și ea pretinsese că adormise cu ele în mână. Mi-a spus că, dacă descifra notele pe mutește, putea auzi muzica răsunându-i în minte, atât de adâncă îi era pasiunea.

Cât despre mine, aveam numai cărți, jurnale și foi peste tot. În peretele de lângă patul meu fuseseră săpate rafturi pe care le umplusem cu volume împrumutate de la bibliotecă. Toate tomurile luate de la maestrul Cartier ocupau, la rândul lor, mai multe rafturi și, în timp ce le priveam copertele cartonate și broșate, m-am întrebat cum ar fi fost dacă i le-aș fi înapoiat pe toate. Și mi-am dat seama că, de fapt, nicio carte nu era mea.

M-am aplecat să-mi ridic rochia aruncată pe podea, încă udă, și am dat de scrisoarea lui Francis. Cerneala cursese, făcând-o de necitit.

— Am ratat totul, așa-i? a rostit Merei din pragul ușii.

M-am întors, privind-o cum stătea în picioare, cu vioara sub braț și arcușul ținut între degetele ei lungi, în timp ce furtuna răspândea o lumină violacee pe tenul ei arămiu, pe rochia ei pătată de sacâz.

— Sfinte LeGrand, ce ți-au făcut pe față? m-a întrebat și a făcut un pas înainte, cu ochii căscați de nedumerire.

Mi-am pipăit fața cu degetele și am simțit dâra crăpată, de vopsea albastră. De care uitasem cu totul.

— Dac-ai fi fost acolo, nu s-ar fi întâmplat una ca asta! am tachinat-o.

Și-a pus vioara deoparte și mi-a luat bărbia în palme, admirând opera Orianei.

— Ei bine, lasă-mă să ghicesc! Te-au îmbrăcat ca pe o regină maevană abia sosită de pe câmpul de luptă.

— Chiar arăt atât de mult ca o maevană?

Merei m-a condus la scrinul nostru aflat în fața ferestrei cu menouri, pe care era așezat un urcior cu apă. Am băgat scrisoarea lui Francis înapoi în buzunar, iar ea a turnat apă într-un vas de porțelan și a apucat un ștergar.

— Ba nu, să știi că arăți și te porți întocmai ca o valeniană. Nu spunea bunicul tău că ești aidoma mamei tale?

— Da, dar poate că mințea.

Ochii întunecați ai lui Merei m-au dojenit în tăcere pentru lipsa mea de încredere, apoi a început să curețe vopseaua cu ștergarul.

— Cum merg lecțiile, Bri?

Era întrebarea pe care continuam să ne-o punem una alteia, iar și iar, de vreme ce solstițiul se apropia. Am gemut și mi-am închis ochii, căci mă freca prea puternic cu ștergarul.

— Nu știu.

— Cum e posibil să nu știi?

S-a oprit din curățat, până ce m-am înduplecat să-mi deschid ochii. Mă privea cu o expresie pe jumătate neliniștită, pe jumătate nedumerită.

— În mod oficial, mai avem doar două zile de lecții!

— După cum știu și eu prea bine! Dar ai habar ce m-a întrebat astăzi maestrul Cartier? Mi-a aruncat o întrebare stranie: „Ce este pasiunea?" De parc-aș avea zece ani, nu șaptesprezece!

Am oftat şi i-am luat ştergarul din mână, înmuindu-l în apa din vasul de porţelan.

I-am vorbit despre suspiciunile mele, despre bănuiala că Văduva mă primise dintr-un motiv tainic, nu pentru că aş fi avut cine ştie ce potenţial.

Iar Merei însăşi fusese martoră, în al doilea an al meu, la halul în care mă chinuisem cu învăţarea muzicii. Doar ea îmi fusese alături şi încercase din răsputeri să mă ajute să mă pregătesc, atunci când maestra Evelina păruse copleşită de cât de prost cântam, căci, parcă, niciodată o vioară nu mai sunase aşa cum o făceam eu să sune, de parcă bietul instrument muzical ar fi vrut să-şi dea duhul.

— De ce nu m-a respins atunci când l-am rugat să mă accepte ca ardenă? am continuat, frecându-mi faţa. Ar fi trebuit să-mi spună că trei ani nu sunt de ajuns ca să-mi stăpânesc pasiunea. Dac-aş fi fost deşteaptă, aş fi ales cunoaşterea încă de la bun început, de când aveam doar zece ani şi destul timp ca să învăţ toate genealogiile alea nenorocite!

Vopseaua albastră nu vrea să dispară! Am azvârlit ştergarul cât colo, simţind că mi-am jupuit jumătate din faţă şi că am scos la iveală adevărata înfăţişare a celei care eram: o necorespunzătoare.

— E, oare, nevoie să-ţi amintesc, Bri, că maestrul Cartier nu prea face greşeli?

Mi-am aruncat privirea pe fereastră, urmărind cum picăturile de ploaie se prelingeau pe sticlă precum nişte lacrimi. Ştiam prea bine că avea dreptate.

— E, oare, nevoie să-ţi mai amintesc şi că maestrul Cartier nu te-ar fi acceptat niciodată ca ardenă dac-ar fi crezut, fie şi numai pentru o clipă, că nu eşti în stare să stăpâneşti pasiunea cunoaşterii?

Scanned by CamScan

Mi-a luat mâna, ca să-mi atragă din nou atenția asupra ei. Avea jumătate din păr prins într-o fundă, iar restul revărsat pe umeri, și mi-a zâmbit.

— Dacă maestrul Cartier crede că poți să îți stăpânești pasiunea în trei ani, o vei face. Așa se va întâmpla.

I-am strâns degetele cu o recunoștință tăcută. De acum îmi venise mie rândul s-o întreb despre pasiunea ei.

— Cum mai merge scrierea celei mai recente compoziții? Am auzit câte ceva din atelierul de pictură...

Merei și-a retras mâna din strânsoarea degetelor mele și a oftat. Iar sunetul scos de ea a fost de ajuns pentru ca eu să îmi dau seama că se simțea la fel ca mine... copleșită și îngrijorată. S-a întors, îndreptându-se către patul ei, și s-a așezat, sprijinindu-și bărbia în palmă:

— E groaznică, Bri!

— Mie mi-a plăcut, i-am zis, aducându-mi aminte cum plutise muzica ei pe coridoare.

— E groaznică! a insistat ea. Maestra Evelina vrea să fie gata până la solstițiu. Nu cred că se poate...

Aflasem din cei șapte ani de stat în cameră cu Merei că, atunci când era vorba de muzica ei, căuta desăvârșirea. Fiecare notă trebuia minunat plasată, fiecare piesă trebuia cântată cu înflăcărare și extaz. Dacă degetele sau arcușul făceau ca fie și un singur scârțâit să alunece pe coarde, se enerva și se declara nemulțumită de interpretarea sa.

— Știi ce înseamnă asta? am întrebat-o, zâmbind, și m-am întins după cutia sculptată cu mare grijă aflată pe unul dintre rafturile ei.

Merei zăcea întinsă pe pat și mi-a răspuns, *într-un mod* exagerat de teatral:

— Sunt prea obosită să joc!

tit, deschizând cutia pe masa pe care o împărțeam și scoțând din ea tabla împărțită în pătrățele albe și negre și pionii de marmură.

Tatăl ei ne trimisese acest joc de șah și mărci. Era unul pe care Merei îl adora și pe care îl tot jucase în copilăria ei petrecută pe insula Bascune. Cu cât anii de studiu la Magnalia treceau și cu cât Merei și cu mine deveneam tot mai preocupate de stăpânirea pasiunii, nu prea ne-am mai găsit timp să-l jucăm, în afara serilor în care eram amândouă copleșite și îngrijorate. Și făcurăm un legământ: ca în asemenea perioade să scoatem tabla și să jucăm șah și mărci, pentru a ne reaminti că solstițiul sorții care se apropia nu era chiar totul, că nu se sfârșea lumea cu el.

— Bine! s-a înduplecat, așa cum știam că avea să o facă.

S-a ridicat din pat și a venit la masă, adunând câteva partituri împrăștiate și punându-le deoparte.

Ne-am așezat față în față, iar pionii noștri colorați, mărcile, au început să scânteieze de îndată ce am aprins lumânările. Merei a folosit un ducat pentru a da cu banul, să vedem cine urma să facă prima mutare.

— Tu începi, Bri! mi-a spus.

M-am uitat la pionii mei, care se înșiruiau, supuși. Șah și mărci era un joc de strategie, scopul fiind eliminarea celor trei pioni roșii ai adversarului. M-am hotărât să pornesc de la margine, mutându-mi pionul galben spre cea dintâi poziție.

Întotdeauna începeam jocul în liniște, dându-ne timp pentru a ne coordona mutările și a ajunge să avem același ritm. Eu, una, eram înclinată să fac mutări îndrăznețe, iar Merei, unele prudente. Pionii noștri erau, deja, răspândiți pe toată tabla, când ea a rupt tăcerea și m-a întrebat:

Scanned by CamScan

— Ai primit veşti de la bunicul tău?

I-am capturat primul pion roşu, pe care-l purtase, sfidătoare, către linia de ciocnire.

— Da! O să te las să îi citeşti scrisoarea mai târziu.

A început să se îndrepte spre unul dintre pionii mei roşii.

— Ţi-a pomenit vreun nume?

— Niciunul. Mi-a dat acelaşi răspuns ca de obicei.

— Că tatăl tău nu este vrednic să fie băgat în seamă?

— Da, chiar aşa.

Am privit-o cum îmi înhăţa pionul roşu. Eram, de acum, blocată de piesele ei galbene. M-am apucat să mă strecor printre ele.

— Tu ai primit veşti de la tatăl tău?

— Mi-a scris acum câteva zile. Îţi trimite salutări şi îşi exprimă nădejdea că, după solstiţiu, vei veni cu mine să-l vizităm.

Am urmărit cum sărea peste pionii mei albaştri, picând chiar în mijlocul teritoriului meu. Mutările ei îndrăzneţe mă încurcau de fiecare dată, căci obişnuia să joace cu mare grijă.

I-am răspuns cu aceeaşi monedă, oglindindu-i mutarea, şi am întrebat-o:

— Ai prefera un protector foarte frumos căruia îi miroase gura urât sau unul foarte urât care miroase mereu frumos?

A râs.

— Bună încercare, Bri! mi-a spus. Dar atenţia nu îmi poate fi abătută atât de uşor!

— Nu încerc să îţi distrag atenţia, am insistat, încercând să-mi ascund un zâmbet. Acestea sunt lucruri tare importante, la care merită să te gândeşti.

— Mm-hmm! a exclamat ea, înhăţându-mi şi al doilea pion roşu. Atunci, l-aş alege pe protectorul cel urât.

— Şi eu aş face la fel, am răspuns, căutând să-i străpung un alt cerc de pioni galbeni.

— Dacă e să jucăm jocul ăsta, atunci va trebui să-mi răspunzi şi tu la o întrebare.

Şi-a mutat pionul negru pe o marcă răzleţită.

— Ai prefera să te îndrăgosteşti de maestrul tău sau de protectorul tău?

— Amândouă ar fi opţiuni groaznice şi prosteşti, am bâiguit.

— Trebuie să-mi răspunzi, n-ai încotro!

M-am uitat pe tablă, străduindu-mă să găsesc o cale de ieşire din încurcătură.

— Bine, atunci! Mai degrabă m-aş îndrăgosti de protector.

Obrajii mi s-au înroşit, dar am rămas cu ochii pe poziţii. Eram aproape să-i capturez cel de-al doilea pion roşu.

— Eu, una, l-aş alege pe maestru, mi-a mărturisit.

Am ridicat ochii, surprinsă de răspunsul ei. S-a mulţumit să zâmbească, iar privirile ni s-au întâlnit în timp ce, fără pic de efort, îmi captura şi ultimul pion roşu.

— Mereu mă baţi la jocul ăsta! m-am plâns.

— Pierzi pentru că nu-ţi păzeşti niciodată flancurile, Bri! Asta-i slăbiciunea ta. Te-am bătut cu o mutare ocolită, pe diagonală. A fluturat pionul roşu capturat: Mai jucăm? m-a întrebat.

Am scos un sunet care-ar fi trebuit să-mi arate împotrivirea, dar ea ştia bine că tare aş fi vrut să mai joc. Ne-am reaşezat pionii pe pătrăţelele unde stăteau la începutul unui joc şi am aşteptat ca Merei să facă prima mutare.

De data asta n-am mai pus întrebări. Eram prea preocupată să mă silesc să fiu mai bună decât ea şi să folosesc şi eu acele mutări pe diagonală, ocolite, cu care reuşea să mă învingă

Scanned by CamScanner

mereu. Aşa că, atunci când şi-a dres vocea, m-am uitat în sus, uimită de faptul că era gata să-mi captureze şi ultimul pion roşu.

— Acum urmează o întrebare foarte importantă! mi-a zis.

— Care-i aia?

A făcut o pauză, străduindu-se să-şi stăvilească râsul în timp ce mă bătea din nou, apoi mi-a spus:

— Ce-o să-i răspunzi maestrului Cartier atunci când o să te întrebe de ce ai faţa mânjită cu albastru?

Capitolul IV

CELE TREI RAMURI ALE CUNOAȘTERII

Luni dimineață am ajuns prima în bibliotecă și i-am așteptat pe Ciri și pe maestrul Cartier să sosească pentru a începe lecția. În ciuda strădaniilor lui Merei și a frecării zdravene cu terebentina oferită de Oriana, pe chipul meu încă se mai zărea o urmă de vopsea albastră. Așa că m-am hotărât să-mi las părul despletit. Și acum îmi stătea răsfirat pe piept, lung și rebel, de culoarea mahonului. Îmi părea un scut în spatele căruia mă puteam ascunde, unul menit să îmi acopere fața și să mă apere de amintirea de neșters a culorii războiului.

Apoi a ajuns și Ciri și s-a așezat în fața mea, de cealaltă parte a mesei.

— Încă ți se vede vopseaua, mi-a șoptit. Dar poate că n-o să bage de seamă!

În următoarea clipă și-a făcut apariția și maestrul Cartier. Și-a pus cărțile pe masă, iar eu m-am prefăcut că îmi inspectam unghiile, în timp ce părul îmi cădea și mai mult pe față. Mi-am dat seama de greșeala făcută abia când i-am simțit privirea ațintită asupra mea, înmărmurită. Bineînțeles că avea să-mi observe părul despletit! Întotdeauna îl strângeam într-o coadă când eram la lecție, ca să nu-mi intre în ochi.

L-am auzit cum înconjura masa şi s-a oprit lângă Ciri, astfel încât să aibă o privire de ansamblu.

— Brienna? m-a întrebat.

Am blestemat în minte, apoi m-am înduplecat să-mi ridic, uşor, capul. I-am susţinut privirea.

— Maestre?

— Pot să te întreb... de ce arăţi de parcă ţi-ai fi vopsit jumătate de faţă în albastru?

M-am uitat spre Ciri, care se chinuia să-şi ţină buzele strânse, să nu-i scape, cumva, vreun chicotit.

— Puteţi să întrebaţi, maestre! i-am răspuns, trăgându-i, totodată, un picior pe sub masă lui Ciri. Am stat să mi se facă portretul. Oriana s-a hotărât să... ăăă... să-mi picteze chipul.

— Asta pentru c-am îmbrăcat-o ca pe o regină maevană, maestre, s-a grăbit Ciri să răspundă, apoi am urmărit-o, cuprinsă de groază, cum răsfoieşte cartea de istorie ca să găsească ilustraţia ce o înfăţişa pe Liadan Kavanagh. Iată, chiar aceasta a fost regina luată drept model!

Cartier a răsucit cartea, să vadă mai bine. A studiat-o pe Liadan Kavanagh, după care şi-a aţintit privirea, atent, asupra mea. Nu-mi puteam da seama ce gândea, dacă i se părea amuzant sau jignitor, dacă mă considera îndrăzneaţă sau doar copilăroasă.

Cu blândeţe, a împins cartea spre Ciri şi a spus:

— Foarte bine! Atunci, vorbiţi-mi despre Liadan Kavanagh!

— Ce-i cu ea? s-a repezit Ciri, căci mereu era nerăbdătoare să răspundă înaintea mea.

— Cine a fost?

— Prima regină a Maevanei.

— Şi cum a devenit regină?

Maestrul dădea ocol mesei, de acum, iar vocea lui căpătase deja acea cadenţă profundă şi gravă, care mă ducea cu gândul

la bolta înstelată a unei nopți de vară. Era exact vocea la care râvnea orice povestitor și pe care își dorea să o cultive.

— Ei bine, aparținea clanului Kavanagh, s-a repezit Ciri.

— Și de ce este important acest amănunt?

Ciri a șovăit. Oare chiar nu-și amintea? Eram, un pic, uimită de acest fapt. Vedeam cum se încrunta și cum ochii ei albaștri măsurau tăblia mesei, de parcă răspunsul buclucaș ar fi fost gravat în lemnul acesteia. Doar ea nu uita niciodată lucrurile pe care i le spunea maestrul!

— Brienna? m-a îndemnat Cartier când a văzut că lui Ciri îi ia prea mult să se gândească.

— Este important, întrucât cei din clanul Kavanagh se trag din dragoni, i-am răspuns eu. Au magia în sânge.

— Și celelalte treisprezece familii nobiliare ale Maevanei nu o au? m-a întrebat el, deși cunoștea prea bine răspunsul.

Dar aceasta era metoda lui de predare: pornea o discuție cu noi și ne cerea să-i povestim frânturi din istoria învățată în lecțiile precedente.

— Nu. Celelalte neamuri nu stăpânesc magia. Doar clanul Kavanagh.

— Dar de ce au *o regină* și nu un rege?

S-a oprit în dreptul hărții imense agățate pe perete, trecându-și degetul peste cele patru țări care alcătuiau emisfera noastră: insula Maevanei spre miazănoapte, Grimhildor în îndepărtatul apus înghețat, Valenia și Bandecca la miazăzi. Oceanul le despărțea în trei ținuturi muntoase. Apoi, în timp ce le atingea, pe rând, pe fiecare, a rostit:

— Valenia e ocârmuită de un rege. Bandecca e ocârmuită de un rege. Grimhildor – tot de un rege. În toate țările de prin părțile noastre domnesc regi. Și atunci, de ce tocmai Maevana, un ținut al clanurilor războinice, are pe tron o regină?

Scanned by CamSca

Am zâmbit, urmărind cu degetul o fibră a lemnului mesei.

— Deoarece femeile din clanul Kavanagh sunt înzestrate de natură cu mai multe puteri magice decât bărbații lor, am răspuns.

Și gândul m-a purtat la ilustrația splendidă care o înfățișa pe Liadan Kavanagh; mi-am amintit ținuta sa mândră, vopseaua albastră de pe piele și sângeriul armurii, coroana din argint, bătută cu diamante, care-i împodobea fruntea. O fi fost, oare, posibil ca eu să descind dintr-o femeia ca ea?

— Ai dreptate, Brienna! m-a lăudat Cartier. Magia este întotdeauna mai puternică într-o femeie decât într-un bărbat. Câteodată mai că-mi vine să cred că se întâmplă la fel și în cazul pasiunii, dar apoi îmi amintesc că pasiunea nici nu are legătură cu magia și nici nu este moștenită. Căci unii dintre noi ne alegem singuri pasiunea! a spus și, făcând o mică pauză, s-a uitat direct la mine. Iar uneori pasiunea ne alege pe noi! a continuat, de data aceasta privind-o țintă pe Ciri.

Abia atunci mi-am dat seama cât de diferite eram eu și Ciri. Și, totodată, cât de mult trebuia să-și adapteze maestrul lecțiile pentru a răspunde nevoilor noastre, pentru a se asigura că amândouă ucenicele lui învățau după metoda care i se potrivea fiecăreia în parte. Eu preferam poveștile, iar Ciri, faptele concrete.

— Așadar, și-a reluat el lecția, dar și mersul domol prin încăpere. Ai zis că Liadan Kavanagh avea puteri magice. Dar de ce a fost numită regină în urmă cu trei sute de ani?

— Datorită hilzilor, s-a grăbit Ciri cu răspunsul, alăturându-se din nou conversației. Năvălitorii din Grimhildor au atacat și au pustiit coasta maevană.

— Da, am adăugat. Numai că hilzii n-aveau habar că nici nu le împrăștiaseră și nici nu le intimidaseră pe cele paisprezece clanuri

maevane. Dimpotrivă, samavolniciile năvălitorilor au reuşit să le reunească pe toate sub ocârmuirea unei singure regine.

— Iar Liadan a fost aleasă pentru că..., ne-a îmboldit Cartier.

— Pentru că stăpânea magia, s-a repezit Ciri să zică.

— Pentru că ea a reunit clanurile, am considerat eu mai potrivit să explic. Nu doar pentru că folosea puterile magice ale strămoşilor săi, ci şi pentru că era o războinică, o conducătoare. Şi, cu ajutorul acestor calităţi, i-a reunit pe toţi membrii clanurilor într-un singur popor.

Cartier s-a oprit, cu mâinile la spate, şi m-a privit în ochi în jocul de lumini şi umbre al dimineţii. Pentru o clipă, pentru doar o minunată şi trecătoare clipă, aproape că mi-a zâmbit.

— Bine spus, Brienna!

— Dar, maestre Cartier! a protestat Ciri. Amândoi tocmai aţi afirmat c-a fost aleasă datorită puterilor sale magice.

Orice urmă de surâs a dispărut de pe chipul lui Cartier când şi-a mutat privirea de la mine la ea.

— Puterile fermecate stăpânite de regină erau foarte puternice, într-adevăr, dar chiar trebuie să-ţi reamintesc ce a făcut magia celor din clanul Kavanagh în timpul bătăliilor?

— A luat-o razna, am lămurit-o, încetişor, dar m-au auzit amândoi. Magia căpăta, parcă, o voinţă proprie în timpul bătăliilor, al vărsărilor de sânge. Şi se întorcea împotriva membrilor clanului înşişi, punând stăpânire pe minţile lor, pe motivaţiile lor şi pervertindu-le.

— Şi atunci ce a făcut Liadan? m-a întrebat Cartier.

— N-a folosit magia în lupta cu hilzii. S-a luptat doar cu sabia şi cu scutul, ca şi cum s-ar fi născut într-o altă familie nobiliară, ca şi cum n-ar fi posedat niciun fel de puteri magice.

Nu era nevoie ca maestrul Cartier să-mi confirme spusele. Am văzut mulţumirea din ochii lui, stârnită de faptul că îmi amintisem o lecţie predată cu atât de mult timp în urmă, una la care nu se aşteptase să fim prea atente.

Ciri a suspinat zgomotos şi momentul magic s-a destrămat.

— Da, Ciri? a întrebat-o Cartier, ridicând din sprâncene.

— A fost o plăcere să vă ascult pe amândoi cum reluaţi povestea primei regine, numai că, pentru mine, istoria maevană nu înseamnă atât de mult cât înseamnă pentru Brienna.

— Atunci, despre ce ai vrea să discutăm?

Ardena s-a foit în scaun.

— Poate c-ar trebui să ne pregătiţi pentru solstiţiu? Cine sunt protectorii care vor participa? La ce să ne aşteptăm eu şi Brienna?

Oricât mi-ar fi plăcut să vorbim mai departe despre istoria maevană, Ciri avea dreptate. Mă trezeam, încă o dată, captivată de trecut, în loc să privesc spre viitor. Căci, negreşit, cunoştinţele mele despre reginele maevane nu erau, nicidecum, de folos pentru a cuceri un protector valenian. Din câte ştiam, cei din Maevana recunoşteau existenţa pasiunilor, dar nu le îmbrăţişau, nu le studiau.

Cartier a tras, în sfârşit, scaunul şi s-a aşezat, împletindu-şi degetele în timp ce ne privea.

— Mă tem că nu vă pot spune prea multe despre solstiţiu, Ciri! Nu ştiu ce protectori a invitat Văduva.

— Dar, maestre...

A atenţionat-o cu degetul, iar ea a tăcut pe dată, deşi am văzut cum valul de indignare o făcea să se îmbujoreze.

— Chiar dacă nu puteţi afla prea multe de la mine, vă pot face, totuşi, o mică sugestie în privinţa lor. Vor fi trei protectori care vor căuta câte o stăpână a cunoaşterii. Câte unul din fiecare ramură.

maevane. Dimpotrivă, samavolniciile năvălitorilor au reuşit să le reunească pe toate sub ocârmuirea unei singure regine.

— Iar Liadan a fost aleasă pentru că..., ne-a îmboldit Cartier.

— Pentru că stăpânea magia, s-a repezit Ciri să zică.

— Pentru că ea a reunit clanurile, am considerat eu mai potrivit să explic. Nu doar pentru că folosea puterile magice ale strămoşilor săi, ci şi pentru că era o războinică, o conducătoare. Şi, cu ajutorul acestor calităţi, i-a reunit pe toţi membrii clanurilor într-un singur popor.

Cartier s-a oprit, cu mâinile la spate, şi m-a privit în ochi în jocul de lumini şi umbre al dimineţii. Pentru o clipă, pentru doar o minunată şi trecătoare clipă, aproape că mi-a zâmbit.

— Bine spus, Brienna!

— Dar, maestre Cartier! a protestat Ciri. Amândoi tocmai aţi afirmat c-a fost aleasă datorită puterilor sale magice.

Orice urmă de surâs a dispărut de pe chipul lui Cartier când şi-a mutat privirea de la mine la ea.

— Puterile fermecate stăpânite de regină erau foarte puternice, într-adevăr, dar chiar trebuie să-ţi reamintesc ce a făcut magia celor din clanul Kavanagh în timpul bătăliilor?

— A luat-o razna, am lămurit-o, încetişor, dar m-au auzit amândoi. Magia căpăta, parcă, o voinţă proprie în timpul bătăliilor, al vărsărilor de sânge. Şi se întorcea împotriva membrilor clanului înşişi, punând stăpânire pe minţile lor, pe motivaţiile lor şi pervertindu-le.

— Şi atunci ce a făcut Liadan? m-a întrebat Cartier.

— N-a folosit magia în lupta cu hilzii. S-a luptat doar cu sabia şi cu scutul, ca şi cum s-ar fi născut într-o altă familie nobiliară, ca şi cum n-ar fi posedat niciun fel de puteri magice.

Nu era nevoie ca maestrul Cartier să-mi confirme spusele. Am văzut mulțumirea din ochii lui, stârnită de faptul că îmi amintisem o lecție predată cu atât de mult timp în urmă, una la care nu se așteptase să fim prea atente.

Ciri a suspinat zgomotos și momentul magic s-a destrămat.

— Da, Ciri? a întrebat-o Cartier, ridicând din sprâncene.

— A fost o plăcere să vă ascult pe amândoi cum reluați povestea primei regine, numai că, pentru mine, istoria maevană nu înseamnă atât de mult cât înseamnă pentru Brienna.

— Atunci, despre ce ai vrea să discutăm?

Ardena s-a foit în scaun.

— Poate c-ar trebui să ne pregătiți pentru solstițiu? Cine sunt protectorii care vor participa? La ce să ne așteptăm eu și Brienna?

Oricât mi-ar fi plăcut să vorbim mai departe despre istoria maevană, Ciri avea dreptate. Mă trezeam, încă o dată, captivată de trecut, în loc să privesc spre viitor. Căci, negreșit, cunoștințele mele despre reginele maevane nu erau, nicidecum, de folos pentru a cuceri un protector valenian. Din câte știam, cei din Maevana recunoșteau existența pasiunilor, dar nu le îmbrățișau, nu le studiau.

Cartier a tras, în sfârșit, scaunul și s-a așezat, împletindu-și degetele în timp ce ne privea.

— Mă tem că nu vă pot spune prea multe despre solstițiu, Ciri! Nu știu ce protectori a invitat Văduva.

— Dar, maestre...

A atenționat-o cu degetul, iar ea a tăcut pe dată, deși am văzut cum valul de indignare o făcea să se îmbujoreze.

— Chiar dacă nu puteți afla prea multe de la mine, vă pot face, totuși, o mică sugestie în privința lor. Vor fi trei protectori care vor căuta câte o stăpână a cunoașterii. Câte unul din fiecare ramură.

— *Ramură*?! l-a îngânat Ciri.

— Ia încercaţi să rememoraţi prima voastră lecţie, aceea care s-a desfăşurat cu multă, multă vreme în urmă! Vă mai aduceţi aminte ce v-am spus atunci? Cunoaşterea este împărţită în trei ramuri...

— Cunoaşterea istoricului, am murmurat, să-i reîmprospătez memoria ardenei-surori.

Ciri s-a uitat la mine, iar cunoştinţele i-au revenit în minte.

— Cunoaşterea istoricului, a medicului şi a profesorului.

Maestrul a încuviinţat.

— Amândouă trebuie să vă pregătiţi pentru a vă prezenta în mod diferit fiecăruia dintre cei trei protectori în parte.

— Dar cum am putea face asta, maestre Cartier? s-a plâns Ciri.

Bătea neliniştită cu degetele în masă, iar eu vream să-i spun că nu are de ce să-şi facă griji. Avea să-i impresioneze, negreşit, pe toţi trei.

— Pentru istoric, trebuie să memoraţi bine un arbore genealogic şi să fiţi în stare să discutaţi despre oricare dintre membrii acelei familii. Ar fi de preferat să vă concentraţi asupra caselor regale. În cazul medicului, să fiţi pregătite să vorbiţi atât despre orice os, muşchi sau organ al corpului, cât şi despre leziuni şi răni. Cât despre profesor... ei, aici este mai dificil. Cel mai bun sfat pe care vi-l pot da este să îi demonstraţi că puteţi stăpâni orice subiect şi că puteţi instrui orice student.

Probabil că a băgat de seamă că ni se umeziseră ochii. Încă o dată, *aproape* că a zâmbit când s-a aşezat mai bine în scaun, picior peste picior, şi ne-a spus:

— Văd că v-am copleşit cu toate astea! Hai, profitaţi de ce a mai rămas din această dimineaţă şi pregătiţi-vă pentru solstiţiu!

Într-o clipă, Ciri şi-a împins scaunul în spate, nerăbdătoare să plece şi să cugete la tot ce ne sfătuise el. Eu m-am ridicat mai încet, căci, din nou, eram sfâşiată între două sentimente ciudate şi contradictorii: pe de o parte, simţeam nevoia de a sta lângă el şi de a-l ruga să mă înveţe *mai multe*, dar, pe de altă parte, mă mistuia dorinţa de a sta singură şi de a încerca să rezolv totul pe cont propriu.

Tocmai trecusem de scaunul lui, îndreptându-mă spre uşa deschisă, când i-am auzit vocea, caldă şi blândă.

— Brienna! m-a strigat.

M-am oprit. Ciri trebuie că a auzit-o şi ea, căci a rămas în prag şi s-a uitat peste umăr, încruntată. M-a urmărit cum mă întorc, apoi a dispărut pe coridor.

— Maestre?

S-a uitat la mine.

— Simt că te macină îndoielile în ceea ce te priveşte.

Am tras adânc aer în piept, pregătindu-mă să tăgăduiesc totul şi să mimez încrederea în sine. Însă vorbele parcă mi s-au topit.

— Da! Mă tem că nu o să mă vrea niciun protector! Mă tem că nu-mi merit mantia!

— Şi de ce crezi asta?

M-am gândit să-i spun toate motivele mele, dar asta însemna să mă întorc în timp până în acea zi fatidică în care soarta mă adusese pe coridorul Casei Magnalia şi trăsesem cu urechea pe la uşi. Ziua în care făcusem cunoştinţă cu el, când îl văzusem pentru prima oară şi când apariţia lui neaşteptată mă împiedicase să aflu numele tatălui meu.

— Mai ţii minte ce ţi-am spus în ziua în care m-ai rugat să-ţi devin profesor şi să te învăţ cunoaşterea în cei trei ani care îţi mai rămăseseră la dispoziţie?

— Da, mai ţin minte! am încuviinţat. Aţi spus că trebuia să muncesc de două ori mai mult. Că, în vreme ce ardenele-surori aveau să se bucure de după-amiezile libere, eu urma să fiu silită să stau şi să studiez.

— Şi ai făcut întocmai?

— Da, i-am răspuns în şoaptă. Am făcut tot ce mi-aţi cerut să fac.

— Şi, atunci, de ce te îndoieşti de tine însăţi?

I-am evitat privirea, preferând să mă uit la rafturile cu cărţi. N-aveam niciun chef să îi explic, pentru că aş fi dezvăluit prea mult, mi-aş fi deschis prea mult sufletul în faţa lui.

— Te-ar face să mai prinzi curaj dac-ai afla că deja ţi-am ales o constelaţie?

Acea afirmaţie îndrăzneaţă m-a făcut să îl privesc ţintă în ochi. Mi-am coborât privirea spre el, adevăratul prinţ pe tronul cunoaşterii, iar emoţia care m-a cuprins mi-a făcut inima să îmi bată mai iute. Acesta era darul lui pentru mine, darul arialului către ardena lui. Maestrul alesese pentru mine o constelaţie şi avea să pună să fie brodată în inima de pe mantia pasiunii mele. Stelele acestea aveau să-mi aparţină mie şi numai mie, ca simbol că ajunsesem să îmi stăpânesc pasiunea.

Era împotriva tuturor regulilor să îmi dezvăluie că îmi pregătea mantia. Totuşi, o făcuse. Şi asta m-a purtat cu gândul la mantia lui de culoarea albăstrelelor şi la stelele care îi aparţineau numai lui. Era vorba despre constelaţia Verene, un grup de stele înlănţuite care prevesteau triumful, în pofida eşecurilor şi încercărilor repetate.

— Da! Mulţumesc, maestre Cartier!

Am dat să plec, dar m-am trezit încă o dată ţintuită între uşă şi scaunul pe care stătea.

Scanned by CamScan

— Mai doreşti să mă întrebi ceva, Brienna?

Am revenit lângă el, privindu-l drept în ochi.

— Da. Aveţi, cumva, o carte despre Piatra Înserării?

A ridicat din sprâncene şi m-a întrebat:

— Piatra Înserării? Ce te face să mă întrebi despre ea?

— Ilustraţia aceea care o înfăţişa pe Liadan Kavanagh, am început să spun cu sfiiciune, amintindu-mi felul cum atârna nestemata la gâtul reginei.

— A, da!

Cartier s-a ridicat de la locul lui şi şi-a deschis sacul de piele. Îl urmăream cum căuta printre cărţile pe care le căra cu el. În cele din urmă, a dat la iveală un tom jerpelit, cu o copertă de piele.

— Uite! De la pagina optzeci până la o sută vei găsi tot ce se poate spune despre această piatră.

Am luat cartea, cu multă băgare de seamă, astfel încât să nu îi desfac paginile care abia se mai ţineau la un loc.

— Întotdeauna purtaţi cartea acesta la dumneavoastră, maestre?

Mi se părea ceva ciudat, căci întrezărisem emblema unei tiparniţe maevane pe copertă. Şi cine se sinchisea, oare, să care peste tot o carte despre folclorul maevan?

— Ştiam că, într-o bună zi, mi-o vei cere, mi-a răspuns.

Am rămas fără cuvinte, aşa că m-am mulţumit să-i fac o plecăciune, retrăgându-mă fără să mai rostesc nicio vorbuliţă.

Scanned by CamScanner

Capitolul V

PIATRA ÎNSERĂRII

În acea după-amiază nu m-am mai întâlnit cu Cartier pentru lecția noastră particulară, deoarece amândoi uitaserăm că trebuia să vină croitorul să ia măsurile ardenelor-surori pentru rochiile pe care urma să le purtăm la ceremonia de solstițiu. Dar, ca de obicei, eram nedespărțită de o carte. Stăteam pe coridor alături de Ciri și așteptam să fim chemate de croitor, însă degetele mele întorceau paginile delicate și pătate ale cărții despre folclorul maevan, aceea pe care mi-o dăduse Cartier.

— Ia ascultă asta, Ciri! am spus, iar ochii mi s-au grăbit să parcurgă iute cuvintele scrise. Încă se fac multe presupuneri despre originea Pietrei Înserării, căci nu există un consens, însă legendele pretind că ar fi fost găsită pe fundul unui lac subteran din munții Killough. Se spune că ar fi fost culeasă de o fecioară Kavanagh, care ar fi dus-o bătrânilor clanului său. După multe dezbateri, aceștia au hotărât să transfere pietrei din magia lor, unindu-le una de alta, ceea ce, în timp, a făcut să le slăbească puterea lor de a lua forma dragonilor după voie.

Eram fermecată de toate acele cunoştinţe din folclor, dar, când am băgat de seamă că, în continuare, Ciri tăcea, i-am aruncat o ocheadă şi am văzut-o sprijinindu-se, încordată, de perete, privind cu îndârjire lambriurile de lemn.

— Ciri?

— Ce-mi pasă mie de Piatr-asta a Înserării? De fapt, nici nu vreau s-aud ceva despre ea. Am destule cu care să-mi ocup mintea!

Am închis cartea, răscolind degrabă printre amintirile acelei dimineţi, încercând să aflu motivul supărării ei.

— Ce s-a-ntâmplat, Ciri?

— Nu-mi vine să cred că n-am văzut asta până acum! a continuat ea.

— Ce anume să vezi?

Cel puţin, de data asta s-a întors către mine. Ochii ei erau îngrozitor de reci, ca albastrul gheţii gata să crape.

— Că maestrul Cartier te preferă pe tine!

Am rămas înmărmurită. Apoi, vorbele mi-au ţâşnit ca un şuvoi, deşi eram încă buimăcită de cele spuse de ea.

— Ba nu-i adevărat! Ciri, serios... Maestrului Cartier nu-i place de nimeni!

— De şapte ani mă tot străduiesc să-l impresionez, să-i fiu pe plac, să obţin un surâs cât de mic din partea lui!

Era nemaipomenit de palidă, însă invidia clocotea fierbinte şi arzătoare în sufletul ei.

— Şi apoi vii tu.... Ai văzut cum s-a uitat azi la tine? Cum i-a venit să-ţi zâmbească? Ca şi cum eu nici n-aş fi fost prezentă în camer-aia, pe când voi tot flecăreaţi despre regine maevane şi magia lor!

— Ciri, te rog! am şoptit cu glasul sugrumat când cuvintele ei şi-au atins ţinta.

— Şi apoi chiar nu s-a mai putut abţine! A trebuit să te cheme-napoi să-ţi spună că ţi-a ales deja constelaţia! De ce să-ţi spună asta? De ce nu mi-a spus şi mie? A, da! Pentru că tu eşti alintata, tu eşti preferata lui!

Am simţit că obrajii îmi iau foc ca două văpăi când mi-am dat seama că trăsese cu urechea la conversaţia noastră. Nu ştiam ce să mai zic; reuşisem să mă înfurii, însă a mă certa cu ea era o prostie la fel de mare ca aceea de a mă da cu capul de pereţi. Totuşi, Ciri mă privea lung, provocându-mă, parcă, să ripostez.

Dar chiar atunci uşa s-a deschis şi croitorul a chemat-o pe Ciri înăuntru. I-am simţit parfumul de crini când a trecut pe lângă mine şi a dispărut în camera de probă, iar omul a închis uşa în urma ei.

Încetişor, m-am lăsat să alunec la podea, căci mi se înmuiaseră picioarele. Am ridicat genunchii la piept şi m-am holbat la perete. Capul meu a început să pulseze, parcă, şi mi-am frecat, obosită, tâmplele.

Nu mă gândisem niciodată că maestrul Cartier m-ar fi preferat pe mine. Nici măcar o dată. Şi mă uimea că Ciri putea să creadă astfel de prostii.

La Casa Magnalia, maeştrii şi maestrele urmau cu stricteţe o seamă de reguli. Nu-şi arătau preferinţa faţă de o ucenică anume. La solstiţiu, ne evaluau după o anumită regulă de conduită, fără părtinire sau idei preconcepute, deşi ne puteau oferi o oarecare călăuzire. Nu îi confereau mantia, dacă o ardenă nu reuşea să demonstreze că îşi stăpâneşte pe deplin pasiunea. Şi, dacă metodele de predare variau de la dans şi până la dezbateri amuzante, respectau cu toţii o regulă de bază: nu ne atingeau niciodată.

Maestrul Cartier ajunsese aproape o întruchipare a perfecţiunii. El n-ar fi îndrăznit în veci să încalce vreo regulă.

Mă gândeam la toate acestea, cu ochii închişi şi apăsându-mi palmele pe obrajii învăpăiaţi, când am simţit un iz de fum. Am adulmecat şi parcă mi-a pătruns adânc, până în inimă... miros de lemn ars, de frunze strivite, de iarbă încâlcită... aroma metalică a oţelului încălzit în foc... adierea vântului sub un cer senin, fără nori... şi am deschis ochii. De bună seamă, toate acestea nu aparţineau Casei Magnalia!

Lumina parcă s-a schimbat în jurul meu, nu mai era caldă şi aurie, ci rece, ca în timpul unei furtuni. Apoi, s-a auzit o voce îndepărtată, vocea unui bărbat.

— *Milord? Milord, a venit să vă vadă!*

M-am ridicat, tremurând, în picioare şi m-am sprijinit de perete, privind cu luare-aminte de-a lungul coridorului. Păruse că vocea aceea venea spre mine, că rostise cuvintele şovăielnice şi dogite ale unui bătrân. Totuşi, eram singură pe hol. M-am întrebat dacă nu cumva exista vreo uşă secretă despre care nu aflasem nimic şi din spatele căreia ar fi putut să-şi facă apariţia vreun servitor.

„Milord?" m-am mirat.

Dar presupunerea mea a dispărut când mi-am dat seama că omul vorbea în dairină, limba maternă a maevanilor.

Tocmai mă pregăteam să fac un pas în faţă, să văd cine vorbea, când uşa camerei de probă s-a deschis cu un scârţâit.

Ciri a ieşit valvârtej din încăpere, ignorându-mă când a trecut pe lângă mine. Lumina şi-a recăpătat strălucirea aurie, văratică, iar izul dulceag de ars s-a evaporat. Până şi glasul tremurat al bătrânului s-a pierdut ca un fum.

— Brienna? m-a invitat croitorul.

Am traversat cu greu coridorul şi am păşit în cameră. Cu grijă, am pus deoparte cartea lui Cartier şi m-am străduit

să stau liniştită şi nemişcată pe micul podium câtă vreme croitorul îmi lua măsurile. Dar tâmplele mi se zbăteau şi îmi simţeam pulsul bătându-mi puternic în încheieturi şi la gât. M-am uitat la reflexia mea în oglindă. Eram albă ca varul şi aveam ochii înroşiţi şi fălcile încleştate. Arătam de parcă tocmai văzusem o stafie.

Majoritatea valenienilor pretindeau că nu erau superstiţioşi. Dar aşa eram. De aceea presăram ierburi în prag la începutul fiecărui anotimp, de aceea nunţile noastre nu aveau loc decât vinerea, de aceea nimeni nu-şi dorea să aibă decât perechi de copii. Ştiam că sfinţii le pot apărea păcătoşilor, dar ce se întâmplase... aproape că te făcea să crezi că Magnalia era bântuită.

Dar, dacă ar fi fost aşa, de ce *abia acum* auzisem vocile fantomelor?

— Aşa, *mademoiselle*, am terminat, sunteţi liberă!

Am coborât de pe podium şi mi-am luat cartea. Probabil că omul m-a considerat nepoliticoasă, dar glasul îmi era ferecat adânc în piept şi nu mai eram în stare să scot niciun cuvânt. Abia mai respirând, am deschis uşa...

Coridorul era ca de obicei, aşa cum trebuia să fie.

Am păşit pragul şi am simţit mirosul de pâine proaspăt scoasă din cuptor care venea dinspre bucătărie. Am auzit muzica lui Merei plutind ca un norişor prin aer. Sub tălpi am simţit lustrul podelei cu lespezi albe şi negre aranjate ca o tablă de şah. Da, aceasta era, fără îndoială, Magnalia!

Am scuturat din cap, să-mi alung funigeii care se aşternuseră peste gândurile şi percepţiile mele şi m-am uitat din nou la cartea pe care o ţineam în mâini.

Sub învelitoarea din piele, coperta ei cafenie strălucea ca un rubin. Nu mai părea deloc veche şi uzată, ci proaspăt tipărită şi legată.

M-am oprit. Am înlăturat învelitoarea încetişor, lăsând-o să-mi cadă la picioare, şi m-am uitat cu luare-aminte la tom. Pe copertă scria cu litere de aur *Cartea timpului.* Nici măcar nu-i observasem titlul când mi-o dăduse Cartier, atât de uzată şi de zdrenţuită fusese! Literele îmi păruseră o biată urmă de praf de stele, pe când acum străluceau aurii.

Ce aveam să-i spun când o să i-o înapoiez? Că, dintr-odată, cărticica asta vrăjită din Maevana se întorsese în timp? Dar imediat grijile mele au dispărut, căci curiozitatea s-a răspândit în mine ca o buruiană. Am deschis la prima pagină, unde se găsea emblema tiparniţei maevane şi anul apariţiei: „1430"

Însă degetele care urmăreau rândurile, mâinile care ţineau tomul nu-mi mai aparţineau. Erau mâinile unui bărbat, mari şi pline de cicatrice, cu pământ sub unghii.

Speriată, am dat drumul cărţii. Însă ea a rămas în mâinile bărbatului! Dar nu erau, oare, ale mele? Şi atunci mi-am dat seama că eram, cumva, ancorată de el. Pe dată, simţurile mele au început să-i simtă trupul: era înalt, musculos, puternic. Am văzut lumina schimbându-se în jurul nostru, devenind cenuşie şi difuză, iar pe coridor a prins să se simtă din nou mirosul de fum.

— *Milord? Milord, a venit să vă vadă!*

Am ridicat privirea: nu mă mai aflam pe holul Casei Magnalia. Acesta era un coridor construit din piatră şi mortar, cu torţe care pâlpâiau în suporturile lor de fier prinse în perete. Un om stătea răbdător înaintea mea: era acela a cărui voce o auzisem mai devreme.

Era bătrân şi chel, cu nasul strâmb. Mi-a făcut o plecăciune adâncă. Era îmbrăcat cu pantaloni negri şi o jiletcă din piele, tocită pe margini. O sabie îi atârna la centură.

— *Unde este?*

Glasul care mi-a ieșit din gâtlej nu semăna deloc cu al meu; era bubuitor ca un tunet, masculin și grav.

Nu mai eram Brienna, ardena Casei Magnalia. Mă transformasem într-un străin ce stătea pe un coridor dintr-un timp îndepărtat, iar trupurile și mințile noastre erau înlănțuite, ancorate unele de altele prin intermediul acestei cărți. Și, în vreme ce inima îmi bătea nebunește în piept, îngrozită, sufletul meu se așeza comod în trupul lui. L-am privit pe bătrân, din interior, prin ochii bărbatului.

— *În bibliotecă, milord, i-a spus șambelanul, plecându-și încă o dată capul chel.*

Omul de care eram ancorată a închis cartea, cugetând la cele citite de el – de mine! – în timp ce mergea pe coridor către scările în spirală, îndreptându-se spre bibliotecă. S-a oprit în dreptul ușilor duble ca să mai arunce o ultimă privire asupra *Cărții timpului.* Erau clipe când tare-ar mai fi vrut să poată crede în folclorul maevan, în magie! Însă astăzi nu era una dintre ele, astfel că a abandonat cartea pe un scaun și a deschis ușile.

Prințesa stătea cu spatele la el, în dreptul ferestrelor boltite, lumina îmblânzindu-i părul negru. Firește, venise să-l vadă înveșmântată în armură completă, cu sabia prinsă la centură. Arăta de parcă ar fi dorit să poarte un război cu el.

Norah Kavanagh s-a întors să-l întâmpine. Era cea de-a treia născută a reginei și, deși nu era cea mai frumoasă, lui îi era greu să-și desprindă privirea de ea.

— *Prințesă Norah! a salutat-o, făcând o plecăciune plină de respect. Cu ce v-aș putea fi de folos?*

Se aflau în mijlocul bibliotecii vaste, unde aerul era mai dens, iar vocile lor nu puteau fi auzite de urechi indiscrete.

— Ştiţi prea bine de ce am venit, milord! a început Norah.

O privea cu luare-aminte, urmărindu-i linia nasului delicat, bărbia ascuţită, cicatricea de pe obraz. Nu era deloc leneşă precum sora sa cea mare, moştenitoarea tronului. Nu era nici risipitoare şi crudă precum sora mijlocie. Nu, îşi spunea el, ochii ei atât de albaştri păreau să te ardă. Era graţia întruchipată, dar avea, totodată, o voinţă de oţel: era războinică şi diplomată laolaltă. Era o adevărată oglindire a străbunicii sale, Liadan.

— Aţi venit pentru că vă faceţi griji în privinţa hilzilor.

Întotdeauna era vorba despre hilzi, singurii duşmani de temut ai Maevanei.

Norah a privit într-o parte, către rafturile împovărate cu cărţi şi pergamente.

— Aşa e! Raidurile hilzilor pe teritoriul nostru au împins-o pe mama să le declare război.

— Iar prinţesa nu-şi doreşte să pornească la război?

Această întrebare a făcut-o să-şi aţintească ochii asupra lui, mijindu-i pentru a-şi arăta dezaprobarea.

— Nu vreau s-o văd pe mama folosind magia pentru a face rău.

— Dar hilzii sunt duşmanii noştri! a obiectat el.

Numai între patru ochi o provoca astfel, în parte, pentru a verifica cât de adânci îi erau credinţele.

— Poate că îşi merită soarta de a fi nimiciţi în luptă prin magie! a insistat el.

— Magia nu trebuie niciodată folosită în luptă! a şoptit prinţesa printre dinţi, păşind spre el. Doar ştiţi asta! Şi credeţi în asta! Îmi vorbiţi întruna despre asta de când mă ştiu.

Am crescut ascultându-vă sfaturile de avertizare şi m-am antrenat în arta mânuirii sabiei şi a scutului, după cum m-aţi povăţuit. M-am pregătit pentru ziua în care aş fi fost nevoită să-mi apăr pământul cu mâna mea: cu sabia, nu cu puterile mele magice.

I-a stat inima-n loc, simţind apropierea dintre ei. Avea numai şaisprezece ani, dar cine ar fi crezut că tocmai cea de-a treia născută, fiica aceea care nu avea să moştenească niciodată coroana, aceea a cărei existenţă era ignorată de cei mai mulţi, tocmai ea avea să fie singura care să-i urmeze vorbele, poveţele!

— Regina, mama voastră, nu e de aceeaşi părere, Alteţă! Nici surorile voastre. Ele consideră magia un avantaj în luptă.

— Dar nu este, nici pe departe, un avantaj! s-a împotrivit Norah, clătinând din cap. Este cârja unui schilod şi un mare pericol! Am citit toate lucrările Domniei Tale despre acest subiect. Am studiat războiul purtat de Liadan şi am tras propriile concluzii...

S-a lăsat tăcerea, dar bărbatul aştepta ca prinţesa să continue.

— Nu trebuie să i se permită mamei să intre în acest război folosind magia!

S-a îndepărtat de ea. Spusele sale erau ca o băutură tare care îl ameţea, accentuându-i ambiţiile şi mândria, îmbătându-l cu tăria ei. Tocmai de aceea trebuia să-şi ţeasă foarte grijuliu urzeala, să n-o stârnească împotriva lui.

— Şi ce anume vreţi să fac eu, unul, prinţesă Norah?

— Vreau să-mi dai sfaturi! Vreau să mă ajuţi!

El s-a oprit în dreptul hărţii uriaşe, bătute în perete. A urmărit cu privirea insula Maevana, conturul şi munţii săi,

pădurile și văile sale. În apusul îndepărtat se găsea ținutul înghețat al Grimhildorului. La miazăzi, regatele Valenia și Bandecca. Și o idee i-a încolțit în minte, a prins rădăcini și i-a înflorit pe limbă...

— I-ați putea spune că Valenia nu i-ar sări niciodată în ajutor Maevanei dacă vom folosi magia în luptă, a zis el, întorcându-se către Norah. De fapt, ar rupe, probabil, orice alianță cu noi.

— Dar nici n-avem nevoie de ajutorul Valeniei! a replicat prințesa.

Iată că trufia proprie celor din clanul Kavanagh ieșea, în sfârșit, la iveală!

— Nu-i da la o parte atât de repede pe valenieni, prințesă! Ei reprezintă cei mai puternici aliați ai noștri, ba, am putea chiar spune că ne sunt frați credincioși! Am da dovadă de mare prostie dacă i-am înstrăina, doar pentru că mama ta a hotărât să poarte un război magic.

Expresia lui Norah a rămas neclintită: nici n-a roșit, nici nu s-a scuzat pentru aroganța ei.

A venit atât de aproape de prințesă, încât pieptul lui era gata să-i atingă platoșa, atât de aproape, încât putea simți mireasma aerului de munte în părul ei. I-a vorbit în șoaptă:

— Vă dați seama că mama voastră i-ar putea nimici pe cei din Grimhildor? Că i-ar putea transforma pe valenieni în sclavii săi? Că ar putea arunca Bandecca în întunericul veșnic? Că ar putea face tot tărâmul nostru bucăți-bucățele cu lupta ei magică?

— Da, i-a răspuns ea încetișor.

Nu era drept, și-a spus el. Nu era drept că numai cei din neamul Kavanagh dețineau magia, iar celelalte treisprezece

clanuri erau fragile, slabe, omeneşti. Că femeia trufaşă aflată dinaintea sa îi putea pustii prin foc ţinutul doar pocnind din degete, că îi putea împiedica inima să mai bată doar prin simpla rostire a unui cuvânt. Şi totuşi, el era acela care trebuia să aprindă focul ce avea să mistuie pământul, el trebuia să tragă sabia ca s-o oprească. Putea simţi magia ce o învăluia: în solzişorii romboidali ai armurii, în praful de stele din părul său, în lucirea lunii pe pielea sa.

Ah, întotdeauna avusese resentimente faţă de cei din clanul Kavanagh!

Gândul l-a purtat către ceea ce citise în Cartea timpului, *către originile străvechi ale Pietrei Înserării. De ce ar trebui să creadă un mit prostesc, acela că bătrânii clanului său putuseră transfera magia lor pietrei? Fie fuseseră nişte nesăbuiţi, fie le fusese teamă de propria putere! Astfel încât au domolit-o, au pus-o sub obroc. Iar el era acum pe cale să-i facă o propunere îndrăzneaţă – de care ea probabil că avea să râdă –, totuşi era ceea ce-şi dorea de multă vreme.*

— Trebuie să-mi aduceţi Piatra Înserării.

A văzut cum prinţesei i-a apărut o cută pe frunte.

— Cum? De ce?

— Magia mamei Alteţei Voastre, aceea a surorilor voastre şi a voastră, prinţesă, este activă doar dacă una dintre voi poartă piatra direct pe piele, în dreptul inimii. Dar, dacă piatra va fi îndepărtată de voi, magia va rămâne adormită.

Prinţesa a tras aer în piept printre dinţi, însă se vedea că nu era deloc surprinsă. Vasăzică, ştia? Aşa să fi fost, oare? Ştia că femeile din stirpea sa trebuiau să poarte piatra dacă vreau să stăpânească magia? Totuşi, clanul Kavanagh păstrase această taină. Oare cine începuse această tradiţie? Liadan însăşi?

— De unde ştiţi asta, milord?

I-a zâmbit, dar buzele lui au simţit acreala.

— Din anii petrecuţi citind legendele din folclorul vostru, prinţesă. Eu doar am bănuit asta, dar, din câte văd în ochii Alteţei Voastre, se pare că am dat de adevăr.

— Nu pot să iau Piatra Înserării! s-a tânguit Norah. Mama nu şi-o scoate niciodată de la gât.

— Nu puteţi sau nu vreţi? a întărâtat-o el. Vă e teamă să simţiţi fiorul magiei în vene, nu-i aşa?

Norah privea pe fereastră la furtuna care tocmai se dezlănţuise, răpăind în geam.

— Mama mi-ar tăia capul dacă m-ar prinde furându-i piatra. Iar dacă află că v-am dat-o, milord...

— Credeţi c-aş putea distruge un asemenea lucru? s-a repezit el, pierzându-şi răbdarea. Sau aţi uitat, prinţesă Norah, că, dac-aş îndrăzni s-o ating, Piatra Înserării m-ar arde?

— Dar va crede că am conspirat amândoi, a continuat ea fără să-l asculte.

A oftat, obosit să tot insiste.

— Cred că aveţi nevoie de mai mult timp de gândire. Întoarceţi-vă la castel, prinţesă! Luaţi aminte la ce v-am spus, la ce v-am cerut. Dacă Alteţa Voastră consideraţi că putem tempera magia mamei voastre şi în alt fel, atunci ne vom gândi la o altă soluţie. Dar, dacă nu... trebuie să-mi aduceţi piatra. Altfel, vom fi martori la bătălia magică a mamei voastre, care va distruge lumea.

Norah reuşea să-şi păstreze o mască de nepătruns; el nu putea citi pe chipul tinerei ce gândea sau ce simţea în momentele acelea.

A însoţit-o cu privirea până când uşile bibliotecii s-au trântit cu zgomot în urma ei.

Avea să se întoarcă, era convins de asta. Avea să se întoarcă pentru că nu exista o altă cale. Avea să se întoarcă deoarece se temea de propria magie.

Abia dacă am simţit cum m-a părăsit, cum trupul lui s-a topit ca o ceaţă care a plutit apoi pe fereastra larg deschisă. Privirea mi s-a limpezit, de parc-aş fi alungat somnul, clipind doar, şi m-am trezit în biblioteca familiară a Casei Magnalia. Stăteam cu mâinile încleştate pe *Cartea timpului*, care era din nou veche, tocită şi zdrenţuită. Însă cartea asta fusese cândva a lui, a omului în care mă transformasem. Cartea asta se găsise cândva pe coridorul unui castel maevan, în urmă cu o sută treizeci şi şase de ani!

Am clipit, căci lumina soarelui îmi sporea durerea de cap. Am tras de clanţă şi am ieşit pe hol, luând-o pe scări în sus şi strângând din dinţi când râsul neaşteptat al lui Sibylle mi-a înţepat urechile. M-am simţit de parcă aş fi intrat cu capul într-o stâncă. Aproape că-mi venea să mă pipăi, să mă asigur că nu mi l-am spart.

Am intrat în camera mea, trăgând uşa după mine.

Trebuia să învăţ. Trebuia să mă pregătesc.

Dar n-am fost în stare decât să pun cartea deoparte şi să mă întind în pat, cu ochii închişi, dorindu-mi ca durerea mea de cap să dispară şi încercând să domolesc teama, senzaţia că urma să se întâmple ceva rău, care începuse să se cuibărească în sufletul meu.

Am rememorat ceea ce tocmai văzusem, iar şi iar, până ce am rămas cu două întrebări: *de ce* şi *cine*.

De ce văzusem ceea ce văzusem?

Şi *cine* era bărbatul acela?

Căci nici măcar nu-i aflasem numele!

Scanned by Cams

Capitolul VI

CĂDEREA

În dimineața următoare, am ajuns la lecția lui Cartier cu o jumătate de oră întârziere. Ăsta era un exces nemaipomenit, căci nu mai întârziasem niciodată la lecții, nici măcar atunci când fusesem ardenă la celelalte pasiuni. Însă nu puteam suporta să mi-o imaginez pe Ciri gândind că maestrul Cartier mă favoriza. Nu puteam să las asta să intervină în relația noastră de surori și prietene. Vream s-o liniștesc, vream să-i demonstrez că arialul nu avea să mă trateze diferit. Și cea mai bună cale de a-i intra pe sub piele era să vin cu întârziere.

Am intrat în bibliotecă, uitându-mă direct la Cartier. Stătea în picioare lângă masă, făcând o recapitulare cu Ciri. Părul lui blond era prins cu o panglică, iar cămașa-i albă strălucea în lumina soarelui. Inima a început să-mi bată nebunește, copleșită de emoție, când el s-a întors spre mine.

— Și care sunt oasele craniului? a întrebat-o pe Ciri în vreme ce eu mă strecuram pe scaunul meu.

Ciri, pentru prima oară de când făceam orele împreună, a rămas fără grai. Făcuse ochii mari, ochii ei albaștri ca seninul cerului de vară.

Scanned by CamScanner

— Osul frontal, osul parietal, osul zigomatic...

Cartier a făcut câțiva pași spre mine – deseori se plimba în timpul orelor, prin urmare, nu era nimic nou –, dar puteam distinge în mersul lui apăsat liniștea dinaintea furtunii. A venit lângă cotul meu, îndeajuns de aproape, încât să simt scântei în aerul dintre noi.

— Ai întârziat, Brienna!

— Da! am răspuns și l-am privit cu îndrăzneală.

Expresia îi era de nepătruns, așa că nu-mi puteam da seama dacă era mânios sau ușurat.

— De ce?

— Iertați-mă, maestre, dar n-am chiar niciun motiv.

Am așteptat – am așteptat să mă pedepsească, să-mi dea o lucrare scrisă în care să descriu în amănunt prostia întârzierii. Dar n-a fost așa. Mi-a întors spatele și și-a reluat mersul lui agale în jurul mesei, apoi în jurul bibliotecii.

— Acum prezintă-mi oasele brațului, Ciri!

Ciri și-a dat ochii peste cap când el nu putea să ne vadă. Știam ce vrea să-mi spună: „Vezi, Brienna? *Tu* poți scăpa de orice pedeapsă."

Am ascultat-o cum diseca oasele brațului – întotdeauna fusese foarte bună la anatomia umană – și, în tot acest timp, eu am încercat să găsesc o altă modalitate să-l enervez pe Cartier. Ciri tocmai ajunsese la humerus când eu am întrerupt-o cu glas obraznic.

— Humerus, radius, ulna, carpiene...

— Nu te-am întrebat pe tine, Brienna!

Vocea lui Cartier era calmă, curgătoare ca apa și îmi transmitea un avertisment, același pe care mi-l transmitea și din priviri, de acolo de unde se găsea, în partea opusă a camerei.

Scanned by Cam

Mi-am ţinut gura, dar am încercat să-mi alung sentimentul de vinovăţie. Vream să se întâmple aşa, trebuia să nu uit asta. Vream să se înfurie pe mine, vream să-l fac să-şi piardă cumpătul.

— Acum, Ciri! a zis el, masându-şi şaua nasului de parcă ar fi fost extenuat. Te rog, enumeră oasele piciorului!

Urmărea cu degetele, neatentă, nervurile tăbliei mesei şi se uita la mine, năucită.

— Femur, rotulă...

— Tibie, m-am băgat eu.

— Brienna! s-a răstit el, acoperindu-mi vocea. Poţi să pleci, eşti liberă!

M-am ridicat, am făcut o scurtă reverenţă şi am plecat fără să le adresez vreo privire. Am luat-o la goană pe scări. Îmi tremura inima în mine, de parcă ar fi fost coarda amarnic ciupită a unei harpe.

M-am aşezat pe pat şi m-am uitat lung la *Cartea timpului,* care rămăsese pe noptieră, neatinsă de când avusesem acea viziune stranie, şi care arăta tare ponosită şi cu totul inofensivă. Am stat puţin în cumpănă, după care m-am hotărât să o ridic şi să mai citesc un pasaj, aşteptându-mă ca *el* să mă poarte înapoi în anul 1430. Însă orele au trecut, iar eu am stat liniştită şi în siguranţă pe pat, citind folclor maevan.

Când am auzit bătaia îndepărtată a pendulei din holul de la intrare, am închis cu grijă cartea şi i-am pus la loc învelitoarea din piele. Ultima lecţie oficială luase sfârşit, iar eu mă făcusem de râs.

Am auzit glasurile surorilor mele ieşind de la cursuri... vesele, pline de viaţă. Terminaseră şi erau pregătite pentru solstiţiu. În schimb, eu mă gândeam la toate lucrurile pe care le mai aveam de învăţat până duminică şi, absentă, am tras la

Scanned by CamS

întâmplare o carte de pe raft. Dar s-a nimerit să fie exact volumul despre genealogiile regale, acelea pe care se presupunea că ar fi trebuit să le știu pe dinafară.

Ușa s-a deschis și Merei a dat buzna înăuntru, cu lăuta în mână. A rămas surprinsă să mă vadă în cameră.

— Bri? Ce faci aici?

— Învăț, i-am răspuns cu un zâmbet strâmb.

— Dar lecțiile s-au încheiat! a obiectat, apoi și-a pus lăuta pe patul ei și a venit lângă mine. Mergem să sărbătorim la iarbă verde. Trebuie să vii și tu!

Eram gata să accept. Tocmai mă pregăteam să închid cartea și să uit de arborii genealogici pe care trebuia să îi memorez, însă privirea mi s-a abătut asupra *Cărții timpului*. Și mi-am dat seama că, mai mult decât orice, aveam urgent nevoie să vorbesc cu Cartier despre ea. Despre cele văzute.

— Mi-ar plăcea să vin, dar..., am început să mă scuz.

Merei se pregătea să mă tragă de pe pat și apoi pe scări în jos, când Abree a strigat-o din holul de la intrare:

— Merei!

— Brienna! Te rog, vino! mi-a șoptit ea.

— Trebuie să discut cu maestrul Cartier despre ceva!

— Despre ce?

— *Merei*! striga Abree în continuare. Hai odată! Pleacă fără noi!

Am ridicat privirea spre ea – spre sora mea, spre prietena mea. Probabil că era singura ființă din lume în care puteam avea încredere, singura care nu ar fi considerat că îmi pierdusem mințile dacă i-aș fi povestit ce mi se întâmplase, dacă i-aș fi descris transformarea prin care trecusem.

— Îți voi spune mai târziu, i-am șoptit. Du-te la Abree până nu-și pierde vocea de tot!

Merei a mai zăbovit o clipă, privindu-mă cu ochii ei negri. Dar știa că era zadarnic să insiste. A plecat fără să mai scoată un cuvânt și i-am ascultat pașii în timp ce cobora scările, apoi am auzit cum s-a zguduit ușa de la intrare când a fost închisă.

M-am ridicat și m-am dus la fereastra care dădea în curtea din față. Ardenele mele surori tocmai se înghesuiseră într-o trăsură deschisă și râdeau în timp ce o porneau pe aleea principală, pentru a se face nevăzute în câteva clipe pe sub ramurile stejarilor ce mărgineau drumul.

Abia atunci am luat *Cartea timpului* și am zbughit-o pe scări. Aproape că m-am ciocnit de Cartier în holul de la intrare. Mantia îi era atârnată de braț și își ținea sacul în mână, gata de plecare.

— Am crezut că te-ai dus și tu, a zis.

— Nu, maestre.

Stăteam și ne uitam unul la altul, în casa neobișnuit de tăcută, în care pereții parcă ar fi fost atenți la noi. Îmi venea să trag adânc aer în piept și-apoi să mă arunc în ape adânci.

— Pot cere o lecție suplimentară în după-amiaza aceasta?

Și-a mutat sacul dintr-o mână în alta și a pufnit.

— Tocmai te-am dat afară de la o lecție și tu vrei încă una?!

Un surâs mi-a înflorit pe buze și am ridicat cartea.

— Am putea discuta despre asta? l-am întrebat.

A aruncat o privire cărții, apoi s-a uitat din nou în ochii mei înduioșători, plini de pocăință.

— Prea bine! Dar numai dacă redevii tu însăți! mi-a răspuns.

Am intrat în bibliotecă. Pe când el își aranja lucrurile, m-am oprit în dreptul scaunului meu și am pus *Cartea timpului* pe masă.

— Să știți că eu chiar am vrut să mă dați afară de la lecție!

Scanned by Cam

Cartier a înălţat privirea, cu o sprânceană ridicată, a uimire.

— Mi-am dat seama. Dar de ce? a vrut să afle.

Am tras scaunul şi m-am aşezat, cu degetele împreunate, aşa cum îi stă bine unei ardene ascultătoare.

— Pentru că, de fapt, Ciri îşi închipuie că sunt preferata dumneavoastră.

S-a aşezat pe scaunul lui Ciri, chiar în faţa mea. Cu coatele proptite de masă, şi-a lăsat bărbia în palmă. Ţinea ochii mijiţi, ascunzându-şi cu greu amuzamentul.

— Dar ce-o face să creadă una ca asta?

— Nu am habar!

Tăcea, însă privirea lui atentă urmărea fiecare linie şi fiecare curbă a chipului meu, reamintindu-mi cât de uşor îi era să vadă prin mine, să-mi citească expresiile feţei ca pe un poem. M-am străduit să-mi înfrâng orice zâmbet sau încruntare, însă el nu se dădea bătut.

— Ba ştii foarte bine! Spune-mi: de ce?

— Cred că din pricina subiectului pe care l-am discutat ieri. S-a simţit dată la o parte.

— Când am vorbit despre Maevana?

— Da.

N-aveam de gând să-i pomenesc şi de zâmbetul lui abia ghicit.

— Şi cred că îşi face griji în legătură cu protectorii... Îi e teamă să concureze cu mine.

De fapt, de asta mă temeam *eu* cel mai tare: că, în mod inevitabil, amândouă aveam să transformăm ceremoniile din timpul solstiţiului într-o competiţie, că urma să ne dorim amândouă acelaşi protector.

Parcă m-a străpuns cu privirea. Orice urmă de amuzament a dispărut, iar el s-a îndreptat în scaun.

Scanned by

— Nici nu este nevoie să concurați una cu cealaltă. Tu ai talentul tău, ea îl are pe al ei.

— Și care ar fi acest talent al meu? l-am provocat.

— Ei bine, aș zice că este asemănător cu al meu. Ești un istoric înnăscut, ești atrasă de evenimentele din trecut.

Nici nu-mi venea să cred cum deschisese subiectul pe care eram nerăbdătoare să-l abordez. Încetișor, am dat la iveală *Cartea timpului* și am așezat-o pe masă, între noi.

— Că tot vorbim despre trecut, am început, dregându-mi glasul. De unde ați luat o asemenea carte?

— De unde îmi iau majoritatea cărților. De la anticariat.

— Ați cumpărat-o din Maevana?

După o clipă de tăcere, a răspuns:

— Nu.

— Așadar, nu știți cui i-a aparținut?

— Îmi pui întrebări nespus de ciudate, Brienna!

— Sunt doar curioasă.

— Ei bine, e drept: nu am habar cine i-a fost stăpân înainte.

S-a lăsat pe spetează, mijind, din nou, ochii. Dar nu mă putea păcăli. I-am văzut sclipirea din ochi.

— Vi s-a întâmplat, cumva, să... vedeți sau să simțiți lucruri ciudate în timp ce citeați această carte?

— Orice carte mă face să văd sau să simt o mulțime de lucruri, Brienna!

Răspunsul lui mă făcea să mă simt ca o proastă, de aceea m-am retras în carapacea mea, ușor rănită de sarcasmul lui. Probabil că și-a dat seama ce simt, întrucât s-a înmuiat pe dată și a zis cu un glas dulce:

— Te-a delectat lectura despre Piatra Înserării?

— Da, maestre, dar...

A așteptat, încurajându-mă să-mi duc gândul până la capăt.

— Dar, până la urmă, ce s-a întâmplat cu ea? am vrut să aflu.

— Nimeni nu știe. A dispărut în 1430, ultimul an în care Maevana a fost condusă de o regină.

1430! Anul în care nimerisem eu!

Mi s-a pus un nod în gât și mi s-a uscat gura, iar inima a început să îmi bată nebunește. Îmi aminteam perfect ce spusese prințesa, ce spusese acel bărbat: „Adu-mi Piatra Înserării!"

— Ultima regină maevană? am zis, ca un ecou.

— Da, chiar ultima regină maevană A avut loc o bătălie sângeroasă, o bătălie magică. Așa cum ai citit deja despre Liadan, magia clanului Kavanagh a devenit de nestăpânit și a luat-o pe căile răului. Regina a fost ucisă, piatra s-a pierdut și, uite-așa, s-a intrat într-o nouă epocă.

Bătea darabana pe masă, privind în gol, ca și cum se pierduse și el în gânduri tulburi, la fel ca mine.

— Dar noi numim în continuare Maevana „Tărâmul reginei", nu „Tărâmul regelui", am spus eu.

— Regele Lannon speră ca lucrurile să se schimbe cât de curând.

Ah, regele Lannon! La trei lucruri mă ducea cu gândul acest nume: la lăcomie, la putere și la forța paloșului. Lăcomie, întrucât deja bătuse monedă cu chipul lui. Putere, deoarece îngrădise mult posibilitatea de a călători între Maevana și Valenia. Și forța paloșului, pentru că redusese la tăcere orice opoziție, trecând-o prin foc și sabie.

Însă regatul acela nu fusese dintotdeauna un ținut atât de întunecat și de periculos.

— La ce te gândești? m-a întrebat.

— La regele Lannon.

— Și sunt chiar atât de multe lucruri care-ți vin în minte când ți-l amintești?

Scanned by Cam

I-am aruncat o privire jucăuşă:

— Da, maestre Cartier. Pe tronul Maevanei stă un bărbat, câtă vreme în locul lui ar trebui să fie o regină.

— Cine zice că s-ar cuveni să fie o regină?

Şi iată că acum începea să mă tachineze; mă provoca să-mi pun mintea la lucru, s-o exersez odată cu elocinţa mea.

— Liadan Kavanagh însăşi, iată cine!

— Bine, dar Liadan Kavanagh e moartă de două sute cincizeci de ani!

— O fi ea moartă, dar cuvintele sale sunt încă vii!

— Ce cuvinte, Brienna?

— Cele scrise în *Codicele reginei.*

Cartier s-a aplecat, ca şi cum masa ne ţinea prea departe unul de altul.

M-am trezit că mă aplec şi eu, ca să-l întâmpin la jumătatea tăbliei de stejar, aceea care asistase, cu multă răbdare, la nenumărate lecţii.

— Şi ce este *Codicele reginei*?

— Legea dată de cea dintâi ocârmuitoare a ţinutului de la miazănoapte. O lege prin care se declară că Maevana trebuie condusă numai de regine, nu şi de regi.

— Există vreo dovadă a existenţei acestei legi? m-a întrebat pe un ton grav.

— Nu. S-a pierdut.

— Piatra Înserării, pierdută. *Codicele reginei*, pierdut. Şi, astfel, Maevana însăşi e pierdută! S-a lăsat din nou pe spătar şi a continuat: *Codicele...* reprezintă legea care le interzice regilor puterea, garantând că tronul şi coroana li se cuvin doar nobilelor fiice ale regatului de la miazănoapte. Aşadar, când *Codicele reginei* a dispărut, în 1430, chiar imediat după ce Piatra Înserării se făcuse nevăzută, Maevana s-a trezit în pragul

unui război civil, asta până la intervenţia regelui Valeniei. Doar ştii prea bine povestea!

Da, o ştiam. Valenia şi Maevana fuseseră întotdeauna aliaţi, frate şi soră, ţinutul unui rege şi ţinutul unei regine. Însă Maevana, văduvită dintr-odată de regină şi de magie, a ajuns să fie un teritoriu scindat, căci toate cele paisprezece familii nobiliare ameninţau să se transforme din nou în nişte biete clanuri războinice. Totuşi, regele valenian nu era un nesăbuit: aflat de cealaltă parte a Canalului Berach, a urmărit lupta lorzilor maevani pentru câştigarea tronului şi a puterii absolute. Şi astfel, regele valenian a venit în Maevana, le-a spus tuturor celor paisprezece lorzi de la miazănoapte să-şi picteze sigiliul pe o piatră, pe care să o azvârle într-un coif, iar el avea să extragă piatra câştigătoare, aceea care avea să îl dea la iveală pe viitorul conducător al ţinutului de la miazănoapte. Lorzii au fost de acord – fiecare dintre ei fiind mânat de mândrie, închipuindu-şi că el va fi alesul – şi au urmărit cu sufletul la gură cum regele Valeniei bagă mâna în coif, amestecând pietrele. A scos piatra lui Lannon, cea pe care era desenat un râs.

— Regele Valeniei i-a urcat pe tron pe bărbaţii din dinastia Lannon, am spus printre dinţi, căci regretul şi furia se îngemănau în inima mea ori de câte ori mă gândeam la acest lucru.

Cartier a încuviinţat, însă am zărit o sclipire de mânie în ochii lui când a zis:

— Pot să înţeleg bunele intenţii ale regelui valenian: el a crezut că făcea tot ce trebuia, că, în felul acesta, salva Maevana de la un război civil. Însă era mai bine să se fi ţinut departe şi să lase poporul maevan să ajungă la propriile concluzii. Întrucât Valenia este condusă de rege, el a considerat că şi în Maevana ar trebui să urce pe tron tot un bărbat. Şi aşa au ajuns să creadă nobilii fii ai stirpei Lannon că sunt îndrituiţi să poarte coroana.

Nu mi-a scăpat faptul că maestrul Cartier şi-ar fi putut pierde capul, acuzat de trădare, dacă maevani credincioşi tradiţiilor din ţara lor i-ar fi auzit vorbele. M-a trecut un fior şi frica mi s-a strecurat în oase, înainte să-mi dau seama că ne aflam în inima Valeniei, departe de ghearele tiranice ale regelui Lannon.

— Parcă aţi cita din *Pana de scris cea fără de-ndurare*, maestre, am remarcat.

Pana de scris cea fără de-ndurare era o publicaţie trimestrială care apărea în Valenia, ce conţinea opinii şi poveşti îndrăzneţe, scrise de mâna unui anonim căruia îi plăcea să-l înţepe pe regele maevan. Cartier ne-o aducea mie şi lui Ciri ca să ne amuzăm, să roşim sau să discutăm despre afirmaţiile beligerante.

Cartier a pufnit, amuzat de asemănarea pe care o găsisem.

— Chiar aşa? Dar cum să descriu un rege din miazănoapte? Aşternând vorbe smerite pe hârtie? Sau evocând sângele pe care l-a vărsat, monedele de aur pe care le-a bătut cu chipul lui sau soţiile şi fiicele pe care le-a ucis?

Ne-am privit lung, în timp ce cuvintele îndrăzneţe din *Pana de scris cea fără de-ndurare* atârnau, grele, între noi.

— Nu, nu sunt atât de viteaz, încât să scriu astfel de lucruri, nici atât de nesăbuit, a mărturisit el într-un final.

— Dar chiar şi aşa, maestre Cartier, sunt sigură că poporul maevan îşi aminteşte ceea ce spunea *Codicele reginei.*

— *Codicele reginei* a fost scris de Liadan şi nu a existat decât un exemplar, m-a lămurit el. Printr-o vrajă, ea a săpat legea într-o tăbliţă din piatră care nu poate fi distrusă şi este ascunsă undeva de o sută treizeci şi şase de ani. Iar vorbele, chiar şi legile, sunt date cu uşurinţă uitării, acoperite de praf, dacă nu sunt transmise din gură-n gură, de la o generaţie la alta. Însă nimeni nu neagă că un maevan poate moşteni amintirile strămoşilor săi, conştientizând puterile trecutului.

— Amintirile strămoşilor? l-am îngânat eu.

— Da, un fenomen ciudat. Însă un stăpân al cunoaşterii a făcut nişte cercetări mai ample asupra subiectului şi a descoperit că noi toţi purtăm în minte anumite amintiri ale strămoşilor noştri, însă nu suntem conştienţi de ele, pentru că rămân tăinuite, adormite în noi. Astfel, ele se pot manifesta în unii dintre noi, în funcţie de legăturile pe care le facem.

— Vasăzică, moştenirea lui Liadan ar putea ieşi la iveală în cineva? am întrebat, numai şi numai pentru a degusta speranţa pe care o vădeau aceste vorbe.

Licărul din ochii lui mi-a transmis că toate acestea nu erau decât nişte speranţe deşarte.

Am cumpănit la această posibilitate. După o vreme, gândurile mele au revenit la regele Lannon şi am zis:

— Dar trebuie să existe o cale de a proteja tronul maevan de... un aşa hal de rege!

— Nu-i chiar atât de simplu, Brienna!

A făcut o pauză, iar eu aşteptam cu nerăbdare să continue.

— În urmă cu douăzeci şi cinci de ani, trei lorzi au încercat să-l detroneze pe Lannon, a început el povestea.

Cunoşteam această istorisire sângeroasă şi totuşi nu mă lăsa inima să-i spun lui Cartier să nu mai povestească.

— Lordul MacQuinn... Lordul Morgane... Lordul Kavanagh... Vreau s-o pună pe tron pe fata cea mare a lordului Kavanagh. Însă fără Piatra Înserării şi fără *Codicele reginei*, ceilalţi lorzi nu i-au urmat. De planul lor s-au ales praful şi pulberea. Lannon s-a răzbunat, după legea talionului, şi le-a ucis pe lady MacQuinn, pe lady Morgane şi pe lady Kavanagh. Le-a omorât, de asemenea, şi fiicele, dintre care unele erau abia nişte copilţe. A făcut aceasta întrucât un rege maevan se

Scanned by Cam

va teme întotdeauna de femei câtă vreme *Codicele reginei* abia așteaptă să fie redescoperit.

Istorioara m-a făcut să-mi simt inima grea. Parcă aș fi avut o rană în piept, deoarece jumătate din ceea ce eram își avea obârșia în acel ținut, locuit de oameni frumoși și mândri, care se cufundaseră în întunecime.

— Brienna!

Am clipit, încercând să alung tristețea și teama, și m-am uitat la el.

— Într-o zi se va ridica din nou o regină și va ajunge pe tron, mi-a șoptit, de parcă volumele de pe rafturi ar fi putut trage cu urechea. Poate că se va întâmpla în vremea noastră, poate că în cele care au să vină. Însă Maevana își va aminti, într-o bună zi, ce a fost cândva și se va uni pentru a împlini un țel măreț.

Am zâmbit, însă sentimentul de pustiire nu m-a părăsit. Îmi apăsa umerii și mi se cuibărea în suflet.

— Ia te uită! a exclamat Cartier ciocănind cu degetele în masă. Cât de ușor ne abatem de la treburile noastre! Hai să vorbim despre solstițiu și despre cum te pot pregăti mai bine!

Mi-am amintit tot ce-mi spusese despre cei trei protectori și despre cum trebuia să mă pregătesc.

— Cunoștințele mele despre genealogiile regale încă lasă de dorit.

— Atunci, hai să pornim de acolo! Alege un nobil din vremuri străvechi și recită-i descendența pe linie de fiu moștenitor.

De data aceasta, nu mai aveam în buzunar scrisoarea bunicului care să mă distragă. Totuși, am pomenit numele mai multor fii până când m-a cuprins căscatul. Cartier mă asculta cu atenție, cu privirea la perete. Mi-a iertat căscatul, prefăcându-se că nu l-a băgat de seamă. Dar căscatul a revenit și atunci

Scanned by CamS

m-am hotărât să iau o carte cu copertă cartonată şi m-am urcat pe scaun, poalele rochiei înfoindu-mi-se.

A ridicat privirea spre mine, surprins.

— Ce faci acolo?

— Am nevoie de un moment de reîmprospătare a minţii. Haideţi, maestre, veniţi şi dumneavoastră! l-am îndemnat, în timp ce mi-am aşezat cartea în echilibru pe cap. Voi continua să recit genealogii, dar primul căruia îi va cădea cartea va pierde.

Am făcut asta pentru că eram obosită, dar şi pentru că vream să gust senzaţia de risc. Am făcut-o pentru că vream să-l provoc după cei trei ani în care mă provocase el pe mine. Şi am mai făcut-o pentru că niciunul din noi nu avea nimic de pierdut.

Dar nu-mi închipuiam că va accepta.

Şi, când a înşfăcat *Cartea timpului* şi s-a urcat pe scaun, am rămas plăcut surprinsă. Când şi-a aşezat cartea pe cap, i-am adresat un zâmbet larg. Nu mai părea atât de bătrân, atât de infinit, cu muchii ascuţite şi cu o profunzime a cunoaşterii care te scotea din sărite. Nu, era mult mai tânăr decât crezusem eu.

Şi iată-ne, faţă în faţă, cocoţaţi pe scaune şi cu cărţi în echilibru pe cap. Arialul şi ardena lui. Ucenica şi maestrul ei.

Şi Cartier mi-a zâmbit.

— Şi ce-mi vei da când vei pierde? m-a tachinat.

— Cine zice că voi pierde? am replicat. Şi, fiindcă a venit vorba, ar fi trebuit să alegeţi o carte cu coperte mai tari.

— Nu cumva trebuia să-mi reciţi ceva?

Am rămas nemişcată, cu cartea într-un echilibru perfect, şi am continuat de unde rămăsesem. M-am încurcat o dată, dar el m-a corectat cu blândeţe. Câtă vreme am enumerat moştenitorii nobilului din vechime, zâmbetul lui a mai slăbit, dar nu i-a dispărut de pe chip nicio clipă.

Mă apropiam de final când cartea lui Cartier a început să alunece, în sfârșit! El și-a dus brațele în lateral, ca aripile unei păsări, în încercarea de a-și recăpăta echilibrul. Însă mișcările lui au fost prea bruște, iar eu l-am văzut – un învingător uluit – cum cade de pe scaun cu o bufnitură înfiorătoare, sacrificându-și demnitatea ca să prindă *Cartea timpului.*

— Maestre, ați pățit ceva?

S-a ridicat. Părul i se eliberase din strânsoarea panglicii și acum i se răsfirase pe umeri ca aurul. Însă el s-a uitat la mine și a pufnit în râs. Era un sunet pe care nu-l auzisem niciodată, un sunet după care am tânjit să-l aud din nou imediat ce a încetat.

— Adu-mi aminte să nu mai joc nimic cu tine, mi-a zis în timp ce-și trecea degetele prin părul pe care apoi l-a prins din nou cu panglica. Și acum ce trebuie să sacrific pentru înfrângerea mea?

Am luat cartea de pe cap și am coborât de pe scaun.

— Hmm...

Am dat ocol mesei și am venit lângă el, încercând să descurc ițele încurcate care deveniseră gândurile mele. Da, într-adevăr, ce puteam să-i cer?

— Aș putea să vă cer *Cartea timpului,* am spus în șoaptă, întrebându-mă dacă era o cerere prea costisitoare.

Însă Cartier a depus-o în mâinile mele și a zis:

— O alegere înțeleaptă, Brienna!

Tocmai mă pregăteam să-i mulțumesc, când am văzut o dâră de sânge pe mâneca lui.

— Maestre! am țipat și am întins mâna spre brațul său, uitând cu desăvârșire că nu trebuia să ne atingem.

Mi-am oprit degetele la timp, chiar înainte să-i simt pânza moale a cămășii. Mi-am retras mâna cu repeziciune și am spus înlemnită.

— Sângerați...

Cartier a aruncat o privire, trăgând de mânecă.

— A, asta! Nu-i decât o zgârietură, a remarcat, însă mi-a întors spatele, să-și ascundă brațul de ochii mei atenți.

Nu observasem să se fi lovit când se prăvălise de pe scaun, iar mâneca nu părea deloc sfâșiată, ceea ce însemna că rana era mai veche, însă se deschisese din cauza căzăturii.

L-am urmărit cum își aduna lucrurile și ardeam de dorința de a afla cum căpătase acea rană și de a-l ruga să mai rămână puțin. Însă a trebuit să-mi înghit aceste năzuințe și să le las să-mi alunece pe gât ca niște pietricele ascuțite.

— E vremea să plec, a zis Cartier, aranjându-și sacul pe umărul teafăr.

Sângele continua să picure pe sub cămașă, iar pata se tot întindea, puțin câte puțin.

— Dar brațul dumneavoastră! am rostit și aproape că am întins din nou mâna să-l ating.

— Va fi bine. Hai, vino să mă conduci!

L-am urmat până în holul de la intrare, de unde și-a luat mantia pasiunii. Râul albastru al pânzei i-a acoperit brațul și, odată rana ascunsă, el a părut că-și pierdea din încordare.

— Și acum..., a rostit într-o manieră severă și potrivită unui maestru, de parcă nici nu am fi stat vreodată cocoțați pe scaune, râzând împreună. Nu uita să-ți pregătești bine cele trei abordări pentru a-i impresiona pe protectori.

— Da, maestre Cartier! am încuviințat și am făcut o reverență, un obicei care îmi devenise o a doua natură.

L-am privit cum deschidea ușa de la intrare. Lumina soarelui și aerul călduț ne-au învăluit, împletite cu aroma de fân și adierea înmiresmată care venea dinspre munții din depărtare și care mi-a răvășit părul și mi-a învârtejit dorurile.

S-a oprit în prag, jumătate în soare, jumătate în umbră. M-am gândit că vrea să se întoarcă – părea că ar mai fi avut ceva să-mi spună. Însă şi el se pricepea, ca şi mine, să-şi înghită vorbele nerostite. Şi-a continuat drumul, cu mantia fluturându-i şi cu sacul legănându-i-se pe umăr, în timp ce se îndrepta spre grajduri să-şi ia calul.

N-am mai stat să-l văd cum pleacă.

Însă l-am simţit.

Am simţit distanţa ce se mărea între noi în vreme ce eu stăteam în umbra marchizei, iar el călărea neabătut pe sub stejari.

Scanned by CamScanner

Capitolul VII

TRĂGÂND CU URECHEA

Solstiţiul de vară a coborât asupra noastră ca o furtună. Protectorii erau găzduiţi în aripa dinspre apus a conacului şi, de fiecare dată când o trăsură trăgea în curte, Sibylle striga după noi să venim repede în camera ei, astfel încât să aruncăm o privire furişă invitaţilor.

Erau cincisprezece în total – bărbaţi şi femei de diferite vârste, unii stăpâni ai pasiunii, alţii, nu.

Devenisem atât de agitată, încât nici măcar nu puteam să mă uit la ei cum sosesc. Am încercat să plec pe nesimţite din camera lui Sibylle şi a lui Abree, însă Sibylle m-a prins de mână înainte să mă fac nevăzută şi m-a tras spre ea, să ne privim faţă către faţă.

— Ce-i cu tine, Brienna? m-a întrebat în şoaptă. Este una dintre cele mai palpitante seri din viaţa noastră, iar tu arăţi de parcă te pregăteşti să mergi la o înmormântare.

Asta m-a făcut să râd.

— Sunt doar emoţionată, Sibylle! i-am răspuns. Ştii doar că nu sunt la fel de pregătită ca tine şi ca surorile noastre.

Sibylle a aruncat o privire către fereastra scânteietoare, de unde se auzea sosind încă un protector, apoi a întors ochii spre mine.

Scanned by CamScanner

— Nu-ţi mai aduci aminte prima lecţie pe care ţi-a dat-o maestra Therese pe când erai ardenă la înţelepciune?

— Încerc să alung din minte toate acele amintiri, am spus, sec.

Sibylle mi-a strâns degetele cu un zâmbet exasperat.

— Atunci, permite-mi să-ţi reîmprospătez memoria. Stăteam amândouă pe divan, afară era furtună, iar ariala Therese ne-a grăit astfel: „ca să deveniţi maestre ale înţelepciunii, trebuie să învăţaţi să purtaţi o mască. În sufletul vostru puteţi fi furioase precum furtuna de afară, însă nimeni nu trebuie să vă citească asta pe chip. Nimeni nu trebuie să-şi dea seama din vocea voastră..."

Încetul cu încetul, am început să-mi amintesc.

Ca să devii o maestră a pasiunii, trebuie să-ţi controlezi perfect expresiile, să ai un aer degajat, să ştii cât să tăinuieşti şi cât să laşi să se vadă. Era ca şi cum ai fi purtat o mască pentru a ascunde ceea ce exista în străfunduri, ce se ascundea dincolo de faţadă.

— Poate de aceea m-am descurcat atât de prost la înţelepciune, i-am răspuns, gândindu-mă cum reuşea Cartier să-mi citească mereu chipul, de parcă sentimentele mi-ar fi fost întipărite pe piele.

Sibylle zâmbea şi mă trăgea de deget, să mă facă atentă.

— Dacă-ţi mai aduci aminte ceva de la orele de înţelepciune, atunci să fie sfatul despre mască. În seara asta ar trebui să porţi masca încrederii în sine, iar nu pe aceea a îngrijorării.

Sugestia ei chiar mi-a adus alinare. M-a sărutat pe obraji înainte să mă lase să plec.

M-am retras în camera mea, păşind în jurul instrumentelor lui Merei şi al teancurilor mele de cărţi, repetând întruna cele trei abordări pe care le pregătisem cu conştiinciozitate. La vremea când şi-au făcut apariţia slujnicele ca să ne îmbrace, eram transpirată toată.

Ştiam că toate nobilele şi stăpânele pasiunii valeniene poartă corset. Totuşi, nu eram încă dispusă să renunţ la inocenţa confortabilă oferită de rochia de ardenă pentru o colivie din oase de balenă şi dantelărie complicată.

Nici Merei nu era.

Stăteam una în faţa celeilalte, în timp ce ni se legau şireturile de la corsete, iar slujnicele trăgeau cu putere de ele. Vedeam chinul pe chipul lui Merei, pe când încerca să-şi potrivească respiraţia, postura, să găsească o cale de a le împăca. Mă străduiam să o imit – ea ştia mai bine cum să se adapteze, datorită tuturor acelor ani în care tot cântase. Ţinuta mea lăsase întotdeauna de dorit, aplecată fiind asupra cărţilor şi a scrisului.

„Nu există pasiune fără chin", îmi spusese odată Cartier când mă plânsesem de o durere de cap în timpul unei ore.

Şi astfel am acceptat-o în acea seară, pe ea, agonia care făcea pereche cu gloria.

Şi, deloc surprinzător, rămăsesem deja fără aer când rochia mea de solstiţiu a fost scoasă din cutie: era alcătuită din trei piese deosebite, lucrate cu mare grijă.

Prima era crinolina[1], toată numai volănaşe de dantelă. Apoi venea tunica[2]. Aceasta avea un decolteu adânc şi era croită dintr-un material argintiu, iar pe deasupra trebuia să îmbrac rochia propriu-zisă, din mătase albăstruie, despicată pentru a lăsa să se întrevadă scânteierile de argint ale tunicii.

Tunica lui Merei avea o nuanţă de auriu spre trandafiriu, peste care venea rochia liliachie. Mi-am dat seama că purta

---

[1] *Petticoat* (engl.), „jupon; crinolină", fustă lungă şi apretată, întărită cu cercuri de oţel care se purta pe sub rochie (n. red.).

[2] *Kirtle* (engl.), articol de îmbrăcăminte purtat în Evul Mediu atât de bărbaţi, cât şi de femei. Tunica femeilor a evoluat în perioada renascentistă şi în baroc, devenind un veşmânt fără mâneci, care se purta peste o cămaşă şi putea avea corset (n. red.).

culoarea pasiunii sale, muzica, aşa cum eu o purtam pe a mea – adâncimile albastre ale cunoaşterii. În mod limpede, totul fusese gândit astfel încât protectorii să ştie de la bun început cine eram, după culoarea veşmintelor noastre.

O priveam cu admiraţie, căci pielea ei arămie strălucea de-a dreptul în căldura serii. Slujnicele ne netezeau şi ultimele cute ale rochiilor. Colega mea de cameră, prietena inimii mele, era uluitoare, iar pasiunea sa emana ca o lumină din ea.

Mi-a surprins privirea şi am văzut că ochii ei exprimau aceleaşi sentimente. Se uita la mine de parcă tocmai renăscusem. Când mi-a zâmbit, m-am mai liniştit şi am început să mă obişnuiesc cu acea seară de vară, căci eram pe cale să devin o stăpână a pasiunii alături de ea, în cadrul unui eveniment pentru pregătirea căruia avusesem nevoie de şapte ani.

În vreme ce părul lui Merei era împletit cu panglici aurii, spre mirarea mea, una dintre slujnice mi-a adus o coroniţă din flori de câmp. O combinaţie fantastică de floricele roşii şi galbene, câteva cu petale roz, mai timide, şi un cerc îndrăzneţ de albăstrele.

— Maestrul tău a poruncit să ţi se facă, m-a lămurit camerista, pe când îmi potrivea coroniţa pe cap. Şi a mai spus să-ţi las părul despletit.

Aşa că părul meu a rămas despletit!

Coafura mea nu respecta deloc tradiţia şi era surprinzătoare. Mi-am privit rochia albastră cu argintiu şi buclele lungi şi şatene şi m-am întrebat de ce dăduse arialul meu o astfel de dispoziţie.

M-am dus la bancheta din faţa ferestrei şi am aşteptat-o pe Merei, străduindu-mă să nu mă mai gândesc la Cartier, ci să repet în minte linia de descendenţă pe care o alesesem. Tocmai ajunsesem la cel de-al nouălea fiu, când slujnicele au părăsit camera şi am auzit-o pe Merei suspinând.

— Ce n-aş da să am acum zece ani! a zis prietena mea, iar eu m-am întors repede spre ea. Sau unsprezece sau chiar doisprezece! Oare-a sosit, cu adevărat, cea de-a şaptesprezecea vară, Bri?

Dacă stăteai să te gândeşti, cât de ciudat era cum se scurge timpul încet, încet, până la un anumit moment, după care zilele au curs ca apa, zorindu-ne către această noapte. Iar eu, una, încă nu mă simţeam pe deplin pregătită...

— Unde a fugit, oare, timpul? m-a întrebat, uitându-se la lăuta aşezată pe pat.

Avea tristeţe în glas, căci marţea următoare urma să plecăm amândouă din această şcoală. Poate că ea avea să ia drumul apusului, iar eu aveam să o iau spre răsărit şi era posibil să nu ne mai vedem niciodată.

Mi se sfâşia inima şi mi se pusese un nod în gât. Nu puteam să mă gândesc acum la o asemenea posibilitate, la despărţirea care ne înnegura orizontul. Astfel că m-am dus lângă ea şi i-am luat mâinile într-ale mele. Doream să o îmbărbătez, însă, dacă i-aş fi spus ei ceva, m-aş fi prăbuşit cu totul.

Iar ea a înţeles. Cu blândeţe, mi-a strâns degetele, iar gropiţele ei parcă i-au sărutat obrajii când mi-a zâmbit.

— Probabil c-am întârziat deja, mi-a şoptit, căci în casă se aşternuse liniştea.

Ne-am ţinut răsuflarea şi am ascultat. Prin ferestre pătrundea vag larma petrecerii ce se ţinea pe pajiştea din spate, sub bolta înstelată. Se auzeau râsete de ici şi de colo, murmurul conversaţiilor, clinchetul paharelor...

— Ar trebui să mergem şi noi! am spus, dregându-mi glasul îndurerat.

Am ieşit amândouă din cameră şi am descoperit că nu eram singurele ardene care întârziaseră la ceremonia de solstiţiu

Abree stătea în capul scărilor, iar rochia ei părea un nor în miez de noapte. Părul ei roşcat era strâns într-un coc înalt, din care ieşeau câteva bucle, şi era presărat cu agrafe bătute cu pietre scumpe. Stătea cu mâna atât de încleştată pe balustradă, încât încheieturile i se albiseră. Când ne-a văzut, a răsuflat uşurată.

— Slavă cerului! a zis, gâfâind şi ţinându-se de corset. Credeam că sunt ultima! Rochia asta-i groaznică! Nici nu pot respira!

— Hai să te-ajut! s-a oferit Merei, apucând-o pe Abree de talie.

Era cât pe ce să mă prăvălesc pe scări, la fel de emoţionată ca Abree, aşa că am luat-o cătinel în urma lor, încercând să mă obişnuiesc cu cercurile crinolinei. Surorile mele ajunseseră deja în holul de la intrare, după care au cotit-o pe coridor spre umbrele uşilor din spatele casei.

Puteam să le prind din urmă, însă tivul mi se prinsese în ultimul ornament al balustradei şi mi-a luat un minut întreg să mă eliberez. Deja eram enervată din cauza rochiei şi muream de foame. Am surprins cu coada ochiului câteva stele ce păreau că dansează pe cer.

Am luat-o apoi uşor pe coridorul lung către uşile din spate, când am auzit vocea lui Ciri. Părea supărată, dar nu am înţeles ce spune până nu am ajuns mai aproape, când mi-am dat seama că stătea de vorbă cu cineva în cabinetul Văduvei...

— Dar nu pricep! Eu am fost prima voastră ardenă!

— Ce nu pricepi?

Era Cartier. Avea vocea gravă precum un tunet. M-am oprit în faţa uşilor cabinetului care fuseseră lăsate uşor crăpate.

— Aveţi de gând s-o ţineţi de mânuţă toată seara şi să uitaţi cu totul de mine?

— Bineînţeles că nu, Ciri!

— Dar nu este corect, maestre!

— E, oare, ceva corect în viaţă? Ciri, uită-te la mine!

— Am învăţat tot ce mi-aţi cerut, a continuat ardelenul printre dinţi. Iar dumneavoastră vă purtaţi de parcă... de parcă...

— De parcă...? a îndemnat-o arialul să-şi ducă gândul până la capăt, căci îşi pierdea răbdarea. De parcă n-ai fi ajuns să-ţi stăpâneşti pasiunea?

A rămas tăcută.

— Nu vreau să ne certăm, a rostit Cartier pe un ton mai blând. Te-ai descurcat de minune, Ciri! Eşti, de departe, cea mai bună dintre toate ardenele pe care le-am avut vreodată. Tocmai de aceea voi sta deoparte şi te voi urmări cum îţi vei desăvârşi pasiunea în seara aceasta.

— Şi Brienna?

— Ce-i cu ea? Nu-ţi face griji din pricina ei. Dacă voi vedea că transformaţi totul într-o competiţie, îţi vei dori să nu fi fost niciodată maestrul tău.

Am auzit-o cum şuieră. Sau poate că îmi auzeam propria respiraţie şuierată. Am vrut să mă apuc cu degetele chircite de perete, de lambriul sculptat. Mi se îndoiseră unghiile în încercarea de a mă agăţa de ceva solid, ca să nu mă prăbuşesc.

— Dar puteţi să-mi fiţi maestru pentru încă o seară, a adăugat ea pe un ton sumbru. Şi dacă protectorul pe care-l doresc va fi interesat mai mult de ea...

Glasul lui a devenit atât de grav, încât n-am auzit decât un mârâit în locul cuvintelor. M-am silit să merg mai departe, pe cât de fără zgomot îmi stătea în putinţă, rugându-mă să nu mă fi simţit când am trecut prin dreptul uşii.

Prin geamurile bovindourilor am zărit corturile albe pentru ceremonia solstiţiului întinse pe pajişte. Am văzut slujitorii

care purtau tăvi cu băuturi, am auzit râsetele care pluteau în aer. Am surprins un crâmpei din rochia verde a lui Sybille pe când se plimba alături de un protector, frumusețea ei fiind reflectată, ușor deformată, de ochiurile ferestrei.

Ajunsesem lângă pragul pe care erau presărate ierburi menite să ureze bun venit noului anotimp.

Dar n-am trecut prin ușile care dădeau în spate.

Am luat-o la dreapta, către adăpostul oferit de umbrele bibliotecii.

Ușurel, parcă de teamă să nu-mi frâng oasele, m-am așezat pe scaunul pe care stătusem în timpul tuturor lecțiilor lui Cartier. Și m-am gândit la toate acele cuvinte auzite din întâmplare, dorindu-mi acum să nu mă fi oprit să le ascult.

În Magnalia, regula era ca niciodată să nu fie acceptate două ardene cu aceeași pasiune. Trebuia să existe câte una pentru fiecare și abia acum îmi dădeam seama de ce Văduva își organizase casa în acest fel. Tocmai ca să nu concurăm una cu alta, însă cum era posibil acest lucru? Arialii s-o favorizeze pe una dintre ardene? Dar dacă o făceau?

Să-i spun ceva lui Ciri?

S-o las în pace?

Să-l evit pe Cartier?

Să îl înfrunt?

Stăteam așa, frământată de cele patru întrebări, până când am început să simt importanța, presiunea acelei seri. Nu mă puteam ascunde acolo ca o laşă!

M-am ridicat, stârnind o cascadă de mătăsuri, și am părăsit biblioteca. Am trecut pragul ușilor terasei, tremurând, și m-am uitat în sus. Peste cerul nopții domnea o seceră aurie, care întâmpina, binevoitoare, stelele și visurile. Una dintre acele constelații avea să devină a mea în curând.

Scanned by CamScanne

Am păşit cu grijă, iar rochia mea mi-a răpit parcă şi ultimele rămăşiţe de copilărie în timp ce foşnea pe iarbă.

„Doar m-am pregătit ani şi ani pentru această seară!" mi-am spus şi am inspirat adânc mireasma verii.

Unde fugise, oare, timpul?

Şi, în timp ce întâmpinam cu braţele deschise ceremonia solstiţiului, niciun răspuns nu s-a zorit să apară.

Scanned by CamScanner

Capitolul VIII

CEREMONIA SOLSTIȚIULUI DE VARĂ

Erau, în total, șase corturi – unul mare, în centru, înconjurat de cinci mai mici care aminteau de petalele albe ale unei flori de măceș. Fiecare bârnă de susținere a fiecărui cort era înfășurată în vițe de iederă, fiecare boltă era împodobită cu bujori înfloriți, hortensii gălbui și coronițe de levănțică. Felinare de argint erau înșirate pe frânghii, ca niște licurici, iar lumânările lor umpleau noaptea cu miresme de caprifoi și rozmarin.

M-am oprit pe pajiște, șovăind și strivind iarba sub tălpi până ce am auzit coardele lăutei ciupite alene și atât de seducător de Merei. Muzica ei m-a purtat către primul cort, invitându-mă parcă să intru sub pânza albă și fâlfâitoare, de parcă m-aș fi strecurat într-un pat străin.

Pe iarbă fuseseră întinse covoare, pe care erau aranjate divane și scaune pentru a înlesni conversațiile. Însă cortul acesta era destinat în întregime lui Merei, căci instrumentele ei erau împrăștiate peste tot – clavecinul lucios, vioara, cavalul, toate își așteptau rândul. Merei stătea pe o banchetă capitonată și cânta la lăută pentru două femei și un bărbat. Cei trei protectori care veniseră anume pentru ea.

Scanned by CamScanner

Am rămas la intrare, acolo unde umbrele nopții îmi puteau oferi adăpost. Undeva, în dreapta, am văzut-o pe Evelina, maestra lui Merei. Ariala muzicii stătea retrasă într-un loc din care putea observa în liniște. Ochii îi erau plini de argintul lacrimilor în vreme ce o asculta pe Merei cântând.

Cântecul era amplu și lent; mă făcea să-mi doresc să-mi schimb rochia grea cu una mai ușoară și să dansez pe pajiște, să înot în râu, să gust fiecare fruct, să beau din fiecare izvor sub clar de lună. Mă făcea să mă simt bătrână și, totodată, tânără, înțeleaptă și naivă, curioasă și satisfăcută.

Muzica ei întotdeauna a avut efectul acesta asupra mea, mi-a umplut atât de mult sufletul, încât dădea pe dinafară. Fuseseră nenumărate seri în care ea îmi cântase în camera noastră, când eu eram obosită și descurajată, când simțeam că locul meu nu era în Casa Magnalia și că nici nu avea să fie vreodată...

Muzica ei era precum pâinea și precum vinul: hrănitoare și dătătoare de puteri.

M-am trezit că și eu aveam ochii umezi și mi i-am șters.

Mișcarea aceasta probabil că i-a atras atenția. Merei a ridicat privirea și m-a privit, însă cântecul ei n-a avut nicio șovăire, nu, nu, ba mai mult, parcă a căpătat o nouă forță, iar ea mi-a adresat un zâmbet. Speram că i-am fost inspirație așa cum îmi fusese și ea mie în trecut.

Și astfel am trecut de la cortul ei la următorul, călăuzită de vițele de iederă și flori, simțindu-mă de parcă pătrunsesem în fagurele unui vis.

Și acest cort avea covoare pe jos, scaune și divane. Pe trei șevalete erau expuse trei minunate picturi în ulei. Am luat-o pe lângă pereți, la adăpostul umbrelor, și am admirat capodoperele Orianei.

Scanned by

Ea era îmbrăcată într-o rochie roşu-închis, iar părul negru îi era aranjat într-o plasă din fir de aur. La stânga şi la dreapta sa avea câte un protector, cărora le vorbea despre lucrările ei, despre vopselele în ulei... Care era reţeta ei pentru albastru-ultramarin? Dar pentru ocru?

Şi aşa am trecut în linişte în cortul următor, cu zâmbetul pe buze, căci ştiam că profeţia mea se adeverea: protectorii aveau să se bată pentru Oriana.

Cel de-al treilea cort fusese ridicat pentru Sibylle. În centru, pe covor, era aşezată o masă la care stătea ardena-soră, în rochia ei de tafta de culoarea smaraldului, şi participa la un joc de cărţi alături de cei trei posibili protectori. Râsul ei era precum un clinchet de clopoţel, în vreme ce purta o discuţie captivantă.

Înţelepciunea era singura pasiune pe care, cu sinceritate, o detestam. Nu mă pricepeam la dezbateri, eram intimidată de gândul de a ţine discursuri şi eram un partener de conversaţie jalnic. În anul pe care mi-l petrecusem ca ardenă a acestei pasiuni, îmi dădusem seama că preferam locurile liniştite şi cărţile unei încăperi pline de oameni.

— Ce faci aici?

M-am întors şi am văzut-o pe maestra Therese, care se furişase în spatele meu ca o fantomă. Acesta era cel de-al doilea motiv pentru care mă descurcasem atât de prost ca ardenă a înţelepciunii: ariala nu mă primise niciodată cu braţele deschise.

— Ar trebui să fii în cortul tău! mi-a spus printre dinţi, pe când îşi făcea vânt cu un evantai din dantelă fină.

Broboane de sudoare i se prelingeau pe faţă, făcând ca părul ei nisipiu să i se lipească de frunte, de parcă ar fi fost dat cu grăsime.

Nu mi-am pierdut vremea să-i dau explicații. Nici nu m-am obosit s-o învrednicesc cu o reverență.

Am trecut la cortul următor, care era al lui Abree. În mijloc era amenajată o scenă octogonală, luminată slab de câteva felinare și învăluită de un cerc de fum, care mă făcea să-mi închipui că stăteam pe un nor. Și iat-o și pe Abree a mea, cu părul ei roșu ca focul, înconjurată de cei trei protectori ai săi și de maestrul Xavier. M-am bucurat s-o văd râzând. Nu părea să se simtă deloc stânjenită, chiar și în rochia aceea incomodă.

Însă pasionații de artă dramatică erau întotdeauna prietenoși, iar compania lor era însuflețitoare și amuzantă. Iar acum, dacă aceștia m-ar fi văzut că trag cu ochiul, fără îndoială că m-ar fi chemat lângă ei, iar eu eram conștientă că nu mai aveam timp pentru asta.

M-am retras pe mica fâșie de iarbă dintre corturi, recunoscătoare pentru adierea nopții care îmi răsfira părul bogat. Am rămas pe loc să respir adânc, cu mâinile pe corsetul rochiei, și să mă uit la ușa din pânză a cortului care flutura ușor, precum spuma formată de curenții unui râu, de parcă mi-ar fi adresat o invitație.

Era cortul meu și al lui Ciri și aici trebuia să mă fi aflat încă de acum o oră.

Iar, dacă mă aplecam puțin, sfidând strânsoarea corsetului, puteam privi înăuntru, la covoarele așternute pe jos și la piciorul unuia dintre protectori... o cizmă foarte lustruită... De asemenea, se auzea și murmurul unei conversații. Ciri spunea ceva despre vreme...

— Ai întârziat!

Glasul lui Cartier m-a făcut să tresar. M-am îndreptat și m-am răsucit către el. Stătea în spatele meu, cu brațele încrucișate.

Scanned by

— Seara abia a început, i-am răspuns, însă o roşeaţă trădătoare mi-a îmbujorat obrajii. Iar dumneavoastră ar trebui să nu mă mai speriaţi în halul ăsta!

Mi-am reluat observarea pe furiş, încă temându-mă să dau pânza la o parte şi să intru. Dar acum era şi mai rău cu el de faţă, martor al slăbiciunii mele.

— Pe unde ai umblat? m-a întrebat Cartier şi a mai făcut un pas spre mine, apropiindu-se atât de mult, încât am simţit cum piciorul lui îmi atinge poalele rochiei. Începusem să cred că ai chemat o trăsură şi c-ai dat bir cu fugiţii!

I-am aruncat un zâmbet prefăcut, deşi gândul de a evada era îngrozitor de ispititor în acea clipă.

— Sincer vorbind, maestre...

Aveam de gând să îi spun mai multe, însă am amuţit când i-am observat hainele. Nu-l văzusem niciodată îmbrăcat aşa de elegant. Purta cizme până la genunchi, pantaloni de catifea şi o tunică neagră tivită cu fir de argint, cu catarame deosebit de frumoase. Mânecile cămăşii erau lungi şi largi, iar părul îi era strâns, ca de obicei, la spate. Obrajii îi fuseseră proaspăt raşi şi erau aurii în lumina felinarelor. Mantia pasiunii îi păzea cu credinţă spatele, o bucată de stofă desprinsă, parcă, din albastrul cerului.

— De ce te uiţi aşa la mine? m-a întrebat.

— Aşa cum?

— De parcă nu m-ai mai fi văzut niciodată purtând haine cuviincioase.

Am pufnit, lăsându-l să înţeleagă că observaţia lui era ridicolă. Dar, din fericire, pe lângă noi a trecut un servitor cu o tavă de băuturi întăritoare. Am întins mâna după un pahar, o binecuvântată distragere a atenţiei, şi, cu degete tremurătoare, l-am dus la gură. Am sorbit o înghiţitură, apoi încă una.

Să fi fost de vină băutura, rochia sau faptul că stătea atât de aproape de mine... Dar i-am întâlnit privirea când tocmai ţineam paharul la buze şi i-am şoptit:

— Să ştiţi că nu trebuie să mă ţineţi de mânuţă toată seara.

Ochii lui s-au întunecat la auzul vorbelor mele.

— Nici n-am de gând s-o fac, Brienna! mi-a răspuns cu asprime. Şi cred că ştii prea bine ce părere am despre trasul cu urechea.

— Da, ştiu foarte bine, am răspuns cu un zâmbet în colţul gurii. Şi de ce voi avea parte în seara asta? De funia spânzuratului sau de carceră timp de două zile?

— Îţi voi acorda iertarea şi milosârdia mea în seara aceasta, a spus el şi mi-a luat paharul din mână. Şi hai să lăsăm întăritoarele deocamdată, măcar până mănânci ceva!

— Nu-i nimic! O să găsesc altul! i-am declarat pe când îmi ştergeam palmele transpirate de poalele rochiei.

Era o seară călduroasă, iar eu simţeam fiecare broboană de sudoare de pe piele.

— De ce a trebuit să-mi alegeţi o rochie atât de groasă?

A sorbit ce mai rămăsese din băutura mea înainte de a răspunde:

— Eu n-am ales decât culoarea. Şi florile... şi părul despletit.

N-am spus nimic, iar tăcerea mea l-a făcut să se uite la mine. I-am simţit ochii albaştri aţintiţi asupra coroniţei, apoi coborând spre obraji, gât şi spre talia mea cea aflată într-o strânsoare atât de dureroasă. Mi-am imaginat că mă considera frumoasă, după care am încercat să alung acea fantezie absurdă.

— Şi-acum..., a zis Cartier, privindu-mă din nou în ochi. Ai de gând să stai aici cu mine toată seara sau să încerci să-ţi găseşti un protector?

Scanned by CamSca

M-am uitat lung la el înainte de a-mi lua inima-n dinți și de a păși în cort, lăsându-l pradă nopții de afară.

Am simțit cum patru perechi de ochi s-au îndreptat spre mine odată cu intrarea mea zorită. Ciri stătea pe un scaun, învești mântată într-o rochie bleumarin, iar peste părul coafat în bucle purta o coroniță de flori roșii. Era îmbujorată din cauza conversației însuflețite pe care o purta. Lângă ea stătea o femeie frumoasă, cu piele întunecată, de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o rochie splendidă și bogată, din mătase galbenă. În fața lor, pe fotolii, stăteau doi bărbați care țineau în mâini pahare cu băuturi spumoase. Unul din ei era mai bătrân, cu părul roșcat înspicat cu fire argintii. Nasul și bărbia îi erau ascuțite, cioplite, parcă, în marmură. Celălalt era mai tânăr, avea barba neagră și pielea arămie și era teribil de ferchezuit.

Ciri s-a ridicat să mă întâmpine.

— Brienna, să ți-i prezint pe oaspeții noștri! Domnia Sa este maestra Monique Lavoie.

Femeia în galben mi-a oferit un zâmbet.

— Aici îl avem pe maestrul Brice Mathieu.

Bărbosul trufaș s-a ridicat și el și a închinat paharul către mine cu o reverență abia schițată.

— Iar acesta este maestrul Nicolas Babineaux.

Bărbatul stoic cu părul roșcat s-a ridicat și mi-a făcut o adevărată plecăciune. Toți cei trei protectori purtau mantii albastre prinse la guler. Toți erau maeștri ai cunoașterii.

— Încântată de cunoștință! am spus și am făcut o reverență adâncă.

În ciuda prezentărilor sumare făcute de Ciri, simțeam că mă dezmembrez, că eram o impostoare în rochia mea de mătase.

— Poate îmi este permis să te răpesc eu prima, mi s-a adresat Monique Lavoie.

— Bineînţeles, a răspuns Ciri.

Însă am văzut ezitarea din ochii ei când s-a îndepărtat, astfel încât să mă pot aşeza în locul ei pe divan. Vasăzică, maestra era protectorul pe care şi-l dorea, aşa că m-am hotărât să o iau mai uşurel.

M-am aşezat lângă Monique, iar Ciri, între cei doi maeştri, antrenându-i într-o conversaţie care îi făcea să chicotească.

— Aşadar, Brienna! a început Monique, iar eu am ignorat orice alt zgomot din jur. Vorbeşte-mi despre tine!

Pregătisem mai multe introduceri. Una legată de cetăţenia mea dublă, una despre studiul sub îndrumarea maestrului Cartier şi încă una despre minunăţiile Magnaliei. M-am oprit asupra celei dintâi.

— Sunt o ardenă a cunoaşterii, maestră Monique. Tatăl meu este maevan, iar mama, valeniană. Am trăit în Orfelinatul Colbert până să fiu adusă aici, la vârsta de zece ani...

Şi astfel am turuit mai departe, în câteva vorbe, fără a apuca să respir cum se cuvine. Însă ea era blândă, iar ochii îi trădau interesul, încurajându-mă să spun mai multe despre lecţii, despre Magnalia, despre acea ramură a cunoaşterii pe care o preferam.

În cele din urmă, după o veşnicie în care am vorbit doar despre mine, ea mi-a mărturisit cine era şi ce dorea.

— Sunt medic pe insula Bascune, şi-a început Monique prezentarea, în vreme ce a acceptat un pahar de întăritor de la un servitor. Am crescut pe insulă, dar am ajuns să stăpânesc pasiunea la optsprezece ani, când am devenit asistenta unui medic. Am o infirmerie şi o farmacie, de vreo zece ani, şi sunt în căutarea unui ajutor de nădejde.

Aşadar, aparţinea ramurii medicinei şi îşi dorea o stăpână a pasiunii care să-i devină asistentă. Oferea, prin urmare, un parteneriat.

Scanned by CamS

Şi, de îndată ce m-am simţit tentată de oferta ei, am zărit privirea îngrijorată a lui Ciri aţintită asupra noastră.

— Poate că, mai întâi, ar trebui să te întreb ce reacţie ai când vezi sânge, a zis Monique, după care a sorbit din băutură, încurajându-mă cu un surâs. Căci eu, una, văd sânge destul de des.

— Din fericire, sângele nu mă tulbură în niciun fel, i-am răspuns.

Şi iată că se ivise prilejul să introduc în discuţie întâmplarea la care mă gândisem dinainte, sub îndrumarea lui Cartier.

I-am povestit despre cum se rănise Abree la frunte, în urma unei căzături de pe scenă din timpul unei repetiţii. În loc să cheme doctorul, Cartier ne-a îngăduit mie şi lui Ciri să coasem rana prietenei noastre, dându-ne indicaţii la tot pasul şi urmărind tot ce făceam peste umerii noştri. Iar Abree – culmea! – rămăsese foarte liniştită tot timpul.

— Ah, Ciri mi-a povestit aceeaşi întâmplare! a exclamat Monique, iar eu am simţit cum îmi ard obrajii.

Nu avusesem vreme să confrunt povestea mea cu aceea pregătită de Ciri.

— Ce minunat că aţi putut lucra împreună s-o îngrijiţi pe prietena voastră!

Ciri se străduia să nu se uite la mine, însă ascultase duplicatul care fusese povestea mea, precum şi răspunsul lui Monique. Atmosfera era foarte încărcată şi nu mă puteam gândi decât la o singură cale de a o ameliora.

— Da, într-adevăr, maestră Monique! Dar Ciri este, de departe, mai bună decât mine la lucrul cu acul. Ne-am comparat cusăturile, iar a mea nu era atât de bine făcută ca a ei.

Monique a zâmbit amar, înţelegând ce urmăream – să mă retrag din faţa atenţiei sale, transmiţându-i să o aleagă pe Ciri, nu pe mine.

O umbră a trecut peste rochia mea şi atunci am observat că tânărul cu barbă venise să se aşeze lângă mine. Purta un costum negru cu argintiu, cu o croială impecabilă. În momentul în care mi-a întins o mână palidă, cu manichiură perfectă, i-am simţit mirosul de cardamom şi mentă.

— Îmi permiţi să te răpesc şi eu acum?

— Da, maestre Brice, de bună seamă, i-am răspuns, apoi i-am mulţumit maestrei Monique pentru timpul pe care mi-l acordase şi mi-am lăsat degetele în palma lui, îngăduindu-i să mă conducă de la acel divan.

Nici nu-mi aminteam de când nu mai atinsesem pe cineva de sex opus.

Ba nu, mint, îmi aminteam! Din toamna când bunicul mă lăsase la Magnalia, în urmă cu şapte ani. Mă îmbrăţişase şi mă sărutase pe obraz. Însă, din acea clipă, singurele apropieri resimţite veniseră din partea surorilor mele ardene atunci când ne împleteam degetele, ne îmbrăţişam sau dansam.

Nu mă simţeam în largul meu acum, în timp ce Brice continua să mă ţină de mână, conducându-mă într-un colţ mai liniştit al cortului, unde erau aranjate două scaune la lumina blândă a lumânărilor.

M-am aşezat şi cu greu am rezistat tentaţiei de a-mi şterge palma de poalele rochiei când el mi-a oferit un pahar de întăritor. Atunci am observat că maestrul Cartier revenise, în sfârşit, în cort. Luase locul abandonat de Brice şi discuta cu protectorul cu părul roşcat. Părea că se simte tare în largul său, când s-a aşezat mai bine în scaun, picior peste picior.

— Am înţeles că eşti deja un istoric grozav, a început Brice, cuibărindu-se în scaun lângă mine.

Mi-am luat privirea de la Cartier şi i-am răspuns:

— Dar pot să vă întreb de unde aţi aflat un asemenea lucru, maestre Brice?

Scanned by CamSc

— De la Ciri.

Am încercat să-i ghicesc vârsta, bănuind că nu avea cu mult peste treizeci de ani. Era atrăgător, iar ochii lui erau luminoşi şi prietenoşi. Avea un glas rafinat, semn că urmase cele mai bune şcoli, că mâncase la cele mai alese mese, că dansase cu cele mai încântătoare femei.

— Ceea ce, trebuie să mărturisesc, îmi stârneşte interesul, întrucât eu însumi sunt istoric.

Ciri mă numise astfel. La fel şi Cartier, care recunoscuse că şi el aparţinea acestei ramuri a cunoaşterii, deşi alesese să devină profesor. Fără să vreau, ochii mi-au alunecat din nou spre Cartier. I-am surprins privirea, însă expresia feţei îi era de necitit în vreme ce mă urmărea cum stăteam în cotlonul acela ferit alături de maestrul Brice Mathieu. De parcă aş fi fost doar o străină pentru el sau, cel puţin, aşa am avut impresia, până ce mi-am dat seama că Nicolas cel cu părul arămiu îi spunea ceva, iar Cartier nu asculta nicio vorbă.

Dar şi Brice îmi spunea ceva.

M-am întors către protector, leoarcă de transpiraţie în arşiţa nopţii.

— Iertare, maestre Brice! N-am auzit ce-aţi spus!

— Ah! a clipit el, nevenindu-i să creadă, căci nu era obişnuit să fie ignorat. Te întrebasem dacă doreşti să-mi vorbeşti despre linia de descendenţă preferată. În prezent, mă aflu în slujba regelui şi trebuie să mă asigur că arhivarii şi cronicarii înregistrează corect evenimentele istorice. Şi am nevoie de o asistentă, una care să fie la fel de isteaţă şi de ageră ca mine, una care să cunoască perfect genealogiile regale.

Un alt parteneriat!

Acesta chiar mă interesa. Prin urmare, mi-am propus să pretind că maestrul Cartier nu se afla în cort şi i-am zâmbit lui Brice Mathieu.

— Bineînțeles, maestre! Îmi place linia de descendență a lui Edmond Fabre.

Și așa am început să vorbim despre Edmond Fabre și despre cei trei fii ai săi, care, la rândul lor, au avut câte trei fii. Mă descurcam bine, în ciuda transpirației care mi se prelingea pe șira spinării, în ciuda corsetului atât de incomod, în ciuda lui Cartier, care nu mă slăbea din ochi.

Și, dintr-odată, am spus un nume greșit. Nici măcar nu mi-am dat seama până când nu l-am văzut pe Brice Mathieu încruntându-se, de parcă i-ar fi mirosit ceva urât.

— Cu siguranță, ai vrut să spui Frederique, iar nu Jacques! m-a corectat.

M-am oprit o clipă, încercând să fac o legătură între ce spusese el și ce spusesem eu.

— Nu, maestre Brice! Cred că e vorba despre Jacques.

— Nu, nu, e Frederique! m-a contrazis Brice. Jacques s-a născut abia peste două generații.

Cu adevărat, sărisem peste două generații? Dar, mai ales, îmi păsa cu adevărat?

Memoria mea scârțâia, astfel încât am început să râd, ca să maschez situația jenantă.

— Așa este, greșeala mea! am admis și am sorbit ultima picătură din pahar înainte să mă fac și mai mult de râs.

Am fost salvată de apariția unui servitor care anunța cina în cortul central. M-am ridicat pe picioarele care îmi tremurau. Aveam nervii încordați la limită, de aceea luam serios în considerare retragerea în casă înainte ca ultimul protector să mi se alăture. Acesta era atât de înalt, încât aproape că mătura cu părul tavanul cortului.

— Te pot însoți la masă, Brienna? m-a întrebat maestrul cu păr roșcat.

Glasul său era duios şi delicat, dar pe mine, una, nu mă păcălea: firea îi era călită ca oţelul. Am recunoscut-o, deoarece şi Cartier era la fel.

— Da, maestre Nicolas! Aş fi onorată.

Mi-a oferit braţul, iar eu l-am acceptat, încă o dată şovăind la atingerea unui străin. Numai că el era mai bătrân, avea, probabil, vârsta la care ajunsese şi tatăl meu. Prin urmare, această atingere mi s-a părut mai cuviincioasă şi nu atât de periculoasă ca ţinerea de mână a lui Brice Mathieu.

Am luat-o înaintea celorlalţi şi ne-am îndreptat către cortul central.

Înăuntru, am găsit trei mese rotunde, înconjurate de câte nouă scaune şi nicio dispoziţie anume în privinţa ocupării locurilor. Era o cină la care se dorea interacţiunea între pasiuni, mi-am dat eu seama când, cu o groază reînnoită, am văzut că Nicolas alesese deja unde să ne aşezăm. M-am prăbuşit în scaun, atentă la surorile mele ardene, la protectorii şi la arialii lor, care soseau acum în cort.

Mesele erau acoperite cu feţe de masă albe, având în mijloc lumânări şi coroniţe de trandafiri şi frunze lucioase. Farfuriile, platourile şi cupele erau măiestrit lucrate din cel mai bun argint şi aşteptau atingerea noastră, strălucind precum comoara unui dragon. Deasupra noastră atârnau felinare cu apărătoarele din tăbliţe perforate, nespus de delicate, astfel încât lumina se revărsa asupra noastră ca o ploaie de steluţe.

Nicolas nu mi-a adresat niciun cuvânt până ce nu s-au ocupat toate locurile la masă şi nu s-au făcut prezentările. Ciri, firește, alesese să nu se aşeze la masa mea. O luase pe Monique alături de ea, iar Brice Mathieu alesese să fie sociabil şi să stea cu pasionaţii de teatru. La masa mea au venit Sibylle (care se îngrijea de bunul mers al conversaţiei), doi dintre protectorii

ei, maestra Evelina, dar şi maestra Therese (spre disperarea mea), un protector al artelor plastice şi unul al muzicii. „O masă bizară şi nepotrivită", am gândit eu în vreme ce se turna vinul şi se aducea primul fel de mâncare.

— Maestrul tău are numai cuvinte de laudă despre tine, Brienna, a spus Nicolas cu o voce atât de scăzută, încât abia o puteam auzi din cauza vervei lui Sibylle.

— Maestrul Cartier a fost un foarte bun profesor, am răspuns şi atunci mi-am dat seama că habar n-aveam pe unde era acesta.

L-am căutat cu privirea pe la celelalte mese şi l-am descoperit aproape imediat, de parcă între noi se stabilise o legătură directă.

Se aşezase lângă Ciri!

Îmi doream să fiu rănită de faptul că o alesese pe ea şi nu pe mine. Apoi am înţeles că hotărârea lui fusese foarte inteligentă, căci acum Ciri era încântată de alegerea ei; într-adevăr, părea să strălucească între Cartier şi Monique. Iar dacă ar fi stat lângă mine, mi-ar fi hrănit îndoielile şi n-aş mai fi avut posibilitatea de a discuta liber cu Nicolas Babineaux, care reprezenta, probabil, unica mea speranţă de a-mi mai câştiga un protector.

— Spune-mi mai multe despre tine, Brienna, m-a îndemnat Nicolas pe când îşi tăia salata.

Şi aşa am făcut, bazându-mă pe acelaşi fir al conversaţiei pe care îl folosisem mai înainte cu Monique. El asculta şi mânca, deopotrivă. Mă întrebam cine era şi ce-şi dorea sau dacă eu aş fi fost potrivită pentru el. Era şi el medic? Istoric? Profesor?

Când a sosit felul principal, fazan şi raţă în sos de caise, Nicolas şi-a dezvăluit, în sfârşit, identitatea.

— Sunt conducătorul unei case a cunoaşterii, a zis el, ştergându-se la gură cu un şervet. Am fost încântat când Văduva

Scanned by CamS

mi-a trimis invitația, căci, în prezent, am nevoie de un arial care să le predea elevilor mei.

Trebuia să mă aștept la asta! Totuși, inima a început să-mi bată mai tare.

Acesta era, probabil, protectoratul de care mă temeam cel mai mult, deoarece mă dedicasem cunoașterii numai trei ani, prin urmare, cum aș fi putut avea o experiență atât de vastă, încât să le predau altora? Consideram că am nevoie de mai mult timp, trebuia să-mi prelungesc studiul și să capăt încredere în mine. Dacă l-aș fi ales pe Cartier încă din primul an, dacă nu aș fi fost atât de nesăbuită, încât să pretind că mă pasionează artele plastice... acum mi-ar fi fost ușor să devin profesoară și să le ofer elevilor pasiunea mea.

— Vorbiți-mi mai mult despre casa cunoașterii pe care o conduceți, l-am rugat, nădăjduind ca ezitările mele să nu fie atât de evidente în propria voce sau în expresia feței.

Nicolas a început să mi-o descrie: o casă pe care o fondase undeva, spre apus, în apropierea cetății Adalene. Se preda numai cunoașterea, în șase ani de studiu, și erau primiți băieți și fete, deopotrivă.

Cântăream bine cele aflate și mă întrebam dacă era corect să mă consider nepregătită pentru o asemenea slujbă și, deodată, mi-am auzit numele rostit de Sibylle.

— O, Brienna excelează și la înțelepciune, chiar dacă ea pretinde contrariul!

Mi-am încleștat degetele pe furculiță și am privit-o cu insistență.

— Dar cum este posibil? a întrebat unul dintre posibilii ei protectori, adresându-mi un zâmbet.

— O, și-a petrecut un an întreg studiind înțelepciunea, cot la cot cu mine, și tare-aș fi vrut să rămână!

Sibylle băuse cam prea multe întăritoare. Îi sticleau ochii şi nu putea să surprindă săgeţile pe care mă chinuiam să i le arunc cu privirea.

Nicolas s-a întors spre mine. O cută i se ivise deja între sprâncene.

— Ai studiat şi înţelepciunea?

— Aşa este, maestre Nicolas, am răspuns, încercând să mă fac auzită doar de el, căci o tăcere stranie pusese stăpânire pe masa noastră.

Până şi maestra Therese părea să-şi facă griji din pricina mea.

Am încercat, în van, să port masca încrederii şi să îmi ascund îngrijorarea, căci inima mea trădătoare bătea ca un ciocan care îmi făcea masca fărâme.

— Dar de ce? Am crezut că pasiunea ta este cunoaşterea, a remarcat el.

Ceremonia solstiţiului a început să se destrame în jurul meu, ca şi cum ar fi fost un ghem din bezna nopţii pe care nu-l puteam prinde. Nicolas mă privea, uluit, de parcă l-aş fi mințit cu ceva. Nu era niciun secret că studiasem toate cele cinci pasiuni, dar se părea că el nu fusese înştiinţat. Dintr-odată, am înţeles cum păream eu în ochii lui în clipa aceea.

— La Magnalia am început cu studiul artelor plastice, am spus fără să-mi tremure vocea, deşi sentimentul de ruşine era la locul lui şi îmi pândea cuvintele. Apoi, a urmat un an de artă dramatică, unul de muzică şi unul de înţelepciune, înainte să studiez cunoaşterea.

— O ardenă completă! a exclamat unul dintre protectorii lui Sibylle, închinând către mine pocalul cu vin.

Nu i-am acordat atenţie, ci m-am uitat fix în ochii lui Nicolas, sperând ca el să înţeleagă.

Scanned by Ca

— Şi-atunci, câţi ani ai dedicat cunoaşterii?

— Trei.

Nu era deloc răspunsul pe care-l aştepta. Iar eu nu eram stăpâna pasiunii pe care şi-o dorea.

Asta însemna că seara mea lua sfârşit chiar în acel moment.

Am continuat să stau lângă Nicolas până s-au servit şi celelalte feluri de mâncare, însă interesul lui pentru mine se evaporase. Am participat amândoi la discuţiile purtate în jurul mesei şi, după delicatesele din marţipan de la desert, mi-am dat silinţa să mă amestec printre ceilalţi, să vorbesc şi să râd până ce a trecut bine de miezul nopţii şi jumătate dintre protectori se retrăseseră deja la culcare. Rămăseserăm câţiva dintre noi în cortul lui Merei şi o ascultam interpretând cântec după cântec.

Abia atunci m-am strecurat afară din cort şi am privit grădina scăldată în lumina lunii tăcute. Simţeam nevoia de a avea un moment de singurătate, pentru a reflecta la ceea ce tocmai se petrecuse.

Am pornit-o de-a lungul cărărilor, îngăduind gardurilor vii, trandafirilor şi viţelor de iederă să mă ascundă, până când noaptea a devenit din nou liniştită şi blândă. Stăteam lângă heleşteu şi trimiteam cu piciorul pietricele în apa întunecată. Şi atunci l-am auzit.

— Brienna? a şoptit.

M-am răsucit pe călcâie. Cartier se oprise la o oarecare depărtare, în umbră, de parcă nu era sigur dacă prezenţa lui era dorită sau nu.

— Maestre Cartier!

A venit lângă mine, iar eu eram ferm convinsă să nu-i dezvălui nimic când m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

Am oftat, cu mâinile sprijinite pe balenele rigide ale corsetului.

— Ah, maestre, sunt chiar atât de uşor de citit?

— Ceva s-a întâmplat la cină. O văd pe chipul tău.

Niciodată nu auzisem regret în tonul lui, până în acel moment. Puteam simţi gustul tristeţii din glasul său, era ca zahărul topit pe limbă. Îi părea rău că nu stătuse alături de mine la masă. Dacă ar fi făcut-o, poate că totul ar fi luat o altă întorsătură. Poate că ar fi fost în stare să-i menţină lui Nicolas Babineaux interesul viu pentru persoana mea.

Dar, cel mai probabil, nici măcar el n-ar fi reuşit.

— Lui Mathieu i-am părut needucată, iar lui Babineaux, lipsită de experienţă, am mărturisit, până la urmă.

— Cum aşa?

Cuvintele lui erau înţepătoare, furioase.

Am înclinat capul într-o parte, părul mi s-a răsfirat pe umeri şi i-am zâmbit trist sub clar de lună.

— Nu o luaţi personal, maestre!

— Ba iau totul personal când vine vorba de tine sau de Ciri! Spune-mi, ce ţi-au zis?

— Păi, am uitat să menţionez două generaţii din genealogia prezentată, iar Brice Mathieu s-a îngrozit.

— Puţin îmi pasă de Brice Mathieu! a exclamat repede Cartier, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva era puţin gelos. Ce a zis Nicolas Babineaux? El este protectorul pe care mi-l doream pentru tine.

Atunci mi-am dat seama că îşi dorea să devin arial. Şi ştia, de asemenea, că Ciri urma să aleagă ramura medicinei. Pe ea o putea citi fără efort, dar pe mine? M-am înfiorat, în ciuda arşiţei, având sentimentul că nu mă cunoştea deloc. Pe de altă parte, nu era după dorinţele lui. Ale mele erau cele care contau.

Scanned by Ca...

Fiecare din noi avea o imagine diferită în minte şi nu eram sigură dacă era posibil ca din suprapunerea lor să iasă ceva frumos.

— Crezusem că mă consideraţi un istoric, nu un profesor, am spus eu.

— Aşa este, a recunoscut. Iar acum trebuie să precizez că noi doi ne asemănăm foarte mult, Brienna. Şi mai cred că toţi istoricii trebuie să înceapă ca profesori. Timpul petrecut aici, la Magnalia, nu a ştirbit niciun pic din dragostea mea faţă de istorie. Ba, mai degrabă, i-a dat un suflu nou, de parcă mintea mea înainte nu fusese decât un tăciune ce ardea mocnit.

Ne-am privit lung, iar stelele îndulceau umbrele ce pluteau între noi.

— Spune-mi ce-a zis! a insistat Cartier cu voce calmă.

— Nu s-a lăsat impresionat de cei trei ani de studiu.

A oftat şi şi-a petrecut degetele prin păr, nervos, frustrarea lui fiind evidentă. Cataramele tunicii sale au lucit în lumina slabă când a spus:

— Înseamnă că nu te merită!

Am vrut să-i răspund că era foarte amabil din partea lui, însă parcă mă sugruma cineva, iar cuvintele rostite au fost cu totul altele.

— Poate că aşa a fost să fie, am şoptit şi m-am îndepărtat de el.

M-a apucat de cot înainte să mă pot feri, ca şi cum ştia că în clipele acelea cuvintele nu erau suficiente pentru a mă ţine pe loc. Apoi degetele lui au coborât pe antebraţul meu gol, căutând drumul către palma mea, către degetele mele. Mă ţinea în faţa lui, pe iarbă – ferm, neclintit, celest ca un înger. Mi-a revenit în minte o amintire, de demult, când degetele lui le cuprinseseră pe ale mele, când atingerea lui mă încurajase

să fiu dârză şi să-mi câştig locul în Casa Magnalia. Pe când eram doar o copilă, iar el era atât de sus, încât mi se părea imposibil să-l prind din urmă.

Am închis ochii şi m-am lăsat bântuită de această amintire, iar o adiere cu parfum de iasomie parcă încerca să ne aducă mai aproape.

— Brienna!

Îmi mângâia încheieturile degetelor cu degetul lui mare. Ştiam că dorea să deschid ochii şi să mă uit la el, să înţeleg ce se înfiripa între noi.

„Încalcă regulile!" mi-am spus. „Încalcă regulile pentru mine!"

Acest adevăr îmi umplea inima de bucurie şi am tras aer adânc în piept.

Am deschis pleoapele. Am vrut să-i spun că ar fi trebuit să-mi dea drumul, când am auzit râsete de cealaltă parte a gardului viu.

Pe dată, m-a eliberat din strânsoare şi amândoi ne-am îndepărtat unul de altul.

— Bri! Bri, unde eşti?

Era Merei. M-am întors spre sunetul vocii sale tocmai când ea se apropia pe cărare, alături de Oriana.

— Hai, e vremea de culcare! a zis fără să-l observe pe Cartier până când s-a apropiat mai mult.

Când l-a recunoscut, s-a oprit brusc, de parcă s-ar fi lovit de un perete.

— Ah, maestre Cartier! a exclamat şi a făcut o reverenţă, împreună cu Oriana.

— Noapte bună, Brienna! a murmurat Cartier, făcându-ne câte o plecăciune, mai întâi, mie, apoi şi surorilor mele, după care s-a pierdut în noapte.

Scanned by CamS

Oriana s-a uitat în urma lui cu o încruntătură, însă Merei nu mă slăbea din ochi când m-am dus să mă alătur lor.

— Despre ce aţi vorbit? a întrebat Oriana cu un căscat pe când ne croiam drum către uşile din spate ale casei.

— O discuţie despre alegerea protectorului, am răspuns.

— Te simţi bine? a întrebat Merei.

Mi-am înlănţuit braţul cu al ei, oboseala furişându-se pe la spatele meu ca un hoţ.

— Da, bineînţeles.

Însă ochii ei îmi studiau chipul în clipa în care am păşit în lumina lumânărilor.

Ştia că mint.

Scanned by CamScanner

Capitolul IX

CÂNTEC DESPRE MIAZĂNOAPTE ŞI MIAZĂZI

Ziua de luni a sosit însoţită de ploaie şi de nelinişte. Văduva a stat în cabinetul ei aproape tot timpul, purtând discuţii cu protectorii care îşi manifestaseră interesul.

Ardenele nu puteau face altceva decât să măsoare în lung şi-n lat etajul, nerăbdătoare. Ni se spusese să rămânem prin preajmă, deoarece Văduva urma să ne cheme în curând să ne prezinte ofertele.

Ne-am adunat toate în camera Orianei şi a lui Ciri. Eu ascultam conversaţiile pline de entuziasm, în vreme ce afară furtuna dezlănţuia fulgere aprige.

— Toţi cei trei protectori sunt interesaţi de tine?

— Pe cine alegi dacă eşti pusă în situaţia asta?

— Cât crezi că vor oferi?

Astfel de întrebări zburau pe lângă mine, iar eu ascultam cum ardenele-surori îşi împărtăşeau experienţele, speranţele şi visurile. Ascultam, dar nu vorbeam, deoarece, pe măsură ce orele treceau şi după-amiaza înainta, începusem să mă pregătesc pentru întâmpinarea celei mai mari temeri care prindea viaţă: o creatură plăsmuită din umbrele disperării şi eşecului meu.

Scanned by CamScanner

Când pendula a bătut ora patru, Văduva a trimis după prima fată: Oriana. Imediat ce ardena-soră a plecat din cameră, m-am retras în bibliotecă. Stând în scaunul de lângă fereastră, cu *Cartea timpului* pe genunchi, am urmărit cum ploaia bătea în geam. Îmi era teamă să citesc din nou despre Piatra Înserării, ca nu cumva să mă transform în acel necunoscut nobil maevan. Şi totuşi, ardeam de nerăbdare aflu mai multe despre nestemată şi despre magia ei. Doream s-o mai văd o dată pe prinţesa Norah, doar pentru a descoperi dacă furase cu adevărat piatra de la gâtul mamei sale sau nu.

Am început să citesc, înfiorându-mă, în aşteptarea transformării, rămânând captivă undeva, la jumătatea distanţei dintre groază şi dorinţă. Însă cuvintele rămâneau simple vorbe scrise pe o hârtie ponosită şi pătată de vreme. Mă întrebam dacă aveam să mai reuşesc vreodată să mă transform, revenind în trecut, să-l mai văd, să aflu de ce mi se întâmplase tocmai mie să mă transform şi dacă prinţesa Norah fusese, într-adevăr, aceea care îi înmânase piatra.

Erau atâtea întrebări şi niciun răspuns satisfăcător!

— Brienna?

Thomas, majordomul, mă strigase din umbrele bibliotecii. Mă surprinsese cu garda jos şi eu am sărit repede în picioare, în vreme ce în tălpi simţeam numai ace. L-am văzut stând în prag.

— *Madame* ar dori să te vadă în cabinetul ei.

Am încuviinţat şi am aşezat cu grijă *Cartea timpului* pe masa de lucru.

Mergând în urma lui, am încercat să mă înarmez cu puţin curaj. M-am gândit la ilustraţia care o înfăţişa pe regina Liadan Kavanagh şi mi-am imaginat cum ea îmi împrumuta o părticică din triumful şi din curajul ei. Totuşi, tremuratul nu

Scanned by CamSca

mă părăsise când am intrat în cabinet, deoarece acesta era momentul pentru care mă pregătisem vreme de şapte ani. Şi ştiam că se transformase într-un eşec.

Văduva stătea la biroul său, încălzit de lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Mi-a zâmbit când a dat cu ochii de mine.

— Te rog, Brienna, ia loc! a spus ea şi mi-a arătat un scaun din faţa biroului.

M-am aşezat cu greu, căci aveam genunchii înţepeniţi. Mâinile îmi erau îngheţate ca nişte sloiuri. Le-am lăsat cuminţi în poală şi am aşteptat.

— Cum ţi s-a părut ceremonia solstiţiului de aseară?

Mi-a luat o vreme să aleg un răspuns potrivit. Să mă port ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Sau să arăt că ştiam că niciun protector nu se dovedise mulţumit de mine?

— *Madame*, trebuie să-mi cer iertare, m-am bâlbâit.

Bineînţeles că nu acesta era răspunsul pe care-l concepusem, însă, odată ce am deschis gura, nu l-am mai putut opri.

— Ştiu că aseară nu am reuşit să ating pasiunea. Ştiu că v-am dezamăgit. Şi pe maestrul Cartier, şi...

— Fata mea dragă, te rog, nu te mai scuza atâta! m-a întrerupt ea cu blândeţe. Nu de asta te-am chemat.

Am oftat adânc, cu dinţii încleştaţi dureros, privind-o în ochi. Şi acela a fost momentul când am descoperit o sămânţă de curaj şi am îndrăznit să îmi înfrunt cea mai mare spaimă.

— Ştiu că nu am primit nicio ofertă, *madame*, am şoptit.

Atât Nicolas Babineaux, cât şi Brice Mathieu îmi găsiseră câte un cusur. Însă, înainte ca acest adevăr să-mi spulbere încrederea în mine, Văduva a adăugat:

— Într-adevăr, nu s-a făcut nicio ofertă pentru tine, dar nu lăsa asta să te tulbure. Cunosc foarte bine încercările la care ai fost supusă aici în toţi aceşti ani, Brienna. Ai muncit din greu,

mai mult decât orice altă ardenă pe care am admis-o vreodată în Casa Magnalia.

„E momentul s-o întrebi!" mi-a şoptit atunci o voce întunecată în sinea mea. „Întreab-o de ce te-a acceptat atunci! Întreab-o care este numele tatălui tău!"

Dar, ca s-o pot întreba un asemenea lucru, aveam nevoie de mult mai mult curaj, de mult mai multă încredere în mine, or, ale mele parcă se evaporaseră. Îmi frământam poalele rochiei în mâini.

— Voi pleca mâine, odată cu celelalte fete! am bâiguit. Nu doresc să mai fiu o povară pentru această casă a cunoaşterii nici măcar o zi în plus.

— Să pleci mâine?! m-a îngânat Văduva.

S-a ridicat şi s-a dus la fereastră, apoi s-a aşezat pe o banchetă.

— Nu vreau să pleci mâine, Brienna! a spus.

— Dar, *madame*...

— Ştiu ce gândeşti, draga mea! Îţi închipui că nu meriţi să fii aici, că pasiunea ta nu s-a desăvârşit, astfel încât să-ţi asigure un protector la ceremonia solstiţiului. Numai că nu toată lumea urmează aceeaşi cale. Şi da, cele cinci surori ale tale şi-au ales protectorii şi vor pleca în zori, dar asta nu te face pe tine mai puţin merituoasă. Din contră, Brienna, asta mă face să cred că tu meriţi mai mult şi că eu nu ţi-am ales protectorii potriviţi.

Cred că rămăsesem cu gura căscată, holbându-mă la ea. Văduva s-a întors şi mi-a zâmbit.

— Vreau să-ţi petreci restul verii cu mine. Şi, în tot acest timp, îţi vom găsi noi protectorul potrivit.

— Dar, *madame*... nu vă pot cere un asemenea lucru! m-am bâlbâit.

— Nu *tu* îmi ceri. *Eu* îţi ofer!

Am tăcut amândouă, ascultându-ne propriile gânduri şi cântecul furtunii. Văduva şi-a reluat locul la birou.

— Nu eu hotărăsc dacă ai atins pasiunea sau nu! a spus. Este decizia maestrului Cartier. Însă cred că îţi va prinde bine încă puţin timp petrecut aici, Brienna. Aşadar, sper că vei rămâne la noi în vara aceasta. Până la toamnă, vei fi deja în graţiile unui protector bun.

Nu asta îmi doream? Încă un răgaz în care să mă şlefuiesc, în care să măsor adevăratele adâncimi ale pasiunii pe care pretindeam doar că o stăpâneam. Şi nu mai trebuia, astfel, să îi văd chipul bunicului, căruia avea să îi fie, de bună seamă, nespus de ruşine din cauza eşecului meu. Şi nici nu mai trebuia să primesc stigmatul de *necorespunzătoare*.

— Vă mulţumesc, *madame*! Mi-ar plăcea nespus să rămân aici pe timpul verii.

— Mă bucur să aud asta!

Când s-a ridicat din nou, am ştiut că discuţia noastră se încheiase cu adevărat.

Ameţită, am urcat scările şi m-am dus în camera mea. Durerea îmi înflorea cu fiecare pas, pe măsură ce înţelegeam cum avea să decurgă acea vară pentru mine. Tăcută şi solitară... Vom fi aici doar eu şi Văduva, plus vreo câţiva servitori...

— Pe cine ai ales? m-a întâmpinat Merei cu entuziasm imediat ce m-a auzit intrând în dormitor.

Era în genunchi, împachetându-şi lucrurile într-un cufăr din lemn de cedru, aşezat la picioarele patului său.

Propriul cufăr mă aştepta în umbră. Deja împachetasem, căci mă aşteptasem să plec mâine, odată cu celelalte fete. Acum trebuia să despachetez.

— N-am primit nicio ofertă de la niciun protector.

Scanned by Cam

Mărturisirea a fost eliberatoare. Mi se părea că pot, în sfârşit, să mă mişc şi să respir, acum, că totul fusese dat la iveală.

— *Poftim*?!

M-am aşezat pe pat şi m-am uitat la cărţile lui Cartier. Trebuia să-mi reamintesc să i le dau mâine, când aveam să îmi iau rămas-bun de la el.

— Bri!

Merei a venit lângă mine şi s-a cuibărit pe saltea.

— Ce s-a întâmplat?

Nu avuseserăm ocazia să vorbim. Aseară fuseserăm atât de obosite şi pline de vânătăi din cauza corsetelor purtate pentru prima oară, încât ne prăbuşiserăm pe pat. Merei începuse să sforăie de îndată, pe când eu mă întinsesem în aşternuturi, holbându-mă în întuneric şi făcându-mi griji.

Aşa că i-am povestit abia acum totul. I-am descris discuţia pe care o surprinsesem din coridor, i-am vorbit despre cei trei maeştri ai cunoaşterii, despre faptul că Ciri şi-o dorise ca protectoare pe femeia medic, despre bâlbâielile mele şi despre cina care fusese un uriaş eşec. I-am spus şi despre oferta Văduvei, despre şansa oferită de aceasta de a-mi petrece vara în Casa Magnalia şi despre cum, pur şi simplu, nu aveam habar ce simţeam sau ce s-ar fi cuvenit să simt.

Singurul lucru pe care i l-am ascuns a fost momentul acela de sub bolta înstelată, din grădină, alături de Cartier, când mă atinsese, când degetele noastre se uniseră. Nu-i puteam da în vileag decizia lui de a încălca regulile cu bună ştiinţă, chiar dacă Merei ar fi păstrat secretul.

M-a îmbrăţişat.

— Îmi pare atât de rău, Bri! mi-a şoptit.

Am oftat şi m-am cufundat în braţele ei.

— Nu-i nimic! i-am răspuns. De fapt, cred că Văduva are dreptate în privinţa protectorilor. Brice Mathieu şi Nicolas Babineaux nu erau potriviţi pentru mine.

— Chiar şi aşa, ştiu că eşti dezamăgită şi rănită. Şi eu aş fi la fel.

Am stat una lângă alta în tăcere. Apoi, spre surprinderea mea, Merei s-a ridicat să-şi ia vioara. Lemnul instrumentului a lucit blând în lumina înserării când ea a pus-o pe umăr.

— Am compus un cântec pentru tine. Unul care sper că te va ajuta să-ţi aminteşti de clipele frumoase petrecute aici împreună, dar care să-ţi vestească şi lucrurile minunate care vor veni.

A început să cânte, iar muzica alinătoare s-a răspândit în iatac, făcând să dispară umbrele şi pânzele de păianjen. M-am lăsat pe spate, cu mâinile sub cap, şi am închis ochii, lăsând vraja notelor să mă cuprindă, una câte una, ca stropii de ploaie ce umplu un pahar. Şi, când am ajuns în punctul revărsării, o imagine mi-a apărut în minte.

Stăteam în vârf de munte; sub mine, dealuri verzi se unduiau precum valurile mării, iar văile erau străbătute de o reţea de râuri scânteietoare şi erau mărginite de codri. Aerul era dulce, dar tăios, ca tăişul unui bisturiu care crestează pentru a vindeca, iar ceaţa plutea jos, de parcă îşi dorea să atingă muritorii ce trăiau în luncile verzi, înainte ca soarele s-o împrăştie cu razele sale.

Nu fusesem niciodată acolo şi, totuşi, simţeam că aparţin acelui loc.

Atunci am început să simt o slabă apăsare în jurul gâtului, murmurul unei vibraţi deasupra inimii, de parcă aş fi purtat un colier greu. Şi, cum stăteam eu aşa în acel loc aflat la înălţime şi priveam în jos, am simţit o urmă de îngrijorare. Îmi părea că eram în căutarea unui loc în care să mă ascund...

Cântecul lui Merei a luat sfârşit, iar viziunea s-a destrămat. Am deschis ochii şi am văzut-o lăsând vioara jos şi zâmbindu-mi. Privirea ei strălucea de pasiune şi încântare. Şi îmi doream mai mult decât orice să-i spun cât de minunată fusese melodia, că acela era, cu adevărat, cântecul meu, că ea ştiuse exact cum să reunească notele care să mă încurajeze, care să-i arate inimii mele locul căruia îi aparţinea.

Dealurile şi văile, munţii învăluiţi în ceaţă – acela nu era deloc un peisaj din Valenia!

Viziunea fusese încă o privire furişă aruncată de inima mea Maevanei.

— Ţi-a plăcut? m-a întrebat Merei, nerăbdătoare.

M-am ridicat şi am luat-o în braţe, vioara rămânând prizonieră între noi ca un copil care plânge, nemulţumit.

— Îmi place la nebunie! Mă cunoşti atât de bine şi mă iubeşti atât de mult, surioara mea dragă!

— După ce am văzut portretul pe care ţi l-a făcut Oriana...! a început când i-am dat drumul. M-am gândit la trecutul tău, la faptul că în tine se regăsesc două moşteniri, miazănoaptea şi miazăziua, şi mi-am zis că trebuie să fie ceva minunat şi provocator. Aşa că l-am rugat pe maestrul Cartier să-mi găsească nişte partituri de muzică maevană, ceea ce el a făcut, şi, astfel, am scris o melodie inspirată din pasiunea Valeniei, dar şi din curajul Maevanei. Pentru că ambele îmi vin în minte atunci când mă gândesc la tine.

Eu, una, nu plângeam cu uşurinţă. Viaţa în orfelinat mă călise îndeajuns. Însă cuvintele ei, revelaţia, muzica, prietenia sa au străpuns zidul pe care-l ridicasem în jurul meu cu un deceniu în urmă. Am început să plâng de parcă mi-ar fi murit cineva, de parcă aş fi regăsit pe cineva, de parcă aş fi fost sfâşiată în bucăţi, de parcă aş fi fost lecuită de toate bolile...

Şi ea plâns alături de mine. Ne ţineam în braţe şi râdeam, şi plângeam, şi râdeam iar...

În cele din urmă, când lacrimile au secat, mi-am şters obrajii şi am spus:

— Şi eu am un dar pentru tine, deşi nu este atât de minunat ca al tău.

Am ridicat capacul cufărului, unde erau aranjate şase cărticele, fiecare legată în piele şi fir roşu. Conţineau poeme scrise de un stăpân al pasiunii cunoaşterii, anonim, pe care de mult îl admiram. De aceea cumpărasem aceste volumaşe cu banii primiţi de la bunicul la fiecare aniversare a mea: câte una pentru fiecare ardenă-soră, astfel încât să poată lua oriunde cu ele frumuseţea tipărită pe hârtie şi să-şi amintească de mine.

Am depus una în mâinile lui Merei. Degetele ei lungi au întors paginile şi a zâmbit când a citit primul poem, cu voce tare, după ce a alungat din glas orice urmă a lacrimilor:

Cum, oare, să-mi amintesc de tine?
Ca de un strop de vară eternă sau ca de florile unei
primăveri blânde?
Ca de o scânteie din focul neastâmpărat al toamnei
Sau ca de florile de gheaţă ale celei mai lungi nopţi a iernii?
Nu, nu te voi asemăna lor, căci ele-s pieritoare,
Însă pe noi doi, şi de ne-or despărţi pământ şi mare,
În inimi ne vom păstra o vie amintire.

— Încă o dată spun, nu este la fel de frumos ca darul tău.

— Asta nu-nseamnă că îl voi preţui mai puţin, mi-a răspuns, închizând cu delicateţe cărticica. Mulţumesc, Bri!

Abia atunci am observat amândouă halul în care arăta camera: parcă fusese răvăşită de o furtună.

Scanned by Cam

— Hai să te ajut să-mpachetezi! m-am oferit. Iar tu poţi să-mi povesteşti despre protectorul pe care ţi l-ai ales.

Am început să adun partiturile şi să pliez frumos rochiile, iar Merei îmi povestea despre Patrice Linville şi despre orchestra lui de muzicanţi călători. Primise oferte de la toţi protectorii, dar se hotărâse asupra unui parteneriat cu Patrice.

— Aşadar, tu şi muzica ta sunteţi menite să vedeţi lumea, am şoptit, impresionată, pe când terminam de împachetat şi ultimul obiect.

Merei a închis cufărul de cedru şi a oftat.

— Încă nu-mi vine să cred că mâine îmi voi primi mantia şi voi pleca de aici într-o călătorie permanentă. Tot ce sper este că am luat decizia corectă. Am semnat cu Patrice un contract pe patru ani.

— Sunt convinsă că este hotărârea corectă, am asigurat-o eu. Iar tu ar trebui să-mi scrii despre toate locurile pe unde vei merge!

— Mhâm!

Scotea acest sunet ori de câte ori era îngrijorată sau agitată.

— Tatăl tău va fi tare mândru de tine, Mer!

Ştiam că are o relaţie foarte apropiată cu tatăl său. Era singura fiică şi de la el moştenise dragostea pentru muzică. Crescuse cu cântecele lui de leagăn, cu melodiile lui interpretate la clavecin.

De aceea, când ea l-a rugat s-o înscrie la Casa Magnalia, la împlinirea vârstei de zece ani, el nu a şovăit nicio clipă să o trimită acolo, deşi punea o mare distanţă între ei.

Îi scria cu credinţă în fiecare săptămână şi deseori Merei îmi citea scrisorile lui, deoarece era hotărâtă ca într-o bună zi să ne facă cunoştinţă, invitându-mă să-i vizitez casa copilăriei de pe insula sa natală.

— Aşa sper! Hai să ne pregătim de culcare!

Scanned by CamSc

Ne-am pus cămăşile de noapte, ne-am spălat pe faţă şi ne-am împletit părul. Apoi Merei s-a urcat la mine în pat, deşi salteaua era doar o fâşie îngustă, şi am început să depănăm amintirile preferate, de pildă, cât de timide şi de tăcute fuseserăm în primul an în care împărţiserăm camera aceea. Sau cum ne urcaserăm cu Abree pe acoperiş, să vedem o ploaie de meteoriţi, şi descoperiserăm că lui Abree îi era frică de înălţime, chinuindu-ne apoi până în zori s-o aducem înapoi pe fereastră. Sau despre praznicele religioase, când aveam vacanţă de o săptămână şi zăpada sosea exact la ţanc pentru o bătaie cu bulgări, iar maeştrii şi maestrele se preschimbau dintr-odată în fraţi şi surori mai mari în timpul sărbătorilor.

— Ce părere are maestrul Cartier despre toate astea, Bri? m-a întrebat Merei cu un căscat.

— Despre ce?

— Despre faptul că-ţi vei petrece vara aici.

I-am răspuns, jucându-mă cu un fir ieşit din cuvertură.

— Nu ştiu. Încă nu i-am spus.

— Dar îţi va da mâine mantia?

— Probabil că nu.

Merei mi-a făcut cu ochiul în lumina lăptoasă a lunii.

— S-a întâmplat ceva între voi aseară, în grădină?

Mi s-a pus un nod în gât, iar bătăile inimii au încetinit, de parcă şi ea ar fi vrut să audă mai bine ce aveam de spus. Încă simţeam atingerea înnebunitoare a degetelor lui pe braţul meu, moale ca un fulg, dar cu o intenţie de netăgăduit. Oare ce încercase să-mi spună? Era maestrul meu, iar eu, ardena sa, şi, înainte să mi se recunoască stăpânirea pasiunii, nu trebuia să existe nimic între noi. Aşadar, probabil că încerca, pur şi simplu, să mă încurajeze, iar eu îi interpretasem greşit gestul? Părea cel mai rezonabil răspuns, doar era vorba despre

maestrul Cartier, cel care urma cu stricteţe legea, cel care nu zâmbea niciodată.

Până când a făcut-o.

— Nimic important, am murmurat, în cele din urmă, după care m-am prefăcut că îmi vine să casc, să îmi ascund minciuna din glas.

Dacă nu ar fi fost atât de obosită, Merei ar fi insistat în continuare, dar aşa, după numai două clipe, deja sforăia uşor.

În schimb, eu am rămas trează şi m-am gândit la Cartier şi la mantii înstelate, şi la zilele imposibil de prevăzut care aveau să vină.

Scanned by CamScanner

Capitolul X

MANTII ŞI CADOURI

Pe la ora nouă, în dimineaţa următoare, protectorii au început să plece de la Magnalia. Servitorii urcau scările, luând cufărul din lemn de cedru al unei fete şi aranjându-l în trăsura noului protector al acesteia.

Stăteam în bătaia razelor de soare din curte şi priveam, aşteptând, cu coşul meu plin cu cărticelele de poezii. Deja nu mai era niciun secret că eu, una, nu fusesem aleasă de nimeni.

Fiecare dintre surorile mele reacţionase în acelaşi mod la micul dejun. Mă îmbrăţişaseră cu afecţiune, asigurându-mă că *madame* avea să îmi găsească, negreşit, protectorul perfect.

Imediat după strângerea micului dejun, am plecat afară, ştiind că ardenele-surori tocmai aveau să-şi primească mantiile. Asta nu pentru că n-aş fi vrut să văd cum sunt recunoscute drept stăpâne ale pasiunii; mai curând, m-am gândit că ar fi fost mai bine să nu stau pe acolo. N-am vrut să fiu un observator stânjenitor când Cartier avea să îi ofere mantia lui Ciri.

Transpiraţia începuse să-mi umezească rochia îm momentul în care am auzit vocea lui Ciri. Cobora pe scara din faţă,

Scanned by CamScanner

cu părul ei blond-deschis, strâns într-o cunună împletită. Pe spate îi flutura o mantie albastră, o culoare potrivită pentru zilele de vară. Amândouă ne-am apropiat fără cuvinte, nu aveam nevoie cu adevărat de ele, şi, când i-am zâmbit, s-a întors, să îi pot vedea constelaţia pe care i-o alesese Cartier.

— Arcul lui Yvette! am murmurat, admirând firele de argint. Ţi se potriveşte, Ciri!

Ea a făcut o piruetă, arătându-mi un zâmbet abia schiţat. Era îmbujorată.

— Mi-aş fi dorit să văd ce a ales Cartier pentru tine!

Şi nu mai era nimic ciudat în vocea ei, nici urmă de invidie, cu toate că am auzit cuvintele pe care nu le-a rostit. Maestrul Cartier mă favorizase, într-adevăr, şi amândouă ştiam asta.

— Ah, poate, când ne vom întâlni din nou! i-am răspuns.

I-am dat cărticica de poezii, care a făcut să-i strălucească ochii. Apoi ea mi-a dat o minunată pană de scris, fapt care m-a tulburat, făcându-mi plăcere. O plăcere tristă.

— La revedere, Brienna! a şoptit Ciri.

Ne-am îmbrăţişat şi apoi am urmărit-o cum se îndrepta spre trăsura lui Monique Lavoie.

Mi-am luat rămas-bun de la Sibylle şi apoi de la Abree, care mi-au oferit brăţări ca daruri de despărţire, în timp ce eu le admiram mantiile.

Mantia verde a lui Sibylle avea cusut, drept simbol, o inimă neagră, deoarece stăpânii înţelepciunii îşi împodobeau mantiile cu unul dintre cele patru simboluri ale cărţilor de joc, în funcţie de calităţile lor: cupă pentru umor, pică pentru persuasiune, caro pentru eleganţă, treflă pentru opoziţie. Prin urmare, maestra Therese îi dăduse lui Sibylle o inimă neagră şi trebuie să mărturisesc că aceasta i se potrivea nespus de bine surorii mele.

Scanned by Cam-S

Mantia neagră a lui Abree avea cusută în centru o semilună aurie, cuibărită în soare – simbolul stăpânilor artei dramatice. De asemenea, am observat că maestrul Xavier cususe pe mantie bucăţi din costumele ei anterioare, în amintirea rolurilor care o aduseseră în acest moment. Era ca şi cum ai fi privit o poveste somptuoasă despre culori, fire şi ţesături. Şi era perfectă pentru Abree a mea!

A urmat Oriana să ne luăm rămas-bun. Mantia ei roşie era extrem de complicată şi personalizată; toţi stăpânii artelor plastice aveau cusut pe spatele mantiilor lor un „A", pentru a o comemora pe Agatha, cea dintâi maestră care stăpânise pe deplin artele plastice. Numai că un maestru sau o maestră a acestei pasiuni trebuia să creeze ceva care să fie cusut în interiorul acelui „A", iar maestra Solene se depăşise pe sine însăşi. Pentru Oriana, ariala imaginase povestea unei fete care conducea un regat subacvatic, plin de corăbii scufundate şi comori. Priveam, mută de uimire, strălucirea firelor de argint, nefiind în stare să mai adaug vreo vorbă.

— Am un cadou pentru tine! a spus Oriana, scoţând, sfielnic, o foaie de hârtie din portofoliul pe care îl purta.

A depus-o în mâinile mele. Era portretul pe care mi-l făcuse, acela care îmi înfăţişa ascendenţa maevană.

— Dar, Ori, am crezut că-l făcuseşi pentru tine!

— Am făcut o copie! Mi-am spus că ar trebui să ai şi tu una.

Şi apoi, spre surpriza mea, a scos o altă foaie.

— Vreau să-ţi dau şi asta.

Era caricatura lui Cartier pe care o făcuse cu ani buni în urmă, pe vremea când noi îl credeam un om rău. Aceea în care el ieşea parcă dintr-o stâncă.

Am început să râd, apoi am întrebat-o de ce-mi oferise mie acel dar.

Scanned by CamS

— De ce nu i-o dai lui Ciri?

Oriana a râs.

— Cred că i-ar sta mai bine în mâinile tale! mi-a mărturisit.

Sfinte LeGrand, fusese, oare, chiar atât de evident?! Dar nu am avut timp să o întreb mai multe despre asta, deoarece protectorul ei o aştepta în trăsură. Am strecurat cartea de poezii în mâinile ei şi am privit-o plecând, în timp ce inima îmi fremăta şi apăsarea acelor despărţiri mi se răspândea, dureroasă, până în măduva oaselor.

Trăsura lui Patrice Linville rămăsese singura din curte. Am pus desenele Orianei în coşul meu şi m-am întors spre uşile din faţă, spre scări, unde mă aştepta Merei, purtând o splendidă mantie violet.

Avea ochii înlăcrimaţi când a ajuns pe ultima treaptă, grăbită să mă întâlnească pe pavajul curţii.

— Nu plânge! am rugat-o.

M-am repezit spre ea şi am îmbrăţişat-o. Mâinile mi s-au încurcat în mantia ei şi, dacă nu mi-ar fi secat toate lacrimile cu o noapte înainte, aş fi bocit din nou.

— Ce mă fac, Bri? a şoptit ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Te duci să cânţi pentru tot regatul, surioara mea, i-am spus îndepărtându-i un fir de păr negru din ochi. Pentru că eşti o stăpână a muzicii, maestră Merei!

Ea a râs, pentru că era atât de ciudat să constate că acum avea un titlu înlănţuit de numele ei.

— Aş vrea să-mi poţi scrie, dar eu... Nu cred că voi sta într-un singur loc prea multă vreme.

— Tu însă trebuie, bineînţeles, să îmi scrii de oriunde te vei afla şi poate că-l voi convinge pe Francis să îţi dea de urmă şi să îţi înmâneze scrisorile mele.

A tras aer adânc în piept pentru a se liniști, pregătindu-se pentru următorul moment.

— Iată, cântecul tău! În cazul în care ți-ar plăcea să-l auzi cântat de altcineva.

Merei mi-a înmânat o partitură făcută sul și legată cu o panglică.

Am acceptat-o, deși era dureros să-mi imaginez un alt instrument, o altă pereche de mâini interpretând acel cântec creat de ea. Atunci am simțit că mi se sfâșie inima. O umbră mi se furișa pe la spate, făcându-mă să tremur în plina zi, la gândul că acest rămas-bun ar putea însemna o despărțire pe vecie.

Căci era posibil să nu o mai văd niciodată!

— Lasă-mă să-ți admir mantia, am spus cu voce joasă.

Ea s-a răsucit.

Pe țesătura violet era cusută, pur și simplu, muzică, partitura unei melodii pe care maestra Evelina o compusese numai și numai pentru Merei. Mi-am lăsat vârful degetului să-i urmeze notele – de unele îmi aminteam, altele erau acum un mister pentru mine.

— E minunată, Mer!

S-a întors din nou spre mine.

— Voi cânta pentru tine, când vei veni să mă vizitezi pe insulă! mi-a făgăduit.

Am zâmbit, căci știam prea bine cât de slabă ne era speranța de a ne găsi timp în viitor pentru vizite și muzică.

„O, sfinte LeGrand, lasă-mă să cred că e posibilă una ca asta!" mi-am spus în gând. „Fie și numai pentru câteva clipe, cât să pot trece cu bine de aceste momente de rămas-bun!"

— Cred că Patrice Linville te așteaptă, am șoptit, simțindu-i ochii ațintiți asupra noastră.

Am mers la trăsură, la noul ei protector, un bărbat de vârstă mijlocie, cu părul aspru și un zâmbet fermecător. Ne-a salutat

Scanned by CamS

pe amândouă şi a întins mâna pentru a o ajuta pe Merei să urce în trăsură deschisă.

S-a aşezat pe bancheta din faţa lui Patrice, iar ochii ei îi căutau pe ai mei. Chiar şi după ce trăsura a început să se clatine pe pietrele aleii, îndepărtându-se, privirile ne-au rămas pironite una asupra celeilalte. Parcă prinsesem rădăcini. Am rămas acolo, încremenită, privind-o până când a fost înghiţită de umbrele stejarilor, până când Merei a dispărut, cu adevărat.

Trebuia să mă întorc în casă. Să mă obişnuiesc cu liniştea care avea să domnească de atunci încolo, cu pustietatea, cu singurătatea. Trebuia să mă întorc şi să mă adâncesc în lectură, în studiu, în tot ce mi-ar fi putut distrage atenţia. M-am îndreptat către scări şi am privit, amărâtă, spre uşile principale.

Erau încă larg deschise. Dinăuntru răzbătea murmurul unor voci – fără îndoială, se purtau dezbateri între Văduvă şi ariali. Şi, deodată, n-am mai putut suporta să fiu închisă între patru pereţi.

Nu mai puteam suporta nici să-mi ţin coşul. L-am lăsat pe scări şi am mers, din ce în ce mai repede, până m-am trezit că alerg pe aleile grădinii. Am tras de guler până l-am sfâşiat, prea nerăbdătoare să îl mai deschei, şi apoi am hotărât să rup nasturii de la mâneci, forţând ţesătura cenuşie şi urâtă să se desfacă până la coate.

M-am oprit, în cele din urmă, la cea mai îndepărtată parcelă de pământ, adânc în labirintul gardurilor vii, unde trandafirii înfloreau sălbatic şi strălucitor, şi acolo am capitulat, lăsându-mă să cad pe iarbă, pe pământul reavăn. Dar tot nu eram mulţumită, aşa că m-am hotărât să-mi scot botinele şi ciorapii şi mi-am ridicat rochia până la genunchi.

Mă uitam la nori, ascultând zumzetul liniştit al albinelor, freamătul de aripi al păsărilor, când l-am auzit.

— „ Ea păşeşte cu graţie peste nori, iar stelele o ştiu după nume..."

Ar fi trebuit să mă ruşinez. Maestrul mă găsise cu picioarele goale, fără botine sau ciorapi, cu gulerul rupt şi rochia murdară. Şi recitase din poemul meu preferat. Dar nu am simţit nimic. Nici măcar nu l-am băgat în seamă până când nu a făcut ceva ce nu credeam a fi posibil vreodată: s-a întins lângă mine pe iarbă.

— O sa vă murdăriţi de noroi, maestre!

— A trecut prea mult timp de când am stat întins pe iarbă, privind norii!

Tot nu vream să-l învrednicesc cu o privire, însă stătea atât de aproape, încât îi puteam mirosi apa de colonie pe care o folosea după bărbierit. Am rămas tăcuţi o vreme, amândoi cu ochii spre cer. Vream să păstrez o oarecare distanţă între noi, astfel încât o fâşie largă de iarbă să crească între umerii noştri, dar doream, totodată, şi să mă apropii, să-mi las degetele să zburde pe mâna lui, aşa cum făcuse şi el. Cum era posibil să doresc în acelaşi timp două lucruri contradictorii? Cum de n-am făcut nici măcar unul din ele, ci am rămas nemişcată, respirând, captivă în propriul trup?

— V-a spus Văduva? am întrebat când dorinţele mele au devenit atât de încâlcite, încât trebuia să vorbesc pentru a le descâlci cât de cât.

Lui Cartier i-a luat ceva timp să-mi răspundă. O clipă, am crezut că nu mă auzea. În cele din urmă, a spus:

— Despre rămânerea ta peste vară?

— Da.

Doream să ştiu ce gândea despre asta. Dar cuvintele mi-au rămas nerostite, aşa că am păstrat tăcerea, trecându-mi degetele prin iarba.

Scanned by CamSca

— Mi s-a luat o piatră de pe inimă, când am aflat că vei rămâne aici, a spus el. Nu-i nevoie să ne grăbim. Protectorul potrivit va veni la timpul cuvenit, când vei fi pregătită.

Am oftat, căci timpul nu se mai grăbea când era vorba despre mine, ci parcă încetinea, mişcându-se lent, lent, aşa cum curge mierea în timpul iernii.

— Între timp, a continuat el, ar trebui să-ţi reiei studiile, să-ţi menţii mintea brici. Nu voi fi aici să te îndrum, dar am încredere că te vei descurca foarte bine şi singură.

Am întors capul, să-l pot privi, şi părul răvăşit mi s-a împrăştiat în jur.

— Nu veţi fi aici?

Desigur că ştiam asta! Toţi instructorii pleacă vara la terminarea un ciclu de instruire, o binemeritată vacanţă după şapte ani întregi de predare. Era corect să-l las să plece, să se relaxeze şi să se distreze.

Şi-a înclinat uşor capul, să-mi întâlnească privirea. Umbra unui zâmbet i-a apărut pe buze când mi-a spus:

— Nu, voi fi departe, tare departe... I-am spus deja Văduvei să mă anunţe de îndată ce îţi va găsi un protector. Vreau să fiu aici când îl vei întâlni.

Am vrut să îi strig că nu o să am niciodată un protector. Că nu ar fi trebuit să fiu niciodată acceptată ca ardenă într-o casă a cunoaşterii precum Magnalia. Dar asta ar fi însemnat să dau glas amărăciunii mele şi nu doream să îi dau puteri noi mâhnirii. Nu după ce Cartier îmi oferise atât de multe.

— Drăguţ din partea dumneavoastră... că aţi vrea să fiţi aici, am spus, aruncându-mi privirea înapoi spre nori.

— „Drăguţ"? a pufnit el. Pe toţi sfinţii, Brienna! Îţi dai seama că n-aş îndrăzni să te las să pleci cu un protector pe care nu l-am întâlnit niciodată faţă în faţă?!

Am făcut ochii mari:

— Şi de ce, mă rog?

— Chiar trebuie să-ţi răspund?

Un nor a ascuns soarele, acoperindu-ne cu cenuşiu, absorbind toată lumina. Consideram că am stat acolo îndeajuns de mult, aşa că m-am ridicat în picioare, scuturând firele de iarbă care îmi rămăseseră pe fustă. Nici măcar nu mi-a mai păsat de botine şi ciorapi, i-am lăsat şi am început să merg, alegând prima alee care mi s-a deschis în faţă.

Cartier m-a ajuns imediat din urmă, apropiindu-se din lateral.

— Ai vrea să mă însoţeşti la o plimbare, rogu-te? m-a întrebat.

Am încetinit, invitându-l să se adapteze ritmului paşilor mei. Am cotit de două ori, lumina soarelui începând să fie însoţită de o umiditate răzbunătoare, înainte ca el să vorbească din nou.

— Vreau să fiu aici pentru a mă întâlni cu protectorul tău, fiindcă îmi pasă de tine şi vreau să ştiu unde te va conduce pasiunea ta.

El mi-a aruncat o privire, dar am continuat să-mi văd de drum, de frică să nu cedez acelei priviri. Inima mea era acum o creatură sălbatică, disperată să scape din colivia din carne şi oase în care era închisă.

— De asemenea, şi poate mult, mult mai important, pentru că trebuie să-ţi pot oferi mantia ta.

Mi s-a pus un nod în gât. Vasăzică, nu avea să mi-o dea încă! O parte din mine sperase că avea să o facă. O alta ştia că nu ar fi îndrăznit.

Gândul la mantia mea m-a învăluit ca o pânză de păianjen şi m-am oprit în iarbă, prinsă în propria plasă.

— Tot ce pot să-ţi spun, Brienna, mi-a şoptit, este că mantia ta se află la mine în sac şi te aşteaptă până când vei fi pregătită pentru următorul pas.

Scanned by Ca

M-am uitat în sus, spre el. Nu era mult mai înalt decât mine, însă, în acel moment, m-am simţit fără speranţă, mică şi fragilă.

„Nu voi deveni stăpână a cunoaşterii, până când nu voi primi mantia. Nu voi primi mantia, până nu voi dobândi un protector. Şi nu pot dobândi un protector decât dacă Văduva o să găsească pe cineva care să-mi aprecieze adevărata valoare."

Gândurile mele au alunecat în această spirală descendentă pe când mă străduiam să merg înainte, fie şi numai pentru a-mi da ceva de făcut. El m-a urmat, după cum ştiam că avea să o facă.

— Unde veţi merge în această vară? am întrebat, dornică să schimb subiectul. Vă veţi vizita familia?

— Am de gând să merg la Delaroche. Şi nu, nu am nicio familie.

Cuvintele lui m-au făcut să mă opresc. Niciodată nu mi-l imaginasem pe Cartier singur, fără părinţi care să-l alinte, fără fraţi sau surori care să-l iubească nespus.

I-am întâlnit privirea şi am dus repede mâna la gât, la gulerul rupt al rochiei.

— Îmi pare tare rău să aud asta, maestre!

— Am fost crescut de tatăl meu, a continuat, deschizându-şi trecutul ca pe o carte, ca şi cum, în sfârşit, dorea să-l pot citi. Şi tatăl meu a fost foarte bun cu mine, chiar dacă era un om mohorât. Le-a pierdut pe mama şi sora mea când eram foarte mic, atât de mic, încât nici măcar nu mi le mai amintesc. Când am împlinit unsprezece ani, m-am ţinut de capul lui să mă lase să urmez pasiunea cunoaşterii. Ei bine, nu-i plăcea gândul să mă trimită la o casă a cunoaşterii, la o şcoală precum Magnalia, departe de el, aşa că a angajat un maestru desăvârşit care să mă instruiască în particular. După şapte ani, când am împlinit optsprezece ani, am devenit şi eu maestru.

— Tatăl vostru trebuie să fi fost tare mândru, am şoptit.

Scanned by C...

— A murit, chiar înainte să-i pot arăta mantia.

Am făcut tot ce mi-a stat în putința să nu îmi arăt compasiunea față de el, să-mi înfrâng pornirea de a-l lua de mână și de a-mi împleti degetele cu ale lui, să-i aduc mângâiere. Dar m-am ținut tare pe poziții, căci statutul meu era încă al unei ardene aflate sub îndrumarea lui, iar această atingere ar fi descătușat dorințele pe care le simțeam amândoi.

— Maestre Cartier, îmi pare atât de rău!

— Ești foarte amabilă, Brienna! Slavă sfinților că am crescut repede și mi-am revenit. Și am găsit aici, la Magnalia, o adevărată casă.

Stăteam împreună în incandescența liniștită a dimineții, un timp menit unor noi începuturi, un moment împărțit între adolescență și maturitate. Aș fi putut să stau cu el ore întregi, ascunși în verdeața plină de viață din jur, adăpostiți de nori și de soare, vorbind despre trecut.

— Vino, ar trebui să ne întoarcem acasă! a spus el încetișor.

Mi-am potrivit pasul cu al lui. Ajunseserăm în curtea din față, când am văzut cu groază că foaia cu caricatura lui rămăsese așezată cu fața în sus în coșul meu. M-am grăbit să o întorc când mi-am petrecut brațul pe sub mâner, rugându-mă să nu o fi văzut-o în timp ce urcam scările și intram în holul învăluit în tăcere.

Sacul lui de piele era așezat pe banca de la intrare. În timp ce el l-a luat, am încercat din răsputeri să nu îl privesc, acum, când știam că mantia mea se afla înăuntru.

— Am un cadou pentru dumneavoastră, am spus, căutând sub pergament pentru a găsi ultima cărticică de poezii rămasă în coșul meu. Probabil că nu vă mai amintiți, dar una dintre primele lecții pe care mi le-ați dat a fost despre poezie și am citit poemul acesta de care m-am îndrăgostit...

— Îmi amintesc, mi-a răspuns Cartier, acceptând cărticica.

Scanned by Cam

A răsfoit paginile şi l-am privit cum citea în tăcere unul dintre poeme, plăcerea scânteind pe chipul lui precum soarele în apă.

— Mulţumesc, Brienna! mi-a spus.

— Ştiu că este un dar tare simplu, am bolborosit, simţindu-mă ca şi cum aş fi scos un rând de haine de pe mine, dar m-am gândit că o să vă placă.

Mi-a zâmbit, în timp ce îşi strecura mâna în sac.

— Şi eu am ceva pentru tine.

A scos o cutiuţă, lăsând-o să se odihnească în căuşul palmei.

Am luat-o şi am deschis-o încet, cu grijă. Un pandantiv de argint cu lănţişor lung era aşezat pe un pătrat de catifea roşie. Uitându-mă mai cu atenţie, am descoperit o floare de corogan sculptată în pandantiv, un strop de argint maevan care să-şi găsească locul chiar deasupra inimii mele. Am zâmbit când am pipăit gravura delicată cu degetul mare.

— Este minunat! Mulţumesc! am spus, fără să îndrăznesc să ridic privirea.

— Poţi să-mi scrii dacă vrei, a adăugat, pentru a alunga stânjeneala pe care o resimţeam amândoi. Să-mi spui cum merge studiul peste vară.

I-am întâlnit ochii. Un zâmbet mi-a apărut în colţul gurii.

— La fel de bine puteţi să-mi scrieţi şi dumneavoastră, maestre! Să vă asiguraţi că nu rămân în urmă cu studiul.

Mi-a aruncat o privire piezişă, care m-a făcut să mă întreb ce gândea, în vreme ce îşi aranja sacul pe umăr.

— Prea bine. Voi aştepta, atunci, veşti de la *madame*.

L-am urmărit cum păşea în vâltoarea dimineţii, în timp ce mantia îi flutura în urmă. Nu-mi venea să cred că a plecat atât de repede – se pricepea şi mai puţin la despărţiri decât mine! –, şi m-am grăbit către prag.

— Maestre Cartier!

S-a oprit la jumătatea scărilor şi s-a întors să se uite la mine. M-am rezemat de rama uşii, ţinând strâns cutiuţa cu pandantivul.

— Cărţile dumneavoastră! Sunt încă la mine pe raft.

— Păstrează-le, Brienna! Şi aşa am prea multe. Şi, oricum, trebuie să pui bazele propriei colecţii.

Mi-a adresat un ultim zâmbet. Pierdută în şirul gândurilor, mi-am dat seama după o clipă că mi-a întors spatele să-şi continue drumul.

— Mulţumesc!

Era un cuvânt prea simplu pentru tot ceea ce îmi oferise. Dar nu l-am putut lăsa să plece fără să audă asta de pe buzele mele.

Fiindcă am simţit din nou cum mi se sfâşie inima. A fost o avertizare, aşa cum am simţit şi când mi-am luat rămas-bun de la Merei, un avertisment că nu aveam să îl mai văd niciodată.

Cartier nu a spus nimic, s-a mulţumit doar să-mi facă o plecăciune.

Apoi a dispărut, la fel ca toţi ceilalţi.

Scanned by CamScanner

Capitolul XI

PIATRA ÎNGROPATĂ

Iulie 1566

Luna care a urmat a fost lipsită de evenimente. Îmi aminteam cu dor de muzica lui Merei şi de râsul lui Abree. Îmi lipseau spontaneitatea Orianei, jocurile lui Sibylle şi compania lui Ciri. Cu toate astea, am rămas pe deplin credincioasă programului de pregătire: mi-am petrecut vremea cu cărţi şi arbori genealogici, cu anatomia şi cunoaşterea plantelor, cu istoria şi astronomia. Vream să aprofundez fiecare ramură a cunoaşterii.

În fiecare luni îi scriam lui Cartier.

La început, a fost doar ca să-i cer sfatul în legătură cu studiile mele. Apoi, scrisorile au devenit mai lungi, din dorinţa de a purta o conversaţie cu el, chiar dacă se desfăşura doar cu vorbe aşternute cu cerneala pe hârtie.

Iar scrisorile lui au fost aidoma: la început, succinte, oferindu-mi liste cu lucruri de studiat, aşa cum făcuse de multe ori în trecut, apoi, a început să mă întrebe despre gândurile şi opiniile mele. Dar, treptat, l-am încurajat să-mi scrie mai multe cuvinte despre el, până când scrisorile lui au devenit de două, apoi, de trei pagini. Mi-a scris despre tatăl său, despre

Scanned by CamScanner

ce însemnase să crească în Delaroche, despre motivul pentru care alesese studierea cunoaşterii. Curând, scrisorile noastre nu mai erau atât de mult legate de lecţii, cât de descoperirea cât mai multor lucruri despre celălalt.

Mă uimea faptul că, după trei ani, în care stătusem aproape în fiecare zi în prezenţa lui, încă erau atâtea lucruri pe care nu le ştiam despre Cartier!

Luna s-a scurs între scrisori şi studiu, cu solicitări transmise de Văduvă posibililor protectori, toate fiind respinse cu amabilitate. În sfârşit, în cea de-a patra săptămână de aşteptare, s-a întâmplat ceva.

Într-o după-amiază, mergeam pe alee, având deasupra frunzişul stejarilor şi cerul care ameninţa cu o furtună. Aşteptam poşta. Când m-am îndepărtat atât de mult, încât nu mai vedeam casa, m-am aşezat sub un stejar, rezemată de trunchi, cu ochii închişi, gândindu-mă cât timp îmi mai rămăsese din vară. Şi atunci a început ploaia, trecând încetişor printre ramurile care fremătau deasupra mea. Suspinând, m-am ridicat, dar mi-am agăţat mâneca într-o crenguţă.

Am simţit o durere ascuţită: mă tăiasem la braţ.

Potopul s-a dezlănţuit asupra mea, udându-mi rochia şi părul, în timp ce încercam, exasperată, să îmi examinez tăietura. Îmi sfâşiasem mâneca, iar sângele începuse să şiroiască. Am atins rana cu blândeţe, iar sângele mi-a pătat vârful degetelor.

Şi atunci am auzit un bâzâit în urechi, iar pe piele am simţit furnicături, ca atunci când ai premoniţia unui fulger puternic înainte să lovească. Furtuna nu mai avea mirosul dulce al pajiştii, ci al pământului aspru şi mă uitam cum mâinile mele se lăţeau, devenind cele ale unui bărbat, cu articulaţii înţepenite, murdare de pământ şi de sânge.

Am privit în sus, doar pentru a vedea cum stejarii frumos înşiruiţi ai Magnaliei se transformaseră într-o pădure întunecată

de pini şi anini, plopi-tremurători şi hicori. Părea că pădurea se răspândea în jurul meu; urechile îmi pocneau şi genunchii mă dureau, până când transformarea m-a copleşit pe deplin.

Şi el se tăiase la mână într-o crenguţă. În acelaşi loc ca mine. Şi se oprise să îşi cerceteze rana, mânjindu-şi vârfurile degetelor cu sânge.

Nu avea timp pentru una ca asta.

Aşa că el a continuat să cutreiere prin pădure, cu pas uşor şi respiraţia puţin neregulată. Dar nu din cauza mersului, ci a neliniştii şi încordării. Ştia bine copacul pe care-l căuta şi şi-a continuat drumul, lăsându-se zgâriat de ramurile ce-i stăteau în cale, pentru a ajunge acolo.

În cele din urmă, a găsit bătrânul stejar.

Prinsese rădăcini cu mult timp înaintea celorlalţi copaci şi se înălţase într-atât, încât de acum avea o coroana imensă. În copilărie, venise de multe ori aici, se căţărase în el, se odihnise între ramurile lui şi îşi sculptase iniţialele în scoarţa lui.

Acum, s-a mulţumit să cadă în genunchi în faţa lui. Amurgul se colora cu cerneală şi frigul se înstăpânea când el a început să sape. Pământul fiind încă moale după ploile de primăvară, a săpat o groapă adâncă printre rădăcinile mai firave.

Încet, a tras în sus de sub tunică lănţişorul de care atârna medalionul din lemn şi l-a scos de la gât. Acesta se legăna între degetele sale într-o mişcare circulară, greoaie.

Îi ceruse în mod special tâmplarului său să-i facă acel medalion grosolan din lemn de mărimea unui pumn. Fusese realizat cu un singur scop: să păstreze şi să protejeze ceva anume. Era o raclă pentru o piatră scumpă.

Degetele îi erau murdare de pământ când a deschis încuietoarea, doar ca să-i arunce o ultimă privire.

Piatra Înserării era aşezată în sicriaşul ei, diafană, cu o fi-ravă pâlpâire roşiatică. Era ca o inimă care înceta, uşor, uşor, să mai bată, în timp ce o ultimă picătură de sânge se scurgea dintr-o rană.

A încuiat medalionul şi l-a aruncat în golul întunecat.

În timp ce îl îngropa – acoperindu-l cu pământ, ace de pin şi frunze – i-a revenit nesiguranţa. Dorise s-o ascundă în cas-tel – unde erau atât de multe pasaje şi nişe secrete! Numai că, dacă nestemata magică ar fi fost găsită vreodată între zidu-rile acestuia, el şi-ar fi pierdut capul. Trebuia să-i fie redată pământului.

Satisfăcut, s-a ridicat, iar genunchii i-au pocnit zgomo-tos. Dar, chiar înainte să plece, a căutat printre încreţiturile adânci ale scoarţei copacului. Acolo... degetele lui au găsit ce căuta, urma veche, cioplită, a iniţialelor sale.

T.A.

A zâmbit.

O singura persoană mai ştia de acest copac. Fratele lui, care era mort de acum.

A lăsat copacul la adăpostul umbrelor, rătăcind prin pă-dure, pe când se lăsa întunericul, până ce n-a mai putut vedea nimic.

Şi-a găsit drumul, orbecăind prin beznă.

Am alergat tot restul drumului, prin pânza ploii, până sus, pe culme, în curte. Îmi trăgeam cu greu suflarea, fiindcă, spre deosebire de bărbatul de demult, eu, una, nu eram deloc în formă. Am fost chiar cât pe ce să-mi scrântesc glezna când am alunecat pe scările din faţă.

Încă puteam să-i simt gândurile printre ale mele, ca uleiul alunecând pe apă, stârnindu-mi o durere ascuţită de cap; încă mai simţeam greutatea medalionului, atârnat de degetele mele.

Piatra Înserării...

O ascunsese, o îngropase adânc în pământ.

Aşadar, până la urmă, prinţesa chiar furase nestemata magică de la gâtul reginei!

Dar, mult mai importantă era întrebarea dacă piatra era încă îngropată acolo, sub acel stejar bătrân?

Am dat buzna înăuntru, prin uşile din faţă, speriindu-l pe majordomul somnoros, şi am luat-o la fugă pe hol, până în faţa cabinetului Văduvei.

Am bătut, împroşcând canaturile cu stropi de ploaie.

— Intră!

Am dat buzna înăuntru, iar *madame* s-a ridicat brusc, surprinsă de înfăţişarea mea: eram udă din cap până-n picioare, iar sângele încă îmi mai picura din rana de la braţ.

— Brienna? Ce s-a întâmplat?

Nu ştiam nici eu cu adevărat. Nici măcar nu ştiam ce vream să-i spun, eram doar copleşită de nevoia de a povesti totul cuiva.

Dacă ar fi fost acolo Cartier, i-aş fi spus lui. Sau lui Merei.

Dar eram doar eu şi Văduva. Am înaintat, iar botinele mi-au scârţâit pe covor şi m-am aşezat pe scaunul din faţa biroului.

— *Madame*, trebuie să vă spun ceva!

S-a aşezat încet pe scaun, privindu-mă cu ochi mari.

— Te-a rănit cineva? Ţi-a făcut cineva rău?

— Nu, dar...

Ea aştepta, iar albul ochilor îi era vizibil, atât de tare se holba la mine.

— Am fost... am văzut anumite lucruri, am început. Lucruri din trecut, cred...

I-am povestit despre prima mea transformare, mijlocită de *Cartea timpului*.

I-am spus despre piesa lui Mierei, aceea cu teme muzicale maevane, care îmi oferise viziunea unui munte din nord. Apoi i-am relatat despre rana mea şi a lui, despre pădure şi despre îngroparea pietrei.

Ea s-a ridicat brusc, iar lumânările de pe birou au pâlpâit, din cauza iuţelii sale.

— Cunoşti numele acestui om?

— Nu, dar... i-am văzut iniţialele, cioplite în scoarţa copacului: „T.A."!

A început să măsoare cabinetul cu paşi mărunţi, iar îngrijorarea ei era atât de mare, încât mai-mai c-o vedeam plutind în aer ca un fum. Abia dacă puteam să-mi trag suflarea în timp ce aşteptam. M-am gândit că avea să îmi conteste afirmaţiile, spunându-mi că eram pe cale să-mi pierd minţile. Că tot ce îi spusesem era fantezist sau neverosimil. Credeam că avea să râdă de mine sau să îmi vorbească de sus. Dar Văduva nu a făcut nimic din toate astea. Era calmă şi am aşteptat cu uimire şi groază să-mi spună ce avea de gând. În cele din urmă, s-a oprit în dreptul ferestrei. Stând cu faţa spre geam, pentru a privi furtuna, m-a întrebat.

— Ce ştii despre tatăl tău, Brienna?

Nu mă aşteptam la această întrebare; inima mi s-a înflăcărat de surpriză şi i-am răspuns.

— Nu prea mult. Doar că e maevan şi că nu vrea să aibă de-a face cu mine.

— Bunicul tău nu ţi-a spus niciodată care îi este numele?

— Nu, *madame*.

S-a întors la birou, dar părea prea agitată să se aşeze.

— Bunicul tău mi l-a destăinuit în ziua în care te-a adus aici. Şi i-am jurat că nu-ţi voi dezvălui niciodată spusele lui, căci îşi făcea grijii pentru tine şi dorea să te protejeze. Aşadar, sunt pe cale să-mi calc cuvântul, numai pentru că simt că

sângele tatălui tău te cheamă. Pentru că numele tău patern ar putea să se potrivească perfect cu... ultima inițială a bărbatului, a celui în care te-ai transformat.

Așteptam, în vreme ce îmi storceam fusta udă de ploaie.

— Tatăl tău poartă numele de Allenach, mi-a mărturisit, în cele din urmă. Nu îți voi spune și prenumele lui, pentru ca măcar cu atât să-mi respect promisiunea făcută bunicului tău.

Allenach...

Numele se rostogolea și se zvârcolea, încheindu-se cu o silabă dură.

Allenach...

Era numele uneia dintre cele paisprezece familii nobiliare din Maevana.

Allenach...

Cu mult timp în urmă, regina Liadan le acordase celor din acest neam supranumele de „viclenii", atunci când clanurile se uniseră în familii nobiliare sub conducerea ei.

Allenach cel Viclean....

Și totuși, după atâta timp, aflarea celei de-a doua jumătăți a numelui tatălui meu nu m-a tulburat deloc așa cum crezusem că avea să o facă. Era, pur și simplu, doar o înșiruire de sunete, care nu a reușit să-mi stârnească prea multe emoții. Asta până când m-am gândit la T. Allenach și la cum mă trăgea el înapoi, în trecut, fără vrerea mea. Acum, gândindu-mă la toate astea, mi-am dat seama cum amintirile lui se suprapuseseră peste ale mele.

Cartier îmi pomenise despre acest fenomen, despre ciudățenia memoriei strămoșești. Pe atunci, însă, fusesem prea preocupată de regele Lannon și de *Codicele reginei* pentru a lua în seamă posibilitatea ca acestea să mi se întâmple tocmai mie.

Dar piesele jocului începeau să se așeze la locurile lor. Pentru că T.A. și eu ținuserăm în mâini și citiserăm aceeași carte,

ascultaserăm firul aceleiași melodii și simțiserăm aceeași durere printre copaci.

Mi-am lăsat coatele pe brațele scaunului, m-am uitat la Văduvă și am spus foarte calmă.

— Cred că am moștenit amintirile acestui om.

Văduva s-a așezat în spatele biroului.

Părea de-a dreptul fantastic, neverosimil. Părea ceva magic. Dar ea m-a ascultat când i-am povestit ce-mi spuse odată Cartier, într-o doară, în timpul unei lecții.

— Dacă ai dreptate, Brienna, a șoptit, întinzându-și mâinile peste birou, atunci ceea ce ai văzut ar putea fi cheia pentru a începe reformarea Maevanei. Ceea ce ai văzut este... nespus de periculos. Ceva ce regele Lannon a tot încercat, fără milă, să împiedice să se întâmple.

Când a pomenit numele lui Lannon, m-a trecut un fior.

— De ce ar fi această piatră atât de periculoasă pentru el, în prezent? am întrebat-o.

În mintea mea, nestemata era doar un obiect minunat, o creație a vechii Maevane, o legătură cu magia care nu mai exista. Era o picătură de istorie, pierdută în mod dureros, care ar fi trebuit, de bună seamă, să fie recuperată, dacă ar fi fost posibil.

— Sunt sigură că maestrul Cartier te-a învățat istoria Regatului Maevanei, mi-a spus ea, în șoaptă, de parcă i-ar fi fost teamă că aveam să fim auzite.

— Da, *madame*.

— Și, sunt sigură, te-a învățat și despre situația politică actuală? Știi că există tensiuni între Maevana și Valenia? Regele nostru, Phillipe, nu-i mai tolerează regelui Lannon faptele de violență, chiar dacă strămoșul regelui Phillipe a fost acela care a urcat pe tronul tărâmului de la miazănoapte dinastia Lannon, deși ei toți nu erau decât niște impostori, niște uzurpatori ai reginelor îndrituite.

Am dat din cap aprobator, întrebându-mă încotro dorea să ducă acea conversație...

Dar Văduva nu a mai spus nimic. A deschis doar unul dintre sertarele scrinului, de unde a scos o broșurică, legată cu fir roșu. Am recunoscut emblema de pe copertă – imaginea imposibil de confundat a unei pene de scris din care picura sânge.

— Dumneavoastră citiți *Pana de scris cea fără de-ndurare*? am întrebat, surprinsă că o interesa o asemenea publicație satirică.

— Citesc de toate, Brienna.

Și mi-a întins pamfletul. L-am acceptat, iar inima a început să îmi bată nebunește.

— Citește prima pagină! m-a îndemnat.

Am făcut așa cum mi-a spus, deschizând broșura. Era un număr pe care nu îl mai citisem și am parcurs textul, cuvânt cu cuvânt.

CUM SĂ DETRONEZI UN
REGE NEDREPT DE LA MIAZĂNOAPTE

PRIMUL PAS: *Găsiți* Codicele Reginei.

PASUL DOI: *Găsiți nestemata magică numită Piatra Înserării.*

PASUL TREI: *Dacă primul pas nu poate fi realizat, treceți direct la al doilea. Dacă pasul al doilea nu poate fi realizat, treceți la...*

PASUL PATRU: *Găsiți* Codicele Reginei.

PASUL CINCI: *Găsiți nestemata magică numită Piatra Înserării...*

Erau niște instrucțiuni care reluau totul de la început, în cerc, la nesfârșit. Am rămas tăcută, privind acea pagină, până când Văduva și-a dres glasul.

— Prin urmare, *Codicele reginei* sau Piatra Înserării, am început. Oricare este de ajuns pentru a-l înlătura pe Lannon de la putere?

— Da.

Prin lege sau prin magie, regele avea să își găsească sfârșitul.

— Dar magia poate fi stăpânită doar de Casa Kavanagh, am șoptit. Iar stirpea lor a fost distrusă.

— Nu distrusă, m-a corectat ea. Mulți dintre ei, da, au fost vânați și omorâți fără milă de regii Lannon în decursul anilor. Dar au existat și supraviețuitori. Unii și-au găsit chiar refugiu în Valenia. Iar regele Lannon știe asta prea bine. Ceea ce reprezintă un alt motiv pentru ca el să-și închidă granițele cu noi și să transforme, treptat, Valenia în dușmanul său.

M-am gândit la ceea ce tocmai îmi spusese, la ceea ce tocmai citisem, la ceea ce mă învățase Cartier, la ceea ce scoseseră la lumină amintirile lui T.A. pe care le moștenisem din moși-strămoși.

— Dacă aș găsi nestemata magică și i-aș da-o unui Kavanagh care a supraviețuit..., am murmurat.

Văduva mi-a zâmbit, căci gândurile noastre se împleteau.

Magia s-ar fi întors. Iar o regină care ar fi fost stăpână pe forțele șale magice l-ar fi putut înfrânge pe Lannon.

— Ce trebuie să fac? am întrebat-o.

Văduva și-a apropiat palmele, ca pentru rugăciune, apoi și le-a apăsat pe buze. A închis ochii și m-am gândit că, poate, se ruga cu adevărat, când, dintr-odată, a tras cu putere un alt sertar al biroului. O cută de concentrare îi brăzda fruntea.

Acum, că eram doar noi două în casa cunoașterii, renunțase să își mai poarte boneta ei obișnuită. Părul îi era ca un șuvoi de argint în lumina lumânărilor, iar ochii îi erau misterioși și limpezi atunci când a scos o coală de hârtie și a deschis sticluța cu cerneală.

— Este vorba despre o veche cunoștință, a început, coborând vocea. Va considera amintirile tale de-a dreptul extraordinare. Și va ști cum să le interpreteze.

Şi-a luat pana de scris, dar a ezitat chiar înainte să o cufunde în cerneală.

— El îţi va oferi de îndată protecţia sa, Brienna, fără îndoială! Îi voi cere să te adopte în familia sa, să devină tatăl tău şi, totodată, protectorul tău. Dar, înainte să fac asta şi să-l invit aici să te întâlnească..., vreau să înţelegi care este preţul care trebuie plătit pentru a recupera Piatra Înserării.

Nu trebuia să mi-l descrie însă: ştiam prea bine că Lannon era un rege malefic, crud. Ştiam că îi omorâse şi îi schilodise pe toţi aceia care îndrăzniseră să i se opună. Dar am tăcut, aşa că Văduva a continuat, încetişor:

— Doar pentru că ai văzut toate aceste amintiri din trecut nu înseamnă că trebuie să acţionezi. Dacă doreşti să trăieşti viaţa unei maestre a pasiunii, pot să-ţi găsesc un protector care să-ţi ofere mai multă siguranţă.

Îmi oferea o alegere, o cale de ieşire. Avertismentul ei însă nici nu m-a înfuriat, dar nici nu m-a îngrozit. Am pus în balanţă amintirile, numele lui Allenach şi dorinţele mele. Ştiam că, uneori, un protector putea să adopte un stăpân al pasiunii, să îl primească pe deplin în familia lui, de obicei, însă, după ani buni de protectorat, dacă legătura lor devenise una profundă. Prin urmare, ceea ce îmi oferea Văduva era, cu totul şi cu totul, ieşit din comun: ea urma să îi ceară acelei persoane să mă adopte neîntârziat, fără ca între noi să fi existat înainte vreo relaţie. Acest lucru mi s-a părut ciudat la început, până când am început să cumpănesc ce-mi doream cu adevărat şi ce aşteptări aveam.

Îmi doream o familie. Îmi doream să aparţin cuiva, să fiu susţinută, să fiu iubită. Mai mult, jumătate din mine tânjea să vadă Maevana, ţara tatălui meu. Dar şi să devin o maestră a pasiunii, cu titlul meu şi mantia mea, pe care nu le puteam primi până când nu aveam să dobândesc un protector.

Scanned by Cam

Şi, în adâncul sufletului, doream să-l văd detronat pe regele Lannon şi să văd cum o regină se ridică din cenuşa lui.

Toate aceste dorinţe puteau primi răspuns, una câte una, dacă aveam să fiu îndeajuns de curajoasă, încât să aleg această cale.

Aşa că i-am răspuns fără umbră de îndoială:

— Scrieţi-i, *madame*!

Am ascultat pana ei de scris cum parcă i-ar fi muşcat hârtia în timp ce ea îl invita pe necunoscutul binefăcător să vină şi să mă întâlnească. Scrisoarea era scurtă şi, în timp ce presăra nisip peste cerneală, să se usuce mai repede, mă simţeam ciudat de împăcată. Eşecurile mele trecute nu păreau să mai cântărească atât de greu. Acea noapte dificilă şi incertă a solstiţiului, dintr-odată, mi se părea că fusese cu ani buni în urmă.

— Ştii ce înseamnă asta, Brienna?

— Ce anume, *madame*?

A lăsat pana jos şi s-a uitat în ochii mei.

— Bunicul tău nu trebuie să afle despre asta. Nici Cartier.

Mintea mi s-a golit şi degetele au apucat strâns braţele scaunului.

— De ce?

Vorbele m-au zgâriat parcă.

— Dacă îl alegi pe Aldéric Jourdain ca protector, mi-a explicat Văduva, vei începe o misiune foarte dificilă pentru a recupera nestemata magică. Dacă Lannon va prinde de veste despre asta, viaţa ta e ca şi pierdută. Iar eu, una, nu te pot lăsa, cu conştiinţa împăcată, să renunţi la protecţia mea, la casa mea, dacă m-aş teme că cineva te-ar putea expune acestui pericol de moarte. Trebuie să pleci din Magnalia în linişte, în taină. Bunicul tău, maestrul tău şi surorile tale de ucenicie nu trebuie să afle nici cu cine vei fi, nici unde te vei afla.

Scanned by Ca

de îndată cum toate protestele, toate argumentele mele, piereau, unul câte unul.

Pentru că avea dreptate. Nimeni nu trebuia să afle cine era protectorul pe care aveam să îl accept, mai ales dacă acel binefăcător urma să folosească amintirile mele pentru a găsi Piatra Înserării care ar fi dus la căderea de pe tron a unui rege crud.

Nici măcar Cartier.

Tăietura de pe brațul meu a pulsat de durere când mi-am amintit ce îmi spusese în grădină, în ziua despărțirii: „N-aș îndrăzni să te las să pleci cu un protector pe care nu l-am întâlnit niciodată față în față".

— *Madame*, îmi fac griji pentru maestrul Cartier...

— Da, va fi nespus de supărat să descopere c-ai plecat fără niciun cuvânt. Dar de-ndată ce toate acestea vor fi rezolvate, i se va explica și va înțelege.

— Dar mantia mea este la el!

Văduva a început să împăturească scrisoarea, pregătindu-se să scrie adresa.

— Mă tem că va trebui să mai aștepți și să o primești după ce vor trece toate acestea.

Nu exista nicio certitudine că or să treacă, de fapt, sau cât timp urma să dureze totul. Un an? Un deceniu? Am înghițit în sec, privind cum Văduva încălzea ceara unei lumânări pentru a pecetlui răvașul.

Mi-l și imaginam pe Cartier întorcându-se la Magnalia la începutul toamnei, întrebându-se de ce nu îi mai scrisesem niciun rând, întrebându-se de ce nu fusese chemat. Parcă-i și auzeam pașii în holul de la intrare, parcă zăream deja albastrul mantiei sale și părul lui auriu, frunzele pe care avea să le lase în urmă când avea să intre... Fie ca toți sfinții să mă ajute, dar cu mare greutate puteam suporta să mă gândesc cum

Scanned by CamS

avea să fie când el urma să afle că plecasem fără să-i spun un cuvânt, că dispărusem fără urmă.

Ca şi cum nu aş fi apreciat pasiunea pe care o aprinsese în mine, ca şi cum nu mi-ar fi păsat de el niciun pic.

— Brienna?

Probabil că Văduva îmi simţise frământările, tulburarea. Am clipit, să-mi alung lacrimile şi lucirea agoniei din ochi, ca să îi pot întâlni din nou căutătura blândă.

— Vrei să rup această scrisoare? După cum am spus, poţi să alegi, cu uşurinţă, o altă cale.

Ţinea marginea scrisorii lângă flacără, ca să o ardă dacă aş fi vrut asta.

Puteam să o rog să distrugă scrisoarea şi să desconsider, astfel, amintirile strămoşilor mei. Epistola aceea devenise asemenea unei părticele din fructul oprit, atârnând de un lăstar, acum, că ştiam pe cât de mulţi i-aş fi părăsit, lăsându-i în întuneric, fără nicio informaţie şi nicio explicaţie. Pe bunicul meu. Pe Merei. Pe Cartier. Era posibil să nu îmi mai primesc niciodată mantia. Deoarece Cartier, cuprins de mânie, ar fi putut să o rupă în bucăţi.

— Nu renunţ la scrisoare! am răspuns cu hotărâre, cu asprime.

În timp ce turna ceara, pecetluind misiva, Văduva mi-a spus:

— Nu aş lua măsuri de precauţie aşa de stricte şi nu ţi-aş cere să pleci în taină dacă spionii lui Lannon nu ar trage cu urechea prin Valenia. Odată cu creşterea tensiunii dintre ţările noastre şi cu apariţia unor publicaţii precum *Pana de scris cea fără de-ndurare*... Lannon se simte tot mai ameninţat de noi. Are iscoade în regatul nostru, şi bărbaţi, şi femei, gata să şoptească numele valenienilor care i se opun în mod făţiş.

— Lannon are spioni printre noi? am întrebat-o, căci îmi venea greu să cred una ca asta.

Scanned by Cam

— Ai fost foarte ferită la Magnalia, draga mea! Regele Lannon are „ochi" peste tot. Acum cred că poţi să înţelegi de ce bunicul tău a fost atât de categoric să te ferească de numele Allenach. Pentru că nu dorea să fii revendicată de neamul lor. Pentru că a vrut ca tu să arăţi şi să te simţi pe cât de valeniană ar fi fost cu putinţă.

O, abia acum înţelegeam! Însă asta nu făcea deloc răspunsul mai uşor de digerat.

Tatăl meu probabil că era unul dintre susţinătorii devotaţi ai lui Lannon. Oricine putea fi o iscoadă, de la un biet grăjdar sau străjer şi până la şambelanul castelului. Vasalii multor lorzi luaseră numele de familie al acestora pentru a-şi arăta credinţa neclintită. Ceea ce însemna că eram pe cale să mă războiesc cu regele însuşi; eram pe cale să devin duşmanul lui înainte să-l cunosc măcar. Şi m-am aplecat înainte, ţinându-mă de marginea biroului Văduvei, şi uitându-mă fix în ochii ei.

— Mi-aş îngădui să vă mai cer un singur lucru, *madame*!

— Vorbeşte, copila mea!

Am tras adânc aer în piept, privind în jos la sângele care se uscase deja pe braţul meu.

— Juraţi-mi că nu-i veţi spune numele complet al tatălui meu lui Aldéric Jourdain!

— Brienna, ăsta nu-i un joc, să ştii!

— Înţeleg prea bine, am spus, păstrându-mi vocea plină de respect. Protectorul meu va şti că provin din familiara nobiliară Allenach, că tatăl meu este credincios acesteia, dar asta nu înseamnă că binefăcătorul meu trebuie să cunoască identitatea tatălui meu.

Văduva a stat în cumpănă, cu ochii pironiţi în ai mei, în timp ce chibzuia, încercând să-mi înţeleagă cererea.

— Nu l-am văzut niciodată pe tatăl meu, am continuat, simţind cum o gheară îmi strângea, parcă, inima. Tatăl meu nu

m-a văzut niciodată. Suntem complet străini şi, cel mai probabil, căile noastre nu se vor încrucişa niciodată. Dar, dacă se va întâmpla asta, aş prefera ca protectorul meu să nu ştie cine este, din moment ce nici eu însămi nu voi şti niciodată cine este.

Încă mai stătea în cumpănă, cântărind totul.

— Am crescut aici, sub oblăduirea dumneavoastră, care aţi ştiut cine e tatăl meu, tot aşa cum şi bunicul meu a ştiut, în vreme ce mie această informaţie mi-a fost refuzată, am şoptit. Vă rog, nu o oferiţi altcuiva care să capete, astfel, un avantaj, un ascendent asupra mea sau să mă judece pe baza sa!

În cele din urmă, s-a înmuiat.

— Înţeleg, Brienna! Aşa că îţi jur: nu voi divulga altcuiva numele tatălui tău! mi-a făgăduit.

M-am aşezat înapoi pe scaun, tremurând, udă toată.

M-am gândit la acele amintiri vechi, şterse, la protectorul care foarte curând avea să vină pentru a face cunoştinţă cu mine.

M-am gândit la bunicul.

La Merei.

La mantia mea.

Apoi Văduva şi-a apăsat sigiliul în ceara peceţii.

Iar eu am hotărât să nu mă mai gândesc la Cartier.

PARTEA A DOUA

JOURDAIN

Scanned by CamScanner

Capitolul XII

PĂRINTE ŞI PROTECTOR

August 1566

Aldéric Jourdain a sosit la Magnalia într-o după-amiază furtunoasă, la două săptămâni după ce Văduva îi trimisese scrisoarea pe care o scrisese sub ochii mei. Am rămas în camera mea privind răpăitul ploii în fereastră, chiar şi după ce am auzit uşile grele de la intrare deschizându-se, semn că Văduva îi ieşise în întâmpinare.

Madame îşi trimisese toţi servitorii într-o scurtă vacanţă, păstrându-l doar pe credinciosul Thomas. Asta ca să se asigure că Jourdain şi cu mine urma să plecăm în cea mai mare taină.

În timp ce aşteptam să mă cheme în biroul ei, m-am dus la masa mea de lucru, unde ultima scrisoare de la Cartier stătea deschisă, cu minunata cutiuţă a pandantivului dăruit de el slujind drept *presse-papiers*. Scrisul lui atât de elegant era scăldat de lumina lumânărilor.

Din momentul în care făcusem cu Văduva înţelegerea de a păstra taina, încercasem să scurtez puţin cele două scrisori adresate lui Cartier, nădăjduind că, astfel, îl pregăteam pentru clipa în care urma să plec fără să-i mai adresez niciun cuvânt. Iar el simţise ceva – distanţa pe care o aşterneam între noi,

Scanned by CamScanner

retragerea, faptul că doream să discutăm, din nou, numai şi numai despre cunoaştere, nu despre vieţile noastre, despre noi.

Îţi faci griji în privinţa protectorilor?
Vorbeşte cu mine, Brienna!
Spune-mi ce te frământă!
Spune-mi ce te face să te îndepărtezi tot mai mult de mine!

Aşa îmi scrisese, iar cuvintele lui îmi ardeau inima ca un tăciune încins. Îmi era groază să mă gândesc că nu avea să primească un răspuns sincer, că îi scrisesem deja ultima scrisoare în urmă cu câteva zile, pretinzând că totul era cum nu se putea mai bine.

S-a auzit o bătaie uşoară în uşă.

În timp ce mă îndreptam să deschid, mi-am netezit cutele rochiei mele de ardenă şi mi-am aranjat părul după urechi. Thomas stătea de cealaltă parte a uşii, ţinând în mână o lumânare, să alunge umbrele înserării.

— *Madame* te aşteaptă, Brienna!

— Mulţumesc! Cobor de îndată!

Am rămas în prag până când el s-a topit pe coridorul întunecat şi abia apoi am pornit-o pe scări în jos, cu mâna adăstând pe balustradă, un pic în urma mea.

Văduva nu-mi spusese nimic despre acest Aldéric Jourdain. Nu-i cunoşteam profesia, nici vârsta, nici locul unde trăia. Am urmărit geana de lumină ce se strecura din cabinetul Văduvei, cu un fior de nerăbdare.

Oprindu-mă în faţă uşii, locul în care trăsesem de mai multe ori cu urechea, am ascultat din nou. Binefăcătorul meu avea o voce baritonală, care îi îndulcea vocalele, i le înmuia. Vorbea prea încet ca să-i pot înţelege fiecare cuvânt, însă, după câte se

părea, îmi imaginam că era un om educat, de vreo cincizeci şi ceva de ani. Poate că era un alt maestru al pasiunii. Am păşit în lumina lumânărilor.

Stătea cu spatele la mine, însă a observat intrarea mea privind cum i s-a îndulcit expresia Văduvei când a dat cu ochii de mine.

— Iat-o! a spus *madame*. Brienna, acesta este *monsieur* Aldéric Jourdain!

S-a ridicat de îndată şi s-a întors cu faţă spre mine. I-am întâlnit privirea, dar, în acelaşi timp, i-am măsurat cu luare-aminte înălţimea, constituţia robustă, părul roşcat înspicat cu argintiu. Era proaspăt ras şi tare chipeş, în ciuda nasului acvilin. Totuşi, deşi lumina era slabă, i-am zărit cicatricea unei răni urâte pe obrazul drept. În pofida călătoriei, hainele lui nu aveau nicio cută. Încă purta cu el mirosul ploii, însă şi un parfum pe care nu izbuteam deloc să-l recunosc. Dar nu avea pe umeri mantia vreunei pasiuni.

— Încântat de cunoştinţă! mi-a spus, cu o plecăciune.

Am făcut şi eu o reverenţă, m-am aşezat în scaunul pregătit anume pentru mine, chiar lângă al lui. Văduva stătea ghemuită în spatele biroului, ca întotdeauna.

— Brienna! a început Jourdain, reluându-şi locul şi paharul de întăritor de pe masă. *Madame* mi-a povestit doar o părticică din viziunile tale. Descrie-mi mai mult din ce-ţi aminteşti!

M-am uitat la Văduvă, şovăind înainte de a dezvălui ceva atât de personal unui străin. Însă ea mi-a zâmbit, încurajându-mă să îi destăinui tot.

I-am povestit exact ce-i povestisem şi ei, aşteptându-mă, în tot acest timp, să pufnească în râs sau să mă întrerupă şi să-mi spună de la obraz că tot ce pretindeam că văzusem era de-a dreptul absurd. Însă Jourdain n-a făcut decât să asculte în tăcere, fără să mă slăbească din ochi. Când am terminat, a lăsat paharul jos cu zgomot.

— Ai putea să găseşti acest copac?

— Nu... nu sunt sigură, *monsieur*! i-am răspuns. N-am niciun punct de reper. Era o pădure foarte deasă.

— E, oare, posibil să răscoleşti printre amintiri? Să le retrăieşti cumva?

— Nu am habar! Am trecut prin această transformare doar de trei ori şi nu am cum să o controlez.

— Se pare că Brienna a deschis o cale de comunicare cu strămoşul ei, a intervenit Văduva. Cu ajutorul unuia dintre simţurile ei.

— Hmm! a exclamat Jourdain, aşezându-se picior peste picior şi lovindu-se, dus pe gânduri, cu degetul peste cicatrice. Dar numele strămoşului tău îl ştii măcar?

M-am uitat încă o dată la Văduvă.

— Prenumele lui începe cu „T". Cât despre numele lui... cred că era... Allenach.

Jourdain a rămas nemişcat. Nu avea ochii aţintiţi asupra mea, dar îi puteam simţi privirea de gheaţă, atât de rece, încât îţi putea fărâma oasele.

— Allenach!

Numele acesta - numele meu! - suna atât de aspru rostit de gura lui.

— Să înţeleg că provii din această familie nobiliară, Brienna?

— Da. Tatăl meu este maevan şi unul dintre membri acestui neam.

— Şi cine este tatăl tău, dacă-mi este permis să întreb?

— Nu-i cunoaştem numele întreg, a minţit Văduva.

A minţit pentru mine, iar eu am răsuflat uşurată, mai ales după ce am văzut dispreţul lui Jourdain pentru cei din clanul Allenach.

— Brienna a fost crescută aici, în Valenia, fără a păstra vreo legătură cu familia sa paternă.

Jourdain s-a aşezat mai bine în scaun şi a luat din nou paharul cu băutură. A învârtit licoarea rozalie, punându-şi, totodată, ordine în gânduri.

— Hmm! a mormăit din nou, un sunet care-i reflecta tulburarea.

Apoi s-a uitat la mine şi aş fi putut jura că am deslușit în ochii lui o umbră prevăzătoare, precaută, de parcă nu aş mai fi fost deloc atât de inocentă cum mă crezuse la început, acum, că aflase din cine mă trăgeam, fie şi numai pe jumătate.

— Crezi că ne-ai putea călăuzi către Piatra Înserării, Brienna? a întrebat el, în sfârşit, după o pauză care mi s-a părut lungă cât un anotimp.

— Îmi voi da toată silinţa, *monsieur*! i-a făgăduit încetişor.

Însă, când am priceput ceea ce tocmai îmi ceruse, am simţit dintr-odată cum o povară necunoscută până atunci îmi apăsa umerii. Nu vizitasem niciodată Maevana. Abia ştiam câte ceva despre familia Allenach, despre pământurile şi pădurile lor. Bătrânul stejar era marcat cu iniţialele „T.A.", însă nu aveam nicio certitudine că aveam să îl pot găsi într-o pădure plină de copaci aidoma lui.

— Vreau să mă fac bine înţeles, a zis Jourdain după ce a sorbit şi ultima picătură din pahar. Dacă-mi accepţi oferta, să ştii că nu are să fie deloc, deloc ce te-ai fi aşteptat. Da, voi onora legăturile unui protector şi te voi considera fiica mea. Te voi îngriji şi te voi proteja ca un adevărat tată. Însă numele pe care ţi-l ofer vine cu anumite... riscuri. Numele meu este ca un scut protector şi în spatele lui se ascund multe taine pe care poate că nu le vei afla niciodată, dar, dacă le vei afla, trebuie să le păzeşti apoi ca şi cum ar fi ale tale, pentru că ele se pot dovedi vitale, o problemă de viaţă sau de moarte.

L-am privit netulburată şi l-am întrebat.

— Cine sunteţi, cu adevărat, *monsieur*?

Scanned by C

— Pentru tine? Sunt şi voi fi doar Aldéric Jourdain. Este tot ce trebuie să ştii.

După expresia care se citea pe chipul Văduvei mi-am dat seama că ea ştia mult mai multe. Simţeam că ştia. Ea avea habar cine era el cu adevărat, omul care se ascundea sub numele de Aldéric Jourdain.

Oare binefăcătorul meu chiar refuza să-mi spună pentru binele meu? Pentru că dorea să mă protejeze? Sau pentru că nu avea încredere în mine, fiindcă îmi trăgeam rădăcinile din neamul Allenach?

Dar eu cum aş fi putut accepta, oare, un protector al cărui nume nu-l cunoşteam?

— Faceţi, cumva, parte din clanul Kavanagh? m-am încumetat să-l întreb.

Dacă trebuia să găsesc Piatra Înserării, doream să ştiu măcar dacă părintele meu protector avea sânge de dragon. Dar mintea îmi spunea că era ceva greşit să recuperez nestemata doar pentru ca magia să ajungă în mâinile lui. Nu aveam de gând să iau coroana de la Lannon şi să i-o ofer altui rege în schimb!

Dar un zâmbet i-a îndulcit trăsăturile şi o scânteie i-a apărut, jucăuşă, în ochi. Mi-am dat seama că îl amuzaseră vorbele mele când mi-a replicat.

— Nu!

— Prea bine! am continuat. Căci, dacă aţi fi fost un Kavanagh, nu cred că ar fi fost înţelept să ducem la capăt acest aranjament.

În cameră părea că se lăsase frigul, iar flacăra lumânărilor pălise pe când începusem să îmi expun reţinerile. Însă Aldéric Jourdain nici nu a clipit măcar.

— Şi tu, şi eu dorim acelaşi lucru, Brienna! mi-a mărturisit. Amândoi vrem să-l vedem înlăturat pe Lannon şi să punem o regină pe tronul Maevanei. Dar asta nu se poate întâmpla dacă

Scanned by

nu ne vom pune laolaltă informaţiile, cunoştinţele. Eu am nevoie de tine aşa cum şi tu ai nevoie de mine. Însă alegerea îţi aparţine în totalitate. Dacă simţi că nu poţi avea încredere în mine, atunci cred că drumurile noastre se vor despărţi acum şi aici.

— Trebuie să ştiu ce se va întâmpla când voi găsi nestemata magică, am insistat, căci grijile nu-mi dădeau pace. Trebuie să-mi daţi cuvântul că nu va fi folosită în scopuri nepotrivite.

Mă aşteptam la o explicaţie lungă, însă el a spus doar atât:

— Piatra Înserării îi va fi înmânată Isoldei Kavanagh, regina de drept a Maevanei, care stă ascunsă în prezent.

Am clipit, nevenindu-mi să cred. Nu mă aşteptasem să-mi spună numele ei. Asta însemna o imensă dovadă de încredere, întrucât şi eu îi eram la fel de străină lui cum îmi era şi el mie!

— Ştiu că tot ce îţi cer este periculos, a continuat Jourdain cu blândeţe. Şi regina o ştie. Amândoi vrem de la tine doar să dai de urma nestematei. Şi după aceea... te vom plăti cu vârf şi îndesat.

— Credeţi că îmi doresc bogăţii? l-am repezit şi am simţit că îmi iau foc obrajii.

Jourdain abia dacă mi-a aruncat o privire, ceea ce m-a făcut să roşesc şi mai tare. Apoi m-a întrebat.

— Dar ce doreşti tu, de fapt, Brienna Allenach?

Nu mai auzisem niciodată cele două nume pronunţate împreună, alăturate astfel. Se potriveau cam la fel de bine precum... vara şi iarna. Rostirea lor era însă ca o muzică pentru urechile mele: dulce şi, totodată, nespus de dureroasă. Am stat puţin în cumpănă, cântărind ceea ce trebuia să spun şi ceea ce îmi doream să spun.

— Ţi-ai dori să te alături familiei tatălui tău? a întrebat el, foarte grijuliu, de parcă păşeam amândoi pe gheaţă subţire. Dacă asta ţi-e dorinţa, atunci o voi onora. După ce ne

vom îndeplini misiunea, vom putea anula adopția. Și nu-ți voi purta pică după aceea.

Nu puteam să-mi înfrâng impulsul dorinței, al speranței. Nu puteam să neg că râvneam să-mi văd tatăl natural, să aflu cine era el, iar el să afle, la rândul său, cine eram eu. Totuși, crescusem cu credința că întotdeauna copiii din flori sunt o povară, sărmane vieți pe care nimeni nu și le-a dorit vreodată. Dacă aveam să-mi întâlnesc cândva tatăl, cel mai probabil că acesta mi-ar fi întors spatele.

Și acel gând parcă mi-a înfipt un pumnal în inimă, m-a făcut să mă aplec ușor în scaun.

— Nu, *monsieur*, am spus de îndată ce am considerat că pot răspunde fără să-mi tremure vocea. Nu vreau să am de-a face cu familia Allenach. Dar vă cer, totuși, ceva.

A așteptat, cu sprâncenele ridicate.

— Indiferent de planurile pe care le puneți la cale, vreau să am rolul meu în ele. După ce vom găsi Piatra Înserării, aceasta va rămâne la mine. Eu vreau să i-o înmânez reginei.

Lui Jourdain parcă i s-a tăiat răsuflarea, însă n-a încetat nicio clipă să mă privească în ochi.

— Participarea ta este necesară și dorită în planul nostru. Cât despre nestemată... trebuie să așteptăm și să chibzuim care ar fi cea mai bună strategie. Dacă este cel mai bine să rămână la tine, atunci așa să fie. Dar, dacă este mai bine să rămână la altcineva, atunci așa va fi. Și acestea fiind spuse, pot să-ți promit că tu vei fi aceea care i-o va înmâna reginei.

Se pricepea la cuvinte, mi-am spus în timp ce îi cântăream răspunsul. Însă cea mai mare îngrijorare a mea era ca planul să nu înceapă fără mine și ca nestemata magică să nu ajungă cumva în altă parte, nu în mâinile reginei îndrituite. Și în privința ambelor griji aveam deja cuvântul lui de onoare că nu urmau să existe abateri de la făgăduială, așa încât am încuviințat.

— Prea bine!

— Şi-acum, să continuăm! a zis, aruncându-i o privire Văduvei, ca şi cum eu nu m-aş fi îndoit niciodată de intenţiile lui. Legalizarea actelor trebuie să sufere o mică amânare. Nu pot risca să ne fie scris numele tocmai acum de către copiştii regali.

Văduva şi-a dat acordul, deşi îmi puteam da seama că nu-i plăcea deloc situaţia.

— Înţeleg, Aldéric! Dar, atâta vreme cât îţi vei respecta cuvântul dat...

— Ştii prea bine că aşa va fi, a spus el. Apoi s-a întors către mine: Brienna, mă accepţi ca protector?

Eram pe cale să devin fiica acestui om! Să-i preiau numele, fără să ştiu exact ce însemnătate avea sau care îi era obârşia. Părea ceva greşit, dar şi corect, deopotrivă; periculos, dar şi eliberator.

Şi atunci am zâmbit, căci eram obişnuită să simt dorinţe contradictorii în acelaşi timp.

— Da, *monsieur* Jourdain.

A dat din cap, cu umbra unui zâmbet pe buze, dar încruntându-se, în acelaşi timp, de parcă şi sentimentele lui ar fi fost la fel de discordante ca ale mele.

— Bine! Prea bine!

— Mai trebuie să ştii un lucru, Aldéric, a spus Văduva. Brienna încă nu şi-a primit mantia.

Jourdain s-a uitat mirat la mine, abia acum băgând de seamă că nu purtam nicio mantie pe umeri.

— Cum aşa?

— Încă nu am devenit stăpână a pasiunii, i-am răspuns. Maestrul meu avea de gând să-mi ofere mantia în clipa în care aveam să îmi găsesc un protector.

— Am priceput!

Bătea cu degetele în braţele scaunului.

— Ei, putem să ne descurcăm şi fără ea! Renée, să înţeleg că ţi-ai luat toate măsurile de precauţie în privinţa acestui aranjament?

Văduva a încuviinţat.

— Aşa este! Nimeni nu va şti că Brienna a ajuns în grija ta. Nici măcar bunicul sau maestrul ei.

— Ei, asta înseamnă că-ţi putem face o altă mantie, a zis Jourdain.

— Nu, *monsieur*, nu cred că este înţelept, am îndrăznit să mă opun. Căci, vedeţi... trebuie să alegeţi o constelaţie pe care s-o puneţi pe mantie, iar aceasta trebuie înregistrată pe numele meu la Arhiva de Astronomie din Delaroche şi...

M-a oprit, cu un semn din mână. Un zâmbet de încântare i-a înflorit în colţul gurii.

— Am înţeles! Iartă-mă, Brienna! Nu-mi sunt atât de cunoscute obiceiurile voastre în privinţa pasiunilor. Ne vom gândi mâine la o explicaţie potrivită.

Am tăcut, însă mi s-a pus un nod în gât. Unul care se încăpăţâna să apară ori de câte ori mă gândeam la mantie, la Cartier şi la tot ce eram nevoită să las în urmă. În ultimele două săptămâni stătusem în pat, dormitorul fiind neîndurător de tăcut fără sforăielile lui Merei, şi mă întrebasem dacă nu cumva îmi irosisem în van şapte ani din viaţă. Întrucât era foarte posibil ca maestrul Cartier să mă renege în perioada lungă în care nu aveam să mai pot lua legătura cu el.

— Ţi-ai făcut bagajele, Brienna? m-a întrebat noul meu protector. Ar trebui să plecăm în zori.

Mi-am mascat bine surprinderea, deşi a pâlpâit în mine ca o flacără peste care sufli uşor.

— Nu, *monsieur*, dar nu-mi va lua mult. Nu am cine ştie ce de împachetat.

Scanned by Cams

— Odihneşte-te, atunci! Ne aşteaptă o călătorie de două zile.

Am încuviinţat şi m-am ridicat. M-am întors în cameră, abia simţind podeaua sub paşi. Am îngenuncheat şi mi-am deschis cufărul din lemn de cedru, apoi am început să-mi strâng lucrurile.

M-am uitat la rafturile mele, la toate cărţile pe care mi le dăruise Cartier.

M-am ridicat şi am mângâiat fiecare cotor.

Aveam să le iau cu mine pe toate acelea care urmau să încapă în cufăr. Pe restul aveam să le duc în bibliotecă, să mă aştepte acolo până când o să mă pot întoarce după ele.

Până când o să mă pot întoarce după *el*...

Scanned by CamScanner

Capitolul XIII

AMADINE

— Trebuie să-ţi schimbăm numele!

Călătoream deja de o oră în trăsura lui, iar zorii începuseră să coloreze întunericul orizontului când Aldéric Jourdain mi s-a adresat, în sfârşit. Stăteam pe bancheta din faţa lui, iar spatele începuse să mă doară de la atâta zgâlţâit şi hurducat.

— Prea bine, am fost de acord.

— Brienna este un nume prea maevan. Prin urmare, trebuie să găsim unul care să sune cât mai autentic valenian... Ai vreo preferinţă?

Am clătinat din cap. Abia dacă reuşisem să dorm vreo două ore în noaptea trecută, de aceea mă luase durerea de cap, şi îmi simţeam inima atât de grea, de parcă mi s-ar fi afundat până în plămâni.

Gândul meu era acum la Văduvă, la felul în care stătuse pe pietrişul din faţa casei cunoaşterii în timp ce îşi lua rămas-bun de la mine, cu mâna ei delicată pe obrazul meu. Şi la vorbele alinătoare pe care mi le spusese.

„Nu-ţi face griji în privinţa lui Cartier! Va înţelege când toate acestea vor fi trecut. Îmi voi da toată silinţa să-l înduplec...", aşa mă liniştise.

Scanned by CamScanner

— Brienna?

M-a trezit din reverie.

— Alegeți dumneavoastră, *monsieur*!

Și-a frecat falca, atingându-și, fără să vrea, cicatricea în timp ce mă privea.

— Ce zici de Amadine?

Îmi plăcea. Însă nu știam cum aveam să mă obișnuiesc să răspund nu numai la numele Jourdain, ci și la Amadine, pe deasupra! Era ca și cum ar fi trebuit să mă îmbrac cu haine prea mici, încercând să trag de material până când avea să mi se potrivească, până când ar fi prins forma corpului meu. Ceea ce era imposibil, căci fie ar fi trebuit să pierd în greutate, fie să mai dau drumul penselor.

— Ești de acord?

— Da, *monsieur*!

— Încă un lucru... Nu-mi mai spune „*monsieur*"! Sunt tatăl tău, doar!

— Da... tată!

Cuvântul s-a rostogolit din gura mea ca o biluță de marmură. Nefamiliar. Incomod.

O altă jumătate de oră am călătorit în tăcere. Stăteam cu ochii pe fereastră, urmărind cum dealurile verzi se preschimbă, ușor, ușor, în câmpii netede ca în palmă, pe măsură ce mergeam spre apus. Era o zonă liniștită, pastorală a Valeniei. Am trecut doar pe lângă vreo câteva case construite din piatră, cămine ale unor fermieri și morari singuratici.

— De ce dorești să faci asta? l-am întrebat, uitând de politețe.

Am întors privirea spre el. Se uita la mine cu o expresie blândă și părea ușor amuzat.

— De ce vrei să te răzvrătești împotriva unui rege care te-ar ucide pe loc dacă ți-ar afla planurile? l-am iscodit mai departe.

— Dar tu de ce-ți dorești asta? a ripostat el.

— Eu te-am întrebat prima, tată!

Şi-a mutat privirea, cântărindu-şi bine cuvintele. Apoi ochii lui s-au întors asupra mea, scânteind, întunecaţi.

— În decursul vieţii mele am fost martorul multor cruzimi făptuite de Lannon. Vreau să-l văd înlăturat pentru totdeauna.

Aşadar, îl ura pe regele Lannon. Dar *de ce*? Asta doream să ştiu. Ce văzuse Aldéric Jourdain, la ce fusese martor, astfel încât să ajungă să nutrească o dorinţă atât de puternică?

Vom fi fost noi acum tată şi fiică, însă asta nu însemna, nici pe departe, că urma să îmi împărtăşească toate tainele lui.

— Cei mai mulţi ar spune că asta nu este o luptă care ar trebui dusă de valenieni, am început, cu multă băgare de seamă, precaută, încercând să-l încurajez să-mi facă o destăinuire.

— Dar chiar nu este? Nu cumva gloriosul nostru rege Renaud I a pus familia Lannon pe tronul Maevanei în 1430?

Era un răspuns ticluit cu multă chibzuială şi nu eram sigură dacă merita să discutăm acum despre cum se amestecase Valenia în ocârmuirea regatului de la miazănoapte în trecut. Aşa că am schimbat subiectul.

— Prin urmare... putem înlătura puterea lui Lannon cu ajutorul Pietrei Înserării? l-am iscodit.

— Da.

— Dar cu *Codicele reginei*?

— Cineva te-a învăţat temeinic istoria maevană!

— Va fi de ajuns Piatra Înserării sau vom avea nevoie să dăm la iveală şi legea?

S-a lăsat pe spătar, cu mâinile pe genunchi.

— De bună seamă că avem nevoie şi de lege! De îndată ce magia îşi va reocupa locul care i se cuvine, iar Lannon va fi învins, vom restabili *Codicele reginei* drept legea de căpătâi.

— Unde crezi că se află originalul?

Scanned by C

A tăcut şi abia a clătinat din cap, de parcă îşi pusese şi el aceeaşi întrebare de atât de multe ori, încât obosise.

— Acum este rândul tău să-mi răspunzi. Tu de ce-ţi doreşti asta, maestră a cunoaşterii?

Mi-am coborât privirea spre degetele pe care mi le încleştasem în poală.

— Am văzut odată o ilustraţie a primei regine, Liadan Kavanagh, i-am răspuns, uitându-mă drept în ochii lui. De atunci... îmi doresc să văd din nou pe tron o regină, îmi doresc să recapete ceea ce-i aparţine de drept.

Jourdain mi-a zâmbit:

— Eşti maevană din partea tatălui. Iar sângele septentrional care îţi curge prin vene jinduieşte să se închine unei regine.

M-am gândit la aceste cuvinte vreme de încă o jumătate de ceas, apoi am rupt tăcerea cu o altă întrebare.

— Care este profesia ta?

Jourdain s-a foit pe banchetă, însă mi-a adresat un zâmbet abia schiţat.

— Sunt avocat. Locuiesc în Beaumont, un orăşel situat pe un râu unde se obţine cel mai bun vin din toată Valenia. Sunt văduv, dar am un fiu.

— Ai un fiu?

— Da, Luc.

Vasăzică, mă alegeam şi cu un frate? Am dus mâna la gât, să simt lanţul pe care atârna pandantivul de la Cartier, ascuns sub rochie – un soi de ancoră sau de talisman dătător de curaj.

— Nu-ţi face griji! m-a liniştit Jourdain. O să-ţi placă. Este... chiar opusul meu.

Dacă m-aş fi simţit mai în largul meu, l-aş fi tachinat puţin în legătură cu comentariul său legat de simpatia mea faţă de el. Însă protectorul meu încă îmi era un străin, ceea ce m-a făcut

Scanned by C...

să mă întreb cât îmi va lua să mă obişnuiesc cu noua mea viaţă. Apoi mi-am amintit cum de s-a ajuns la acest aranjament – atât de neobişnuit pentru tradiţiile protectoratului – şi mi-am spus că, desigur, nu mă puteam aştepta să mă simt în largul meu.

— Şi acum, mi-a întrerupt el din nou şirul gândurilor, trebuie să-ţi conturăm trecutul. Pentru că nimeni nu trebuie să ştie că vii de la Casa Magnalia.

— Şi ce propui?

A tras aer în piept, privind pe fereastră.

— Ai devenit stăpână a cunoaşterii sub îndrumarea maestrei Sophia Bellerose, de la Casa Augustin.

— Casa Augustin?

— Ai auzit de ea?

Am negat cu o clătinare din cap.

— Nu-i nimic. Se află undeva, la ţară, şi le este necunoscută acelora care ar putea fi interesaţi de tine.

S-a încruntat, de parcă încă mai încerca să-mi ţească o poveste credibilă.

— Casa Augustin este o şcoală numai de fete şi găzduieşte toate cele cinci pasiuni, a adăugat. Are un program de studiu de zece ani. Ai fost admisă la vârsta de şapte ani, când ai fost selectată de la Orfelinatul Padrig, datorită minţii tale ascuţite.

— Şi unde se află Casa Augustin?

— La vreo treisprezece kilometri în sud-vestul oraşului Théophile, în provincia Nazaire.

Tăcerea ne-a învăluit din nou, amândoi fiind de acum adânciţi în propriile gânduri. Începusem să pierd şirul timpului – oare de câtă vreme călătoream alături de el? şi cât mai aveam de mers? –, când el şi-a dres glasul.

— Acum este rândul tău să îţi ţeşi povestea! m-a îndemnat.

Mă privea cu atenţie.

— Trebuie să găseşti o explicaţie veridică pentru lipsa mantiei tale. Căci, pentru a ne atinge ţelul, trebuie să te prezint ca pe fiica mea, adoptată în familia Jourdain ca o maestră a cunoaşterii.

Am oftat şi mi-am rotit umerii pentru a-mi îndrepta spatele. Avea dreptate. Trebuia să pregătesc o explicaţie. Dar pentru asta era necesar un strop de creativitate şi de încredere în sine, întrucât stăpânii pasiunii nu-şi pierd niciodată mantiile şi nu ies niciodată în public fără ele, păzindu-le aşa cum un dragon legendar îşi păzeşte comoara de aur.

— Ţine cont că minciunile te pot prinde repede în propria plasă, m-a atenţionat el, văzându-mi cutele pe care îngrijorarea mi le săpase pe frunte. Dacă vei rămâne aproape de adevăr, atunci vei avea un far care să te ajute să-ţi găseşti drumul într-o conversaţie care te-ar putea da în vileag.

Dar înainte să-i pot împărtăşi ideile mele, trăsura s-a oprit atât de brusc, încât era cât pe ce să cădem de pe banchete.

L-am privit pe Jourdain cu ochii căscaţi de uimire, căci se aplecase să se uite pe fereastră. Ceea ce a văzut l-a făcut să scoată un blestem pe care nu-l mai auzisem niciodată. Apoi trăsura s-a oprit.

— Rămâi aici, Amadine! mi-a poruncit el, ducându-şi, în acelaşi timp, mâna la piept.

Când a vrut să coboare, uşa s-a deschis singură şi am fost întâmpinaţi de un chip pământiu, scobit, care se uita chiorâş la noi.

— Hai, afară! Amândoi! a lătrat bărbatul necunoscut.

Jourdain mi-a luat mâna şi m-a ajutat să cobor în urma lui. Inima îmi bătea nebuneşte în timp ce stăteam acolo, pe drumul plin de noroi, iar Jourdain încerca să mă ferească de orice privire, ţinându-mă în spatele lui. Aflată la adăpostul trupului său atât de înalt, mi-am permis să arunc o privire şi l-am zărit

pe vizitiu, pe Jean David, cum era amenințat cu cuțitul de un alt bărbat slinos, care avea părul de culoarea cărnii putrezite.

Erau trei tâlhari. Unul îl ținea prizonier pe Jean David, unul ne dădea roată, mie și lui Jourdain, iar al treilea răscolea prin cufărul meu din lemn de cedru.

— Pe toate moaștele! Aici nu-s decât nește jeguri dă cărți! a exclamat tâlharul care avea chelie și o cicatrice care îi brăzda fața în zigzag.

Am închis ochii când mi-a azvârlit cărțile, una câte una, în noroiul drumului, în timp ce paginile acestora foșneau de parcă și-ar fi strigat indignarea în zborul lor.

— Mai caută! i-a poruncit conducătorul cu față pământie pe când mai dădea o tură în jurul nostru.

Mă străduiam să mă fac mică, mică și să par cât mai neînsemnată, însă banditul m-a tras lângă el, apucându-mă de cot.

— Ia mâna de pe ea! l-a avertizat Jourdain.

Glasul său era rece și politicos, alunecos ca marmura bine lustruită. Dar cred că a reușit să mă înfricoșeze chiar mai tare decât faptul că eram martora acelui jaf la drumul mare.

— E cam tânără pentru tine, nu crezi? a chicotit, răutăcios, capul tâlharilor, trăgându-mă și mai aproape.

M-am luptat cu el, încercând să-i scap din strânsoare. Iar el aproape că i-a străpuns abdomenul lui Jourdain cu vârful pumnalului, ca să mă facă să încetez.

— Nu te mai zbate, duduiță, că altfel îi scot mațele soțiorului tău!

— Este fiica mea!

Încă o dată glasul și atitudinea lui Jourdain exprimau un calm ucigător. Însă i-am observat furia din ochi, precum scânteia unei săbii lovite de o stâncă. Și tot încerca să-mi comunice cu privirea ceva, numai că eu nu înțelegeam deloc ce anume...

— Îmi va face o mare plăcere să te cunosc mai îndeaproape, a zis banditul, dezbrăcându-mă din ochi, până când a descoperit lănţişorul. Ah, dar ce avem noi aici?

A dus vârful pumnalului la gâtul meu şi m-a înţepat, doar atât cât să curgă o picătură de sânge.

Am început să tremur în vreme ce arma lui urmărea lungimea lănţişorului, mânjindu-l cu sânge. Pandantivul de la Cartier s-a ivit de sub rochie.

— Mmm! a exclamat el, smulgându-l.

Am icnit când lănţişorul a pătruns în pielea de la ceafă şi pandantivul a ajuns în mâinile acelui nenorocit de răufăcător. Acesta era însă momentul pe care-l aşteptase Jourdain.

Protectorul meu s-a mişcat ca o umbră şi tăişul unui pumnal a lucit în mâna lui. Nu ştiu de unde îl scosese, însă am rămas nemişcată în timp ce Jourdain a împlântat lama în spinarea tâlharului, direct în rinichi, tăindu-i apoi gâtul. Stropi de sânge i-au împroşcat faţa când hoţul s-a prăbuşit în noroi la picioarele mele.

M-am dat câţiva paşi în spate şi Jourdain s-a dus după celălalt tâlhar, acela care îmi distrugea cărţile. Nu doream să privesc, dar ochii mi-au rămas pironiţi asupra vărsării de sânge şi îl urmăreau cum îl ucidea fără efort pe cel de-al doilea tâlhar, având, totodată, mare grijă să nu-mi păteze cărţile. Apoi Jean David s-a încăierat cu atacatorul său, care a gemut când şi-a văzut sângele curgând pe jos.

Totul s-a terminat atât de repede! Cred că îmi ţinusem răsuflarea până ce Jourdain şi-a strecurat la loc pumnalul, în buzunarul interior al pieptarului, şi apoi a dat fuga spre mine, plin tot de sânge. S-a aplecat şi a tras pandantivul din ghearele tâlharului al cărui hoit începuse deja să se răcească. Apoi, cu degetul mare, a şters orice amintire a măcelului de pe el.

— Îţi voi cumpăra un lănţişor nou când vom ajunge acasă, a spus el şi mi-a dat înapoi pandantivul.

Rămasă cu gura căscată, am luat bijuteria, dar nu înainte de a-i observa arcuirea sprâncenelor. Recunoscuse floarea de corogan. Ştia că acela era un simbol maevan.

Nu vream să mă întrebe de unde îl aveam. Totuşi, nici nu doream să îl las să bănuiască vreo clipă măcar că ar fi provenit de la familia Allenach.

— Mi l-a dăruit maestrul meu, am spus, cu glas răguşit. În amintirea moştenirii mele culturale, a strămoşilor mei.

Jourdain a încuviinţat, apoi a împins cu piciorul cadavrul rămas în drum.

— Amadine, repede, adună-ţi lucrurile! Jean David, ajută-mă să ascundem leşurile!

Mă mişcam de parcă aş fi avut nouăzeci de ani, căci fiecare aplecare îmi stârnea dureri şi îmi provoca ameţeli. Însă, cu fiecare carte recuperată, şocul făcea loc furiei. O mânie care clocotea mocnit, periculoasă, una al cărei gust de cenuşă îl simţeam pe limbă. Am şters paginile de noroi şi am aşezat cărţile la loc în cufăr, în vreme ce Jourdain şi Jean David împingeau cadavrele în viroagă, să nu poată fi observate de pe drum.

Când mi-am terminat treaba, bărbaţii deja îşi schimbaseră tunicile şi cămăşile şi îşi spălaseră sângele de pe feţe şi de pe mâini. Am ferecat cufărul şi i-am surprins privirea lui Jourdain. Mă aştepta, ţinând larg deschisă pentru mine uşa trăsurii.

M-am dus la el, cercetându-i faţa frumos bărbierită, părul pieptănat pe spate şi prins într-o coadă îngrijită. Inspira atâta eleganţă şi încredere! Cu toate acestea, nu ezitase nicio clipă să îi ucidă pe tâlhari. Şi se mişcase ca şi cum nu ar fi fost pentru prima oară când o făcea, căci pumnalul păruse să îi fie aproape o prelungire firească a degetelor.

— *Cine* eşti, cu adevărat? am murmurat eu.

— Aldéric Jourdain, mi-a răspuns şi mi-a înmânat o batistă, să-mi şterg sângele de pe gât.

Scanned by CamSca

Bineînţeles! Furioasă, am luat bucata de pânză de in şi m-am aşezat pe bancheta din spate a trăsurii, încercând să lustruiesc pandantivul cu degetul mare. Iar atunci când Jourdain a urcat în urma mea, închizând uşa după el, nu mă puteam gândi decât la un singur lucru.

Cine era, cu adevărat, omul care mă înfiase?

Restul zilei a trecut fără vreun alt incident. Merseserăm tare bine şi repede, căci am ajuns într-un orăşel de pe râul Christelle chiar când soarele apunea îndărătul arborilor. Jean David s-a dus să pună la adăpost trăsura şi caii în grajdurile comunale, iar eu l-am urmat pe Jourdain până la hanul ales cu mare grijă. La intrare, ne-au întâmpinat aromele de pasăre friptă şi de vin îndoit cu apă, ce mi-au pătruns în păr şi în haine când ne-am aşezat la o masă aflată într-un colţ al tavernei. Mai erau câteva grupuri de călători acolo, majoritatea fiind atât de bătuţi de vânt şi de arşi de soare, încât nu ne-au învrednicit decât cu o privire.

— Când vom ajunge acasă, trebuie să-ţi cumpărăm haine noi, mi-a zis Jourdain după ce slujnica ne-a adus o sticlă de vin şi două cupe din lemn.

Văzându-l cum toarnă vinul, cum curgea din pocal un firicel roşu care mi-a reamintit de sânge, mi-am permis să îi spun.

— Ai ucis şi înainte.

Afirmaţia mea l-a făcut să se crispeze, să încremenească, de parcă aş fi aruncat asupra lui o plasă. A aşezat sticla pe masă, apoi mi-a pus înainte cupa cu vin, hotărât să nu îmi răspundă. Am urmărit cum sorbea din licoare, cum lumina focului arunca umbre care jucau pe chipul lui.

— Tâlharii aceia erau mârşavi, aşa este, însă există un cod de legi aici, în Valenia, am spus, în şoaptă. Fărădelegile trebuie să fie judecate în faţă unui magistrat şi a unei curţi. Dar îmi închipui că ştii toate astea, de vreme ce eşti avocat.

Mi-a aruncat o privire ca o avertizare. Am tăcut când slujnica ne-a adus o pâine cu semințe, o roată de caşcaval şi două castroane cu tocană.

Abia când fata a ajuns din nou în bucătărie, Jourdain a ridicat ochii spre mine, punându-şi jos cupa cu vin, cu o delicatețe înspăimântătoare.

— Oamenii aceia aveau de gând să ne omoare, mi-a spus. Mai întâi, pe Jean David, apoi, pe mine, iar pe tine te-ar mai fi ținut în viață pentru a le satisface plăcerile, după care ți-ar fi tăiat capul. Dacă i-aş fi rănit doar, ne-ar fi urmărit. Şi-atunci, spune-mi: de ce eşti atât de supărată că am supraviețuit?

— Tot ce spun este că ți-ai făcut dreptate în maniera maevană, după legea talionului, i-am răspuns. Ochi pentru ochi. Dinte pentru dinte. Moarte înainte de proces.

Abia atunci am ridicat cupa şi am închinat-o către el, după care am sorbit.

— Ți se pare că semăn cu *el*?

„El" era, de bună seamă, regele Lannon. Şi am simțit ura în vocea lui Jourdain, indignarea că făcusem acea alăturare, fie şi numai în gândul meu.

— Nu, am murmurat. Dar asta îmi dă de gândit...

— La ce anume?

Am bătut cu degetele în masă, prelungind momentul, pentru a-mi cumpăni vorbele.

— Poate că nu eşti atât de valenian precum pari! am îndrăznit să şoptesc.

S-a aplecat peste masă şi a rostit pe un ton aprig.

— Există un timp şi un loc potrivite pentru o asemenea discuție. Nicidecum aici, în taverna aceasta.

Stăteam ca pe ghimpi după ce mă dojenise, căci nu eram obişnuită cu astfel de mustrări părinteşti. Şi aş fi continuat

Scanned by Cam

conversaţia, răzvrătindu-mă împotriva lui, dacă nu ar fi apărut la masa noastră Jean David.

Nu credeam să-l fi auzit rostind vreun cuvânt pe vizitiu de dimineaţă, de când făcusem cunoştinţă cu el, şi până acum. Dar se părea că el şi Jourdain erau în stare să comunice doar prin câteva priviri sau gesturi. Şi au făcut asta din clipa în care s-au pus pe mâncat, purtând conversaţii mute, cu mine de faţă.

La început, comunicarea lor m-a deranjat, până când mi-am dat seama că, datorită ei, puteam sta liniştită cu gândurile mele, fără să mai fiu întreruptă.

Jourdain arăta şi vorbea ca un valeninan.

Dar şi eu făceam la fel, şi nu eram valenianã!

Oare avea, la rândul lui, cetăţenie dublă? Sau poate că era un maevan pursânge, care îl slujise cândva pe Lannon, dar care se răzvrătise şi fugise apoi, sătul să mai fie în slujba unui rege atât de crud şi de nedrept? Era doar o chestiune de timp până când aveam să îi aflu adevărata identitate, mi-am spus, în vreme ce îmi savuram şi ultimul dumicat de tocană.

Jean David s-a ridicat, pe neaşteptate, de la masă, cu zgomot, odată cina încheiată. L-am urmărit cum se îndepărta cu mersul lui domol, cu părul lui negru dat cu atâta unsoare, încât părea ud în lumina roşiatică a felinarelor şi abia atunci am înţeles că Jourdain îi ordonase, pe muteşte, să plece.

— Amadine!

M-am întors şi i-am întâlnit privirea calmă.

— Da?

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta. Cred... cred că tu ai dus o viaţă nespus de bine ferită.

Era, oarecum, adevărat, căci nu văzusem niciodată un om murind. Şi nici nu văzusem atâta vărsare de sânge! Dar, pe de altă parte, cărţile citite mă pregătiseră mai mult decât îmi închipuisem.

— Nu-i nimic! Mulţumesc pentru că mi-ai oferit protecţie!

— Un singur lucru ar trebui să ştii despre mine, a murmurat el, dând deoparte castronul gol. Dacă îmi ameninţă cineva familia, nu voi şovăi să-l ucid.

— Dar nici măcar nu am sângele tău! am şoptit, surprinsă de hotărârea de oţel pe care o vădeau vorbele lui, căci abia trecuse o zi de când mă adoptase.

— Acum faci parte din familia mea! Şi când tâlharii ţi-au umblat prin lucruri şi ţi-au aruncat cărţile în noroi, când te-au ameninţat, am reacţionat aşa cum se cuvenea.

Nu ştiam ce să spun, dar nu mi-am luat ochii de la el. Tăciunii răzvrătirii şi mâniei mele s-au stins în beznă, căci, cu cât îl priveam mai mult pe părintele şi protectorul meu, cu atât înţelegeam că, probabil, un eveniment din trecut îl transformase în omul de acum.

— Încă o dată, îmi pare rău că a trebuit să-mi vezi această latură! Nu vreau să ajungi să te temi de mine!

M-am aplecat peste masă şi i-am întins mâna. Dacă aveam de gând să ducem la îndeplinire planurile lui, trebuia să putem avea încredere unul în celălalt. Încetişor, şi-a lăsat degetele în palma mea. Ale lui erau calde şi aspre, ale mele, reci şi moi.

— Nu mă tem de tine, tată! i-am şoptit eu.

Mi-a strâns degetele.

— Bine, Amadine! mi-a spus.

Scanned by CamScanner

Capitolul XIV

FRATELE ÎNTRU PASIUNE

Oraşul Beaumont, provincia Angelique

Am sosit în Beaumont când soarele se pregătea să apună în cea de-a doua zi a călătoriei noastre. Era cel mai îndepărtat loc din apus în care fusesem vreodată şi eram nespus de încântată, fiindcă puteam privi viile întinse cu care erau binecuvântate acele meleaguri.

Beaumont era un oraş mare, ridicat de-a lungul leneşului râu Cavaret, pe care l-am privit cu atenţie pe când treceam pe lângă piaţă şi pe lângă intrarea unei catedrale destul de mici. Toate clădirile îmi păreau la fel, construite din cărămidă şi marmură, înalte, cu trei niveluri, construite atât de aproape de drumurile înguste şi pietruite, de parcă le-ar fi îmbrăţişat.

Trăsura a oprit, în cele din urmă, în dreptul unei case de cărămidă. O alee acoperită cu pietriş ducea până la uşa de la intrare, care era sufocată de muşchi şi flancată de doi arbori de gumă[1], ale căror ramuri băteau în ferestre.

— Iată-ne ajunşi! a anunţat Jourdain, pe când Jean David ne deschidea portiera.

---

[1] *Liquidambar acalycina* (lat.), copaci cu frunze căzătoare proveniţi din Asia (n. red.).

Scanned by CamScanner

Am acceptat drept sprijin mâna întinsă de vizitiu şi am coborât, apoi i-am luat braţul lui Jourdain, surprinsă să constat cât de mare era mulţumirea pe care o resimţeam pentru că îmi oferise acest sprijin. Am păşit, încrezători, pe alee şi am urcat treptele până la o uşă roşie.

— Să ştii că sunt, cu toţii, nerăbdători să te cunoască! mi-a şoptit el.

— Cine? am întrebat eu, dar n-a avut răgaz să-mi răspundă.

M-a invitat să trec pragul şi am ajuns într-o sală unde ne-au întâmpinat două chipuri, ai căror ochi mă cercetau, politicos.

— Ea este „şambelanul" nostru, intendenta Agnes Cote, iar el este maestrul nostru bucătar, Pierre Faure, a făcut Jourdain prezentările.

Agnes mi-a făcut o reverenţă care, de bună seamă, fusese îndelung repetată. Purta o rochie simplă, neagră, iar şorţul îi era bine apretat. Pierre mi-a zâmbit, iar faţa lui pudrată cu făina s-a luminat, apoi a făcut o plecăciune.

— Ea este fiica mea, Amadine Jourdain, adoptată întru pasiune! i-a lămurit Jourdain pe cei doi.

Agnes, care avea alură de cloşcă, a făcut un pas în faţă şi mi-a luat mâinile într-ale sale, într-o primire călduroasă, intimă. Mirosea a lămâie şi a ace de pin strivite, ceea ce îi trăda obsesia pentru curăţenie şi bună rânduială. Într-adevăr, observând lambriurile din lemn de mahon şi pardoseala albă, îmi puteam da seama că era o casă în care se făcea ordine cu strictеţe. În clipa aceea, am avut sentimentul că începeam o viaţă nouă - ca o coală albă pe care se puteau aşterne nenumărate posibilităţi - şi i-am zâmbit, la rândul meu.

— Dacă vei avea nevoie de ceva, nu trebuie decât să mă strigi! mi-a spus ea.

— Este foarte drăguţ din partea dumitale! i-am mulţumit.

— Unde-i fiul meu? a întrebat Jourdain.

— Cu ansamblul[1], *monsieur*, s-a grăbit Agnes să răspundă şi a dat drumul mâinilor mele. Şi-a cerut deja iertare că nu a putut veni.

— Încă o noapte lungă?

— Da.

Jourdain a părut nemulţumit, până când a observat că-l priveam cu atenţie şi atunci faţa i s-a luminat.

— Pierre? Ce avem în seara asta la cină? l-a iscodit el pe bucătar.

— Păstrăv, *monsieur*. Sper că vă place peştele, maestră Amadine, mi s-a adresat bucătarul.

Vocea lui de tenor era răguşită, de parcă ar fi petrecut prea multe ore cântând în timp ce gătea.

— Da, îmi place! l-am asigurat.

— Excelent! a exclamat Pierre, grăbindu-se spre bucătărie.

— Cina va fi servită la ora şase, m-a informat Jourdain. Agnes, nu vrei să-i faci lui Amadine un tur al casei? Şi apoi să-i arăţi camera ei?

Chiar când Jean David a intrat aducând cufărul meu, Agnes a pornit să-mi arate parterul: sala de mese, salonaşul, cabinetul auster al lui Jourdain şi biblioteca ticsită de cărţi şi instrumente muzicale. Ştiam că Jourdain era avocat, iar casa era una mare şi elegantă, care reflecta educaţia stăpânului său şi înclinaţia sa către pasiuni. Aveam senzaţia că am ajuns acasă şi, dintr-odată, m-a cuprins un sentiment de uşurare, căci mă simţeam în largul meu într-un loc cu totul nou.

— Fiul lui Jourdain este muzician? am întrebat-o eu pe Agnes.

---

[1] *Consort (of instruments)* (engl.), termen folosit în Anglia în secolele al XVI-lea şi al XVII-lea pentru a descrie un ansamblu instrumental, format fie din instrumente din aceeaşi familie (*closed consort*, engl.), fie diferite (*broken consort*, engl.) (n. red.).

Aşa părea, dacă ţineai cont de partiturile răvăşite pe spineta[1] ce avea capacul lăsat, de teancurile de cărţi muzicale stivuite pe podea, pe care rochia mea ameninţa să le dărâme, şi de lăuta nespus de veche, care fusese lăsată în picioare pe un scaun, ca un animal de companie credincios care îşi aştepta, parcă, stăpânul să se întoarcă.

— Aşa este, *mademoiselle*, a confirmat Agnes, plină de mândrie. Este un stăpân al pasiunii muzicii.

Ia te uită! De ce, oare, nu-mi spusese nimic Jourdain?

— Şi face parte dintr-un ansamblu?

Am privit scrisul lui grăbit, aşternut pe hârtiile împrăştiate peste tot, apoi penele de scris rupte şi sticluţele de cerneală, cu dopurile pe jumătate ieşite în afară.

— Da. Şi este tare renumit, a continuat Agnes, radiind de-a dreptul. Şi-acum haideţi să vă arăt etajul! Acolo va fi camera voastră, alături de cea a maestrului Luc şi de a lui *monsieur* Jourdain.

Am ieşit din bibliotecă şi am urmat-o pe nişte scări ce scârţâiau teribil. La etaj, se găseau o încăpere în care se păstrau aşternuturile curate, camerele lui Jourdain şi Luc, pe care nu le-a deschis, ci doar le-a arătat, ca să ştiu unde erau. Apoi m-a dus până la capătul coridorului, în partea din spate a casei, unde avea să fie camera mea.

— Iar acesta va fi dormitorul dumneavoastră, *mademoiselle*, mi-a spus Agnes şi a deschis uşa.

Era minunată. Avea două ferestre cu vedere spre râu, covoare groase pe duşumeaua din lemn şi un pat cu baldachin, în care puteau încăpea, cu uşurinţă, doi oameni. Era simplă, dar perfectă pentru mine, mi-am spus şi m-am apropiat de măsuţa de scris aflată în dreptul uneia din ferestre.

---

[1] Vechi instrument muzical asemănător clavecinului, cu claviatură şi coarde ciupite (spre deosebire de pian, unde acestea sunt lovite) (n. red.).

— *Monsieur* spune că sunteţi o stăpână a pasiunii cunoaşterii, *mademoiselle*, a spus Agnes din spatele meu. Pot să vă aduc orice carte veţi dori din bibliotecă sau hârtie şi cerneală, dacă veţi vrea să scrieţi cuiva o scrisoare.

„Ei bine, eu, una, nu mai am cui să-i scriu", mi-am spus cu tristeţe, dar ei i-am adresat un zâmbet.

— Mulţumesc, Agnes! am rostit.

— Mă duc să vă aduc nişte apă, să mai prindeţi puteri un pic înainte de cină.

A mai făcut o scurtă reverenţă şi a ieşit.

Jean David îmi lăsase deja cufărul la picioarele patului şi, cu toate că ştiam prea bine că s-ar fi cuvenit să mă apuc să despachetez, mă simţeam mult prea obosită pentru asta. M-am întins pe pat, cu ochii ţintă la baldachinul bogat. Oare Agnes şi Pierre îmi cunoşteau situaţia? Oare Jourdain avea suficientă încredere în ei, încât să le vorbească despre amintirile mele din moşi-strămoşi? Cât despre fiul lui, Luc, oare el avea habar de toate aceste taine?

Mă întrebam cât aveam să locuiesc acolo până să plecăm în căutarea nestematei. O lună? O jumătate de an?

Timpul, vechiul meu duşman, părea că îmi râde în faţă. Am închis ochii. Orele au început să treacă insuportabil de încet, de parcă şi-ar fi bătut joc de mine. Iar zilele aveau să mi se pară lungi cât lunile, iar acestea, cât anii...

Eu doream să le grăbesc şi să ajung mai repede la capătul călătoriei.

Am adormit sub povara acelor dorinţe care îmi striveau inima, rostogolindu-se prin ea precum pietrele aruncate într-o fântână.

M-am trezit înainte de ivirea zorilor, în cea mai friguroasă oră a nopţii.

Scanned by C...

Am sărit în capul oaselor, neştiind unde mă aflam. Pe birou ardea o lumânare, a cărei ceară fusese mistuită aproape în totalitate. Cu privirea înceţoşată, am cercetat camera de jur-împrejur, în lumina pâlpâitoare, şi mi-am adus aminte. Aceea era noua mea camera, din casa lui Jourdain. Şi dormisem atât de mult, încât nu ajunsesem la cină.

Cineva mă învelise cu o pătură. Agnes, probabil.

M-am dat jos din pat şi am luat lumânarea, căci foamea îi dădea ghes stomacului meu gol. Desculţă, am coborât treptele, învăţând care dintre ele scârţâiau, astfel încât să le evit în viitor. Tocmai mă pregăteam s-o pornesc spre bucătărie, când întunericul catifelat al bibliotecii – cu mirosul ei de cărţi şi hârtie – m-a făcut să mă opresc în mijlocul holului.

Am intrat, având grijă pe unde călcam. Teancurile ciudate de cărţi mi-au stârnit interesul. Aşa fusesem mereu, de când începusem să studiez pasiunea cunoaşterii: îmi plăcea să adun tot felul de cărţi, care de care mai ciudate. M-am lăsat în genunchi, să citesc titlurile dintr-unul dintre teancuri. Am pus lumânarea jos şi am început să cercetez: anatomie, botanică, teorie muzicală, istoria familiei domnitoare Renaud...

Pe cele mai multe dintre ele le citisem deja. Tocmai mă întindeam după următorul vraf, când o voce străină s-a făcut auzită în întuneric.

— O, ce mai faci? am fost întrebată.

M-am răsucit, răsturnând câteva cărţi, şi aproape că am dat foc casei. Am prins lumânarea chiar în momentul în care se pregătea să răspândească pârjolul. M-am ridicat, iar inima îmi bubuia cu putere în piept.

În lumina slabă a lumânării, am zărit un tânăr întins pe un fotoliu, cu lăuta cuibărită în braţe. Nici măcar nu-l observasem.

— Iartă-mă, n-am vrut să te sperii! s-a scuzat el, cu glasul răguşit de somn.

Scanned by

— Tu trebuie să fii Luc! am spus.

— Aşa este! a confirmat el.

Mi-a zâmbit, somnoros, şi s-a frecat la nas.

— Iar tu trebuie să fii sora mea!

— Ai dormit aici? am murmurat. Îmi pare tare rău, nu trebuia să dau buzna atât de devreme!

— Stai liniştită! mi-a spus el şi a aşezat lăuta jos, să-şi întindă mai bine oasele. Uneori, dorm aici când sosesc noaptea târziu. Pentru că scările alea scârţâie îngrozitor.

— Am aflat deja, am confirmat.

Luc a căscat, apoi s-a sprijinit de spătar, să mă vadă mai bine în flacăra pâlpâitoare a lumânării.

— Eşti de-a dreptul încântătoare! a remarcat.

Am rămas înmărmurită, căci nu ştiam cum să reacţionez. Apoi m-a năucit şi mai tare când s-a ridicat în picioare şi m-a strâns în braţe, de parcă m-ar fi cunoscut de-o viaţă întreagă şi fuseserăm despărţiţi doar vreo câţiva ani.

Cu mâini încordate, i-am întors, încetişor, îmbrăţişarea, dovada de afecţiune.

Era înalt şi slab. Mirosea a fum şi a ceva condimentat, de bună seamă, o mâncare pe care o servise la cină şi din care îşi vărsase puţin pe cămaşă. A făcut un pas în spate, dar mâinile lui au rămas în continuare pe braţele mele.

— Amadine... Amadine Jourdain...

— Da? l-am întrebat.

Mi-a zâmbit.

— Mă bucur tare mult că eşti aici! mi-a mărturisit.

Am simţit din tonul lui că ştia. Aflase şi despre amintirile transmise mie din moşi-strămoşi, şi despre ţelul nostru.

— Şi eu, am răspuns şi i-am înapoiat un zâmbet firav.

Nu era prea chipeş. Avea faţa lată, mandibula uşor deplasată şi nasul puţin cam mare. Părul castaniu-închis îi stătea

vâlvoi în toate părțile. Însă ochii lui cenușii exprimau blândețe și, cu cât zâmbea, cu atât îl îndrăgeam mai mult.

— În sfârșit, am și eu o soră întru pasiune! Tata zice că ești o stăpână a pasiunii cunoașterii?

— M-da!

Ei, oarecum! Dar îmi închipuiam că știa deja totul, deoarece nu a insistat asupra subiectului.

— Iar tu ești un maestru al muzicii, nu-i așa?

— Ce m-a dat de gol? m-a tachinat el. Dezordinea sau instrumentele?

I-am zâmbit, gândindu-mă la Merei. Ea și Luc s-ar fi înțeles de minune.

— Toate aceste cărți îți aparțin? l-am iscodit, arătând spre cele așezate în teancuri peste tot.

— Cam trei sferturi din ele. Restul sunt ale tatălui meu. Dar, că tot veni vorba, cum a decurs călătoria voastră? Am auzit că a avut loc un soi de... altercație.

Ultimul lucru pe care-l doream era să par neliniștită și lașă în fața acestor oameni. Așa că mi-am înlăturat câteva șuvițe care-mi intrau în ochi și am spus, plină de hotărâre.

— Da. Iar tatăl tău a rezolvat problema într-o manieră... care-i cuvântul? l-am întrebat.

— „Violentă"? mi-a sugerat.

Nu doream nici să aprob, nici să dezaprob, astfel încât am lăsat tăcerea să vorbească în locul meu.

— Îmi pare rău că ți-ai făcut această impresie despre el! a oftat Luc. Însă nu a mai avut o fiică până acum. Am înțeles că îți faci cu mult mai multe griji decât atunci când ai un băiat.

— „Mult mai multe griji"? am repetat, pe un ton plin de indignare. Ce vrei să spui?

Pe toți sfinții, la nici zece minute după ce făcuserăm cunoștință, eram deja pe punctul de a ne certa!

— Nu știai că fetele sunt mai prețuite și mai stimate decât fiii? a replicat el încruntat, dar păstrându-și blândețea în ochi. Că tații sunt mulțumiți să aibă un fiu sau doi, nu-i vorbă, dar că, de fapt, ceea ce-și doresc cu adevărat este să aibă fiice? Ca atare, un părinte n-ar șovăi să ucidă pe oricine ar îndrăzni să-i amenințe fata.

I-am susținut privirea, însă mintea îmi era chinuită de întrebări. Încă nu mă simțeam nici în largul meu, nici îndeajuns de curajoasă pentru a-mi exprima gândurile cu voce tare. Cu toate acestea, am chibzuit la ceea ce-mi dezvăluise, căci știam prea bine că ideile exprimate de el nu erau, nici pe departe, inspirate de tradiția valeniană. Fiicele erau iubite în regatul de la miazăzi, dar fiii erau aceia care moșteneau totul: titlul, banii, moșiile. Luc tocmai îmi vorbise despre o străveche concepție maevană, care considera că mai presus de toate trebuie pusă dorința de a avea și de a crește fiice, de a le iubi și a le stima. O credință care se datora influenței reginei Liadan Kavanagh.

— Dar asta se întâmplă, bineînțeles, până când tații ajung să își poată învăța fiicele să se apere singure, a continuat el. După care nu mai trebuie să-și facă atâtea griji în privința lor.

Încă o imagine dragă maevanilor: femeia care luptă cu sabia în mână.

— Hmm! am mormăit, în cele din urmă, însușindu-mi sunetul preferat al lui Jourdain.

Luc l-a recunoscut și a zâmbit parcă și mai larg încă.

— Văd că deja am început să împrumutăm ceva ce nu ne aparține! a remarcat, amuzat.

— Păi, de-acum sunt sora ta, nu? l-am înțepat, la rândul meu.

— Iar eu trebuie să îți spun încă o dată cât mă bucur că ești aici! Acum, simte-te ca acasă, Amadine! Te poți bucura de orice carte dorești. Ne vedem la micul dejun peste o oră!

Mi-a făcut cu ochiul înainte să plece. Am auzit scârțâitul treptelor pe care le urca două câte două, până a ajuns în camera lui.

Mi-am ales o carte şi m-am aşezat în fotoliul ascuns în spatele spinetei, urmărind cum prima geană a zorilor se strecura pe furiş în încăpere. Am încercat să citesc ceva, însă casa începea să prindă viaţă. Am auzit pasul apăsat al lui Agnes când s-a dus să deschidă obloanele, după care a măturat podeaua şi a pus vesela pe masă. Am auzit fluieratul lui Pierre şi zgomotul oalelor care se ciocneau unele de altele, am simțit cum se răspândeau peste tot aroma de ouă prăjite şi mirosul fripturii de miel care sfârâia pe plită. L-am auzit pe Jean David păşind pe coridor încălţat cu cizmele lui scârțâitoare, amuşinând în drumul său către bucătărie precum un câine de vânătoare osul căruia i-a dus jindul. Apoi mi-am dat seama că Jourdain cobora scările şi îşi dregea glasul pe când trecea prin dreptul bibliotecii şi intra în sala de mese.

— S-a trezit Amadine? a întrebat-o el pe Agnes.

— N-am intrat încă la ea. Să mă duc? Biata fată era atât de obosită aseară!

Probabil îi turna o ceaşcă de cafea. Îi simţeam mirosul: era neagră, fără doar şi poate, fără pic de lapte şi cu o aromă bogată. Mi-am simțit stomacul chiorăind atât de tare, încât mă mir cum de nu m-a auzit întreaga casa.

— Nu, las-o să doarmă! Mulţumesc, Agnes!

Apoi l-am auzit pe Luc coborând cu pas uşor şi energic scările care scârţâiau. A intrat în sala de mese şi şi-a salutat tatăl.

— Ei, unde este noua mea soră? a întrebat.

— Va veni şi ea. Ia loc, Luc!

Un scaun a zgâriat uşor podeaua. Auzeam zgomotul tacâmurilor pe farfurii şi priveam cum lumânarea îşi consuma ce îi mai rămăsese din fitil, după care şi-a dat duhul, înălţând un

Scanned by

fuior de fum. M-am ridicat şi abia atunci am înţeles că aveam părul încâlcit şi rochia mototolită iremediabil din cauză că o purtasem în tot timpul călătoriei noastre lungi. În plus, mai şi dormisem îmbrăcată! Am făcut tot posibilul să-mi împletesc cozile, sperând că nu arătam chiar ca o stafie când am intrat în sala de mese.

Luc s-a ridicat imediat ce m-a văzut – unul dintre obiceiurile curtenitoare ale nobilimii valeniene –, numai că, în graba sa, a zgâlţâit tot ce era pe masă.

— Ah, iată-te! a exclamat Jourdain, în acelaşi timp, ţinând şi un vas de porţelan înainte să i se verse tot conţinutul. Amadine, el este fiul meu, Luc!

— Încântat de cunoştinţă, Amadine! a spus Luc cu un zâmbet tare amuzat şi schiţând o plecăciune. Sper că ai dormit bine în prima ta noapte petrecută sub acoperişul nostru!

— Da, mulţumesc pentru grija purtată! i-am răspuns şi m-am aşezat pe scaunul din faţa lui.

Agnes a sosit imediat şi mi-a turnat cafea în ceaşcă. Am suspinat de încântare şi i-am mulţumit când mi-a pus înainte un castronel cu frişcă şi o zaharniţă plină ochi cu zahăr cubic pentru cafea.

— Amadine! a spus Luc pe când îşi întindea gemul pe felia de pâine prăjită. Spune-ne mai multe despre tine! Unde ai crescut? Şi cât ai stat la Magnalia?

Se spălase pe cap şi îşi pieptănase părul pe spate. M-a surprins cât de diferit părea la lumina zilei. Dar probabil că umbrele îşi au rolul lor în a schimba felul în care îţi aminteşti chipul unui străin.

Am şovăit şi m-am uitat la Jourdain. Ochii protectorului meu stăruiau asupra mea.

— Este în regulă! a şoptit el. Poţi avea încredere în oricine din casa asta.

Scanned by Cam

Aşadar, toţi cei de aici erau implicaţi sau aveau să fie în curând în planurile noastre de a găsi nestemata magică.

Am sorbit o gură de cafea, să-mi alung oboseala, apoi am început să le povestesc atât cât simţeam că pot să divulg. Ceea ce, în mare parte, Jourdain cunoştea deja. Însă el a ascultat cu multă atenţie tot ce le-am dezvăluit din trecutul meu. Timpul petrecut la orfelinat, pledoaria bunicului în faţa Văduvei, cei şapte ani la Magnalia, fiecare pasiune pe care încercasem s-o studiez şi cum ajunsesem aproape de a stăpâni pe deplin numai una singură...

— Şi cine este maestrul tău? a întrebat Luc. Poate că îl cunosc.

„Cel mai probabil, nu", mi-am spus eu, ţinând cont de cât de tăcut şi rezervat era Cartier şi cum îşi petrecuse şapte ani din viaţă slujind cu toată inima Casa Magnalia, împărtăşindu-şi cunoaşterea lui cu mine şi cu Ciri.

— Numele lui este Cartier Évariste.

— Hmm! N-am auzit de el, a spus fratele meu întru pasiune, în vreme ce ştergea şi ultima fărâmă de ou prăjit din farfurie. Însă trebuie să fie foarte bine pregătit, din moment ce este arial la o casă a cunoaşterii atât de cunoscută şi respectată precum Magnalia.

— Este plin de pasiune, am recunoscut eu şi am mai luat o gură de cafea. Este atât istoric, cât şi profesor!

— El ştie că eşti aici? a întrebat Luc, lingându-şi degetele.

Astea, cu siguranţă, nu erau bunele maniere ale unui nobil valenian, dar m-am prefăcut că nu îi bag în seamă comportarea.

— Nu. Nimeni nu ştie unde sunt şi cu cine am plecat, i-am mărturisit.

Am simţit din nou privirea lui Jourdain aţintită asupra mea, de parcă abia acum îşi dădea seama cât de dureroasă fusese pentru mine învoiala aceasta a noastră.

— E greu de prezis când vom fi gata să plecăm în căutarea Pietrei Înserării, a zis Jourdain. O parte din plan se bazează pe tine, Amadine, şi nu vreau să te forţez, dar chiar avem nevoie de încă o amintire a strămoşului tău, una care să ne dea un indiciu clar în ce pădure se află îngropată Piatra Înserării. Pentru că sunt patru codri mari în Maevana, ca să nu mai pomenim de păduricile şi crângurile care nici nu merită a fi trecute pe hartă!

Am înghiţit cu noduri, simţind cum un dumicat de pâine prăjită îmi zgârie gâtlejul.

— Şi cum vrei să fac asta? Nu prea am control asupra lor.

— Ştiu asta! a spus Jourdain. Însă, când mi-a trimis Văduva prima scrisoare, în care afirma că are o ardenă a cunoaşterii care a moştenit amintirile unui strămoş, am început să fac şi eu cercetări legate de acest subiect. Luc a găsit câteva documente în arhiva din Delaroche, dar s-au dovedit a fi inutile, însă unul dintre clienţii mei, care este, la rândul său, un maestru al cunoaşterii, un medic faimos, a făcut nişte descoperiri fascinante pe această temă.

Jourdain a dus mâna la buzunarul interior al tunicii. De data aceasta, în loc să apuce un pumnal, a dat la iveală un teanc de foi, pe care mi le-a întins.

— Iată dosarul întocmit de el, pe care, cu generozitate, mi l-a împrumutat. Uite, aruncă o privire!

Am luat cu grijă hârtiile, simţind cât erau de ferfeniţite în timp ce le atingeam. Scrisul era ascuţit, aplecat, şi umplea pagini întregi. Pe când Agnes începuse să strângă farfuriile, am parcurs câteva rânduri:

Experienţa privind amintirile transmise din moşi-strămoşi ale celor cinci pacienţi ai mei diferă substanţial, de la vârsta când îşi fac ele apariţia pentru prima oară şi până la cât de

adânci şi de întinse sunt, însă un singur lucru este comun: amintirile sunt dificil de controlat sau de indus, fără o cunoaştere anterioară a strămoşului.

Amintirile nu pot fi chemate la comandă fără a stabili o corespondenţă (prin vedere, miros, gust, auz şi alte căi senzoriale) şi pacienţii întâmpină diferite dificultăţi în a le menţine, odată ce acestea au început să se manifeste.

Am făcut o pauză, iar privirea mi-a rămas pironită asupra cuvintelor, în timp ce mă străduiam să chibzuiesc la ele. Apoi am întors pagina şi am citit în continuare:

Un băiat de zece ani, care a căzut de pe cal şi s-a lovit la cap, s-a trezit năpădit de amintiri străvechi în care urca în cea mai înaltă clopotniţă a oraşului. Strămoşul său fusese un hoţ faimos, care trăise o viaţă de răufăcător şi care îşi găsise sălaş în clopotniţa umbroasă.

Amintirea din moşi-strămoşi a unei tinere, care nu izbutise să devină o stăpână a înţelepciunii, a ieşit la iveală în momentul în care ea a sărit de pe un pod din Delaroche, încercând să se sinucidă...

— Vrei să mă străduiesc să stabilesc cu forţa o legătură cu trecutul, pentru a stârni o amintire să apară? l-am întrebat pe Jourdain, privindu-l drept în ochi.

— Nu neapărat cu forţa, m-a corectat el. Doar să-i dai un... îndemn. Luc o să te ajute.

Fratele meu întru pasiune mi-a zâmbit şi a ridicat ceaşca de cafea în cinstea mea.

— N-am nicio îndoială că vom reuşi, Amadine! m-a încurajat. Tata mi-a pomenit despre celelalte legături pe care le-ai stabilit: aceea prin intermediul cărţii, cea înlesnită de muzică

și cea produsă de rănirea ta. Cred că vom izbuti, cu mare ușurință, să facem în așa fel încât să se manifeste din nou o amintire a strămoșului tău.

Am încuviințat, însă nu eram, nici pe departe, la fel de sigură. Pentru simplul motiv că acel străbun al meu trăise cu o sută cincizeci de ani înaintea mea! Și nu fusese un bărbat oarecare, ci un maevan adevărat, pătimaș. El nu trăise într-o societate manierată, ci într-o lume a săbiilor, a vărsării de sânge și a castelelor întunecate. Era limpede că nu aveam prea multe în comun.

Dar de aceea mă aflam aici! De aceea stăteam la această masă alături de Aldéric Jourdain, care, de fapt, era altcineva, un nobil a cărui identitate nu trebuia s-o aflu. Și alături de fiul lui natural, Luc. Iar noi trei trebuia să recuperăm Piatra Înserării, să-l detronăm pe regele Lannon și s-o înscăunăm pe Isolde Kavanagh pe tronul reginelor!

Așa că mi-am mai turnat puțină frișcă în cafea, apoi am luat ceașca, ridicând-o ca pentru un toast, și am spus, încercând să par cât mai încrezătoare cu putință:

— Excelent! Când începem?

Scanned by CamScanner

Capitolul XV

LEGĂTURI ÎNŞELĂTOARE

Cel mai la îndemână punct de pornire era muzica, deoarece deja mă transformasem, chiar dacă foarte puţin, la sunetul unei melodii maevane, iar Luc era muzicant.

Am început chiar după micul dejun, retrăgându-ne în bibliotecă. Aceasta era pe cale să devină camera... explorărilor. I-am adus partitura cântecului lui Merei, făcută sul şi strânsă cu o panglică roşie peste notele frumos caligrafiate. Luc s-a aşezat pe un scaun şi a desfăcut-o, citind-o cu nerăbdare, iar eu am simţit din nou acel nod în gât. Îmi era dor de ea, iar cântecul acela, de bună seamă, nu avea să sune nicidecum la fel ca atunci când mi-l cântase ea, deşi avea să fie interpretat de un maestru al muzicii.

— Ce titlu interesant! a remarcat el şi s-a uitat la mine.

Nici măcar nu observasem titlul. Încruntată, am făcut un pas spre el, astfel încât să-i pot citi peste umăr: *Brienna, două firi într-una.*

M-am întors cu spatele, prefăcându-mă că descoperisem ceva fascinant pe rafturile burduşite cu cărţi. Dar am făcut-o numai ca să-mi mai domolesc emoţiile. Nu aveam de gând să

plâng tocmai acum, ci abia când paharul lacrimilor avea să se umple din nou, ceea ce speram să se întâmple peste multă, multă vreme.

— De ce nu mi-l cânți? i-am sugerat și m-am așezat din nou pe fotoliul de lângă spinetă.

Luc s-a ridicat și a îndreptat cu blândețe paginile, țintuind fiecare colț cu câte o piatră de râu. Și-a luat apoi vioara și arcușul și s-a avântat în cântec. Notele au prins să dănțuiască în jurul nostru precum văpăile focului numit al Sfântului Elmo de pe comori, precum licuricii sau ca și cum magia ar fi pus stăpânire pe întreaga bibliotecă, dacă nu ar fi fost ferecată de atâta amar de ani.

Am închis ochii și am ascultat. De data aceasta am recunoscut temele valeniene – pline de energie, vioaie, ceva ce Merei numea *allegro* –, apoi am descoperit influențele maevane – puternice și adânci, înălțându-se ca fumul, construind fraza muzicală într-un crescendo triumfal. Însă am rămas pe fotoliu, pe deplin stăpână pe mintea mea.

Am deschis ochii de îndată ce s-a oprit din cântat, ecoul melodiei rămânând încă dulce în aer.

— Ai văzut ceva? m-a întrebat el, neputând să-și ascundă speranța.

— Nu.

— Atunci, hai să-l cânt din nou!

Și l-a mai interpretat de două ori. Însă amintirile lui T.A. au rămas ascunse. Poate că nu moștenisem decât trei dintre ele? Poate că o legătură nu are efect decât o singură dată?

Începusem să mă las cuprinsă de descurajare, dar energia și determinarea lui Luc erau ca o adiere răcoroasă în cea mai toridă zi de vară.

— Hai să încercăm și cu *Cartea timpului*! m-a îndemnat el, lăsându-și cu grijă vioara deoparte. Ai spus că prima

transformare a venit în urma citirii unui pasaj despre Piatra Înserării. Poate că strămoşul tău a citit mai mult din cartea asta.

N-am mai vrut să-i spun că citisem multe alte capitole din carte, dar în zadar. Doream să mai fac o încercare, doar ca să mă asigur că drumul acela nu ducea nicăieri.

În ciuda batjocurii lui de mai înainte, timpul nu ne-a mai jucat feste, ci s-a îmbunat, iar orele şi zilele au trecut cu repeziciune. O săptămână întreagă s-a scurs pe neobservate, căci Luc a avut grijă să mă ţină mereu ocupată, căutând toate variantele la care se putea gândi.

Mi-a pus la încercare toate simţurile: mi-a dat să gust mâncare maevană, m-a pus să îmi trec degetele peste ţesături din lâna oilor din ţinutul de la miazănoapte, am ascultat muzică maevană, am mirosit ace de pin, cuişoare şi levănţică...

Dar nicio nouă amintire din moşi-strămoşi nu s-a mai înfiripat.

În cele din urmă, m-a aşezat la masa din bibliotecă şi a desfăşurat un sul de ţesătură maronie, un castaniu atât de închis, încât aproape că se confunda cu negrul. În centru era un romb alb, în mijlocul căruia era înfăţişat un cerb sărind printr-un cerc de frunze de dafin.

— Ce-i asta? m-a întrebat Luc.

M-am uitat la pânză, dar am ridicat din umeri.

— Nu ştiu! i-am mărturisit.

— N-ai mai văzut niciodată stindardul acesta?

— Nu. Ce reprezintă?

Şi-a trecut degetele prin păr, un semn vădit de îngrijorare.

— Culorile şi blazonul familiei nobiliare Allenach, m-a lămurit.

M-am mai uitat o dată cu atenţie şi am oftat.

— Îmi pare nespus de rău! Nu-mi transmite nimic! i-am spus, cu siceritate.

A dat la o parte stindardul şi a desfăşurat pe masă o hartă imensă a Maevanei, pe care erau reprezentate oraşe şi tot soiul de puncte de reper, precum şi graniţele celor paisprezece domenii ale familiilor nobiliare.

— Aici sunt codrii. La nord-vest avem Codrul Nuala. În nord-estul îndepărtat este Pădurea Osheen, a zis el şi mi le-a arătat cu degetul, în timp ce eu le urmăream cu privirea. Apoi avem fâşia îngustă a Pădurii Rois, în partea sud-vestică. În cele din urmă, avem Pădurea Mairenna, în inima ţinutului, spre miazănoapte. Aici cred că a îngropat nestemata magică strămoşul tău, deoarece se întinde în partea de nord a domeniului neamului Allenach.

Nu mai văzusem niciodată o hartă a Maevanei care să fie împărţită în cele paisprezece regiuni ale ei. Mi-am plimbat privirea pe fiecare în parte, înainte să poposesc asupra teritoriului deţinut de Allenach, care reprezenta o bună bucată din partea dinspre miazăzi a ţării. Se învecina cu Valenia, Canalul Berach fiind singura graniţă ce le separa. Însă nu era nevoie să mă uit la apă. Am privit, în schimb, Pădurea Mairenna, care se întindea ca o coroană verde-închis deasupra pământului de baştină al tatălui meu.

— Nu... nu ştiu. Nu văd nimic, m-am plâns eu, îngropându-mi faţa în palme.

— Nu-i nimic, Amadine! a spus repede Luc. Nu îţi face griji! Vom găsi noi ceva.

Dar şi el s-a lăsat moale pe un scaun, ca şi cum ar fi avut plumb în oase. Stăteam amândoi la masă, scăldaţi în lumina după-amiezii târzii, cu harta întinsă între noi, aurie precum untul. Irosisem deja o săptămână întreagă!

Trebuia să existe o explicaţie pentru amintirile mele. Dacă stindardul de luptă al neamului Allenach nu iscase nimic în mine, deşi, fără îndoială, strămoşul meu îl privise de nenumărate ori în decursul vieţii sale, atunci trebuia să existe un motiv pentru care moştenisem numai anumite amintiri, şi nu altele.

M-am gândit bine la cele trei transformări prin care trecusem: aceea din bibliotecă, aceea de pe piscuri şi aceea în care ascundeam Piatra Înserării la rădăcina copacului. Cea din bibliotecă şi cea cu îngroparea nestematei aveau legătură cu piatra magică. Însă viziunea de pe munte...

Am rememorat-o în gând pe aceasta, care fusese cea mai slabă dintre transformări şi mi-am adus aminte de greutatea simţită la gâtul meu, chiar deasupra inimii. Cum se făcea că eram în căutarea unui loc în care să mă ascund... Strămoşul meu probabil că stătuse acolo, cu Piatra Înserării atârnându-i la gât, căutând un loc sigur în care s-o îngroape.

Aşadar, toate amintirile se învârteau în jurul Pietrei Înserării!

Am revenit asupra hărţii, urmărind cursul râului Aoife, care şerpuia prin partea de miazănoapte a Maevanei ca o arteră, şi m-a silit să mă gândesc la râul Cavaret, aflat chiar dincolo de uşa din spate a casei lui Jourdain.

— Luc?

— Hmm!

— Ce-ar fi să găsim o piatră de râu de mărimea Pietrei Înserării? Poate că, dacă o voi ţine în mână, aş putea simţi ceva...

— Merită să încercăm! a încuviinţat el, însufleţindu-se din nou.

Ne-am ridicat de la masă şi l-am urmat în stradă. Nu doream să-i spun că începusem să mă simt, oarecum, ca o prizonieră în bibliotecă, în casă. Nu ieşisem de când sosisem aici, de aceea am încetinit şi mi-am îndreptat faţa către soare.

Era mijlocul lui august, o lună călduroasă, cu aer îmbâcsit. Totuşi, parcă am sorbit razele soarelui, simţind o adiere ce purta cu ea miros de peşte şi vin. O parte din mine ducea lipsa aerului curat al pajiştilor de lângă Magnalia şi abia atunci am înţeles cât însemna pentru mine acel loc.

— Vii, Amadine? m-a întrebat.

Am deschis ochii şi l-am văzut pe Luc aşteptându-mă la o distanţă de câţiva paşi, amuzat. Mi-am potrivit pasul cu al lui pe când mergeam pe stradă, luând-o apoi către malul râului. Am trecut de piaţa plină de viaţă şi de mirosuri, însă nu mi-am îngăduit luxul de a mă abate din drum. Luc avea pasul vioi. M-a condus acolo unde râul Cavaret se lărgea şi era mai puţin adânc, unde curenţii dansau pe patul de roci.

Şi-a scos pantofii şi şi-a suflecat pantalonii, înaintând către mijlocul apelor iuţi, în vreme ce eu mă mulţumeam să caut pe mal. Îi spusesem să se uite după o piatră de mărimea pumnului. Pe când continuam să cercetez malul, oprindu-mă din loc în loc după vreo piatră, am început să mă întreb dacă nu cumva şi această încercare avea să se dovedească inutilă...

— Milady?

Am ridicat privirea, tresărind la vederea unui bărbat. Era la numai două lungimi de braţ, sprijinit de trunchiul unui mesteacăn. Era de vârstă mijlocie, cu părul negru şi lung până la umeri. Avea chipul ridat şi bătut de vânt, cu haine jerpelite şi murdare, însă ochii lui erau ca doi tăciuni în care tocmai suflase cineva, făcându-i să scânteieze. Luceau, pironiţi asupra mea.

M-am oprit, neştiind ce să fac, iar el s-a împins în copac şi a făcut un pas spre mine. Umbre îi jucau acum pe umeri şi pe faţă. Şi-a întins, cu sfială, mâna spre mine, şi am văzut că degetele lui jegoase tremurau uşor.

— Milady, care este numele bărbatului cu care locuieşti?

M-am dat înapoi, şi m-am lovit la gleznă atunci când piciorul mi-a alunecat într-o bulboană. Străinul vorbea în chantala – limba celor din Valenia –, însă în vocea lui se distingea clar un accent specific, care îl trăda, îl dădea de gol. Era, fără îndoială, maevan!

„Pe toţi sfinţii!" mi-am spus, având deja limba lipită de cerul-gurii de frică. „Să fie, oare, una dintre iscoadele lui Lannon?"

— Te rog, dezvăluie-mi numele lui! mi-a şoptit omul, cu voce răguşită.

Şi atunci am auzit pleoscăitul apei. Luc îl văzuse, în sfârşit, şi, aruncând repede o privire peste umăr, l-am zărit pe fratele meu cum venea spre noi împroşcând apa, cu pantalonii uzi leoarcă şi cu un pumnal în mână. Semăna mai mult cu tatăl său decât crezusem până în clipa aceea, căci, la fel ca acesta, putea să facă să îi răsară pumnale din tunică precum buruienile din pământ.

— Pleacă de lângă ea! a mârâit Luc şi s-a repezit între mine şi străin.

Însă bărbatul zgribulit a rămas pe loc, făcând ochii mari cât cepele la vederea fratelui meu.

— Hai! Du-te de-aici! a strigat Luc, fluturându-i pumnalul pe sub nas.

— Lucas? a murmurat străinul.

Am văzut o schimbare în aer, de parcă vântul ar fi prins să bată de acum invers, ca şi cum ar fi dorit să se retragă.

Luc s-a încordat, iar un nor a furat lumina soarelui, chiar în clipa când noi trei stăteam, cu toţii, nemişcaţi, şovăitori.

— Lucas? Lucas Ma...

Luc se năpustise deja asupra bărbatului, smulgându-se din mrejele uluirii. L-a luat de guler şi l-a scuturat, ţinând vârful pumnalului îndreptat spre gâtul soios al cerşetorului.

Scanned by C

— Să nu-ndrăznești să rostești acest nume! i-a poruncit fratele meu cu o voce atât de scăzută, încât abia i-am deslușit cuvintele.

— Luc? Luc, te rog! am strigat, apropiindu-mă de el.

Însă Luc nu m-a auzit. Se holba la omul în zdrențe, iar acesta îi susținea privirea, deși pe obrajii lui nerași se scurgeau șiroaie de lacrimi.

— De când ești aici? l-a întrebat Luc printre dinți.

— De șase ani. Dar am așteptat... am așteptat vreme de douăzeci și cinci...

În spatele nostru ceva a împroșcat apa cu zgomot. Ne-am întors și am văzut o ceată de copii pe celălalt mal al râului. Doi dintre ei ne priveau cu atenție, iar Luc a lăsat jos cuțitul, ascunzându-l în palmă.

— Vino, îți putem oferi niște mâncare caldă la cină! a rostit Luc cu glas tare, ca să-l audă copiii. Dar trebuie să te duci la catedrală dacă dorești de pomană.

S-a uitat spre mine, dându-mi de înțeles să-l urmez la mică distanță, în vreme ce el îl înghiontea înainte pe străin, ținând pumnalul ascuns, dar amenințător, cu vârful lipit de spinarea bărbatului.

Era o întoarcere neobișnuită și grăbită către casă. Am intrat prin spate, iar eu m-am aținut în umbra lui Luc tot drumul până la ușa cabinetului lui Jourdain, care mi-a fost închisă în nas, pe neașteptate. Am rămas în hol, dezorientată și ascultând un amestec de voci: a lui Jourdain, a lui Luc și a străinului, în timp ce purtau o discuție înapoia ușii masive. N-aveam nicio șansă să trag cu urechea, dar nici nu-mi doream, așa că m-am așezat pe una dintre treptele scării scârțâitoare. Acum piesele disparate ale mozaicului se uneau, încetul cu încetul...

Scanned by CamScanner

Cartier îmi povestise odată despre o revoltă transformată în masacru, care se petrecuse în urmă cu douăzeci şi cinci de ani în Maevana. Am închis ochii, reamintindu-mi cadenţa vocii maestrului meu: „În urmă cu douăzeci şi cinci de ani, trei lorzi au încercat să-l detroneze pe Lannon. [...] Lordul MacQuinn... Lordul Morgane... Lordul Kavanagh..."

Am mai stăruit cu gândul şi asupra frânturilor de informaţii pe care le adunasem de când îl cunoscusem pe Aldéric Jourdain. Un bărbat văduv cu un fiu... Un avocat care mânuia excelent pumnalul... Douăzeci şi cinci de ani de aşteptare şi un nume care începea cu „M"... Un om care-şi dorea să-l vadă înlăturat pe Lannon...

În sfârşit, aflasem cine era „Jourdain"!

Scanned by CamScanner

Capitolul XVI

PANA DE SCRIS CEA FĂRĂ DE-NDURARE

Am aşteptat pe scări, privind cum lumina după-amiezii se topea şi devenea sclipirea amurgului. Capul îmi zvâcnea de durere. Dar nu aveam de gând să mă mişc, cel puţin, nu înainte să-l prind pe Jourdain şi să clarific câteva lucruri.

Aşa că, atunci când uşa biroului s-a deschis, în sfârşit, împrăştiind lumina lumânărilor pe hol, m-am ridicat de îndată, iar treapta a scârţâit sub mine.

Mai întâi, au apărut Luc şi străinul, îndreptându-se pe coridor şi coborând spre bucătărie. Apoi s-a ivit şi Jourdain. Rămas în prag, mi-a simţi privirea şi s-a uitat drept spre locul unde stăteam.

— Tată?

— Altă dată, Amadine! m-a rugat.

Şi a păşit în urma lui Luc şi a străinului spre bucătărie, ignorându-mă, în mod voit.

Clocoteam de furie atunci când am sărit peste ultima treaptă a scării şi l-am urmat în hol.

— Ştiu cine eşti! i-am spus, iar cuvintele mele l-au lovit ca nişte bolovani în spate. N-oi fi tu tocmai lordul Kavanagh cel Strălucitor, dar nu cumva eşti însuşi lordul Morgane cel Iute?

Scanned b

Jourdain s-a oprit, ca şi cum i-aş fi apăsat tăişul unui pumnal pe gât. Nu s-a întors şi nu i-am văzut chipul, dar l-am zărit încleştându-şi amândoi pumnii.

— Sau, poate, lordul MacQuinn cel Statornic? am încheiat eu.

Abia am apucat să pronunţ acest ultim nume, că s-a şi întors spre mine, livid de furie. M-a apucat de braţ şi m-a tras în cabinet, trântind uşa în urma noastră.

Ar fi trebuit să-mi fie frică. Nu-l văzusem niciodată atât de furios, nici măcar în timpul confruntării cu tâlharii.

Dar în mintea mea nu era loc pentru frică, pentru că rostisem doar adevărul – îi spusesem numele, acela pe care nu dorise să-l aflu vreodată.

Şi am lăsat acest nume să răsune, astfel încât adevărul despre cine era el să-mi pătrundă în inimă.

MacQuinn! Unul dintre cei trei lorzi ai Maevanei care încercaseră cu îndrăzneală să revendice tronul cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. De al căror plan de a-l detrona pe Lannon şi de a o încorona pe fata cea mare a lui Kavanagh se alesese praful. Căruia îi fusese măcelărită soţia pentru că el se răzvrătise. Lordul care fugise împreună cu fiul său, să se ascundă şi să sufere în linişte tot restul zilelor sale.

— Amadine! a şoptit el, pronunţându-mi numele cu vocea înăbuşită.

Furia oarbă a dispărut, făcând loc epuizării, iar Jourdain s-a prăbuşit pe scaun.

— Cum? Cum de-ai ghicit?

M-am aşezat încet pe un alt scaun, aşteptând să se uite la mine.

— Ştiu că eşti maevan de când te-am văzut cu câtă uşurinţă i-ai secerat pe tâlhari.

În cele din urmă, s-a încumetat să mă privească. Avea ochii injectați.

— Acum totul capătă sens pentru mine! Înțeleg de ce ai fost atât de violent atunci, în pădure! Îți vei proteja mereu familia cu orice preț, pentru că știu acum că ai pierdut pe cineva foarte drag ție. Și apoi acest... străin... a spus că a așteptat douăzeci și cinci de ani! am continuat, încleștându-mi degetele în poală. Acum douăzeci și cinci de ani, trei lorzi curajoși din Maevana au luat cu asalt castelul domnesc, sperând să pună o fiică legitimă pe tron, revendicându-l de la un rege crud, nedrept, nedemn... Acești lorzi au fost Kavanagh, Morgane și MacQuinn și, cu toate că, poate, ei se ascund, numele lor nu au fost date uitării... Sacrificiul lor e viu în inimile tuturor.

A scos un sunet, un amestec de râs și plâns, și și-a acoperit ochii. Of, mi s-a frânt inima să aud acel sunet venind de la un astfel de om, să înțeleg cât de mult timp stătuse el ascuns, învinovățindu-se pentru acel masacru.

Și-a coborât mâinile, cu câteva lacrimi încă aninate de gene, dar a chicotit.

— Ar fi trebuit să știu că-ți vei da seama cu viclenie! a spus. La urma urmei, ești o Allenach!

Inima mi s-a înfiorat la auzul acestui nume, și mi-am permis să-l corectez.

— Nu pentru asta, ci pentru că sunt o stăpână a pasiunii cunoașterii și am învățat istoria Maevanei! am zis. Când aveai de gând să-mi spui adevărul?

— Nu înainte ca Isolde să fie încoronată. Dar asta numai ca să te protejez, Amadine!

Nu-mi venea să cred. Nu-mi venea să cred că tatăl și protectorul meu fusese unul dintre lorzii răsculați din Maevana – că nobilul care purta un nume pe care-l auzisem o singură dată și

despre care Cartier vorbea doar în treacăt şedea acum înaintea mea în carne şi oase!

Copleşită, mi-am aruncat ochii spre hârtiile împrăştiate pe biroul lui.

Privirea mi-a fost atrasă de ceva familiar... o bucată de hârtie având desenată inconfundabila pană din care picura sânge. M-am întins să o iau. Jourdain mă urmărea în timp ce ridicam desenul cu degete care începuseră să îmi tremure.

— Tu eşti autorul pamfletelor din *Pana de scris cea fără de-ndurare*! am şoptit, privindu-l ţintă.

— Da, mi-a răspuns el.

Am fost, pe dată, năpădită de uimire, dar şi de îngrijorare. M-am gândit la toate pamfletele pe care le citisem, la cât de îndrăzneţe şi de convingătoare erau cuvintele lui. Şi am înţeles brusc „de ce-ul" din toate acestea... De ce dorea să-l distrugă pe regele de la miazănoapte. Pentru că îşi pierduse soţia, ţara, poporul şi onoarea din cauza lui Lannon!

Am citit cuvintele pe care le mâzgălise, dezordonat, sub desen, prima ciornă a următoarei sale publicaţii:

Cum să ceri iertare pentru că te revolţi pe deplin îndreptăţit împotriva unui om care crede că e îndrituit să fie rege: Oferă-ţi, mai întâi, capul. Doar mai apoi şi credinţa....

— Eu... nu-mi vine să cred! am recunoscut, lăsând jos hârtia.

— Cine ai crezut că este autorul *Penei de scris celei fără de-ndurare*, Amadine?

Am ridicat din umeri.

— Sincer, nu ştiu! i-am mărturisit. Poate că un valenian căruia îi face plăcere să-l batjocorească pe Lannon şi să ia în derâdere evenimentele, situaţia actuală...

Scanned by Cam

— Credeai că am fugit aici ca să mă ascund, umil, supus, să stau cu mâinile-n sân, să încerc să devin un valenian sadea şi să uit cine am fost cândva?!

Nu i-am dat niciun răspuns, dar privirea mea nu se dezlipea de a lui. Treceam prin tot felul de emoţii.

— Spune-mi, fiica mea, a reluat el, aplecându-se înainte. De ce anume are nevoie orice revoluţie?

M-am mulţumit să tac, pentru că, sincer, nu aveam habar.

— O revoluţie are nevoie de bani, de credinţă şi de oameni dispuşi să lupte, a răspuns tot el. Am început să public *Pana de scris cea fără de-ndurare* cu aproape două decenii în urmă, sperând că îi va provoca atât pe cei din Valenia, cât şi pe cei din Maevana. Chiar dacă Văduva nu mi-ar fi spus niciodată nimic despre tine şi despre ce ar putea declanşa amintirile tale... aş fi continuat să scriu şi să public *Pana de scris cea fără de-ndurare* pentru oricât de mult ar fi trebuit, până când aş fi ajuns la nouăzeci de ani şi m-aş fi şubrezit de tot, până când popoarele acestea – valenian, maevan sau amândouă, unite – s-ar fi ridicat, în cele din urmă, la luptă, cu sau fără magie.

M-am întrebat cum ar fi fost – petrecuse peste douăzeci de ani stând ascuns, lăsând cuvintele sale anonime să muşte din ignoranţa valeniană şi din frica maevană. Şi ar pierde încă alţi douăzeci de ani făcând acelaşi lucru, dacă ar fi nevoie, până când ar avea banii, credinţa şi oamenii necesari ca să facă acest lucru posibil.

— Aşadar, ce intenţionai să faci mai departe, dacă nu m-ai fi avut nici pe mine, nici speranţa de a găsi nestemata magică? am murmurat, după ce mi-am dres glasul.

Jourdain şi-a împreunat degetele, sprijinind-şi bărbia pe ele.

— Până în prezent, am convins trei nobili din Valenia să adere la cauza noastră, asigurându-ne banii, dar făcându-ne şi

promisiunea obținerii unei oști care să lupte. Pe baza acestora, ne propuneam să pornim o revoltă peste patru ani.

În douăzeci și cinci de ani adunase doar sprijinul a trei nobili din Valenia! Mi-am schimbat poziția în scaun.

— Asta n-ar putea declanșa un război, tată?

— Ba da. Un război care fost pregătit timp o sută treizeci și șase de ani.

Ne-am uitat fix unul la altul. Mi-am păstrat aceeași expresie, chiar dacă fie și numai gândul la război îmi mâhnea sufletul, veștejind orice speranță. Și, dintr-odată, am fost asediată de teama de conflict, de bătălii, de vărsare de sânge și de moarte.

— Ce-ar fi dacă i-ai cere lui Lannon să te ierte? am îndrăznit să întreb. Ar fi receptiv la negocieri? Dornic de schimbare?

— Nu.

— Nu are și el niște sfetnici? Unul, cel puțin, care să te asculte?

A oftat.

— Să-ți spun o povestioară. În urmă cu treizeci de ani, obișnuiam să particip la audiențele regale. O dată pe săptămână, Lannon se așeza pe tron și asculta plângerile și petițiile oamenilor. Eu stăteam în mijlocul mulțimii, ca martor, alături de alți lorzi. Și nu-ți pot spune de câte ori am văzut bărbați și femei, ba chiar și *copii,* tăiați în bucăți în fața tronului... Degete și limbi, ochi și capete... Toate pentru că îndrăzniseră să-i ceară ceva. Și am privit toate astea, căci îmi era frică să scot o vorbă. Tuturor ne-a fost frică să vorbim.

Mi-am dat toată silința să-mi imaginez povestea lui, să pătrund cu mintea faptul că o astfel de violență chiar se întâmplase la miazănoapte de locul unde ne aflam.

— Nu există nicio cale de a face asta în mod pașnic?

În cele din urmă, mi-a înțeles și întrebările, și strălucirea din ochi.

— Amadine... recuperarea pietrei și reînsuflețirea magiei reprezintă calea cea mai pașnică spre dreptate. Nu pot să promit că nu se va declanșa un conflict sau că nu se va purta o bătălie. Dar vreau să știi că, fără tine, oricum, în cele din urmă, va fi război. Fără nicio îndoială.

Mi-am luat ochii de la el, uitându-mă fix la pliurile rochiei. El tăcea, oferindu-mi răgazul pentru a cumpăni toate destăinuirile pe care le scosese la iveală, știind că ardeam de dorința de a-i pune mai multe întrebări.

— De unde o cunoști pe Văduvă? am întrebat.

Jourdain a inspirat adânc, după care și-a turnat un pahar de lichior. A turnat unul și pentru mine. Am văzut în asta o invitație pe care de mult o tot așteptasem, un semn că era pe cale să-mi spună niște lucruri tainice, așa că am acceptat băutura în mod elegant.

— Acum douăzeci de ani, a început el, m-am alăturat lordului Morgane și lordului Kavanagh în planurile lor de a-l răsturna pe Lannon, pentru a o pune pe tron pe fata cea mai mare a lui Kavanagh. Prin venele ei curgeau urme ale acelui străvechi sânge magic care, conform liniei sale genealogice, duceau în timp până la prima regină, Liadan. Dar, mai mult decât atât... eram sătui să slujim un rege nelegiuit ca Lannon, care ne manipula, care ne asuprea femeile, care era în stare să omoare pe oricine, chiar și pe-un copil, dacă, pur și simplu, acesta s-ar fi uitat la el într-un mod care nu i-ar fi plăcut. După cum știi, am dat greș, iar ceilalți lorzi nu s-au unit să ne susțină pentru că noi nu aveam Piatra Înserării și nici *Codicele reginei*. Dacă am fi avut măcar unul dintre aceste vestigii, nu am nicio îndoială că toate celelalte familii nobiliare s-ar fi adunat în sprijinul nostru.

Scanned by C... S...

Am fost trădaţi de unul dintre lorzii care promiseseră să ni se alăture. Dacă nu ar fi fost trădarea lui, am fi putut să-l învingem pe Lannon, pentru că planurile noastre se bazau pe surpriză. Am adunat în liniştе forţele celor trei case nobiliare, pe toţi bărbaţii şi pe toate femeile noastre, cu intenţia de a lua cu asalt castelul domnesc, de a face totul cât se putea de paşnic, de a-i oferi lui Lannon un proces corect. Dar el a prins de veste şi şi-a trimis forţele să ne întâmpine în câmp deschis. Ceea ce a urmat a fost o bătălie sângeroasă, una în care soţiile noastre au fost secerate, iar fiicele noastre, sacrificate. Şi totuşi el a vrut ca noi, lorzii lui răzvrătiţi, să trăim, să fim aduşi în faţa lui pentru a fi torturaţi. Şi dacă nu ar fi fost Luc... dacă nu l-aş fi avut pe fiul meu, pe care i-am jurat soţiei mele să-l protejez, în timp ce ea îşi dădea ultima suflare în braţele mele... i-aş fi lăsat să mă captureze. Dar l-am luat pe Luc şi am fugit, la fel ca lordul Kavanagh cu fiica lui cea mai mică, precum lordul Morgane împreună cu fiul său. Am pierdut totul: soţiile, pământurile şi casele noastre. Dar noi am supravieţuit. Cu toate acestea, casele noastre, familiile noastre nu au murit, datorită fiilor noştri şi fiicelor noastre. Am fugit spre miazăzi, în Valenia, ştiind că am putea începe un război dacă ne-am refugia în altă ţară, dar şi că Lannon nu va înceta vreodată să ne caute, pentru că Lannon nu e neghiob. Ştie că, într-o bună zi, ne vom întoarce, pentru a răzbuna sângele femeilor noastre.

Şi-a terminat lichiorul. L-am terminat şi eu pe al meu, simţind cum focul lui curgea prin fiecare părticică a trupului meu. O mânie îndreptăţită se strânea, se învârtejea de acum: setea de răzbunare.

— Am pătruns cât se poate de departe spre miazăzi, în Valenia, păstrând, pe cât ne-a fost cu putinţă, drumul prin păduri, păşuni şi domenii, a continuat Jourdain, cu vocea lui

aspră. Dar Luc s-a îmbolnăvit. Avea doar un an, şi vedeam cum, încet, încet, devenea tot mai plăpând în braţele mele. Aşa că, într-o noapte furtunoasă, am îndrăznit să batem la uşa unui conac minunat aflat în mijlocul unui câmp. Era Magnalia.

Am simţit că ochii mi se umpleau de lacrimi când m-a privit, căci mi-am dat seama ce urma să spună.

— Văduva ne-a primit înăuntru fără să întrebe ceva, a continuat. Probabil că îşi dăduse seama că eram fugari şi că îi puteam crea necazuri. Vestea despre masacru încă nu trecuse canalul, nu ajunsese pe aceste meleaguri, dar noi i-am mărturisit cine eram şi ce ar putea păţi dacă ne-ar fi adăpostit. Ne-a lăsat să dormim în siguranţă; ne-a îmbrăcat, ne-a hrănit şi a trimis după un medic pentru a-mi vindeca fiul. Apoi ne-a dat fiecăruia o pungă de galbeni şi ne-a spus să ne despărţim şi să ne străduim să prindem rădăcini în Valenia, căci ziua răfuielii avea să vină curând dacă urma să ne jucăm cărţile cu înţelepciune şi răbdare.

Şi-a mai turnat un pahar de lichior şi şi-a frecat tâmplele.

— Am făcut aşa cum ne-a sfătuit. Am luat un nume valenian şi am mers pe drumuri diferite. Eu m-am stabilit în Beaumont, am devenit avocat, am angajat un maestru al muzicii pentru a-l instrui pe fiul meu să-şi desăvârşească pasiunea, pentru ca Luc să semene cât mai mult cu un valenian. Morgane s-a stabilit la Delaroche, iar Kavanagh a mers spre sud, la Perrine. Dar nu am pierdut niciodată legătura. Şi n-am uitat niciodată bunătatea lui *madame*. Am răsplătit-o, i-am scris şi i-am făcut cunoscut că nu o să uit că aveam faţă de ea o imensă datorie.

S-a uitat adânc în ochii mei.

— Se pare că a avut dreptate: până la urmă, ne-am jucat cărţile aşa cum trebuie, încât ne-au picat cele de care aveam nevoie.

Scanned by CamSca

M-am servit singură din carafa cu lichior, numai fiindcă am simțit, dintr-odată, importanța, povara speranței pe care și-o pusese în mine. Avea nevoie de mine pentru a găsi Piatra Înserării. Dar dacă nu aveam s-o pot descoperi? Dacă toate planurile lui o să se facă, din nou, praf și pulbere?

— Tată! am rostit, privindu-l drept în ochi. Îți făgăduiesc că mă voi strădui să recuperez nestemata magică și că te voi ajuta să-ți faci dreptate.

Și-a trecut mâna prin părul roșcat, iar firele încărunțite au sclipit ca argintul în lumina lumânărilor.

— Amadine... Nu intenționez să te trimit în Maevana.

Am pufnit cu lichiorul în gură:

— Poftim?! Trebuie să recuperez Piatra Înserării, nu-i așa?

— Da și nu... Ne vei spune cum să o găsim. Îl voi trimite pe Luc să o recupereze.

Asta nu mi-a plăcut. Deloc. Dar, în loc să mă lupt cu el, după ce își destăinuise cu atâta mărinimie trecutul dureros, m-am așezat mai bine pe scaun. „Răbdare! Toate războaiele se câștigă purtând bătălie după bătălie", mi-am spus în sinea mea.

— Am avut o înțelegere, i-am amintit cu calm.

El a șovăit. Știam că era îngrozit să nu mi se întâmple ceva, că gândea că mă trimitea la moarte sigură sau, poate, să înfrunt ceva chiar mai rău. Soția îi murise în brațe, pe un câmp al înfrângerii, stropit cu sânge. Și știam că era hotărât ca soarta mea să nu fie ca a ei. Nu îl văzusem deja acționând cu atâta violență atunci când fusesem amenințată? Și nici măcar nu eram fiica lui de sânge!

Atunci probabil că ieșise la iveală maevanul din el. Văzusem același lucru și la Luc. Se părea că bărbații din Maevana nu îngăduiau să le fie adresată nicio amenințare femeilor lor.

Ceea ce însemna că trebuia ca și eu să devin, cumva, mai asemănătoare cu o maevană! Trebuia să învăț cum să mânuiesc sabia, cum să le fac față acestor bărbați încăpățânați.

Scanned by Cam

— Înţelegerea noastră a fost că tu o să ai un cuvânt de spus atunci când vom stabili planurile, lucru pe care intenţionez să-l îndeplinesc întocmai, şi că tu vei fi aceea care îi vei înmâna reginei Piatra Înserării, a răspuns Jourdain. N-am stabilit nimic despre plecarea ta în Maevana ca să recuperezi nestemata.

Avea dreptate.

Mi-am înghiţit replica, spălând-o cu lichior, şi apoi am spus:

— Aşadar, cine este acel bărbat? Străinul?

— Unul dintre nobilii mei credincioşi, mi-a răspuns Jourdain. M-a slujit pe când eram lord.

Am făcut ochii mari.

— Nu te nelinişteşte faptul că te-a găsit aici?

— Da şi nu. Înseamnă că nu sunt atât de bine ascuns precum credeam odată, a spus el. Însă mă caută de o grămadă de ani. Şi m-a cunoscut foarte bine. Ştia cum aş gândi, cum m-aş ascunde şi cum aş acţiona mult mai bine decât acoliţii lui Lannon.

La uşă s-a auzit o bătaie uşoară. O clipă mai târziu, a apărut chipul lui Luc. M-a văzut aşezată în faţa lui Jourdain, amândoi cu paharele de lichior în mână, în timp ce în ochi încă ne mai străluceau emoţiile.

— Nu uita de cina de la familia Laurent! a spus el, privirea rătăcindu-i de la Jourdain la mine, înapoi din nou la Jourdain, exprimând o mulţime de întrebări.

— Amadine ne va însoţi, a spus Jourdain.

— Excelent! a fost de acord Luc. Liam este în bucătărie, îndopându-se cu bucatele gătite de Pierre.

Am înţeles că Liam era fostul lui vasal. Dar cine era familia Laurent?

Înainte ca întrebarea să mi se citească măcar pe faţă, Jourdain a spus:

— Laurent este numele sub care se ascunde familia Kavanagh.

Erau multe nume pe care trebuia să le reţin – nume de maevani ascunse sub nume de valenieni –, dar am început să trasez un arbore genealogic în mintea mea, un copac cu ramuri largi. O ramură era a familiei MacQuinn, pe care aş numi-o în continuare, pentru a-i proteja membrii, Jourdain. O altă ramură era a neamului Laurent, care erau, de fapt, nişte Kavanagh ascunşi de mult timp. Şi ultima ramură era a lordului Morgane, pe care nu îl întâlnisem încă şi al cărui nume fals nu-l cunoşteam.

— Ai nevoie să te aranjezi puţin înainte de plecare, Amadine? m-a întrebat Jourdain.

Am dat din cap afirmativ şi m-am ridicat încet.

Tocmai treceam pe lângă Luc cel aflat în prag, când m-am oprit, şi m-am întors, neajutorată, înapoi.

— Credeam că familia Laurent s-a stabilit într-un alt oraş.

— Aşa este. S-au mutat aici nu cu mult timp în urmă. Pentru a fi mai aproape.

Mai aproape de centrul unde se urzeau planurile care se schimbaseră de curând, în mod neaşteptat, odată cu sosirea mea.

În timp ce mă gândeam la toate astea, emoţiile mi-au copleşit inima, stomacul, mintea.

M-am spălat pe faţă şi mi-am schimbat rochia, căci Jourdain se ţinuse de cuvânt şi îmi cumpărase haine noi. Apoi mi-am strâns părul într-o coroniţă împletită.

Jourdain şi Luc mă aşteptau în hol şi, în tăcere, am păşit afară, în noapte, şi am mers pe jos spre casa din oraş a familiei Laurent.

Locuiau trei străzi mai spre miazăzi, chiar la marginea oraşului, într-o zonă liniştită, departe de piaţă şi de ochii curioşilor. Jourdain nu şi-a bătut capul cu clopoţelul de la uşă, ci a ciocănit de patru ori, repede. Uşa s-a deschis imediat şi o femeie mai în vârstă, cu faţa nespus de roşie, care era înfăşurată cu

o broboadă de lână, ne-a lăsat înăuntru, cântărindu-mă din priviri ca şi cum aş fi fost periculoasă.

— Este de-a noastră, i-a spus Jourdain intendentei.

Bătrâna a încuviinţat, dând din cap cu răceală, iar apoi ne-a condus pe un coridor îngust până în sala unde se lua cina.

Acolo, am văzut o masă lungă, de stejar, pe care erau aliniate lumânări, şi care fusese presărată cu levănţică. Farfuriile şi paharele cositorite străluceau ca roua dimineţii. Un bărbat mai în vârstă stătea în capul mesei, aşteptându-ne. S-a ridicat când am intrat, cu un zâmbet de bun venit pe faţă.

Avea părul alb şi era înalt, lat în umeri şi bine clădit. Părea să se apropie de şaptezeci de ani, dar uneori era greu să ghiceşti exact vârsta bărbaţilor maevani, căci îmbătrâneau mai repede decât aceia din Valenia, pentru că le plăcea atât de mult să stea în aer liber. Ochii lui erau întunecaţi, blânzi şi m-au găsit imediat.

— Ah, Jourdain, aceasta trebuie să fie fiica ta întru pasiune! a spus el, întinzându-mi o palmă lată şi brăzdată de cicatrice.

Era adevărat: bărbaţii maevani chiar aveau obiceiul de a-şi scutura mâinile! Probabil că era o datină rămasă din înfricoşătoarele zile din vechime, menită să ajute gazda să se asigure că oaspeţii nu ascundeau cine ştie ce arme în mâneci.

Am zâmbit şi mi-am lăsat mâna să se odihnească într-a lui.

— Eu sunt Amadine Jourdain! m-am prezentat.

— Hector Laurent, mi-a răspuns, cu o înclinare a capului. În alte vremuri, am fost Braden Kavanagh.

Numele rostit de buzele lui mi-a dat fiori şi a făcut ca, dintr-odată, trecutul să pară mai aproape şi mai clar, ca şi cum zilele reginelor se înfiripau aproape, în umbra mea.

Dar n-am avut timp să-i răspund. Cu pas delicat, a apărut din spatele meu o făptură mlădioasă, care mi-a atins uşor umerii şi s-a oprit lângă Hector Laurent. O tânără, nu cu mult mai

în vârstă decât mine, al cărei păr se revărsa în bucle sălt
de un roşu-întunecat. Pe obraji i se zăreau pistrui ca
steluţe. Avea ochi de căprioară, mari şi cafenii. Mici rid
apărut când mi-a zâmbit cu sfială.

— Yseult, aceasta este fiica mea, Amadine! i-a dat d
Jourdain. Amadine, permite-mi să ţi-o prezint pe Yseul
rent, alias Isolde Kavanagh, viitoarea regină a Maevanei.

Capitolul XVII

LECȚIA DE SCRIMĂ

Oare cum se cuvenea să o saluți pe regina Maevanei?

Nu știam, așa că am recurs la buna-creștere primită în Valenia și am făcut o reverență, în timp ce inima îmi bătea nebunește, cu sălbăticie aproape.

— Am auzit atâtea lucruri minunate despre tine, Amadine! mi-a spus Yseult, cu mâinile întinse spre mine, în timp ce mă îndreptam de spate.

Degetele noastre s-au unit, palide și reci, în același timp. O stăpână a pasiunii cunoașterii și o regină! Pentru o clipă, mi-am închipuit că îmi era soră, căci stăteam în mijlocul unei camere pline de bărbați, noi, două fiice ale Maevanei crescute în Valenia.

Am jurat în acel moment că aveam să fac tot ce îmi stătea în puteri ca să-și recâștige tronul.

— Regina mea, milady, am spus cu un zâmbet, știind că maevanii nu se formalizează cu apelative precum „Alteță" sau „Maiestate". Eu... sunt onorată să vă întâlnesc.

— Te rog, spune-mi Yseult, a insistat ea, strângându-mi degetele înainte de a le da drumul. Și o să stai alături de mine la cină, nu-i așa?

Scanned by CamScanner

Am încuviinţat şi am urmat-o, aşezându-mă pe un scaun alături de ea. Bărbaţii au ocupat locurile de lângă noi, berea a început să curgă şi platourile îmbelşugate au fost plasate în mijloc, de-a lungul mesei. Din nou, am fost uimită de maniera de a lua cina din Maevana – în faţa noastră erau farfurii şi tacâmuri, dar bucatele nu ni se serveau pe rând, pentru a fi apoi luate, în mod ordonat, spre a putea fi servit următorul fel de mâncare. Mai degrabă, acum platourile treceau, pe rând, pe la fiecare şi ne umpleam, de-a valma, farfuriile cât de mult puteam, cu toate felurile deodată. O modalitate neprotocolară, intimă, naturală de a participa la o cină.

În timp ce mâncam, ascultând discuţiile bărbaţilor, m-am minunat cât de bine reuşiseră cu toţii să îşi schimbe accentul pentru a se ascunde, cât de mult păreau a fi din Valenia. Până când am zărit câteva lucruri care le dădeau de gol obârşia: am auzit un vag accent maevan ivit în vocea lui Jourdain, l-am văzut pe Laurent scoţându-şi pumnalul din jiletcă pentru a-şi tăia carnea, în loc să întrebuinţeze cuţitul de pe masă.

Dar, în această ambianţă maevană, care se crease în jurul mesei, am remarcat un lucru: Yseult şi Luc continuau să îşi păstreze bunele maniere şi postura, folosind corect furculiţele şi cuţitele. Pentru că, firește, deşi se născuseră în Maevana, fuseseră mici amândoi atunci când părinţii lor fugiseră cu ei în surghiun. Valenia, cu pasiunea, graţia şi eticheta ei, a fost ţara în care au crescut, singurul loc care le era familiar.

Când mă gândeam la toate acestea, am coborât privirea şi am observat pumnalul agăţat într-o parte la centura lui Yseult, aproape ascuns între pliurile adânci ale rochiei ei simple. Mi-a simţit căutătura şi mi-a aruncat o privire, un zâmbet chiar când se pregătea să ia o gură de bere din pocalul său.

— Eşti pasionată de pumnale, Amadine?

— N-am ţinut niciodată unul în mână, am mărturisit. Dar tu?

Bărbaţii erau prea absorbiţi de conversaţia lor ca să ne audă.

Totuşi, Yseult şi-a coborât vocea şi a răspuns.

— Da, bineînţeles. Tata a insistat să învăţ arta scrimei de la o vârstă fragedă.

Am şovăit, neştiind dacă aveam dreptul să o întreb aşa ceva. Yseult a părut să-mi fi citit gândurile, pentru că mi-a propus.

— Vrei să înveţi? Ţi-aş putea da câteva lecţii.

— Mi-ar plăcea, am răspuns, simţind privirea lui Luc îndreptându-se spre noi, ca şi cum ar fi ştiut că făceam planuri fără el.

— Vino mâine, la amiază, a murmurat Yseult şi mi-a făcut cu ochiul, pentru că şi ea simţise că Luc era atent. Şi lasă-l pe fratele tău acasă! mi-a cerut ea cu voce ridicată, doar ca să-l enerveze.

— Dar ce puneţi voi două la cale? a întrebat Luc cu glas tărăgănat. O întâlnire în care să tricotaţi şi să brodaţi?

— Cum de-ai ghicit, Luc?

Apoi Yseult a zâmbit cu sfială şi s-a întors la farfuria ei.

În acea noapte n-au fost discutate planuri sau strategii pentru recuperarea tronului. A fost, pur şi simplu, o reuniune, o întâlnire plăcută înaintea furtunii. Cei din familia Laurent, fostă Kavanagh, nu m-au întrebat nimic despre amintirile mele din moşi-strămoşi, despre Piatra Înserării, deşi mi-am dat seama că ştiau toate detaliile. Am simţit asta de fiecare dată când Yseult se uita la mine, căci mă privea curioasă şi intrigată. Jourdain îmi spusese că exista o urmă de magie în sângele ei; trebuia doar să recuperez nestemata magică a strămoşilor săi şi să i-o pun la gât pentru a o deştepta. Ceea ce însemna că eram pe punctul de a-i reda puterile magice.

Mintea mea era plină de astfel de gânduri în timp ce ne pregăteam să plecăm, luându-ne rămas-bun de la cei doi Laurent.

— Ne vedem mâine! mi-a şoptit Yseult, strângându-mă într-o îmbrăţişare.

Mă întrebam dacă m-aş simţi confortabil să o strâng eu în braţe pe ea, viitoarea regină. Să atingi o persoană cu sânge regal era ceva împotriva tuturor simţămintelor mele valeniene. Dar, dacă ar fi existat vreun moment bun pentru a-mi renega moştenirea mamei, atunci acela sosise chiar atunci.

— Mâine, am confirmat şi mi-am luat rămas-bun, urmându-i în noapte pe Jourdain şi Luc.

În ziua următoare, m-am întors la familia Laurent cu câteva minute înainte de amiază, însoţită îndeaproape de Luc.

— Nu mă opun acestui lucru, a insistat fratele meu în timp ce stăteam la uşa din faţă şi el suna clopoţelul. Cred doar că este mai bine să ne concentrăm asupra altor lucruri. Hmm?

Îi spusesem despre lecţiile de scrimă, dar nu şi că motivaţia era să-l conving pe Jourdain că mă puteam proteja şi singură şi că puteam fi trimisă în Maevana pentru recuperarea pietrei.

— Amadine? a insistat Luc, dorind un răspuns de la mine.

— Hmm? i-am întors, leneş, murmurul surd, spre exasperarea lui amuzată, atunci când Yseult a deschis uşa.

— Bine aţi venit! a salutat ea, lăsându-ne înăuntru.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că purta o cămaşă de in, cu mâneci lungi, şi pantaloni de călărie. Nu mai văzusem niciodată o femeie purtând pantaloni, nici una care să se simtă atât de bine în ei. Eram invidioasă că se putea mişca atât de liber, în timp ce eu mă încurcam mereu în fuste.

Luc şi-a atârnat mantia pasiunii în holul de la intrare, apoi am urmat-o pe coridor într-o încăpere din spatele casei, o

cameră cu podea de piatră, cu grilaj la ferestre şi un cufăr mare de stejar pe care se aflau două săbii de lemn, pe care le-a luat Yseult.

— Trebuie să mărturisesc, a spus viitoarea regină, suflându-şi o şuviţă rătăcită din părul ei roşu-întunecat care îi intra în ochi, am fost întotdeauna elevă, niciodată profesoară.

Am zâmbit şi am acceptat sabia boantă, de antrenament, pe care mi-a întins-o.

— Nu-ţi face griji! Sunt un discipol foarte bun.

Yseult mi-a zâmbit, la rândul ei, şi a deschis o uşă din spate. Ducea într-o curte pătrată, împrejmuită de ziduri înalte de cărămidă şi protejată deasupra cu căpriori din lemn, pe care se înfăşuraseră viţa-de-vie şi plantele agăţătoare. Era un spaţiu foarte intim, doar câteva pete de lumină solară mângâiau solul bătătorit.

Luc a răsturnat o găleată pentru a se aşeza, rezemat de perete, în timp ce eu m-am alăturat lui Yseult în mijlocul curţii.

— O sabie are trei utilizări principale, a spus ea. Să taie, să împungă şi să protejeze.

Aşa a început prima mea lecţie. M-a învăţat cum să ţin plăselele, apoi cele cinci poziţii de bază în apărare: în mijloc, jos, sus, înapoi, şi garda suspendată. Apoi a trecut la cele paisprezece poziţii esenţiale de gardă. Tocmai perfecţionam garda esenţială numită „interior stânga", când intendenta ne-a adus un platou cu brânzeturi, struguri şi pâine, împreună cu o sticlă de apă cu ierburi aromatice. Nici nu îmi dădusem seama cum trecuse timpul, repede şi plăcut! Şi nici că Luc adormise, rezemat de perete.

— Să facem o pauză! a sugerat Yseult, ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

În timp ce ne apropiam de el, Luc s-a trezit cu o tresărire, ştergându-şi apoi o picătură de salivă din colţul gurii.

Ne-am aşezat toţi trei pe pământ, cu tava cu mâncare în centrul triunghiului format de noi, trecând sticla de la unul la altul, în timp ce mâncam şi ne răcoream la umbră. Luc şi Yseult se tachinau cu o afecţiune frăţească, una ce m-a făcut să mă întreb cum trebuie să fi fost pentru ei să crească în Valenia. Mai ales pentru Yseult. Sau ce simţise atunci când tatăl ei îi mărturisise cine era şi că îi fusese sortit să-şi recapete tronul?

— La ce te gândeşti? Dau un bănuţ să-ţi aflu gândurile, mi-a spus Luc, aruncând spre mine o monedă scoasă din buzunar.

Am prins-o din reflex, răspunzându-i, în acelaşi timp:

— Mă gândeam doar la felul în care aţi fost amândoi crescuţi aici. Cât de greu trebuie să fi fost pentru voi...

— Ei bine..., a început Luc, azvârlindu-şi un bob de strugure în gură. În multe privinţe, Yseult şi cu mine suntem foarte valenieni. Am fost crescuţi după obiceiurile voastre, am fost învăţaţi regulile voastre de politeţe. Nu ne amintim nimic despre timpul petrecut în Maevana.

— Cu toate astea, taţii noştri nu ne-au îngăduit să uităm de unde provenim, a adăugat regina. Ştim totul despre Maevana: care este mireasma aerului, cum arată pământul, cum sună accentul adevărat, ce însemnătate au familiile noastre, casele noastre, cu toate că noi înşine nu le-am experimentat pe de-a-ntregul.

S-a aşternut tăcerea, în timp ce fiecare am luat o ultimă înghiţitură din sticlă.

— Am auzit că tu însăţi eşti maevană, din partea tatălui, mi-a spus Yseult. Prin urmare, eşti la fel ca mine şi ca Luc. Ai fost crescută aici, iubeşti acest regat, îl consideri ca fiind o parte din tine. Dar există, totodată, în tine, lucruri pe care nu vei ajunge să le cunoşti pe deplin până când nu vei traversa canalul.

Luc a încuviințat, dând din cap.

— Uneori, îmi imaginez că timpul petrecut de noi aici a fost, în întregime, doar un vis, a continuat regina, aruncând o privire spre un fir de ață care îi ieșise din mânecă. Și că, atunci când ne vom întoarce pe meleagurile noastre pierdute, când vom sta din nou în castelele noastre, printre supușii noștri, va fi ca și cum ne-am fi trezit, în sfârșit.

Am tăcut din nou, fiecare dintre noi pierdut în propriile gânduri, fiecare având în minte propria imagine despre Maevana. Yseult a fost cea care ne-a întrerupt reveria, curățându-și firimiturile de pe cămașă, după care m-a bătut încet pe genunchi.

— Bine, hai să mai exersăm o poziție de apărare și apoi vom putea declara că ne-am antrenat destul pe ziua de azi! a propus Yseult, trăgându-mă înapoi în mijlocul curții cu pământ bătătorit.

Ne-am luat săbiile. Luc mesteca, leneș, ultima bucată de pâine, urmărindu-ne cu ochii mijiți.

— Asta se numește „gardă cu închidere la stânga" și...

Am ridicat sabia de antrenament, imitând poziția arătată de ea. Am simțit însă cum plăselele din lemn îmi alunecau din palmele transpirate și cum o durere continuă îmi străbătea toată șira spinării. Și atunci, pe neașteptate, ea a fandat brusc spre mine. Sabia ei de antrenament nu mai era din lemn de acum, ci strălucea ca oțelul, gata să mă taie. M-am lăsat pe spate, simțind gheara fricii în stomac, în timp ce m-am poticnit. Am auzit sunetul sec al unei voci de bărbat nervoase:

— Suspendat stânga, Tristan! Suspendat stânga, nu închis la stânga!

Nu mă mai aflam într-o curte închisă, alături de Yseult. Cerul era înnorat, tulbure deasupra mea, și un vânt rece a dat

năvală peste mine. Mirosea a foc şi a frunze, şi a pământ rece. Şi el, cel care era gata, gata să mă taie cu sabia, cel care parcă urlase la mine ca şi cum aş fi fost un câine, el era înalt, brunet şi tânăr. Nu ajunsese, pe deplin, bărbat, încă, din moment ce barba încerca, fără să fi izbutit, să-i acopere maxilarul.

— *Tristan! Ce faci? Scoală-te!*

Vorbea cu mine, arătând cu vârful ascuţit al sabiei în direcţia mea. Şi mi-am dat seama de ce părea atât de nervos: mă împiedicasem şi eram întinsă pe iarbă. Spatele îmi pulsa din cauza durerii şi urechile îmi ţiuiau, iar sabia de antrenament zăcea, neputincioasă, alături de mine.

M-am întins cu greu după zgâriata mea armă din lemn şi abia atunci mi-am zărit mâinile. Nu pe ale mele, ci unele şovăitoare şi neîngrijite, ca ale unui băiat de zece ani. Murdare pe sub unghii, cu o zgârietură lungă pe dosul palmei drepte, care era încă umflată şi roşie, şi căreia era gata să i se rupă crusta.

— *Ridică-te, Tristan! a strigat cel mai în vârstă, exasperat.*

Apoi l-a apucat pe Tristan de guler – gulerul meu – şi l-a tras în picioare, picioarele lui lungi şi subţiri care s-au bălăbănit pentru o clipă, înainte ca cizmele să găsească pământul.

— Pe toţi zeii, vrei ca tata să te vadă în halul ăsta? O să-l faci să regrete că îi suntem fii, nu fiice.

Lui Tristan i s-a pus un nod în gât, obrajii i s-au îmbujorat de ruşine când şi-a luat sabia şi s-a postat în faţa fratelui său mai mare. Oran ştiuse întotdeauna cum să-l facă să se

simtă fără valoare și slab – pe el, cel de-al doilea fiu, acela care nu avea să moștenească niciodată nimic.

— De câte ori ai de gând să mai greșești garda asta? a insistat Oran. Sper că-ți dai seama că era cât pe ce să te spintec.

Tristan a dat din cap afirmativ, iar cuvinte pline de furie îi năvăleau în piept, ca niște albine bâzâind în stup. Dar el nu le-a lăsat să iasă, știind că Oran l-ar fi lovit dacă i-ar fi răspuns obraznic, dacă ar fi părut, fie și numai un pic, sfidător.

Existaseră zile ca aceasta în care Tristan dorise cu ardoare să se fi născut un Kavanagh. Dacă ar fi avut ceva magie în vene, și-ar fi făcut fratele bucăți, ca pe o oglindă spartă, l-ar fi topit într-un râu sau l-ar fi transformat într-un copac. Numai gândul la asta, oricât de imposibil ar fi fost cu sângele lui Allenach, l-a făcut pe Tristan să zâmbească.

Bineînțeles, Oran a observat.

— Șterge-ți rânjetul de pe față! a șuierat fratele său. Haide, luptă cu mine cum ar face-o o regină!

În el clocotea o furie întunecată și aprinsă. Tristan nu credea că avea să o mai poată ține mult în frâu – simțea că-i putrezește inima când o făcea –, de aceea s-a așezat în poziția garda în mijloc, așa cum îl învățase Oran, poziție neutră care se putea transforma într-una ofensivă sau defensivă. Nu era drept ca Tristan să fie încă obligat să mânuiască o sabie de lemn, o sabie de copil, în timp ce Oran, care era cu doar patru ani mai în vârstă, avea deja una din oțel!

Lemnul împotriva oțelului...

Nimic din viața lui nu fusese vreodată corect. Întotdeauna totul i-a fost potrivnic. Și Tristan își dorea, mai mult decât orice, să se fi aflat în castel, în bibliotecă, alături de profesorul

Scanned by CamScan

său particular, învățând mai multe despre istorie, regine și literatură. Sau explorând pasajele ascunse ale palatului, în căutarea unor uși secrete. Nu săbiile îl interesau pe el.

— Vino-ncoace, vierme! i-a strigat Oran, în batjocură.

Tristan răcnea în timp ce înainta, ducându-și sabia din lemn în jos, descriind cu ea un arc puternic. A parat oțelul lui Oran, însă fratele lui a reușit, cu ușurință, să-l dezarmeze. Tristan s-a poticnit, după care a simțit ceva cald pe obraz, ceva umed și lipicios.

— Sper să-ți rămână o cicatrice! a spus, în cele din urmă, cel mare, smulgând sabia de lemn a lui Tristan din tăișul sabiei lui. Te va face, cel puțin, să arăți măcar pe jumătate ca un bărbat.

Tristan privea cum fratele său îi arunca sabia de antrenament în iarbă. Și-a dus mâna la obraz și s-a mânjit de sânge când a pipăit o tăietură lungă și superficială pe pomeți. Oran îl tăiase dinadins!

— Acum o să și plângi? l-a întrebat fratele mai mare.

Tristan s-a întors și a luat-o la fugă. Nu alerga spre castelul care se înălța pe vârful dealului, arătând ca un nor întunecat contopit cu pământul. A trecut în fugă de grajduri, de clădirea breslei țesătorilor, de berărie, și a ajuns în pădurea verde-închis care parcă îl aștepta, parcă îl invita să vină. Și îl putea auzi pe Oran urmărindu-l, strigându-i să se oprească.

— Tristan! Tristan, oprește-te!

Ajuns printre copaci, s-a strecurat în adâncul pădurii, sărind precum iepurele sau precum cerbul de pe blazonul său, astfel încât pădurea să-l înghită, să-l protejeze.

Dar Oran continua să se țină după el. Întotdeauna fusese iute fratele lui, iar acum frângea cu brutalitate rămurișul, strecurându-se printre pini și arini, plopi-de-munte și hicori.

Tristan îl putea auzi pe Oran cum se tot apropia, sărind sprinten peste un pârâiaș, apoi traversând un hățiș. A ajuns, în cele din urmă, la bătrânul stejar, acela pe care îl găsise vara trecută, după ce fugise de la o altă lecție brutală a lui Oran.

Acum, Tristan s-a cățărat cu repeziciune pe crengile copacului, urcând cât de sus a putut, până acolo unde frunzele deveneau tot mai rare sub vraja toamnei.

Oran a ajuns în luminiș, gâfâind sub ramurile uriașe. Tristan stătea nemișcat pe creanga protectoare, uitându-se la fratele lui care dădea roată stejarului, până când a cedat și a privit în sus, chiorâș.

— Vino jos, Tris!

Tristan nu a făcut niciun zgomot. Nu mai era decât o pasăre cuibărită într-un loc sigur.

— Vino jos! Acum!

Tot nu s-a mișcat. Se mulțumea să respire doar.

Oran a oftat, plimbându-și degetele prin păr. S-a rezemat de trunchi și așteptat.

— Ascultă, îmi pare rău că ți-am tăiat obrazul! N-am vrut!

Ba chiar a vrut s-o facă! În ultima vreme, numai asta dorea, mereu.

— Încerc doar să te antrenez cum știu eu mai bine, a continuat Oran. Așa cum m-a învățat și pe mine tati...

Asta parcă l-a trezit pe Tristan la realitate. Nu-și putea imagina cum ar fi fost să-l antreneze tatăl său. De când le murise mama, tatăl lor fusese necruțător, aprig, mânios. Fără soție, fără fiice și cu doi fii pe cap dintre care unul încerca să fie aidoma lui, cu disperare chiar, câtă vreme celuilalt nu-i păsa de nimic...

— Colwarn numai şi-o să mergem să furăm o prăjitură cu miere din bucătărie! l-a îmbiat Oran.

Vai, din păcate, Tristan putea fi oricând mituit cu ceva dulce! Prăjiturile îi aminteau de zilele fericite, când mama lor trăia şi castelul era plin de râsetele ei şi de flori, când Oran încă era partenerul lui de joacă, iar tatăl lor le spunea poveşti despre oameni curajoşi şi despre eroii din Maevana, lângă şemineul din hol.

A coborât încet şi a aterizat chiar în faţa lui Oran. Pufnind, acesta i-a şters sângele de pe obraz.

— Trezeşte-o!

Buzele lui Oran se mişcau, dar spuneau alte cuvinte şi cu o altă voce. Tristan s-a încruntat tot mai tare, pe măsură ce vedea cum mâna lui Oran se estompează, invizibilitatea devorându-i braţul şi prefăcându-i fratele într-un nor de praf...

— Amadine? Amadine, trezeşte-te!

Copacii au început să sângereze, iar culorile picurau de pe ei ca vopseaua de pe o bucată de pergament.

Nu mi-am dat seama că avusesem ochii închişi până când am deschis pleoapele şi m-am uitat în sus la două figuri îngrijorate. Luc şi Yseult.

— Pe toţi sfinţii! Eşti bine? m-a întrebat regina mea. Te-am rănit?

Am avut nevoie de o clipă să mă dezmeticesc şi să revin în prezent.

Eram întinsă pe pământ, părul îmi era răvăşit ca un nimb în jurul capului, iar sabia de lemn zăcea alături de mine. Luc şi Yseult erau aplecaţi deasupra mea, protejându-mă precum cloştile puii.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, cu o voce hodorogită, ca şi cum praful unui întreg secol mi-ar fi umplut gâtul.

Scanned by CamScanner

— Cred că ai leşinat, a zis Luc, iar cuta adâncă de pe frunte îi vădea îngrijorarea. Poate e de vină căldura?

Am luat de bune aceste păreri – nu mai leşinasem până atunci şi gândul că transformarea ar putea fi cauza era tulburător. Însă mi-am amintit ceea ce tocmai văzusem: o nouă amintire din moşi-strămoşi îşi găsise loc printre ale mele.

Un zâmbet mi s-a ivit în colţul gurii. Pe buze aveam gust de praf şi de sudoare, în timp ce le întindeam mâinile, acceptându-le sprijinul. Luc mi-a luat mâna stânga, Yseult, pe cea dreaptă.

— Ştiu exact cum să găsesc Piatra Înserării! le-am declarat.

Scanned by CamScan

Capitolul XVIII

PE OCOLITE

În ultima zi a lunii august urma să se țină prima întâlnire pentru pregătirea complotului, în timpul unei cine la alde Jourdain, exact la două săptămâni de când cea mai importantă amintire apăruse în timpul primei mele lecții de scrimă.

Și, în timp ce ne apropiam de această dată, m-am întâlnit cu Yseult, din două în două zile, să mă ajute să devin mai bună în mânuirea sabiei. Jourdain a fost de acord, gândindu-se că, în timp ce mă antrenam, mi s-ar fi putut dezvălui și alte aduceri-aminte. Însă eu știam că Tristan Allenach nu se dădea în vânt după antrenamente sau după lecțiile de scrimă, cel puțin, nu pe vremea când era doar un băiat de zece ani.

Așa că mi-am continuat lecțiile doar ca să-mi îmbunătățesc performanțele și să aflu mai multe despre regina mea.

Yseult era mai în vârstă decât crezusem la început, fiind cu zece ani mai mare decât mine. Era afectuoasă și comunicativă, răbdătoare și plină de grație, dar, din când în când, i-am văzut privirea întunecată, temătoare și neliniștită, de parcă ar fi fost copleșită de o senzație de neputință.

Scanned by CamScanner

Mi s-a destăinuit în timpul celei de-a cincea lecții, când intendenta ei ne-a adus băuturile răcoritoare obișnuite. Stăteam față în față, doar eu și regina mea, împărțind berea și bucățile de carne de oaie, și transpirând de căldură, când a spus:

— Sora mea ar fi trebuit să fie... Nu eu.

Știam la ce făcea aluzie: vorbea despre sora ei mai mare, aceea care călărise alături de tatăl său în ziua masacrului și care fusese ucisă pe peluza castelului regal.

Așa că am spus, cu multă blândețe:

— Sora ta ar fi vrut să faci asta, Yseult.

Ea a oftat, un suspin izvorât din însingurare, din regretele moștenite.

— Am fost trei în ziua masacrului. Ar fi trebuit să fiu ucisă odată cu mama și sora mea. După măcelul de pe câmpul de luptă, Lannon și-a trimis oamenii din ușă în ușă, pe urmele răzvrătiților. Singurul motiv pentru care am fost cruțată a fost că eram împreună cu doica mea la țară, iar ea m-a ascuns înainte de sosirea oamenilor lui Lannon. Au ucis-o când a refuzat să mă predea. Și, când tatăl meu a ajuns la mine, în cele din urmă, crezându-mă moartă... a spus că s-a luat după glasul unui copil care plângea, crezând că delirează din cauza suferinței, până când m-a găsit ascunsă într-un butoi gol din fața berăriei. Nu-mi amintesc nimic din toate astea. Presupun că e un lucru bun pentru mine.

Am ascultat în liniște ceea ce mi-a destăinuit, dorind să spun ceva, dar, în același timp, și să tac.

Yseult a lăsat o urmă cu vârful degetului prin praful de pe cizme și a spus:

— În ziua de astăzi este periculos, nespus de periculos să fii o fiica a Maevanei! Tatăl meu și-a petrecut ultimii zece ani pregătindu-mă pentru momentul confruntării cu Lannon, când o

să-mi recâştig coroana, tronul şi ţara. Şi până acum... nu sunt sigură că pot face asta.

— Nu-l vei înfrunta singură, Isolde! am şoptit, folosind numele ei maevan.

Ochii i-au scăpărat spre mine, întunecaţi de frică, înfrigurați de dorință.

— Pentru ca noi să fim învingători, avem nevoie ca toate celelalte familii nobiliare să ne urmeze, să fie alături de noi. De ce ar sprijini ceilalţi lorzi o biată fată care este mai mult valeniană decât maevană?

— Sunteţi două fiinţe, două firi într-una singură, i-am răspuns, gândindu-mă la Merei, la cât de bine îmi cunoştea inima ardena mea soră. Tu personifici atât Valenia, cât şi Maevana. Şi asta te va face o regină puternică.

Yseult a părut să cugete la cele spuse de mine, în timp ce eu mă rugam ca vorbele mele să-şi atingă ţinta. În cele din urmă, a spus, zâmbind:

— Probabil că mă crezi slabă.

— Nu, milady! Cred că eşti tot ceea ce trebuie să fii!

— Am crescut aici fără prieteni, a continuat ea. Tatăl meu a fost prea bănuitor ca să mă lase să mă apropii de oricine altcineva. Eşti prima prietenă adevărată pe care am avut-o vreodată.

Din nou, m-am gândit la ardenele-surori, la cât de bogată fusese viaţa mea datorită lor. Şi am înţeles apoi singurătatea ei, am simţit-o ca şi cum aş fi primit o lovitură în stomac.

Am întins mâna spre ea, astfel încât degetele să ni se împletească.

„Este exact aşa cum trebuie", am încredinţat-o prin atingerea mea. Şi, când mi-a zâmbit, am ştiut că vorbele mele îşi atinseseră ţinta, că le primise cu inima deschisă.

Însă, cu toate încurajările mele, eram la fel de îngrijorată ca şi ea, iar mintea îmi zbura, nerăbdătoare, către prima întâlnire

Scanned by CamScann

strategică, în care planurile de a recupera Piatra Înserării şi de a lua înapoi coroana aveau să prindă contur, în cele din urmă.

Ultima zi a lunii august a sosit, în sfârşit, şi am ajutat-o pe Agnes să aşeze masa pentru şapte persoane. Erau aşteptaţi: Jourdain, Luc, eu, Hector şi Yseult Laurent, Liam (vasalul care rămăsese cu noi, ascuns, în siguranţă, la etajul al treilea) şi Theo d'Aramitz. Acesta era ultima piesă a mozaicului nostru şi ultimul lord răzvrătit pe care încă nu-l întâlnisem şi al cărui nume maevan era Aodhan Morgane.

Familia Laurent a sosit la timp şi Liam a coborât scările pentru a intra în sala unde urma să mâncăm. Ne-am adunat în jurul mesei. Numai un scaun rămăsese liber: acela al lui Theo d'Aramitz, pe numele său adevărat, lordul Morgane.

— Să începem fără el? a întrebat Jourdain din capul mesei.

Platourile fuseseră aduse, aromele mâncării ne ispiteau pe toţi, în timp ce îl aşteptam pe cel de-al treilea lord. Agnes umplea pocalele cu bere, strecurându-se, discret, printre noi.

— Vine din Théophile, a comentat Hector Laurent. Nu este prea departe de aici, dar probabil că a avut dificultăţi pe drum.

— Hmm! a mormăit Jourdain, gândindu-se, fără îndoială, la aventura noastră cu tâlharii.

— Nu cred c-ar vrea să-l aşteptăm, a insistat Luc, dar, probabil, numai fiindcă îi era foame, cu ochii la platoul cu friptură.

— Atunci, poftă bună! a hotărât Jourdain. Vom discuta despre planuri după ce mâncăm. Până atunci va sosi şi D'Aramitz.

Platourile au trecut pe la fiecare şi cred că mi-am umplut farfuria cu prea multe bucate. Pierre se întrecuse, cu adevărat, pe sine, pregătind feluri de mâncare inspirate din tradiţia culinară din Maevana şi n-am putut rezista să nu iau cu lingura

câte puțin din fiecare. Eram la jumătatea cinei, când s-a auzit un ciocănit în ușă.

Luc s-a ridicat imediat.

— Ar trebui să fie D'Aramitz, a spus el, dispărând în hol pentru a-l întâmpina pe lord.

Hector Laurent era în miezul discuției despre felul în care își întâlnise soția, când Luc s-a întors, singur. Cu o hârtie despăturită în mână, el s-a oprit în pragul încăperii, în timp ce parcurgea repede conținutul scrisorii. Jourdain a observat imediat, conversația de la masă întrerupându-se în clipa în care tatăl meu întru pasiune a întrebat:

— Ce este?

Luc a ridicat privirea. Tensiunea se țesea în jurul nostru ca o funie, sufocându-ne, în timp ce ne gândeam la ce putea fi mai rău și ne imaginam cu toții că fuseserăm prinși înainte ca măcar să începem.

— D'Aramitz are treburi care îl reține în Théophile și care nu suferă amânare, a explicat Luc. Scrie că își cere scuze, spunând că poate ajunge abia peste două săptămâni.

Jourdain s-a destins, dar o brazdă adâncă i se vedea încă pe frunte, ca semn al nemulțumirii.

— Ar trebui să amânăm prima întâlnire? a întrebat Hector, iar părul lui alb a strălucit în lumina lumânărilor.

— Întrebarea e dacă ne-am simți împăcați urzind planuri fără el? a zis Luc, împăturind scrisoarea de la D'Aramitz și dându-i-o lui Jourdain.

Tatăl și protectorul meu a oftat, împovărat, citind apoi misiva pentru el însuși. Eram în stânga lui, cu Yseult lângă mine, și am schimbat o privire cu regina.

„Ăsta ar fi trebuit să fie momentul ei!" m-am gândit.

Și, de parcă mi-ar fi citit gândurile, Yseult și-a dres vocea, iar privirile tuturor bărbaților s-au întors spre ea.

— Ne-am adunat aici, cu toţii, a spus ea, şi este regretabil faptul că D'Aramitz nu este de faţă, dar, din moment ce el este doar unul, iar noi, şase, haideţi să pornim la întocmirea planurilor.

Jourdain a dat din cap afirmativ, încântat de decizia ei. Ne-am terminat cina, iar Agnes a strâns repede farfuriile şi platourile, după care Jean David a adus harta Maevanei. A derulat în mijlocul mesei harta ţării pe care aveam de gând să o recâştigăm. O linişte respectuoasă s-a înstăpânit peste noi, cei şase, în timp ce o studiam.

Şi apoi, spre surprinderea mea, Yseult s-a întors să se uite la mine.

— Amadine? m-a întrebat.

Am simţit privirile bărbaţilor aţintite asupra mea aşa cum simţi lumina soarelui; şi toate sclipeau de curiozitate. Mâinile mele erau reci, când am pus arătătorul pe hartă, pe Pădurea Mairenna.

— Strămoşul meu este Tristan Allenach, cel care a luat şi a îngropat Piatra Înserării în 1430. Ştiu chiar copacul sub care a îngropat nestemata, care ar trebui să fie în această parte a pădurii, la vreo trei kilometri în adâncul ei.

Bărbaţii şi regina se uitau spre locul indicat.

— Asta este aproape de Damhan! a spus Liam.

Nu mai arăta ca un cerşetor neîngrijit. Părul lui era spălat şi pieptănat lins pe spate, barba, îngrijită, iar faţa i se rotunjise din nou datorită hranei potrivite.

— Damhan? am repetat, înfiorându-mă, fiindcă numele îmi gâdila limba.

Nu auzisem niciodată numele acesta, totuşi parcă mi-a răsunat până în măduva oaselor, ca şi cum l-aş fi recunoscut.

— Reşedinţa de vară şi de toamnă a lordului Allenach, a continuat Liam.

Cunoştinţele lui aveau să fie extrem de valoroase pentru noi, deoarece el era plecat din Maevana de şase ani, faţă de cei douăzeci şi cinci de ani ai lui Jourdain şi ai lui Hector.

— Acum ar trebui să fie acolo, pregătindu-se pentru vânătoarea anuală de cerbi, a încheiat el.

Această informaţie mi-a alintat, fără îndoială, memoria. Mintea mea a răscolit cu furie prin imaginile din ultimele săptămâni, apoi luni, întrebându-se de ce acest lucru îmi părea atât de familiar. Până la urmă, m-am oprit la amintirea după-amiezii în care Oriana mă reprezentase ca pe o războinică din Maevana, când Ciri spusese ceva ce nu crezusem că o să am nevoie să-mi amintesc vreodată: „Tata obişnuia să meargă acolo în fiecare an, toamna, atunci când unii dintre nobilii maevani îşi deschideau castelele pentru noi, valenienii, şi ne îngăduiau să participăm la vânătoarea cerbului alb".

— Stai! l-am oprit, privind, cu atenţie, pădurea, acolo unde încă îmi odihneam degetul. Lordul Allenach invită valenieni să ia parte la vânătoare, nu-i aşa?

Liam a încuviinţat, în ochii lui sclipind deja scânteia răzbunării.

— Aşa este. Pe deasupra, face şi multă tevatură pe tema asta. Într-un an, a poftit chiar şaizeci de nobili valenieni, iar toţi aceştia au plătit bani grei pentru a vâna în pădurea lui şi au avut nevoie de invitaţie.

— Asta înseamnă că vor vâna şi în Pădurea Mairenna, a zis Luc, trecându-şi degetele prin păr.

— Ceea ce înseamnă că uşa de intrare în Maevana urmează să fie deschisă, a adăugat Liam, privind spre Luc. Lannon ţine graniţele închise, cu excepţia câtorva ocazii. Aceasta este una dintre ele.

— Când va avea loc următoarea? a întrebat Jourdain.

Liam a oftat, iar ochii lui au rătăcit pe hartă.

– Poate la echinocțiul de primăvară! ne-a spus. Multor valenieni le place să urmărească turnirul organizat cu ocazia aceasta, iar Lannon îi întâmpină cu politețe, fie și numai pentru a-i șoca pe cei din miazăzi cu sporturile noastre sângeroase.

Eu însă nu doream să aștept până la primăvară! Acest gând mă apăsa ca o piatră de moară. Toamna era atât de aproape... la doar câteva săptămâni distanță...

– Yseult? am murmurat, nerăbdătoare să-i aud părerea.

Fața ei era calmă, dar ochii ei scânteiau înfometați, plini de cruzime.

– Vânătoarea lui Allenach ne poate duce chiar unde avem nevoie să fim. La Damhan, la marginea Pădurii Mairenna, a spus ea.

Avea dreptate. Am tăcut, chibzuind, temători. Ne puteam mișca atât de repede?

– Și cum am face să cerem o invitație? a întrebat Hector Laurent, cu calm. Nu putem, pur și simplu, să mergem la Damhan și să bătem în ușă, așteptând să fim lăsați înăuntru.

– Nu. Vom avea nevoie de o invitație falsă, a stabilit Yseult.

– Pot să falsific una, s-a oferit Liam. Am scris o mulțime de invitații pe când îi slujeam pe cei din neamul Allenach.

Mintea mi-a adăstat o clipă asupra celor spuse de Liam – „pe când îi slujeam pe cei din neamul Allenach" –, dar conversația a continuat.

– Așadar, vom falsifica o invitație, a spus Jourdain, împreunându-și degetele. Vom plăti suma exorbitantă necesară. Și îl vom trimite pe unul de-ai noștri în Damhan. O să ia parte la vânătoare și va recupera Piatra Înserării.

– Tată! l-am întrerupt, cât de agreabil am putut. *Eu* trebuie să recuperez nestemata magică.

— Amadine, nu te trimit în Maevana!

— Jourdain! a intervenit Yseult, de asemenea, pe cât putea de agreabil. Este rolul lui Amadine să găsească şi să recupereze nestemata. Niciunul dintre noi nu va fi în stare să găsească stejarul la fel de repede ca ea.

— Dar nu o putem trimite pe Amadine la vânătoare! a protestat Luc. Numai bărbaţii valenieni sunt invitaţi, nu şi femeile! Ea ar da naştere, fără îndoială, suspiciunilor.

— Unul dintre voi va merge să participe la vânătoare. Eu voi sosi după el, am spus.

— Cum? a obiectat Jourdain, puţin tăios.

Dar am văzut cum frica îi umbrea ochii când s-a uitat la mine.

— Vreau să mă asculţi fără idei preconcepute, am spus, simţind cum mi se usca gura.

Eram tulburată pentru că doream să le destăinui planul meu, pe care îl tot ţesusem în seara aceea, pe măsură ce discuţiile se însufleţeau. Numai că nu era una dintre piesele de teatru amuzante ale lui Abree; nu urzeam o cale de ieşire dintr-o temniţă.

Complotam împotriva unui rege. Mulţi oameni aveau să fie amestecaţi şi multe vieţi, puse în pericol.

Cu o durere în stomac, mi-am amintit acea piesuţă de teatru scrisă de mine cu multă vreme în urmă aceea în care fiecare personaj pierea, în afară de unul. Totuşi, o simţeam pe Yseult aproape, ştiam că regina era aliatul meu. Iar Jean David a aruncat pe hartă o punguliţă cu piese de şah şi mărci, care să mă ajute să-mi ilustrez planul.

Am deschis-o şi am scos primul pion, gândindu-mă, pe dată, la Merei şi la toate serile în care ne jucaserăm şah şi mărci. „Nu-ţi păzeşti niciodată flancurile, Bri! Asta-i slăbiciunea ta", aşa îmi spusese ea odată. Mă învingea doar când mă lua prin

surprindere, când făcea câte o mişcare pe ocolite, distrăgându-mi atenţia cu un pion important şi câştigând cu ajutorul unuia neînsemnat, care înaintase nebăgat în seamă.

Trăgând adânc aer în piept, am luat pionul din obsidian şi l-am pus pe hartă, pe Damhan.

— Unul dintre oamenii noştri merge la Damhan ca nobil valenian, sub pretextul de a se distra la vânătoare, am început.

Am luat următorul pion, sculptat din marmură albastră.

— Eu ajung la Lyonesse, ca nobilă valeniană, am continuat Mă duc direct în sala tronului, pentru a-i adresa o cerere regelui Lannon.

Mi-am pus pionul pe Lyonesse, oraşul regal.

— Îi cer regelui să-l ierte pe MacQuinn şi să-i permită intrarea în Maevana, pentru că tatăl meu protector ar vrea să se întoarcă în ţara în care s-a născut şi să suporte toate mustrările pentru răzvrătirea sa din trecut, am spus.

Luc s-a lăsat pe spătarul scaunului, vădit copleşit de emoţii.

Yseult nici nu s-a clintit, nici măcar nu a clipit, privindu-mi pionul cu luare-aminte.

Însă Jourdain a strâns pumnul şi l-am auzit cum inspiră îndelungat, forţat.

— Fiica mea! a spus, mârâind. Am discutat deja acest lucru! Nu poate fi vorba să cer iertare!

— Am discutat ce s-ar întâmpla dacă ţi-ai cere *tu* iertare, nu *eu*, l-am înfruntat.

Privirile noastre s-au intersectat – a lui era aceea a unui tată care ştia că fiica lui era pe punctul de a-l sfida. Încă ţineam cu degetele pionul când mi-am întors ochii spre hartă.

— Eu fac o petiţie în timpul audienţei regale, în faţa unui rege care urmează să fie detronat în curând. Pronunţ numele MacQuinn, un nume care l-a bântuit pe Lannon timp de

Scanned by Cam

douăzeci şi cinci de ani. Îi fac cunoscut că îi sunt fiică întru pasiune şi că mă aflu sub protecţia lordului aflat în surghiun. Lannon va fi atât de obsedat de întoarcerea lui MacQuinn, încât nu va vedea că unul dintre membrii Casei Kavanagh se strecoară peste graniţă.

Am luat un pion roşu care îi reprezenta pe Yseult şi pe tatăl ei şi l-am deplasat peste canal, în Maevana, în Lyonesse.

— O mişcare pe ocolite, pe diagonală! a spus Yseult cu umbra unui zâmbet pe buze.

Aşadar, şi ea juca şah şi mărci, de aceea recunoscuse strategia mea cutezătoare, periculoasă.

— Da, am fost de acord.

— Lannon va bănui că e ceva necurat la mijloc, dar nu va crede că suntem atât de proşti, încât să ne anunţăm prezenţa înaintea unei revolte. Pariem pe ceea ce va crede.

— Dar cum te va duce asta la Damhan, surioară? a întrebat, cu blândeţe, Luc, palid la faţă.

M-am uitat la Liam. Următoarea fază a planurilor mele era condiţionată de ceea ce mi-ar fi putut spune.

— Dacă voi face o petiţie în sala tronului, lordul Allenach va fi prezent?

Sprâncenele sure ale lui Liam s-au ridicat, arătându-i uimirea, dar, până la urmă, el a înţeles încotro se îndreptau planurile mele.

— Da. Lordul Allenach este sfetnicul lui Lannon. Stă la stânga tronului, aude tot ce aude regele. Audienţele regale se ţin în fiecare joi.

— Aşadar, ajung joi, am spus, îndrăznind să mă uit la Jourdain, care mă privea atent. Îţi pronunţ numele înaintea regelui şi înaintea lordului Allenach. Acesta din urmă nu va fi în stare să reziste şi îmi va oferi adăpost în timp ce voi aştepta

Scanned by CamSca

să traversezi Canalul Berach, din moment ce voi doi sunteţi duşmani de moarte. Lordul mă va duce la Damhan.

Şi am făcut ca pionul meu să alunece până la castelul de la marginea pădurii, alături de pionul negru.

— Recuperez Piatra Înserării, am zis.

Apoi am tras un pion violet, mutându-l peste apă, în Maevana.

— MacQuinn şi Luc traversează canalul şi ajung la Lyonesse, am explicat. Acum suntem cu toţii în Maevana, pregătiţi să luăm cu asalt castelul.

— Şi dacă Lannon te va ucide pe loc, Amadine? a întrebat tatăl meu. Pentru că, de îndată ce numele meu îţi va ieşi de pe buze, va dori să-ţi taie capul.

— Cred că tot ce spune Amadine este adevărat, milord, a spus Liam, cu prudenţă. Are dreptate când afirmă că lordul Allenach, care a pus stăpânire pe domeniile şi supuşii tăi, va vrea să o găzduiască până când vei ajunge. Şi, cu toate că Lannon este foarte bănuitor de la o vreme, el nu o va ucide fără binecuvântarea lui Allenach.

— Aşadar, mizăm pe faptul că Allenach va fi în toane bune? a întrebat Jourdain.

— Mizăm pe faptul că Lannon şi Allenach vor fi atât de absorbiţi cu întoarcerea nechibzuită a lui MacQuinn, încât nu vor observa venirea celor doi Kavanagh şi a lui Morgane, am spus, încercând să nu mă înflăcărez prea tare.

— Există şi un alt avantaj, a spus Hector Laurent, cu ochii la pionii pe care îi aranjasem pe hartă. Dacă Amadine rosteşte numele lui MacQuinn la curte, vestea întoarcerii lui se va răspândi ca iuţeala fulgerului. Şi avem mare nevoie ca poporul nostru să fie prevenit şi ca toţi să fie gata să se ridice la luptă în orice clipă.

— Da, milord, a fost de acord Liam, dând din cap. Casele voastre au fost destrămate timp de douăzeci şi cinci de ani. Allenach a luat domeniul lui MacQuinn, Burke, pe al lui Morgane, iar Lannon, desigur, pe acela al lui Kavanagh. Pământurile voastre au fost împărţite, bărbaţii şi femeile care v-au fost vasali s-au împrăştiat. Dar, dacă ar auzi din nou rostindu-se numele MacQuinn, acesta ar fi ca o scânteie aruncată într-o claie cu fân uscat.

Tatăl meu a gemut, ştiind că spusele acestea erau un argument foarte bun în favoarea înfăptuirii planului meu. Şi-a acoperit faţa şi s-a lăsat pe spate, ca şi cum ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să se recunoască învins. Dar nu el avea ultimul cuvânt, ci regina mea.

— De îndată ce ne vom întoarce cu toţii acasă, ne adunăm oamenii şi ne strângem la Mistwood, a spus Hector Laurent, cu ochii fixaţi la ceva de pe hartă. De acolo dezlănţuim asaltul asupra castelului.

Starea de spirit din cameră s-a schimbat la rostirea acelui nume. Mi-am aruncat ochii pe hartă, căutând locul despre care vorbeau. L-am găsit, în cele din urmă. Era o fâşie îngustă de pădure aflată la graniţa dintre domeniile Morgane, MacQuinn şi Allenach, o pădurice care se ridica în umbra castelului regal.

— Cred că acesta este un început bun, a spus Yseult, întrerupând visarea la Mistwood. Este foarte riscant, dar, în acelaşi timp, îndrăzneţ, şi trebuie să ne mişcăm cu mult curaj, dacă vrem să facem acest lucru. Propunerea lui Amadine este altruistă şi de nepreţuit. Iar planurile nu pot fi realizate fără ajutorul ei.

Bătea ritmic cu degetele în masă, privind fix la pionii mei.

— Eu cred că Liam trebuie să înceapă deja să falsifice invitaţia. Cât despre cel care se va duce sub pretextul vânătorii...

asta poate fi decis mai târziu, deşi am deja o bănuială în legătură cu cine ar trebui să fie.

M-am uitat neputincioasă peste masă, la Luc. În mod evident, ar fi trebuit să fie el, din moment ce toţi ceilalţi trei lorzi erau uşor de recunoscut. Din nou, Luc părea bolnav, ca şi cum îi venea să vomite.

— Liam, trebuie să stabilim şi o listă de case de refugiu, dacă nu va merge bine ceva după trecerea canalului, a continuat regina, iar Liam a încuviinţat. Fiecare dintre noi trebuie să ştie care sunt oamenii din Maevana care ar fi gata să ne găzduiască, ba chiar să ne ascundă la un moment dat, dacă planurile ne vor fi descoperite şi vom fi căutaţi. Propun să ne întâlnim peste două săptămâni, când D'Aramitz va fi prezent şi vom putea definitiva totul.

Toamna bătea la uşă. Trebuia să ne urzim planurile împreună şi să lovim repede.

Un fior mi-a străbătut şira spinării când am întâlnit privirea lui Yseult. În ochii ei era o întrebare, la fel de serioasă pe cât era de disperată: „Eşti sigură, Amadine? Eşti sigură că vrei să faci asta?"

Eram sigură că eram suficient de curajoasă, încât să stau în faţa unui rege corupt şi să pronunţ numele lui MacQuinn, un nume pentru care, fără îndoială, ar fi trebuit să plătesc un cost amarnic? Eram sigură că doream să stau în castelul lordului Allenach, ştiind că tatăl meu ar fi putut fi unul dintre vasalii lui, unul dintre servitorii săi, unul dintre acoliţii lui? Ştiind că tradiţiile mele erau înrădăcinate în acele pământuri?

Eram, însă, pregătită să găsesc Piatra Înserării şi să răscumpăr păcatele din trecut ale strămoşului meu. Să aşez o regină pe tron. Să mă întorc la Cartier şi să-mi câştig mantia.

Prin urmare, am şoptit, cu hotărâre:

— Voi duce totul la bun sfârşit, milady!

Capitolul XIX

SFÂRŞITUL VERII

Septembrie 1566

Cu două zile înainte de cea de-a doua întâlnire strategică, m-am trezit cuprinsă de febră. Agnes mi-a poruncit să rămân în pat, unde am băut, în zadar, tot felul de băuturi tămăduitoare, am mâncat toate rădăcinile hrănitoare posibile şi am sorbit cantităţi mari de ceai de ulm roşu. Totul fără niciun folos: temperatura nu-mi scădea, ca şi cum aş fi fost o stea căzătoare prinsă în capcană pe pământ.

Luc a venit să mă vadă chiar înainte ca el, Jourdain şi Liam să plece la cina organizată acasă la familia Laurent. Şi-a pus mâna pe fruntea mea şi s-a încruntat.

— Pe toţi sfinţii! Încă mai arzi, Amadine!

— Pot să merg! am obiectat, respirând cu mare greutate şi încercând, cu puteri slăbite, să împing maldărul de pături de pe mine. Pot să merg la întâlnire!

Eram îngrijorată că Jourdain avea să încerce să-mi dea planurile peste cap, iar Luc a văzut asta în ochii mei sticloşi.

— Nu mergi nicăieri! a insistat el, aşezându-se lângă mine, pe pat, şi învelindu-mă bine. Nu-ţi face griji! Mă voi încredinţa că planurile tale rămân neştirbite.

Scanned by CamScanner

— Jourdain va încerca să le distrugă, am spus cu o voce sugrumată, ceea ce l-a făcut pe Luc să-mi ofere ceaşca mea de ceai călduţ.

— Va încerca, dar nu i se va împotrivi reginei, m-a liniştit fratele meu, înclinând ceaşca spre buzele mele. Iar regina îţi apreciază ideile.

Am luat o gură de ceai, apoi m-am întins înapoi pe perne, simţind că mă lasă puterile.

— Acum, odihneşte-te! mi-a poruncit Luc, ridicându-se de pe pat şi aşezându-mi ceşcuţa cu ceai pe masă. Este mult mai important să te însănătoşeşti, astfel încât să fii gata să traversezi canalul în curând.

Avea dreptate.

Nici măcar nu-mi amintesc dacă l-am auzit părăsindu-mi camera. Am căzut într-o încâlceală de vise întunecate, agitate. Eram din nou la Magnalia, stând în grădină, pe o ceaţă densă, şi un om se îndrepta spre mine. Îmi doream să fie Cartier; aproape am alergat la el, cu inima plină de bucuria de a-l vedea din nou, până când mi-am dat seama că era Oran, fratele mai mare al lui Tristan. Venea să mă spintece pentru că îi furasem amintirile fratelui său. Şi nu aveam nicio armă pe care să mă pot bizui. Nu aveam decât cele două picioare ale mele. Am alergat printr-un labirint care nu se mai termina, un răstimp care părea să fi fost de ore şi ore, până când, epuizată şi cu hainele făcute ferfeniţă, eram gata să îngenunchez şi să-l las pe Oran să mă spintece în două... Dar chiar atunci am zărit lumina printre gene.

M-am trezit, cu o durere surdă, udă leoarcă, dar lumina soarelui, care se revărsa prin ferestrele mele, era pură şi plăcută.

— S-a trezit!

Mi-am întors capul şi am văzut-o acolo pe Agnes, ai cărei obraji trandafirii şi bucălaţi au tremurat în clipa în care a sărit în picioare de pe scaun.

— *Monsieur*! E trează!

Am tresărit la ţipătul ei, am tresărit la scârţâitul scărilor, când Jourdain şi-a făcut apariţia, oprindu-se în prag, ca şi cum ar fi fost prea jenat să intre în camera mea.

— Spune-mi..., am încercat să vorbesc, dar vocea mi s-a stins.

— Mă duc să-ţi aduc nişte apă, a anunţat Agnes, atingându-mi fruntea. Ah, febra a dispărut, în sfârşit! Slavă lui Ide!

A ieşit iute din cameră, ceea ce i-a permis lui Jourdain să se strecoare înăuntru, şovăind.

În cele din urmă, s-a aşezat pe scaunul părăsit de Agnes, la marginea patului meu.

— Ce am pierdut? am bălmăjit din nou, simţindu-mă de parcă nişte tăciuni încinşi mi-ar fi ars gâtlejul.

— Ssst, ascultă doar! a spus Jourdain.

A dat să-mi atingă mâna, dar era prea sfios să o facă.

— Tot ce ai planificat este în desfăşurare. Invitaţia a fost falsificată; noi avem suma de bani pe care Allenach o cere pentru vânătoare. D'Aramitz urmează să traverseze Canalul Berach săptămâna viitoare. El va locui la Damhan sub pretextul participării la vânătoare, dar va sta acolo şi pentru a aduna armata mea, în linişte, şi a o pregăti. I-am cerut, în plus, să te supravegheze, să fie pavăza ta, straja ta, aliatul tău, dacă vei avea nevoie de el.

— Dar, tată..., am îngăimat eu. Nu ştiu cum arată!

— Am prevăzut, oricum, asta. În prima noapte la Damhan, când vei intra în sala unde se va servi cina, trebuie să porţi în păr această agrafă.

Jourdain a scos din buzunar un delicat trandafir din argint, ale cărui margini erau incrustate cu rubine mici. Mi l-a pus în palmă.

Scanned by CamScanner

— În acest fel o să te recunoască D'Aramitz, deşi vei fi, probabil, una dintre puţinele femei de acolo. El va purta o jiletcă roşie cu această emblemă brodată în centru.

A scos apoi o bucată de pergament. Am clipit, căci privirea îmi era încă înceţoşată după boală, dar am putut vedea desenul cu un stejar mare, reprezentat într-un cerc.

— Am discutat acest lucru îndelung şi toţi am fost de acord că este mai bine ca, odată ce v-aţi recunoscut din priviri unul pe celălalt în prima noapte, să-l eviţi pe D'Aramitz în restul timpului. Dacă el va fi prins, nu vreau să fii capturată odată cu el. Înţelegi?

Ah, poruncile părinţilor! Părea atât de sever, de cumplit! Dar în ochi avea din nou acea sclipire, scânteia aceea care îi vădea îngrijorarea. Îmi doream să o pot stinge cumva.

— Da, am încuviinţat.

— Bine! Acum, o altă hotărâre pe care am luat-o noaptea trecută: când te vei duce la Lyonesse, să-i adresezi cererea lui Lannon... dacă Allenach nu va fi prezent când vei intra în sala tronului, să nu mai faci petiţia pentru primirea mea în ţară. Va trebui să aştepţi până joia următoare, iar Liam are o listă cu casele de refugiu de unde te putem lua, la nevoie...

S-a bătut peste buzunar, încruntându-se.

— Toate acestea au fost hotărâte, pentru că, dacă vei ajunge în faţa lui Lannon, fără ca Allenach să fie de faţă, cel mai probabil vei fi reţinută în turnul castelului. Înţelegi? Mergi mai departe numai dacă îl vezi pe Allenach stând la stânga tronului şi purtând blazonul. Îţi aminteşti blazonul lui Allenach?

Am dat din cap, căci glasul îmi era prea stins pentru a încerca să vorbesc, chiar dacă nenumărate întrebări au început să-mi năvălească în minte.

— Bine! Foarte bine!

Scanned by C...

Privirea lui s-a înmuiat, ca şi cum ar fi văzut ceva în depărtare, ceva ce eu nu puteam discerne.

— Vei traversa Canalul Berach în ultima zi a lunii septembrie, ceea ce înseamnă că vei ajunge la Lyonesse pe întâi octombrie. Într-o zi de joi. Audienţele regale se desfăşoară, de obicei, toată ziua, dar ţi-aş recomanda să mergi mai devreme, deoarece călătoria de la Lyonesse la Damhan durează şase ore.

— Nu-ţi face griji! am îngăimat, iar el s-a uitat, încordat, la mine.

— Asta e ca şi cum mi-ai spune să nu respir, Amadine! Îmi voi face griji în fiecare moment în care vei fi departe.

— Eu pot acum... să mânuiesc o sabie, am bâiguit.

— Aşa am auzit. Şi mă bucur că ai adus în discuţie armele, pentru că...

Şi-a dus mâna la jiletcă, de unde a scos un pumnal adăpostit într-o teacă de piele.

— Este pentru tine, ceea ce noi, maevanii, numim *dirk*, „pumnal lung". Să-l porţi la coapsă, pe sub rochie. Poartă-l tot timpul! Trebuie să-ţi spun unde sunt cele mai bune locuri pentru a înjunghia?

Mi-a pus arma în mâna care era liberă, aşa că de acum ţineam un trandafir din argint şi un *dirk*. O adevărată contradicţie, iar flacăra prevestirii mi-a încălzit inima.

— Ştiu unde, m-am străduit să-i răspund.

I-aş fi putut arăta toate locurile vitale pe unde curge sângele prin corpul omenesc, acelea care trebuie sfâşiate pentru a face o persoană să sângereze puternic, până la moarte chiar, dar eram prea slăbită.

— Liam va stabili un timp pentru a vorbi cu tine despre cele mai bune căi de intrare şi de ieşire din Damhan, a continuat Jourdain. Trebuie să recuperezi Piatra Înserării

noaptea, când castelul va fi în mrejele somnului. Credem că e cel mai bine să te deghizezi în slujnică şi să foloseşti aripa cu iatacurile servitorilor pentru a te strecura înăuntru şi a ieşi afară.

Nu l-am lăsat să vadă cum simplul gând la toate acestea mă îngrozea... ideea de a rătăci singură prin păduri necunoscute pe timp de noapte... riscul de a fi prinsă încercând să ies din castel sau să intru în el.

De bună seamă, exista şi o altă cale pentru a duce la îndeplinire planul nostru...

— De asemenea, am auzit că ziua ta de naştere a fost ieri, a spus Jourdain, făcându-mă să tresar.

Oare cât de mult dormisem?

— Ai dormit timp de două zile, a răspuns el, citindu-mi, parcă, gândurile. Aşadar, ce vârstă ai acum? Şaisprezece ani?

Mă tachina, oare? M-am încruntat.

— Optsprezece, i-am spus.

— Ei bine, am auzit şi că va avea loc un fel de petrecere, cel mai probabil mâine, după ce te mai odihneşti.

— Eu nu... vreau... o petrecere, am bâiguit.

— Încearcă numai să îndrăzneşti să-i spui asta lui Luc!

Jourdain s-a ridicat tocmai când Agnes se întoarcea cu un castron cu supă de carne şi un vas cu apă de rozmarin.

— Odihneşte-te, Amadine! Putem să-ţi împărtăşim planurile rămase când te mai întremezi.

Într-adevăr, eram foarte surprinsă că îmi spusese deja atât de multe şi că planurile mele fuseseră respectate.

După ce a plecat Jourdain, Agnes m-a ajutat să fac o baie şi mi-a oferit haine curate, apoi mi-a scos lenjeria. M-am aşezat lângă fereastra întredeschisă, astfel încât să pot respira aer proaspăt. Simţeam răcoarea în părul de la ceafă.

M-am gândit la tot ce tocmai îmi spusese Jourdain. M-am gândit la Piatra Înserării, la Damhan, la ceea ce ar fi trebuit să spun când aveam să mă aflu în fața lui Lannon, adresându-i petiția. Erau atât de multe lucruri necunoscute, atât de multe lucruri care ar fi putut merge prost!

M-am uitat cum primele frunze aurii începeau să cadă din copaci, una câte una, ca niște dulci promisiuni. Ziua mea de naștere marca sfârșitul verii și începutul toamnei. Perioada când zilele calde dispar încet și nopțile reci devin mai lungi, tot mai lungi, când copacii renunță la visele lor și numai cele mai curajoase, cele mai încăpățânate flori continuă să înflorească pe pământ. Vara s-a terminat. Ceea ce însemna că de acum Cartier descoperise deja plecarea mea misterioasă.

Gândurile m-au purtat către el, lucru pe care nu îl permisesem nici inimii, nici minții să-l mai facă de când devenisem Amadine. Ar fi trebuit să fie deja la Magnalia, pregătindu-se să își înceapă lecțiile cu următoarea ardenă de zece ani, care aspira să devină o stăpână a pasiunii cunoașterii. Avea să stea în bibliotecă și să observe că jumătate dintre cărțile lui erau pe rafturi, știind că eu le pusesem acolo.

Am închis ochii. Oare ce constelație a ales pentru mine? Ce stele a smuls de pe firmament? Ce stele au rămas captive pe cea mai fină țesătură albastră, menită să-mi mângâie spatele?

În acest moment de trecere, între anotimpuri, între misiuni, între șaptesprezece și optsprezece ani, ar fi trebuit să fiu împăcată cu ce aveam, cu toate că nu îmi primisem mantia. Cu faptul că toți cei șapte ani de la Magnalia nu fuseseră zadarnici, pentru că iată ce îmi aduseseră.

— E cineva jos care așteaptă să te vadă.

Am deschis ochii și m-am întors să-l văd pe Luc în picioare în camera mea, cu zâmbetul lui neastâmpărat pe buze și cu părul lui de culoarea scorțișoarei, zbârlit în toate direcțiile.

Pentru o clipă, năucită, m-am gândit că persoana care mă aştepta jos era Cartier. Că m-a găsit, cumva. Şi inima mi-a bătut atât de sălbatic, încât nu am putut vorbi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Luc, zâmbetul dispărându-i de pe buze în timp ce se apropia de mine. Tot nu te simţi bine?

Am negat dând din cap, surâzând forţat, şi mi-am înlăturat părul umed din ochi.

— Mă simt bine. Mă... Mă gândeam doar la ce se va întâmpla dacă dau greş, am răspuns, privind înapoi pe fereastră, la copaci şi la căderea frunzelor. Sunt atât de multe lucruri care pot merge prost!

Luc mi-a pus mâna pe genunchi.

— Amadine, niciunul dintre noi nu va da greş! Nu poţi trece Canalul Berach cu astfel de îndoieli în suflet.

Când mi-a strâns genunchiul, să mă încurajeze, m-am înduplecat să-l privesc şi eu.

— Toţi avem îndoieli. Tata are. Eu am. Yseult are. Toţi avem îngrijorări, temeri... Dar ceea ce urmează să facem ne va dăltui numele, de neşters, în istorie. Aşa că acceptăm provocarea, ştiind că victoria este deja a noastră.

Era atât de optimist, încât m-a făcut să zâmbesc, să mă sprijin pe siguranţa pe care mi-a insuflat-o.

— Acum, vrei să vii jos cu mine? a întrebat el, întinzându-mi mâna.

— Sper că nu e o petrecere, am spus, cu prudenţă, lăsându-l să mă ridice în picioare.

— Cine a pomenit ceva despre o petrecere? m-a luat Luc în râs, conducându-mă pe scări.

Jos mă aştepta, desigur, o petrecere!

Sau, cel puţin, genul de petrecere care se putea organiza în condiţiile existenţei noastre secrete.

Pierre făcuse un tort valenian uriaș, cu trei straturi groase de cremă, cu glazură de unt, iar Yseult atârnase panglici de candelabrul din sala unde mâncam. Agnes tăiase ultimele flori de vară și le împrăștiase pe masă. Și mă așteptau cu toții: Jourdain, Agnes, Jean David, Liam, Pierre, Hector Laurent și Yseult.

Era ciudat să-i văd adunați în onoarea mea. Dar era și mai neobișnuit cum inima mi s-a strâns de duioșie la vederea lor, a acestui grup de oameni atât de diferiți care deveniseră familia mea.

Luc a cântat la vioară o melodie plină de însuflețire, în timp ce Pierre tăia tortul. Yseult mi-a dat un șal admirabil, din lână neagră, toarsă cu fir de argint – care arăta ca bolta înstelată – și Agnes mi-a dăruit o cutie cu panglici, câte una pentru fiecare culoare a pasiunilor. „Ar trebui să fie destul", m-am gândit. Nu mai doream și alte daruri.

Dar apoi Jourdain a venit în spatele meu și a deschis palma. Un lănțișor de argint sclipitor se odihnea în ea, așteptând să-l revendic.

— Pentru pandantivul tău! a murmurat el.

L-am acceptat, simțind argintul delicat între degete. Era frumos și surprinzător de rezistent. „Nu se va rupe prea ușor", m-am gândit și am întâlnit privirea lui Jourdain.

Se gândea și el exact la acest lucru!

Nouă dimineți mai târziu, am început călătoria de patru zile cu trăsura, până la Isotta, portul din Valenia aflat cel mai la miazănoapte. Jourdain m-a însoțit și nu a pierdut un minut pe durata călătoriei. Părea că are o listă de verificat pe care o memorase și îl ascultam, în timp ce el trecea de la un punct la altul, cu tonul lui sec de avocat, ceea ce mă silea să îmi înăbuș căscat după căscat.

Scanned by CamScanner

A verificat planurile, de la început până la sfârşit, apoi din nou, pentru fiecare membru al grupului nostru în parte. M-am înarmat cu răbdare, amintindu-mi de pionii mei care se deplasau pe hartă, ca să cunosc locul fiecărei persoane. Apoi mi-a dat lista cu casele de refugiu pe care mi-o întocmise Liam, să o memorez înainte să o ardă.

Erau cinci oameni de încredere în Lyonesse: doi brutari, un negustor, un argintar şi un tipograf. Apoi erau doi călugări pe drumul de la oraşul regal la Damhan. Toţi aceştia îl slujiseră cândva pe Jourdain, iar Liam băga mâna în foc că, în taină, îi erau credincioşi încă lordului înfrânt, surghiunit.

Apoi, Jourdain şi-a expus opiniile despre Lannon, despre ceea ce ar trebui şi, cu siguranţă, nu ar trebui să spun atunci când aveam să îmi prezint petiţia. Dar în ceea ce îl privea pe Allenach, tatăl şi protectorul meu n-a suflat o vorbă.

— Am avut dreptate când am spus că voi doi sunteţi duşmani de moarte? am îndrăznit să întreb, obosită de atâta ascultat şi de hurducăielile trăsurii.

— Hmm!

Am luat-o ca pe răspuns afirmativ.

Dar apoi a reuşit să mă surprindă.

— În nici un caz nu trebuie să-i spui că tatăl tău, tatăl tău adevărat, este în slujba lui, Amadine! Că tu însăţi, de fapt, faci parte din Casa Allenach. Numai în cazul în care te vei afla într-o situaţie de viaţă şi de moarte şi asta ar fi singura ta speranţă de a scăpa vie. În timpul acestei misiuni, trebuie să fii, în întregime, valeniană. Acum hai să ne întoarcem la povestea pe care o începusem!

Am dat din cap şi am terminat de memorat lista caselor de refugiu.

— Şi acum..., şi Jourdain a tuşit scurt. Nu se poate spune ce se va întâmpla după ce vom trece graniţa. Allenach poate insista

să te țină la Damhan sau să te aducă la mine, în Lyonesse. Dacă te va ține la Damhan, trebuie să pleci cu D'Aramitz în a treia noapte după sosirea mea. Adică atunci când ne strângem la Mistwood, ca să luăm tronul cu asalt. Vom fi pregătiți pentru a purta o bătălie, dar să sperăm că Lannon, laș cum este, va abdica atunci când ne va vedea stindardele ridicate și oastea adunată.

Mistwood... Acest nume era ca o picătură de încântare în inima mea.

— De ce la Mistwood?

— Pentru că este la granița dintre ținuturile mele și ale lui Morgane, unde locuiesc cei mai mulți dintre oamenii noștri, dar și la poarta din spate a castelului regal, mi-a explicat el, ursuz.

Însă am văzut cum Jourdain și-a întors capul, să nu-i pot vedea sclipirea lacrimilor.

— E acesta locul...?

Am amuțit când s-a uitat din nou la mine.

— Da, este locul unde am fost înfrânți și unde ai noștri au fost masacrați acum douăzeci și cinci de ani. Unde a murit soția mea.

Nu am mai vorbit mult după aceea.

Am ajuns în orașul Isotta în zori, în ultima zi a lunii septembrie. Am putut simți mirosul sărat al apei de mare, rafalele reci ale vântului, fumul dulce-amărui care ieșea din coșurile înalte și peticele umede de mușchi care creșteau printre pietrele caldarâmului. Am respirat, am savurat, cu toate că aceste ultime miresme ale Valeniei îmi dădeau fiori.

Despărțirea mea de Luc și Yseult a fost clădită pe speranță, legată cu îmbrățișări și glume trăsnite, încununată cu zâmbete și inimi înflăcărate. Pentru că data viitoare când aveam să ne reunim, urma să luăm cu asalt castelul.

Scanned by

Dar despărţirea mea de Jourdain a fost o experienţă complet diferită. El a refuzat să meargă până în port cu mine, de teama că ar fi putut fi recunoscut de unii dintre marinarii din Maevana care descărcau butoaie de bere şi baloturi de lână. Jean David a oprit trăsura pe una dintre cele mai liniştite străzi lăturalnice, de unde se vedea corabia cu care urma să plec.

— Asta este cartea ta de îmbarcare şi aici sunt actele de identitate valeniene, a spus Jourdain repede, înmânându-mi un teanc de acte falsificate cu grijă chiar de către el. Iată-ţi şi mantia!

Mi-a înmânat o mantie de lână roşu-închis.

— Aici ai mâncarea pe care Pierre a insistat să o iei. Iar Jean David îţi va duce cufărul la docuri.

Am încuviinţat din cap, mi-am înnodat rapid la gât noua mantie, mi-am luat documentele de călătorie şi trăistuţa cu mâncare.

Stăteam în drum, umbriţi de casele înalte ale oraşului, iar ecourile pieţei de peşte din Isotta erau duse mai departe de rafalele mării.

Acum urma momentul în care, în sfârşit, aveam să traversez Canalul Berach! Mă pregăteam să văd ţara tatălui meu! De câte ori îmi imaginasem, oare, cum o să privesc cum ţărmurile verzi din Maevana aveau să iasă la iveală prin pâcla faimoasă a canalului? Şi, într-un fel sau altul, am simţit solstiţiul de vară care parcă se întorsese din nou... acea senzaţie că timpul se grăbeşte, mişcându-se atât de repede, încât cu greu puteam să-mi trag suflarea şi să înţeleg ceea ce urma să mă lovească.

Am simţit pandantivul de la Cartier sub gulerul înalt al rochiei mele de călătorie, agăţat pe lanţul de la Jourdain. Mă gândeam la Cartier, maestrul şi, în acelaşi timp, prietenul meu, cel care mă învăţase atât de multe. Cel care mă ajutase să devin, aproape, o stăpână a pasiunii. Mă gândeam şi la tatăl

şi protectorul meu, care mă acceptase aşa cum eram, care mă iubea în felul lui aspru, care mă lăsa să plec, în ciuda propriei voinţe. Cel care îmi dădea curaj.

Inima îmi bătea cu putere. Am respirat uşor, acel mod de a respira pe care cineva îl foloseşte chiar înainte de luptă, şi m-am uitat la el.

— Ai pumnalul la tine? m-a întrebat Jourdain.

Mi-am apăsat mâna pe coapsa dreaptă, simţind pumnalul prin ţesătura fustei.

— Da.

— Promite-mi că nu vei şovăi să-l foloseşti. Că, dacă un bărbat ajunge până acolo, încât să se uite la tine într-un fel nepotrivit, nu-ţi va fi frică să-i arăţi oţelul.

Am dat din cap.

— Îţi spun asta, Amadine, pentru că unii bărbaţi din Maevana consideră că femeile valeniene sunt cam... uşuratice. Trebuie să îi arăţi contrariul unei astfel de brute.

Am încuviinţat din nou, dar un sentiment oribil mi s-a furişat în gâtlej, cuibărindu-se lângă coardele vocale. Asta se întâmplase cu mama mea? Venise în Maevana şi fusese privită ca o curtezană, o femeie aventuroasă, care era dornică să se strecoare în patul oricărui maevan? Fusese violată, oare?

Dintr-odată, mi-am dat seama de ce bunicul a putut să-l urască atât de mult pe tatăl meu. Întotdeauna am crezut că fusesem zămislită din dragoste, chiar dacă una interzisă. Dar poate că fusese complet altfel. Poate că mama fusese silită, împotriva voinţei ei.

Parcă mi-ar fi turnat cineva plumb în picioare.

— Voi aştepta scrisoarea ta, a murmurat Jourdain, făcând un pas înapoi.

Scrisoarea pe care trebuia să o scriu când Lannon avea să îi acorde dreptul de a trece graniţa. Scrisoarea care avea să îi

Scanned by CamScanner

poarte pe el şi pe Luc peste ape, pentru o reîntoarcere acasă, o reîntoarcere periculoasă.

— Da, tată!

M-am întors să plec. Jean David aştepta răbdător, cu o expresie severă tipică lui pe faţă, ţinându-mi cufărul.

Am făcut patru paşi înainte ca Jourdain să mă cheme.

— Amadine!

M-am oprit şi m-am răsucit spre el. Stătea în umbră, privindu-mă cu gura strânsă pungă. Cicatricea de pe obrazul lui contrasta cu paloarea feţei.

— Te rog să fii atentă! a mârâit el.

Cred că a vrut să mai adauge ceva, dar presupuneam că toţi părinţii se luptau să spună ceea ce doreau cu adevărat atunci când venea vorba să îşi ia rămas-bun.

— Şi tu, tată! Te voi revedea în curând.

Am mers spre corabia mea şi le-am dat actele mele marinarilor din Maevana. S-au încruntat, privindu-mă, dar m-au lăsat să urc, din moment ce plătisem o sumă de bani considerabilă pentru traversare, iar graniţele erau deschise, în mod legal.

Jean David mi-a aşezat cufărul în cabină şi apoi a plecat fără un cuvânt, deşi, înainte să debarce, am văzut un rămas-bun în ochii lui.

Stăteam la prova navei, la distanţă de calea pe unde treceau aceia care încărcau vinul în cală, şi aşteptam. Ceaţa s-a îndesit peste apă. Mâinile mele au alunecat de-a lungul balustradei netede din stejar. Mă pregăteam să-l întâlnesc pe rege.

Undeva, în umbra unei străzi lăturalnice, Jourdain stătea în picioare şi privea cum corabia mea părăsea portul, exact în timp ce soarele începea să risipească, uşor, ceaţa.

Nu m-am uitat înapoi.

Scanned by Camo

Capitolul XX

ÎN FAȚA REGELUI

Domeniul lordului Burke, orașul domnesc Lyonesse, Maevana
Octombrie 1566

Legendele spun că pâcla ar fi fost adusă în Maevana prin magie, de către reginele din neamul Kavanagh.

Era ca o mantie protectoare pentru ținutul din miazănoapte și numai cei mai nebuni și cei mai viteji dintre bărbați au navigat vreodată prin ea.

Aceste legende încă mai păreau adevărate. Magia era adormită, e drept, însă imediat ce s-a risipit, binevoitoare, ceața subțire din Valenia, pâcla maevană s-a năpustit asupra noastră ca o haită de lupi albi, mârâind, urlând șuierător pe măsură ce corabia se apropia de portul regal din Lyonesse.

Am petrecut cea mai mare parte a acelei scurte călătorii privind acel hău alb exasperant, simțind cum se transforma în picături pe fața și pe părul meu. N-am prea putut să dorm în acea noapte în care am traversat Canalul Berach: balansarea corabiei îmi dădea impresia că sunt legănată de brațele unui străin. Îmi era dor de pământ, de soare și de adierea vântului.

Scanned by CamScanner

În cele din urmă, în zori, am zărit pentru prima dată Maevana, printr-o spărtură care a apărut în pâclă, ca şi cum norii acesteia ar fi ştiut că eram o fiică a ţinutului de la miazănoapte.

Oraşul Lyonesse a fost construit pe o colină impunătoare, iar castelul, înălţat în vârf ca un dragon adormit, cu solzi din pietre gri şi turnuri precum coarnele de-a lungul teribilei coloane vertebrale a reptilei. Era împodobit cu stindarde verzi şi galbene, culorile lui Lannon.

M-am uitat la acele stindarde: erau verzi ca invidia, galbene ca ranchiuna şi aveau drept blazon capul unui râs care ţipa. Apoi mi-am lăsat privirea să alunece în jos, spre străzile care, asemenea unor pâraie, şerpuiau pe lângă casele din piatră, cu acoperişuri întunecate de şindrilă, pe lângă stejarii uriaşi care străluceau ca rubinele şi topazele în splendoarea toamnei.

În timp ce intram în port, bătea spre noi un vânt tăios, care îmi umezea ochii şi-mi înroşea obrajii.

L-am plătit pe unul dintre marinari să-mi care cufărul şi am debarcat cu soarele pe umeri şi răzbunarea în suflet, în timp ce mi se verificau documentele de intrare în ţară. Primul loc în care m-am dus a fost banca, pentru a schimba câţiva ducaţi în monede mai mici din cupru. Apoi am mers la cel mai apropiat han, unde am plătit o slujnică să mă ajute să mă îmbrac într-una dintre cele mai frumoase rochii valeniene.

Am ales una de culoarea albăstrelelor – un albastru-aprins, albastrul cunoaşterii – cu o broderie complicată din argint de-a lungul tivului şi corsajului. Tunica era albă, împodobită cu pietricele albastre minuscule, care scânteiau în lumină. Iar dedesubt, purtam crinolină şi corset, iar acesta mă ţinea dreaptă şi mă definea, ostentativ, drept o nobilă din Valenia.

Cu creionul dermatograf mi-am făcut o aluniță în formă de steluță pe obrazul drept, emblema unei aristocrate din Valenia, și am închis ochii în timp ce slujnica îmi lega cu o panglică albastră jumătate din păr, degetele ei trăgând cu atenție de șuvițele încâlcite. Cu greu a scos un cuvânt și mă întrebam ce îi trecea, oare, prin minte.

Am plătit-o mai mult decât era necesar înainte de a începe urcușul spre vârful colinei într-o trăsură închiriată și cu bagajul legat în spatele ei. Roțile trăsurii huruiau pe sub stejari, prin piețe, trecând prin fața bărbaților cu bărbi stufoase și părul împletit, femeilor în armură și copiilor sumar îmbrăcați în haine zdrențuite, ce alergau de colo-colo cu picioarele goale.

Părea că toată lumea poartă însemnele neamului căruia îi aparțineau, fie că era vorba de culorile veșmintelor sau de blazoanelor cusute pe veste și mantii. Pentru a arăta cărui lord îi slujeau, cărei case nobiliare îi erau credincioși. Erau mulți care purtau culorile lui Lannon, râsul lui. Dar erau destui și aceia care purtau portocaliu și roșu pentru Burke, maroniu și argintiu pentru Allenach.

Am închis din nou ochii, respirând mirosul de pământ al cailor, fumul forjelor, aroma de pâine caldă. Ascultam cântecele copiilor, râsetele femeilor, ciocanele care loveau nicovalele fierarilor. În tot acest timp, trăsura se zdruncina sub mine, mai sus și tot mai sus, până pe dealul unde mă aștepta castelul.

Am ridicat pleoapele numai când caleașca s-a oprit și vizitiul mi-a deschis ușa.

— Milady?

Am acceptat ajutorul lui la coborâre, încercând să mă acomodez ambițiilor pe care le exprima crinolina mea. Dar, când am privit în sus, am zărit capetele tăiate, cadavrele proptite

în pari pe zidul castelului, putrezind, înnegrindu-se la soare. M-am oprit puţin când am văzut capul unei fete de seama mea înfipt în cea mai apropiată ţeapă, cu două găuri în loc de ochi, cu gura atârnându-i deschisă şi cu părul şaten fluturându-i ca un stindard în briza mării. Mi-a venit să vomit şi m-am dat înapoi, sprijinindu-mă de trăsură, încercând să-mi iau ochii de la fată, încercând să-mi stăpânesc teama care începea să-mi frângă curajul.

— Aceştia sunt trădători, milady, mi-a explicat însoţitorul, observându-mi groaza, şocul. Bărbaţi şi femei care l-au jignit pe regele Lannon.

M-am uitat la vizitiu. Mă urmărea cu o privire dură, fără nicio emoţie. Pentru el era, pur şi simplu, ceva ce vedea în fiecare zi.

M-am întors, sprijinindu-mi fruntea de trăsură.

— Ce... ce a făcut ea ca să... îl jignească pe rege?

— Cea de vârsta ta? Am auzit că a refuzat avansurile regelui cu două nopţi în urmă.

Sfinţii să mă ajute! Nu puteam face asta! Fusesem nesăbuită să cred că aş fi putut cere iertare pentru MacQuinn. Tatăl şi protectorul meu avusese dreptate şi încercase să-mi spună asta. Puteam să intru în sala tronului, dar, probabil, nu aveam să mai ies întreagă de acolo.

— Vrei să te duc înapoi la han?

Respiram neregulat şi simţeam transpiraţia curgându-mi rece pe spate. Am ridicat privirea spre vizitiu şi am văzut că în liniile feţei lui se citea batjocura. „Cochetă mică din Valenia!" păreau să-i spună ochii. „Du-te înapoi la culcuşul şi la petrecerile tale! Acesta nu este un loc pentru tine."

Dar se înşela. Acesta era, pe jumătate, locul meu. Şi, dacă aş fi dat bir cu fugiţii, şi mai multe fete ar fi sfârşit cu capetele

în țepușă. Așa că mi-am acordat doar o clipă în plus să respir și să-mi liniștesc bătăile inimii. Apoi m-am îndepărtat de trăsură, retrăgându-mă la umbra zidului.

— O să mă aștepți aici?

A înclinat din cap și s-a dus să stea lângă caii lui, mângâindu-le coamele cu o mână crăpată și aspră.

Tremuram în timp ce mă apropiam de poarta principală, unde doi străjeri în armuri strălucitoare stăteau drepți, înarmați până-n dinți.

— Am venit pentru a-i prezenta o petiție regelui, am anunțat într-o dairină perfectă, scoțându-mi, încă o dată, actele.

Străjerii m-au lăsat înăuntru, măsurându-mi, cu privirile lor, talia legată strâns, albastrul strălucitor al rochiei mele, echilibrul și grația Valeniei, care îmi îmblânzeau înfățișarea și anulau orice aparență de amenințare. Vântul se juca în părul meu lung, desenând cu el bucle de un auriu-închis, ca un scut protector pe umerii mei.

— E în sala tronului, a spus unul dintre ei, cu ochii zăbovind pe decolteul meu. Te voi însoți.

L-am lăsat să mă conducă printre arcade împodobite cu coarne de cerb și viță-de-vie, printr-o curte goală, pe niște scări, până în sala tronului. Ușile erau masive, sculptate cu noduri complicate, cruci și bestii fabuloase. Mi-ar fi plăcut să stau și să admir sculpturile acestea, să ascult povestea lor tăcută, dar alți doi străjeri au văzut că mă apropii și, fără nici un cuvânt, mi-au deschis ușile, fierul străvechi și lemnul gemând pentru a mă întâmpina.

Am intrat într-o mulțime de umbre, rochia mea foșnind elegant peste dalele care alcătuiau modele complicate, în timp ce ochii mei se obișnuiau cu lumina scăzută.

Am simţit apăsarea prafului străvechi când m-am apropiat de acea sală ca o cavernă. Se auzea zgomot de voci, una rugătoare, alta nimicitoare, care reverberau din cauza înălţimii impresionante a tavanului, care era susţinut de o urzeală de bârne din lemn. M-am înălţat pe vârfuri, încercând să văd chipurile celor adunaţi.

Abia puteam discerne podiumul unde stătea regele pe tronul său alcătuit din coarne de cerb împreunate şi din fier. Dar, cel mai important... lordul Allenach era acolo. I-am remarcat părul şaten-închis şi jiletca maronie. Stătea chiar lângă tron.

M-a cuprins un val de uşurare, căci nu trebuia să amân confruntarea. Dar, înainte de a intra în sală, trebuia să mă opresc în faţa unui bărbat cu părul alb, îmbrăcat în verdele lui Lannon, care făcuse ochii cât cepele la apariţia mea neaşteptată.

— Pot să vă întreb de ce vă aflaţi aici, domniţă din Valenia? mi-a spus şoptit, cu un puternic accent specific chantalei, limba mamei mele.

Avea un sul de pergament înaintea lui, o pană de scris în mâna cu vene proeminente şi o listă de nume şi motive mâzgălite pe hârtie.

— Da, am răspuns în dairină. Am o petiţie către regele Lannon.

— Şi care ar putea fi aceasta? a întrebat şambelanul, înmuindu-şi pana în cerneală.

— Asta numai regelui pot să i-o spun, am răspuns cât de respectuos am putut.

— *Madame*, este doar o uzanţă protocolară să vă anunţăm numele şi scopul pentru care căutaţi sprijin din partea Maiestăţii Sale.

— Înțeleg. Numele meu este maestra Amadine Jourdain din Valenia. Iar scopul vizitei îl va afla numai din gura mea.

A scos un oftat, dar s-a înduplecat, scriindu-mi numele pe listă. Apoi mi l-a trecut și pe un bilețel pe care mi l-a înmânat, spunându-mi să i-l dau aprodului când îmi va veni rândul.

Murmurele au amuțit când am pătruns prin spatele sălii, pășind pe culoarul dintre bănci. Am simțit ochii tuturor celor din audiență ațintiți asupra mea, acoperindu-mă ca o ploaie, apoi am auzit șușoteli, căci toți se întrebau de ce venisem. Aceste șoapte își croiau drum spre tronul de pe podium, unde stătea regele Lannon, cu ochi pe care doar cu mare greutate și-i mai ținea deschiși, fiind, în mod vădit, plictisit în timp ce omul aflat înaintea lui îngenunchease, cerându-i o prelungire a termenului de plată a dărilor.

M-am oprit, căci mai erau doi oameni în fața mea care așteptau să își prezinte petițiile regelui. Atunci m-a zărit Lannon.

Privirea parcă i-a devenit mai pătrunzătoare, în timp ce mă cerceta cu mare atenție. O simțeam ca pe vârful unui cuțit care mi-ar fi fost plimbat pe tot trupul, încercându-mi fermitatea pielii, straturile rochiei, natura cererii pe care urma să o fac.

Chiar așa: cu ce treburi ar fi putut veni o valeniană la el?

Nu ar fi trebuit să mă holbez la rege. Trebuia să-mi plec privirea, așa cum procedează întotdeauna un valenian adevărat, în prezența unui domnitor. Dar, pentru mine, el nu reprezenta regalitatea, așa că i-am întors privirea.

Nu era așa cum mă așteptasem. Da, îi văzusem profilul pe o monedă din cupru, care îl înfățișa ca fiind chipeș ca un zeu. Și ar fi putut fi cu adevărat frumos pentru un bărbat trecut bine de cincizeci de ani, dacă disprețul nu i-ar fi înveninat trăsăturile, lăsându-i drept expresii doar rânjetele și încruntările.

Nasul îi era elegant, iar ochii aveau o nuanță vie de verde. Părul îi era blond-deschis, topindu-se în albul vârstei înaintate, și i se odihnea pe umerii osoși, fiind împletit în stil maevan în câteva codițe care se zăreau de sub coroana răsucită din argint și bătută cu diamante strălucitoare.

Era coroana lui Liadan!

Am recunoscut-o din ilustrația care o înfățișa pe regină și pe care o admirasem cândva. Era coroana cu rămurele din argint înlănțuite și muguri de diamante, o coroană care părea că se născuse odată cu stelele. Și el își permitea să o poarte! Aproape că m-am încruntat, mâniată de ceea ce vedeam.

„Privește în altă parte!" mi-a poruncit inima când Lannon a început să se foiască pe tron, considerându-mi, dintr-odată, mândria drept o amenințare.

M-am uitat în stânga, direct la Allenach.

Acesta mă privea, la rândul său.

Lordul era elegant, bine făcut și îngrijit, dichisit. Pe jiletca maronie îi era cusut blazonul: cerbul și laurii erau înfățișați pe pieptul său larg. Părul lui castaniu-închis era înspicat cu câteva fire argintate, iar două codițe împletite îi încadrau chipul. Pe frunte îi era așezată o cunună de aur, drept semn al nobleței sale. Obrajii îi erau proaspăt bărbieriți, iar ochii îi străluceau ca niște cărbuni încinși – cu o pâlpâire de lumină albastră care mi-a dat fiori. Și el mă vedea ca pe o amenințare?

— Regele meu, acest blazon a fost găsit în stăpânirea acestui om.

Mi-am luat privirea de la Allenach pentru a vedea ce se întâmpla la picioarele tronului.

Omul din fața mea stătea în genunchi, plecându-și capul înaintea lui Lannon. Părea să aibă în jur de șaizeci de ani,

era uscăţiv, ostenit şi tremura. Lângă bărbat stătea un străjer îmbrăcat în verdele şi galbenul dinastiei Lannon, acuzându-l pe bătrân în faţa regelui. Mi-am concentrat atenţia asupra lor, mai ales când am văzut un mic pătrat de ţesătură albastră atârnând dintre degetele oşteanului.

— Dă-mi să văd! a cerut Lannon.

Străjerul s-a urcat pe podium, s-a înclinat şi apoi i-a înmânat regelui ţesătura albastră. L-am privit pe Lannon cum rânjea, în timp ce ţinea sus pânza, să o poată vedea toţi curtenii.

Pe ţesătura albastră era înfăţişat un cal, cusut splendid cu fir de argint. Dintr-odată, m-am albit şi inima a început să-mi bată cu putere, căci ştiam al cui era blazonul acela. Era însemnul lordului Morgane! Acela care îşi spunea de acum Theo d'Aramitz şi care se afla în clipa aceea la Damhan pentru vânătoare...

— Ştii preţul care trebuie plătit pentru că ai purtat blazonul trădătorului? l-a întrebat Lannon, calm, pe omul îngenuncheat.

— Regele meu, te implor! a mârâit omul. Vă sunt credincios Maiestăţii Voastre şi lordului Burke!

— Preţul este capul tău, a continuat regele, cu o voce plictisită. Gorman?

Dintre umbre, a apărut o namilă de om, cu o glugă pe cap şi cu o secure în mână. Un alt bărbat a adus butucul. Am fost cuprinsă de groază când am înţeles că aveau să-l decapiteze pe om în faţa mea.

Sala a devenit dureros de tăcută şi tot ce mai auzeam era amintirea cuvintelor lui Jourdain: „Şi am privit toate astea, căci îmi era frică să scot o vorbă. Tuturor ne-a fost frică să vorbim."

Şi, la fel, acum mă uitam cum bătrânul era silit să îngenuncheze şi să-şi pună capul pe butuc. Am fost cât ce să fac

un pas înainte, să mă opun şi să las deoparte toate aparenţele, când o voce a rupt tăcerea.

— Regele meu!

Privirile noastre s-au îndreptat spre partea din stânga a sălii, de unde un lord înalt, cu părul cărunt, a păşit înainte. Purta o cunună de aur pe cap şi avea o vestă de culoare roşu-aprins, pe care îi era reprezentat blazonul: o bufniţă.

— Spune-mi repede ce te doare, Burke! s-a răstit, nerăbdător, regele.

Lordul Burke s-a înclinat şi apoi a ridicat braţele.

— Acest om este unul dintre cei mai buni zidari ai mei. Ar fi rău pentru familia mea să-l piardă.

— Dar omul ăsta păstrează, totodată, şi însemnul trădătorului, i-a replicat Lannon, ridicând din nou ţesătura albastră. Vrei să-mi spui tu cum să împart dreptatea?

— Nu, regele meu! Dar acest om, cu mult timp în urmă, l-a servit pe trădător înainte de rebeliune. După victoria din 1541, el a slujit cu credinţă casa mea nobiliară şi nu a rostit nici măcar o dată numele decăzut. Şi probabil că numai un accident a făcut ca acest blazon să se păstreze până acum.

Regele a chicotit.

— Nu există accidente când vine vorba de trădători, lord Burke! a spus Lannon. Aş dori să-ţi reamintesc cu căldură acest lucru şi îţi voi spune din nou că, dacă vor mai ieşi la iveală însemne ale trădării şi răzvrătirii din rândul alor tăi, vei plăti pentru asta cu propriul sânge.

— Nu se va mai întâmpla una ca asta, regele meu! a făgăduit Burke.

Lannon şi-a sprijinit falca în pumn, cu ochii închişi, ca şi cum ar fi fost plictisit din nou.

— Prea bine! Omului i se vor da treizeci de lovituri de bici, în curte.

Lordul Burke s-a înclinat în semn de recunoştinţă, după ce zidarul lui a fost tras de pe butuc. Omul plângea de uşurare, recunoscător că avea să fie biciuit, nu decapitat, şi l-am privit cum trecea pe lângă mine, îndreptându-se spre curte. Faţa lui Burke era pământie în timp ce îi urma şi mi-a atins uşor umărul, în treacăt.

Am reţinut expresia şi numele lui. Pentru că trebuia, obligatoriu, să ne devină aliat.

— *Madame*? mi-a şoptit aprodul, aşteptând hârtia cu numele meu.

I-am înmânat-o. Gura îmi era uscată, iar inima îmi bătea atât de tare, încât îmi simţeam pulsul în tâmple. Pe toţi sfinţii, nu puteam face asta! Nu puteam face asta... Era o nebunie să menţionez numele lui MacQuinn imediat după cel al lui Morgane. Şi totuşi... Eram acolo. Nu mai era nicio cale de întoarcere.

— Să-mi fie îngăduit să o prezint pe maestra Amadine Jourdain din Valenia Maiestăţii Sale, regele Gilroy Lannon din Maevana!

Am păşit în faţă, deşi picioarele mi se înmuiaseră atât de tare, că parcă mi se topiseră genunchii, şi i-am făcut o reverenţă graţioasă şi lină. De data aceasta, le-am fost recunoscătoare balenelor corsetului ce-mi ţineau drept spatele. Astfel, am putut să revin la poziţia verticală şi să redevin o femeie foarte încrezătoare, mascând-o cu totul pe fata nesigură.

Eram cu gândul la Sibylle şi la masca înţelepciunii. Mi-am pus o astfel de mască în timp ce aşteptam să mi se adreseze, iar părul meu curgea parcă în valuri pe umeri, ondulat de briza oceanului. Mi-am tăinuit adânc neliniştea, lăsând doar siguranţa să mi se citească pe chip şi să îmi susţină postura. Aşa cum ar fi făcut Sibylle, fără îndoială.

La această întâlnire nu aveam să mai fiu dezlânată în vorbire, aşa cum fusesem la ceremonia solstiţiului de vară de acum un an. Această întâlnire fusese urzită de creativitatea mea, eu o plănuisem. Nu aveam de gând să-l las pe rege să mi-o răpească.

— Amadine Jourdain! a spus Lannon, cu un zâmbet periculos.

A părut să-mi rostească numele numai ca să se desfete la auzul lui, în tot acest timp ţinând blazonul lui Morgane deasupra flăcării unei lumânări. Am văzut cum ţesătura albastră cu calul din argint ardea şi se transforma în scrum pe podeaua din piatră de lângă tron, unde fusese aruncată.

— Spune-mi: ce părere ai despre Maevana?

— Ţara Domniei Voastre este frumoasă, regele meu, am răspuns.

Poate că acesta era singurul adevăr pe care i l-aş fi putut spune vreodată.

— A trecut mult timp de când o femeie din Valenia a venit să-mi facă o cerere, a continuat el, trecându-şi un deget peste buze. Spune-mi de ce ai venit!

Ţesusem răspunsul cu zile în urmă, îl făurisem în forja dogoritoare a pieptului meu. Îl alesesem cu grijă, îl gustasem, îl experimentasem. Apoi îl memorasem, îl pronunţasem în faţa oglinzii, pentru a vedea cum mi-ar fi influenţat expresia.

Chiar şi aşa, memoria mi-a pălit chiar când aveam cea mai mare nevoie de ea, căci frica devenise ca un păianjen care se urca pe fustele mele voluptoase, în faţa ochilor vedeam aievea imaginea fetei înfipte în ţepuşă, iar tot ce mai auzeam era plesnetul slab al biciului din curte.

Mi-am împreunat mâinile, tremurând, şi am spus:

— Am venit să vă cer să aveţi bunăvoinţa să îi permiteţi cuiva să se înapoieze în Maevana.

— A cui înapoiere? a întrebat Lannon, iar zâmbetul necuviincios încă îi mai arcuia colţurile gurii.

— A tatălui meu.

— Şi cine este tatăl tău?

Am respirat profund, simţind cum îmi bătea inima. M-am uitat pe sub gene în sus, la rege, şi am rostit îndeajuns de tare, încât fiecare ureche din sală să poată auzi:

— Eu îl cunosc drept Aldéric Jourdain, dar Maiestatea Ta îl ştie mai bine sub numele de lordul MacQuinn.

Mă aşteptam să se lase tăcerea când am rostit numele acelei case nobiliare desfiinţate, învinse şi surghiunite, dar nu mă aşteptam ca aceasta să dureze atât de mult sau să rănească atât de profund. Şi nici ca regele să se ridice lent, cu graţia unui animal de pradă, cu pupilele mărite atât de mult, încât ochii îi păreau aproape negri în timp ce mă fixa cu privirea.

Mă întrebam dacă nu cumva eram pe cale să-mi pierd capul, chiar aici, la picioarele tronului din fier forjat şi coarne de cerb, care odinioară fusese ocupat de regina Liadan. Şi nu mai era prin preajmă niciun lord Burke să-l oprească.

— Numele „MacQuinn" nu a fost rostit aici de douăzeci şi cinci de ani, Amadine Jourdain! a spus Lannon, iar cuvintele parcă i s-au întins peste sală ca o viţă lungă, plină de spini. De fapt, am tăiat multe limbi care au îndrăznit să-l rostească!

— Regele meu, îngăduie-mi să explic!

— Ai trei minute, a hotărât Lannon, scuturând din bărbie spre unul dintre copiştii care stăteau la marginea podiumului.

Copistul a făcut ochii mari când şi-a dat seama că a fost desemnat să cronometreze cât timp mai puteam să-mi păstrez limba.

Dar am rămas calmă, stăpână pe mine. Parcă simţeam aievea pulsul pământului, îngropat adânc sub toată piatra şi gresia,

sub frică şi tiranie. Erau bătăile inimii acelei ţări de altădată, ale Maevanei pe care Liadan Kavanagh o crease cu mult timp în urmă.

„Într-o zi se va ridica din nou o regină şi va ajunge pe tron", îmi spusese cândva Cartier.

Acea zi se zărea deja la orizont. Acea zi îmi dădea curaj acum, când aveam cu adevărat nevoie.

— Lordul MacQuinn a petrecut douăzeci şi cinci de ani în exil, am început eu. Pe vremuri, a îndrăznit să vă sfideze şi a încercat să vă ia tronul. Dar aţi fost mai puternic, regele meu. L-aţi zdrobit. Şi a avut nevoie de aproape un sfert de secol ca să renunţe la mândrie şi să se înmoaie suficient pentru a-şi recunoaşte greşeala, trădarea. M-a trimis să vă cer să-l iertaţi, pentru că surghiunul şi tot ce a pierdut reprezintă un preţ mare pe care l-a plătit. M-a trimis cu rugămintea să-i permiteţi să se întoarcă în ţara în care s-a născut şi să vă servească din nou. Puteţi să arătaţi că, deşi inspiraţi atâta teamă, sunteţi, de asemenea, milostiv şi bun.

Lannon stătea atât de ţeapăn şi de tăcut, încât părea o statuie de marmură. Totuşi, diamantele din coroana lui străluceau cu o bucurie răutăcioasă. Calmă, priveam cum jiletca lui de piele fremăta în ritmul respiraţiei sale. A coborât de pe podium, cizmele lui nefăcând aproape niciun zgomot pe dale. Se apropia de mine, păşind cu aroganţă, în vreme ce eu stăteam nemişcată, aşteptându-l.

Aflat la numai un braţ depărtare, m-a întrebat, ameninţător.

— Şi de ce te-a trimis tocmai pe tine, Amadine? Să mă ispiteşti, cumva?

— Sunt fiica lui întru pasiune, i-am răspuns, uitându-mă, deznădăjduită, la vasele de sânge sparte din jurul nasului său. M-a trimis pe mine, să îşi arate încrederea lui în Maiestatea

Voastră. M-a trimis fiindcă fac parte din familia lui şi am venit singură, fără escortă, pentru ca astfel tata să-şi arate, o dată în plus, buna-credinţă faţă de regele lui.

— Aşadar, eşti o maestră a pasiunii! a spus, măsurându-mă cu privirea. Care este pasiunea ta?

— Sunt o maestră a cunoaşterii, regele meu.

Un muşchi i s-a încordat de-a lungul maxilarului. Nu aveam nicio bănuială cu privire la ideile ce-i roiau prin minte, însă nu părea deloc încântat. Cunoaşterea, într-adevăr, era periculoasă. În cele din urmă, s-a întors, păşind spre tron, măturând dalele podelei cu poalele veşmintelor sale regale, care s-au unduit precum aurul lichid când a urcat scările podiumului.

— Spune-mi, Amadine Jourdain, a continuat el, reluându-şi locul pe marele tron. Ce ar face tatăl tău întru pasiune după ce s-ar întoarce în ţara în care s-a născut?

— V-ar sluji aşa cum i-o veţi cere.

— Ha! Foarte interesant! Dacă îmi amintesc corect, Davin MacQuinn era un om foarte mândru. Îţi mai aminteşti, Allenach?

Dar lordul nu s-a mişcat, nici măcar un deget. Încă se uita la mine, cu precauţie. Şi atunci mi-am amintit ce mi-a spus Liam despre relaţia dintre rege şi sfetnicul său. Că era mai important pentru mine să obţin binecuvântarea lui Allenach, pentru că acesta îl influenţa pe rege ca nimeni altcineva.

— Da, regele meu! a spus Allenach, iar vocea lui gravă şi echilibrată de bariton s-a răspândit în sală ca întunericul. Davin MacQuinn a fost, odată, demult, un om foarte mândru. Dar fiica lui spune altceva, afirmă că douăzeci şi cinci de ani l-au vindecat, până la urmă, de trufie.

— Nu ţi se pare ciudat că îşi trimite fiica întru pasiune să vină să ceară ispăşirea în numele lui? a întrebat Lannon, iar

inelul cu ametist de pe degetul său a captat lumina care se revărsa prin ferestrele de deasupra capetelor noastre.

— Nu! Nu, deloc! a răspuns, în cele din urmă, Allenach, ai cărui ochi încă mă cântăreau, încercând să mă măsoare în profunzime.

Eram sau nu o amenințare?

— Așa cum a declarat Amadine, el și-a trimis cea mai de preț avuție pentru a ilustra onestitatea cererii sale.

— Și ceilalți, Amadine? a întrebat, pe neașteptate, Lannon. Ceilalți doi lorzi, cei doi lași care mi-au alunecat din mreje, la fel ca tatăl tău? Tocmai am dat foc unuia dintre blazoanele lor. Unde sunt ceilalți?

— Nu știu nimic despre alții, regele meu, am răspuns.

— Pentru binele tău, sper că spui adevărul, mi-a strigat Lannon, aplecându-se în față. Pentru că, dacă voi afla că nu este așa, vei regreta că ai pășit vreodată în sala asta.

Nu eram pregătită să fiu amenințată de atâtea ori. Și vocea m-a părăsit, lăsându-mi, parcă, pulbere în gâtlej, așa că i-am făcut o altă reverență, în semn că înțelesesem afirmația lui nemilostivă.

— Așadar, crezi că ar trebui să-i permitem să se întoarcă acasă? a zis Lannon, așezându-se mai bine pe tron, picior peste picior, și întorcându-și privirea spre sfetnicul său.

Allenach a făcut un pas mai aproape, apoi altul, până când a ajuns la marginea podiumului.

— Da, regele meu! Lasă-l să se întoarcă și să auzim ce are de spus trădătorul. Și, în timp ce îl așteptăm, o voi lua pe fiica lui la castelul meu.

— Aș prefera ca fiica lui să rămână aici, unde pot fi cu ochii pe ea, s-a împotrivit Lannon.

Mi-am încleştat fălcile. Totul fusese în zadar! Încercasem să arăt agreabil. Acum încercam să arăt ca şi cum nu mi-ar fi păsat cine avea să mă găzduiască. Dar aproape că am căzut în genunchi de uşurare când Allenach a spus.

— Amadine Jourdain este din Valenia, regele meu! Ea se va simţi ca acasă cu mine, căci deja vânătoarea de cerbi se desfăşoară la Damhan, şi jur să fiu cu ochii pe ea, tot timpul, negreşit.

Lannon şi-a arcuit sprâncenele, aproape de neperceput, ţinându-şi degetele pe braţul tronului. Apoi a declarat:

— Aşa să fie! MacQuinn poate traversa nevătămat frontiera şi va veni la mine să-şi susţină petiţia personal. Amadine, pentru moment, vei merge cu lordul Allenach.

Mi-am încercat norocul pentru ultima oara.

— Regele meu, aş putea să îi scriu o scrisoare tatălui meu? Să ştie că poate traversa Canalul Berach?

Doream să scriu două fraze în scrisoarea aceea: una prin care să-l atenţionez în secret pe Jourdain despre cât de agitat a fost Lannon atunci când i-am prezentat cererea şi una prin care să-l asigur că am reuşit şi că aveam să ajung la Damhan. Şi în aceste vremuri tulburi nu îndrăzneam să trimit o scrisoare peste canal fără permisiunea regelui.

— Păi, sigur că poţi!

Lannon râdea de mine când i-a făcut semn copistului să-mi aducă măsuţa, hârtia şi cerneala în mijlocul culoarului.

— De fapt, o să facem asta acum, împreună.

Regele a aşteptat până când mi-am înmuiat pana în cerneală şi apoi m-a oprit, chiar înainte să încep să scriu.

— Îţi voi dicta exact ce să-i spui. Ce zici de asta?

Nu am putut refuza.

— Da, regele meu! am încuviinţat.

Scanned by CamScan

— Scrie aşa: „Către iubitul meu tată laş...", a început Lannon cu vocea însufleţită.

Şi, când am şovăit, cerneala picurând pe foaie ca sângele înnegrit, regele mi-a poruncit:

— Scrie asta, Amadine!

Am scris, cu amărăciune în suflet. Mâna îmi tremura – întreaga curte mă putea vedea cum tremuram ca o frunză. Şi nu a ajutat cu nimic când lordul Allenach a venit să stea lângă mine, ca să fie sigur că am scris ce a dictat regele, care a continuat:

Către iubitul meu tată laş,

Prea milostivul stăpân, regele Maevanei, a fost de acord să permită oaselor tale perfide să traverseze Canalul Berach. Am făcut acest aranjament pentru tine, cu mult curaj, după ce am înţeles cât de mărinimos este regele şi cât de mult m-ai înşelat cu povestiri despre suferinţele tale din trecut. Cred că tu şi eu trebuie să avem o mică discuţie, după ce regele vorbeşte cu tine, desigur.

Fiica ta ascultătoare,
Amadine

Am semnat-o, am semnat-o cu lacrimi în ochi, în timp ce toţi curtenii râdeau şi chicoteau, minunându-se cât de ingenios era regele lor. Dar mi-am înghiţit lacrimile; căci acela nu era un loc în care să îmi permit să par slabă sau înspăimântată. Şi n-am îndrăznit să mi-l imaginez pe Jourdain citind acestea, n-am îndrăznit să-mi imagineze cum chipul avea să i se schimonosească la citirea acelor cuvinte, dându-şi seama cum regele m-a batjocorit şi m-a constrâns în faţa curţii.

Am cerut ca scrisoarea să fie trimisă în portul de vin Isotta, unde Jourdain supraveghea livrările. Apoi, am păşit înapoi,

simţind că mă prăbuşesc, când o mână puternică mi s-a încolăcit în jurul braţului, ţinându-mă în poziţie verticală.

— Scrisoarea va fi trimisă mâine, a spus Allenach, privind faţa mea palidă.

Ochii lui se încreţeau la colţuri, ca şi cum i-ar fi plăcut să zâmbească, să râdă. Mirosea a cuişoare şi a lemn de pin ars.

— Mulţumesc, am spus, fără să-mi pot înăbuşi o nouă înfiorare.

Şi-a dat seama de asta şi, cu blândeţe, m-a însoţit afară din sală.

— Eşti, într-adevăr, curajoasă, dacă ai venit aici pentru un om ca MacQuinn!

Mă studia, ca şi cum aş fi fost un mozaic complicat pe care trebuia să-l alcătuiasc.

— De ce faci asta? m-a întrebat.

— De ce? Vocea îmi era răguşită: Pentru că e tatăl meu. Şi îşi doreşte să se întoarcă acasă.

Am ieşit în curte, în plin soare; strălucirea astrului şi vântul răcoros aproape că m-au pus din nou pe picioare. M-am destins şi asta mi-a făcut încheieturile să-mi trosnească. Până când am văzut că bătrânul era încă biciuit, legat între doi stâlpi la vreo câţiva paşi distanţă. Spatele lui era o rană deschisă, iar sângele i se împrăştia pe pavaj. Alături stătea lordul Burke, martor la aplicarea pedepsei, rece şi tăcut ca o statuie.

Mi-am întors privirea în altă parte, chiar dacă trosnetul biciului mă făcea să tresar. „Nu încă", mi-am spus. „Nu reacţiona în vreun fel până nu vei fi singură..."

— Trebuie să-ţi mulţumesc, i-am spus lui Allenach. Pentru că mi-ai deschis uşa casei tale.

— Deşi castelul regal este frumos, a replicat el, cred că vei descoperi că Damhan e un loc mult mai plăcut decât ar fi fost acesta, dacă ai fi rămas aici.

— De ce spui asta?

De parcă ar fi trebuit să mai întreb!

Mi-a oferit mâna din nou. Am luat-o. Mi-a strâns politicos degetele ca şi cum ar fi înţeles simţirile valeniene, care presupun că o atingere trebuie să fie tot atât de delicată, pe cât este de elegantă. M-a condus mai departe, astfel încât să blocheze priveliştea oferită de biciuire.

— Pentru că am patruzeci de valenieni care locuiesc în castelul meu, pentru vânătoarea cerbului. Şi te vei simţi chiar ca acasă printre ei.

— Am auzit de cerb, am spus.

Am mers mai departe, potrivindu-ne perfect paşii, eu fiind atentă la mişcarea sabiei pe care o ţinea în teacă, în timp ce el era grijuliu să nu se împiedice în crinolina mea.

— Presupun că pădurile voastre sunt pline de cerbi? l-am iscodit.

A pufnit în râs, vesel.

— Păi, tu de ce crezi că îi invit pe valenieni la mine în fiecare toamnă?

— Înţeleg!

— Şi ai venit singură, fără însoţitori?

— Da, milord. Dar am o trăsură care aşteaptă în faţa porţilor...

L-am condus la ea, iar vizitiul aproape că a albit când l-a văzut pe lordul Allenach alături de mine.

— Milord! s-a grăbit el să facă o plecăciune.

Am observat că omul purta o mantie verde, ceea ce însemna că şi el trebuia să fie unul dintre oamenii lui Lannon.

— Aş vrea să o aduci pe Amadine la Damhan, i-a spus Allenach, în timp ce mă ajuta să urc în trăsură. Cred că ştii drumul, nu?

M-am aşezat pe banchetă în timp ce lordul discuta cu vizitiul. M-am simţit uşurată abia atunci când Allenach s-a aplecat înspre trăsură.

— Sunt câteva ore de mers până la Damhan, a spus el. Voi merge călare în spatele vostru şi te voi întâmpina în curte.

I-am mulţumit. Când, în cele din urmă, a încuiat portiera şi am simţit că trăsura porneşte din loc, m-am cufundat în perne, înfiorându-mă, iar din bruma de curaj care îmi mai rămăsese s-a ales, încet, praful.

PARTEA A TREIA

ALLENACH

Scanned by CamScanner

Capitolul XXI

DOMNIŞOARA CU TRANDAFIR DE ARGINT

Domeniul lordului Allenach, Castelul Damhan

Am sosit în Damhan pe când amurgul colora în vineţiu cerul. Curtea fremăta de viaţă, căci servitori îmbrăcaţi în livrele umblau de colo până colo cu felinare în mâini, zorind să aducă mâncare din cămări, apă de la fântână sau lemne de foc pentru a pregăti ospăţul. Vizitiul a deschis portiera trăsurii, însă Allenach a fost acela care mi-a oferit sprijin pentru a coborî din trăsură.

— Mă tem că s-a făcut prea târziu ca să vă mai ofer un tur al domeniului, a zis el.

M-am oprit şi am inspirat. Mirosea a frunze şi a lemn ars, dar distingeam şi fumul venit de la focul din vetrele bucătăriei.

— Poate îmi oferiţi mâine acest tur? am sugerat eu.

Un câine monstruos de mare a venit în goană spre noi, amuşinându-mi rochia. Am rămas nemişcată. Câinele semăna cu un lup, avea păr sârmos şi părea agresiv.

— Este... este un lup? l-am întrebat.

Allenach a fluierat şi câinele-lup s-a îndepărtat imediat de mine, clipind către stăpânul său cu nişte ochi cafenii, apoşi. Lordul s-a uitat, gânditor, la animal.

— Ce ciudat! Nessie urăşte străinii! Şi nu este lup, ci o câ[illegible] antrenată să vâneze lupi, m-a lămurit.

Încă tremuram uşor, deşi Nessie, cu limba scoasă, mă [illegible] vea de parcă îi eram cea mai bună prietenă.

— O! Pare... prietenoasă! am murmurat.

— Nu este aşa de obicei. Dar se pare că ai cucerit-o, a spus.

Am urmărit-o apoi pe Nessie cum se îndepărtează în fugă şi li se alătură altor trei câini de vânătoare, care se ţineau după un slujitor ce căra o halcă de carne. Abia atunci m-am întors şi am privit castelul. Şi, totodată, l-am recunoscut.

Tristan îl făcuse să semene cu un nor de furtună care s-ar fi contopit cu pământul. Şi m-am trezit că eram de acord cu el, întrucât era construit din piatră întunecată la culoare şi se înălţa semeţ precum un nor prevestitor de furtună. Părea străvechi, căci majoritatea ferestrelor erau înalte şi înguste. Fusese clădit în vremuri zbuciumate, de războaie permanente, vremuri de dinainte de domnia reginei Liadan. Şi totuşi, părea primitor, ca un colos blând ce te întâmpina cu braţele deschise.

— Poate că voi găsi mâine răgazul pentru a-ţi arăta împrejurimile, a spus Allenach în chantala, însă modul său de a pronunţa, specific maevan, conferea duritate cuvintelor.

Apoi, ca şi cum ar fi vrut să pară mai mult valenian decât maevan, mi-a întins din nou mâna şi m-a condus în locuinţa lui.

Tocmai îmi spunea ceva despre cină în holul de la intrare, când eu am observat că sfeşnicele fixate în pereţi începuseră să arunce scântei, de parcă flăcările încercau să călătorească prin timp, să ajungă cu sute de ani în urmă. Mi s-a oprit inima în loc când mi-am dat seama că lumina din vechime ducea o luptă cu lumina din prezent şi că Tristan mă chema, din nou, în vremurile sale. Probabil că văzusem sau simţisem vreun

miros în castel care declanşase amintirile din moşi-strămoşi şi, o clipă, aproape că m-am supus lui Tristan şi i-am îngăduit amintirii lui să mă copleşească. De bună seamă, avea să aibă legătură cu Piatra Înserării şi era o viziune pe care ar fi trebuit s-o primesc. Însă, când mi-am imaginat cum ar fi să leşin şi să intru în transă în prezenţa lui Allenach, am hotărât că nu puteam îngădui să se întâmple una ca asta.

Fără să vreau, l-am strâns de mână pe lord şi mi-am plecat privirea către dalele de piatră ale podelei şi către luminile care îmi jucau pe poalele rochiei. Aş fi făcut orice care să mă abată de la transformare, orice care să-l ţină departe pe strămoşul meu. Era ca şi cum aş fi vrut să îmi înăbuş un strănut sau un căscat. Am văzut cum pereţii se vălureau, dornici să se topească în trecut, şi cum umbrele parcă încercau să mă prindă. Totuşi, m-am împotrivit şi nu m-am supus lor. Aveam senzaţia că tocmai căzusem dintr-un copac şi că mă agăţasem de-o creangă, una firavă, dar încăpăţânată, chiar înainte să ating pământul.

Tristan s-a retras, încleştarea lui s-a estompat, iar inima mea a luat-o razna de uşurare.

— Iată intrarea în sala mare, m-a lămurit Allenach, arătându-mi o uşă cu două canaturi, împodobite cu blazonul său. Micul dejun şi cina vor fi servite acolo tuturor oaspeţilor mei. Iar aici sunt scările... Şi acum te voi conduce în camera ta.

Alături de Allenach, am urcat o scară lungă, peste care un covor maroniu se desfăşura precum o limbă gata să lingă fiecare pas al fiecărui trecător, şi am ajuns la etaj. Am trecut pe lângă câţiva bărbaţi valenieni care mă priveau cu interes, dar care nu au scos o vorbă în vreme ce şi-au continuat drumul pe coridor. Apoi am început să desluşesc uşile sculptate, şi faptul că fiecare încăperea părea să fi fost închinată cuiva anume: unei faze a Lunii, unei flori sau unui animal sălbatic.

Scanned by C...

A văzut că îmi stârnise interesul şi a domolit pasul, astfel încât să pot admira imaginea aflată deasupra uşii celei mai apropiate.

— A, da! Când strămoşul meu a construit acest castel, soţia lui a dorit ca fiecare cameră să fie binecuvântată, mi-a explicat Allenach. Iată, camera aceasta este închinată vulpii şi iepurelui!

A arătat către o placă de lemn sculptată în stil baroc, care înfăţişa o vulpe şi un iepure de câmp care alergau în cerc, urmărindu-se reciproc.

— Şi ce vrea să însemne? am întrebat eu, fascinată de felul în care dinţii ascuţiţi ai vulpii aproape că înşfăcau pufoasa codiţă a iepurelui, iar acesta aproape că prindea coada stufoasă a vulpii.

— Reprezintă o veche legendă maevană, una care te avertizează că nu e bine să calci pragul unei uşi de prea multe ori.

Nu auzisem niciodată o asemenea poveste.

Probabil că mi-a simţit nedumerirea, căci a continuat:

— Pentru a te proteja de înşelăciunile pragurilor – asigurându-te că ştii unde vei ajunge de fiecare dată când vei trece pragul dintr-o încăpere în alta –, s-a împământenit obiceiul de a însemna cu un simbol fiecare cameră sau chiar de a o sfinţi. Această cameră îi va oferi putere maevanului care nu-şi va pierde niciodată din ochi duşmanul.

— Ce fascinant! am exclamat, privindu-l drept în ochi.

— Aşa spun toţi valenienii care îmi sunt oaspeţi. Vino, cred că această odaie este cea mai potrivită pentru tine!

M-a condus către o uşă cu arcadă, cu întăriturii de fier, binecuvântată cu gravura unui unicorn care purta la gât o ghirlandă de flori.

Lordul a luat o lumânare din cel mai apropiat sfeşnic de perete şi a deschis uşa. În timp ce aşteptam ca el să aprindă toate

candelabrele din încăperea întunecată, un avertisment parcă mi-a răsunat brusc în minte. Mă temeam să mă aflu singură cu el într-o încăpere și mâna mi-a alunecat către fustă, pipăind prin material pumnalul ascuns acolo.

— Amadine? m-a iscodit.

Am lăsat mâna să-mi cadă, moale, și m-am așezat sub plăcuța pe care era gravat unicornul, păstrând distanța față de el și urmărind cum lumina trezea camera la viață.

Patul era acoperit cu o cuvertură de mătase brodată, iar baldachinul avea draperii din mătase roșie. Un vechi garderob cioplit cu frunze și rămurele de salcie era așezat lângă perete și o măsuță rotundă susținea un lighean din argint pentru spălat pe mâini. Un șemineu de piatră era flancat de două ferestre, mai degrabă, două fante de iluminare[1] inspirate de război. Dar cel mai mult mi-a stârnit admirația tapiseria atârnată pe cel mai mare perete. Am făcut un pas, s-o privesc mai de aproape. Nenumăratele sale fire se îmbinau pentru a înfățișa un unicorn care se cabra în mijlocul unui câmp de flori multicolore.

— M-am gândit eu că are să-ți placă, a spus Allenach.

— Și ce binecuvântare oferă această cameră? l-am întrebat, privindu-l peste umăr, precaută.

Chiar în clipa aceea, un slujitor a intrat cărând cufărul meu, pe care l-a așezat, grijuliu, la picioarele patului.

— Sunt sigur că știi ce reprezintă unicornul, negreșit! a exclamat lordul.

Lumânarea pâlpâia, credincioasă, în mâna lui Allenach.

— Noi nu avem legende cu unicorni în Valenia, am spus, cu părere de rău.

---

[1] În primele castele fortificate existau fante în ziduri menite nu doar să lase lumina să pătrundă, ci și să permită arcașilor să tragă (n. red.).

— Unicornul este simbolul purității, al vindecării. Al magiei.

Ultimul cuvânt mi s-a înfipt ca un cârlig în piele, iar glasul său parcă mă provoca să-i răspund. M-am uitat din nou la tapiserie, doar ca să nu-i mai susțin privirea, amintindu-mi că, deși acest lord părea să îmi arate prietenie și îmi oferea ospitalitate, el nu renunța la suspiciunile pe care le avea la adresa mea. Și nici nu pierdea din vedere că eram fiica lui MacQuinn!

— Este minunată! am șoptit. Vă mulțumesc că ați ales această cameră pentru mine.

— Voi trimite o slujnică să te ajute să te schimbi. Apoi, vino jos să ni te alături în sala mare la cină!

Spunând acestea, a ieșit, închizând ușa în urma lui, aproape fără niciun zgomot.

M-am grăbit să despachetez și am scos rochia de slujnică, șorțul și șalul pe care aveam să le port peste vreo două nopți, când aveam să mă furișez din castel ca să găsesc Piatra Înserării. În buzunarul adânc al șorțului era ascunsă săpăliga cu care aveam să sap. Le-am făcut ghem pe toate și le-am ascuns sub pat, acolo unde cameristei nu i-ar fi dat prin cap să caute. Apoi, am început să scot, agale, restul hainelor și să le agăț în garderob, exact când slujnica și-a făcut apariția. M-a ajutat să-mi scot cămașa albastră și tunica albă, după care mi-a legat șireturile corsetului, deși îmi doream nespus să-l dau jos, după ce-l purtasem toată ziua. Apoi m-a îmbrăcat cu o rochie argintie care-mi lăsa umerii goi și se aduna într-un corset strălucitor. Fusta ei făcea ape-ape când mă mișcam, iar trena părea să fie ruptă din lumina lunii. Nu mai purtasem niciodată ceva atât de elegant! Am închis ochii când fata mi-a strâns părul într-un coc, lăsând liberi câțiva zulufi care să-mi încadreze fața.

După ce a ieșit din cameră, am căutat în cufăr agrafa cu trandafirul din argint pe care trebuia s-o port în păr. Am

răsucit-o între degete, privind cum flacăra lumânărilor arunca foc asupra micilor rubine. Mă întrebam cât de simplu va fi să-l descopăr pe D'Aramitz, un om care nu mă cunoştea şi pe care eu trebuia să-l recunosc după blazon. Ei bine, era pe aici, pe undeva, mi-am spus eu şi m-am aşezat în faţa plăcii de aramă, agăţate pe perete, care servea drept oglindă. Mi-am privit reflexia slabă şi mi-am înfipt bijuteria cu trandafirul după ureche, apoi mi-am şters aluniţa şi mi-am desenat alta pe pomeţi.

Of, D'Aramitz avea să ştie cine eram, chiar şi fără trandafir! Urma să ies în evidenţă în salonul plin de bărbaţi, chiar dacă majoritatea lor erau valenieni.

M-am îndreptat spre uşă, dar m-am oprit, ochii fiindu-mi atraşi încă o dată de tapiseria cu unicorn. În ziua aceasta, ieşisem victorioasă din două bătălii. Obţinusem reîntoarcerea lui Jourdain şi ajunsesem cu bine la Damhan. Acest gând mi-a sădit o sămânţă de curaj în inimă. În seara aceea, lucrurile ar fi trebuit să se desfăşoare simplu, aceasta fiind, poate, cea mai uşoară parte a misiunii mele. Nici măcar nu trebuia să vorbesc cu cel de-al treilea lord surghiunit, ci doar să mă uit direct în ochii lui.

Am părăsit camera şi mi-am croit drum pe scări, urmând frânturile de râsete şi aromele îmbietoare, care promiteau un ospăţ pe cinste, până în sala mare.

Am rămas impresionată, poate mai mult decât în faţa salonului regal. Deoarece încăperea din Damhan avea vreo douăzeci de metri lungime, iar tavanul înalt era făcut din bârne de lemn dispuse în arcade complexe, înnegrite de fum. Am admirat dalele pardoselii, care m-au condus către focul din mijlocul sălii, care ardea într-un cămin înălţat pe nişte blocuri de piatră. Flăcările aruncau lumini asupra blazoanelor care străjuiau cei patru pereţi – cerbi ce săreau prin luni în creştere, păduri şi râuri.

Aceasta era însăşi casa nobiliară din care proveneam eu însămi.

Binecuvântări viclene şi cerbi săltăreţi...

Şi am stat să mă desfăt cu tot acel salon maevan, cu farmecul şi viaţa lui, ştiind că, în vremuri apuse, Tristan stătuse şi el în aceeaşi încăpere. Îl simţeam aproape, de parcă din clipă în clipă putea să se întrupeze şi să vină să mă bată pe umăr. Omul acela din care mă trăgeam şi eu.

Totuşi, nu Tristan m-a atins, ci servitorii care se grăbeau pe lângă mine, ducând platouri cu mâncare, urcioare cu vin rece şi carafe cu bere, lăsându-le pe mesele lungi, aşezate pe capre de lemn.

D'Aramitz! mi-am reamintit. El era misiunea mea din seara aceasta.

Majoritatea nobililor valenieni se învârteau prin mijlocul salonului, în vreme ce se aşterneau mesele. Ţineau în mâini pocale de argint pline cu bere şi rememorau evenimentele zilei. Printre ei se amestecau şapte vasali ai familiei Allenach, pe care i-am identificat cu uşurinţă după jiletcile lor din piele, pe care se zăreau blazoanele cu cerbi.

Am început să mă strecor încet printre grupurile de bărbaţi, cercetându-le, cu sfială, piepturile, în căutarea blazonului care înfăţişa un copac. Unii dintre ei, firește, au încercat să mă prindă în conversaţia lor, dar le-am adresat doar câte un zâmbet abia schiţat şi mi-am continuat drumul.

Părea că rătăcesc fără ţintă de ceva vreme până când, în sfârşit, am dat peste nişte grupuri pe care nu le cercetasem. Primul, cu siguranţă, nu îl cuprindea pe D'Aramitz. M-am oprit, obosită şi supărată, şi am încercat să-mi imaginez cum ar trebui să arate. Dacă era unul dintre lorzii căzuţi în dizgraţie, atunci trebuia să fie bătrân, probabil de vârsta lui Jourdain. Prin urmare, ar fi trebuit să aibă câteva riduri, câteva fire albe în păr.

Tocmai îmi schiţasem în minte figura unui lord foarte hâd, când ochii mi-au fost atraşi, dintr-odată, de un bărbat ce stătea cu spatele la mine. Părul lui ca spicul grâului era prins într-o coadă la spate, dar ceva din înălţimea şi statura lui îmi păreau ciudat de încurajatoare. Purta o jiletcă roşu-închis, cămaşă albă cu mâneci lungi şi pantaloni negri. Dar, cu cât îi priveam mai mult spatele, cu atât îmi dădeam seama că nu am nicio şansă să dau ocol acelui grup, pentru a-i descoperi blazonul, fără să atrag atenţia asupra mea.

Probabil că mi-a simţit privirea, căci s-a întors şi s-a uitat la mine. Ochii mei s-au repezit la blazonul cusut pe pieptul jiletcii. Era chiar copacul pe care mi-l arătase Jourdain! Iar bărbatul acesta era D'Aramitz! Însă a rămas nemişcat, încât părea o statuie.

Am ridicat încet privirea de la blazon către chipul lui – care nu era, nicidecum, urât şi bătrân, ci, tânăr şi frumos. Cu ochii ca albăstrelele. Şi o gură pe care rareori înflorea un zâmbet.

Mi s-a frânt inima, apoi m-am vindecat pe dată în timp ce mă uitam la el, iar el se uita la mine.

Pentru că nu era doar D'Aramitz, cel de-al treilea lord surghiunit. Nu era doar un om necunoscut cu care nici nu trebuia să vorbesc, ci în ochii căruia trebuia doar să mă uit ţintă

Era însuşi Cartier.

Capitolul XXII

D'ARAMITZ

Pentru o clipă, n-am făcut decât să stau nemişcată şi să încerc să respir, apăsându-mi mâinile pe mătasea corsetului, simţindu-i întăriturile din os.

„E imposibil!" mi-am spus, iar refuzul de a crede ceea ce vedeam îmi umplea mintea, aşa cum umple ploaia care cade un râu. Cartier era un maestru al pasiunii! Cartier era valenian! Şi, totuşi, în acest răstimp, fusese şi o cu totul altă persoană. Cartier era Theo d'Aramitz... Aodhan Morgane... un lord maevan surghiunit.

Nu-mi puteam lua ochii de la el.

Larma din sală începuse să se topească precum gheaţa la soare, flacăra focului lumina totul într-un auriu-întunecat, ca şi cum ar fi râs pe seama noastră, a mea şi a lui Cartier. Căci am văzut aceeaşi surpriză în ochii lui, pe măsură ce înţelegea situaţia. Era mut de uimire, speriat la gândul că eu eram domnişoara cu trandafirul de argint, că eu eram Amadine Jourdain, cea care trebuia să recupereze Piatra Înserării, cea pe care trebuia să o ţină sub observaţie şi s-o sprijine, dacă ar fi dat de vreun necaz.

Scanned by CamScanner

M-a măsurat din cap până în picioare, rămânând apoi cu ochii pironiți la trandafirul din părul meu, de parcă ar fi fost un ghimpe, și o grimasă a durerii i-a străbătut chipul. Apoi mi-a întâlnit din nou privirea, distanța dintre noi devenind parcă mică și tăioasă, precum aerul de la buza unei prăpastii abrupte.

O, cum, *cum* de s-a întâmplat una ca asta? Cum de nu am știut unul de altul?

Șocul resimțit era pe cale să ne dea de gol.

Am întors prima spatele și am intrat direct într-un bărbat, care m-a prins de braț înainte să apuc să-i vărs pocalul cu bere pe jiletcă.

— Atenție, *mademoiselle*! m-a avertizat el, iar eu am schițat un surâs timid.

— Iertare, *monsieur*! am rostit printre dinți.

Am zbughit-o mai iute ca o săgeată, înainte să mă rețină.

Căutam un loc unde să fug, unde să mă ascund până când aveam să-mi regăsesc calmul – îmi doream un loc plin de umbre, de liniște și de solitudine. Dar l-am auzit pe Cartier venind pe urmele mele. Știam că era el. Recunoșteam senzația pe care o încercam ori de câte ori distanța dintre noi se micșora.

M-am oprit în fața unei mese goale așezate pe capre de lemn, prefăcându-mă că admiram blazoanele de pe perete, când i-am simțit piciorul atingându-se de poalele rochiei.

— Dar cine sunteți dumneavoastră, *mademoiselle*?

Avea o voce dureros de blândă.

Nu trebuia să mă uit la el, nu trebuia să vorbesc cu el! Dacă Allenach s-ar fi uitat acum la noi, și-ar fi dat seama. Ar fi înțeles că între mine și Cartier exista ceva.

Cu toate acestea, n-am putut rezista tentației. M-am întors spre el, trezindu-mă cu trupul atât de aproape de al lui.

Scanned

— Amadine Jourdain, am răspuns eu, politicoasă, cu detaşare şi dezinteres.

Însă ochii îmi scânteiau şi inima îmi bubuia în piept, iar el avea habar de toate astea. Ştia pentru am văzut acelaşi lucru la el, ca într-o oglindă, căci fiecare era reflexia celuilalt.

— Iar dumneavoastră sunteţi...

— Theo d'Aramitz, mi-a răspuns, cu o plecăciune.

Părul lui blond a strălucit în lumina focului în timp ce a făcut mişcarea aceea plină de graţie. Însă, în spatele politeţii şi pasiunii, se ascundea o fire călită precum oţelul şi dură ca un vânt rece, căci el era întruchiparea stindardului albastru şi al calului Casei Morgane.

O casă nobiliară răzvrătită. O casă nobiliară căzută în dizgraţie.

Tatăl său fusese, probabil, cel care luptase alături de MacQuinn şi Kavanagh, întrucât Cartier nu putuse să fie decât un copilaş în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Şi, pe când începusem să pun povestea cap la cap, mi-am dat seama că încă îmi mai lipseau părţi din ea. Trebuia să găsim o cale să vorbim, în intimitate, înainte ca misiunea să ne fie distrusă în totalitate.

— Care e camera ta? l-am întrebat în şoaptă şi m-a amuzat roşeaţa care i-a apărut în obraji.

— Nevăstuica înaripată, mi-a răspuns atât de încet, încât abia i-am putut desluşi cuvintele.

— Voi veni la tine diseară, i-am şoptit, după care i-am întors spatele, ca şi cum mi-aş fi pierdut interesul.

M-am amestecat prin mulţime exact la timp, deoarece Allenach a intrat chiar în acea clipă în sala mare, căutându-mă din priviri şi descoperindu-mă imediat. A venit spre mine cu pas apăsat. L-am aşteptat, sperând ca văpaia din obraji să mi se fi stins.

Scanned by

— Mi-ar plăcea să stai la masa mea, pe locul de onoare, mi-a zis Allenach, întinzându-mi mâna.

Am luat-o şi m-am lăsat condusă până la podium, unde o masă lungă era încărcată cu pocale, farfurii, carafe şi platouri aburinde. Dar nu festinul mi-a atras atenţia, ci doi tineri care ne aşteptau.

— Amadine, permite-mi să ţi-i prezint pe fiul meu cel mare, Rian, şi pe Sean, mezinul familiei! Rian şi Sean, ea este Amadine Jourdain! a făcut lordul prezentările.

Sean m-a salutat, politicos, cu o înclinare a capului. Părul lui de culoarea alunei era tuns scurt şi faţa îi era pistruiată şi bronzată. Cred că era doar cu puţin mai mare decât mine. Însă Rian, cel dintâi născut, abia dacă mi-a aruncat o privire, încruntat. Avea nişte sprâncene nespus de groase. Părul lui şaten-închis era lăsat liber şi îi ajungea până la umeri. Bătea, nervos, darabana cu degetele în masă. Mi-am spus că trebuia să-l evit în viitor.

Am făcut o reverenţă, cu toate că mi se părea nepotrivit şi deloc necesar la un asemenea eveniment. Rian stătea la dreapta lui Allenach – ceea ce însemna că el era moştenitorul –, iar Sean, la stânga. Eu trebuia să mă aşez la stânga lui Sean, probabil, cel mai sigur loc din toată încăperea în acel moment. Eram ascunsă de privirea suspicioasă a lui Allenach şi mă aflam exact în partea opusă a sălii faţă de Cartier.

Însă, în clipa în care m-am aşezat pe locul de onoare indicat, m-am uitat, fără să vreau, către mesele aflate în faţa noastră, căutându-l din ochi pe maestrul meu, deşi judecata îmi spunea să fac contrariul. Se aşezase în stânga sălii, la trei mese distanţă. Cu toate acestea, între noi nu era niciun obstacol, ne puteam vedea bine. Mă simţeam de parcă s-ar fi căscat o prăpastie, care făcuse să se crape şi să dispară mesele, vasele

Scanned by C— —

din cositor sau argint şi dalele care se întindeau între noi, care ne despărţeau. El mă sorbea din ochi, eu îl sorbeam din ochi. Şi-a ridicat pocalul şi l-a închinat în cinstea mea, uşor, atât de uşor, încât mai că nu a putut fi văzut. L-a închinat în cinstea mea, fiindcă îl păcălisem, l-a închinat, fiindcă drumurile noastre se reuneau, l-a închinat în onoarea planurilor care ne aduseseră împreună nu ca stăpâni ai pasiunii, ci ca rebeli.

— Tatăl meu zice că eşti o stăpână a pasiunii, mi s-a adresat Sean, încercând să înceapă o conversaţie politicoasă.

M-am uitat spre el şi i-am zâmbit. Mă privea de parcă eram o floare cu spini, iar splendoarea rochiei mele îl cam intimida.

— Da, aşa este, i-am răspuns şi am luat, în silă, platoul cu piept de porumbel pe care mi-l întinsese.

Mi-am pus o bucată în farfurie, dar stomacul meu s-a întors pe dos la vederea mâncării, bietul de el, deoarece fusese strivit toată ziua sub corset. Dar trebuia să dau impresia că mă simt bine şi că sunt mulţumită. Am mâncat şi am vorbit cu Sean, intrând încet, în atmosfera cinei.

Tocmai îl întrebam pe fiul lordului despre vânătoare şi despre cerb, când am simţit că privirea lui Cartier era aţintită asupra mea. Stătuse aşa de ceva vreme, iar eu rezistasem cu încăpăţânare, ştiind că Allenach mă urmărea, la rândul lui, cu coada ochiului.

— Dar a văzut cineva cerbul acesta? l-am întrebat pe Sean, în vreme ce îmi tăiam cartofii din farfurie.

Abia atunci m-am uitat pe sub gene la Cartier. Acesta a înclinat scurt capul şi şi-a îndreptat ochii către ceva. Tocmai mă pregăteam să-i urmez ordinul dat pe tăcute, să văd ce-l tulburase într-atât, când sala s-a umplut de sunetele calde ale unei viori.

I-aş fi recunoscut interpretarea oriunde în lume!

Speriată, m-am uitat spre dreapta, unde un grup de muzicanţi se strânseseră. Erau, cu toţii, maeştri ai muzicii, fără îndoială, iar melodia lor a pus stăpânire pe întreaga sală. Merei se afla printre ei: vioara i se odihnea, ascultătoare, pe umăr şi degetele îi dansau pe coarde, în armonie cu ceilalţi. Însă ochii ei erau aţintiţi asupra mea, negri şi plini de viaţă, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis. Mi-a zâmbit şi inima a început să îmi bată iute, mai-mai să-mi sară din piept.

M-am fâstâcit atât de tare, încât am răsturnat cupa cu bere. Lichidul auriu s-a vărsat pe masă, pe rochia mea şi pe pantalonii lui Sean. Mezinul a sărit în picioare, însă eu abia puteam să mă mişc. Merei era în acel salon. Merei cânta. În Maevana!

— Îmi pare atât de rău! am zis, gâfâind, încercând să-mi domolesc respiraţia în timp ce ştergeam berea.

— Nu-i nimic! Oricum, ăştia erau pantalonii mei vechi, m-a liniştit Sean, schiţând un zâmbet strâmb.

— Întotdeauna muzica are un asemenea efect asupra ta, Amadine? s-a băgat în vorbă şi Rian de la capătul celălalt al mesei, aplecându-se, să vadă mai bine cum îl ajutam pe Sean să şteargă mizeria făcută.

— Nu, dar este o surpriză plăcută s-o aud la o cină maevană! i-am replicat pe când Sean îşi relua locul pe scaun, arătând de parcă s-ar fi scăpat în pantaloni.

— Îmi place ca oaspeţii valenieni să se simtă ca acasă, m-a lămurit lordul Allenach. În ultimii ani am tot invitat câte un ansamblu instrumental în timpul fiecărui sezon de vânătoare.

A sorbit din bere, apoi i-a făcut semn unui servitor să-mi umple pocalul, deşi eu, una, terminasem cu mâncarea şi băutura, dar încercam să mă port cât mai firesc.

— Ar trebui să te facă să te simți ca acasă, ca între voi, stăpânii pasiunii, a continuat lordul.

Am chicotit, fără să mă pot stăpâni. Pieptul meu dădea în clocot încă de când stătusem față în față cu Cartier, însă acum răbufnea de-a dreptul, odată cu muzica lui Merei.

Știusem că mai tot timpul avea să călătorească alături de protectorul ei. Însă nu-mi imaginasem niciodată că ea și ansamblul aveau să traverseze Canalul Berach și să cânte într-un salon maevan.

„Merei, Merei, Merei!" cânta inima mea în ritmul pulsului. Iar muzica ei se revărsa asupra mea, explorând fiecare cotlon și grindă a sălii mari, și atunci mi-am dat seama cât de periculos era pentru ea să vină aici. Fiindcă, în conformitate cu planul nostru, ea nu ar fi trebuit să mă cunoască, iar eu nu ar fi trebuit să o cunosc! Dar, în ciuda tuturor acestor pericole, cum aș fi putut dormi liniștită știind că ea și Cartier se aflau sub același acoperiș, atât de aproape de mine?

Cartier cred că deja trecuse prin asta în prima seară petrecută la Damhan, atunci când Merei apăruse pe neașteptate alături de orchestra lui Patrice Linville pentru a da un concert. Probabil că el îi spusese deja să pretindă că nu-l cunoștea, astfel încât tot ce puteam face eu, una, era să mă rog să se prefacă și în privința mea.

M-am gândit la mii de feluri în care să mă apropii de ea, în care să găsesc o cale să-i vorbesc între patru ochi, să-i explic de ce mă aflam acolo. Însă nu puteam decât să stau și s-o ascult. De altfel, întreaga sală amuțise, căci toți erau fermecați de muzică. Inima mea fremăta de dor. Dar și de teamă. Să mă mișc sau să rămân pe loc?

Doream să mă uit la ea; doream să dau fuga la ea! În schimb, m-am ridicat de pe scaun și m-am adresat lordului Allenach cu un zâmbet.

— Sunteți bun să mă conduceți până în camera mea, milord? Mă tem că m-a biruit oboseala după o călătorie așa de lungă!

Într-o clipă, a fost în picioare, iar cununa de aur de pe fruntea sa a reflectat lumina focului. Pe când mă ajuta să cobor de pe podium, am măturat cu privirea mesele din stânga salonului, una câte una.

Cartier dispăruse.

Scanned by CamScanner

Capitolul XXIII

TAPISERII NĂZDRĂVANE

Nu mă aşteptasem să găsesc un străjer în pragul uşii mele.

În vreme ce Allenach mă escorta înapoi în camera cu unicorn, mi-am dat seama că sunt supravegheată şi păzită. Chipul meu nu a trădat nimic, niciun sentiment, în schimb, inima îmi bătea atât de tare, încât parcă mi se lovea de coaste, căci descoperisem că nu o să mă pot strecura până în camera lui Cartier şi nici să ies din castel să recuperez Piatra Înserării!

— Este pus aici pentru protecţia ta, Amadine! m-a lămurit Allenach când am ajuns în dreptul uşii, iar oşteanul stătea acolo, mut ca o statuie. Cu atâţia bărbaţi în castel, nu vreau să îţi facă vreun rău cineva, mai ales că nu ai nicio escortă.

— Ce prevăzător sunteţi, milord! În noaptea aceasta, voi dormi nespus de liniştită, am minţit eu şi i-am oferit un surâs mieros.

Mi-a răspuns în acelaşi mod, deşi nu a apucat să-l vadă prea bine când s-a întins să-mi deschidă uşa.

— Voi trimite slujnica să te ajute.

Am încuviinţat şi am intrat în cameră. Aici, lumânările pâlpâiau ca şi cum ar fi oftat. Totul se năruia, mi-am spus,

Scanned by CamScanner

așezându-mă pe marginea patului. Acesta să fi fost, oare, motivul pentru care misiunile secrete dădeau întotdeauna greș? Pentru că era imposibil să prevezi și să te pregătești pentru fiecare întorsătură de situație?

Plănuisem să ies pe furiș în noaptea următoare, să am timp să găsesc ușile servitorilor despre care îmi vorbise Liam, acelea pe care trebuia să le folosesc pentru a ieși și a intra în Damhan. Dar, dacă nu puteam găsi o cale pentru a mă strecura afară din camera asta... trebuia să-mi regândesc planul. Trebuia să recuperez Piatra Înserării în timpul zilei. Ceea ce era foarte riscant, cu atâția bărbați care vânau prin pădure.

Așadar, trebuia să găsesc un motiv să mă alătur vânătorii sau, cel puțin, să mă aflu în apropierea pădurii.

Într-un târziu, a sosit și slujnica. M-a ajutat să mă dezbrac, apoi a ațâțat focul în vatră. Am respirat ușurată când a plecat. Eram, în sfârșit, singură, îmbrăcată doar în cămașa de noapte, cu părul desfăcut și ciufulit. M-am prăbușit pe pat, privind tapiseria de pe perete. Mă chinuia o durere de cap cumplită.

M-am gândit la Tristan. Cândva, aici fusese casa lui. Poate că stătuse chiar în această cameră. Asta m-a făcut să-mi proptesc coatele pe genunchi și să analizez fiecare amintire moștenită de la el în parte, până ce a devenit ca un lut moale de la atâta frământat. Împărtășise cu mine un gând despre Damhan, din ziua în care se luptase cu fratele său. Se gândise la locurile tainice, la pasajele secrete și la ușile ascunse din acest castel.

M-am ridicat de pe pat și am început să cercetez încăperea. Am fost atrasă imediat de tapiserie. Încetișor, am tras de ea și m-am uitat la zidul de piatră din spatele ei. Am urmărit cu degetele fiecare adâncitură a tencuielii, căutând, căutând...

Mi-a luat ceva vreme. Deja îmi înghețaseră picioarele pe pardoseala de piatră, când am simțit cum o fărâmă de mortar mi se prinde în unghii. Am bâjbâit înainte și peretele a scos

la iveală o uşă strâmtă, străveche, care dădea într-un coridor întunecat cu iz de humă şi de muşchi.

O reţea secretă de coridoare! O ramificaţie tainică de vene şi artere ale castelului! O cale de a te mişca fără a fi văzut!

M-am grăbit să-mi iau papucii şi un sfeşnic. Apoi mi-am făcut curaj şi am păşit pragul coridorului, lăsând umbrele să mă înghită, căci lumânarea abia dacă arunca o scânteie în bezna deplină. Nu-mi ferecasem uşa, însă o închisesem atât cât îndrăznisem. Apoi mi-am închipuit că pragurile sunt nişte portaluri şi că fiecare cameră avea nevoie de o binecuvântare. Dacă uşile principale erau înzestrate cu simboluri, atunci probabil că şi acelea secrete s-ar fi cuvenit să aibă unul.

Am ridicat sfeşnicul, cercetând arcada zgrunţuroasă de deasupra uşii. Şi iată... unicornul era sculptat acolo, destul de grosolan, însă uşa era, într-adevăr, marcată, închinată inorogului.

„Aşa aş putea găsi şi camera lui Cartier", mi-am spus şi am pornit-o iute prin pasaj, înainte să-mi piară curajul şi înainte ca raţiunea să-mi împiedice impulsul. Mă întrebam dacă nu cumva aş putea descoperi o ieşire din castel, dar apoi m-a trecut un fior, imaginându-mi cum mă rătăceam, neajutorată, prin acel labirint întunecos şi întortocheat.

Am păşit cu grijă, ca şi cum aş fi fost un copilaş care abia învăţa să meargă. Mă opream de fiecare dată când auzeam un zgomot: ecouri de la bucătărie, uşi trântite la etajul de dedesubt, vântul urlând ca o fiară sălbatică de cealaltă parte a zidului, hohote de râs. Dar am început să descopăr iute uşiţele tainice şi să le desluşesc simbolurile aducătoare de binecuvântări. Mă aflam în aripa pentru oaspeţi şi, în timp ce coridorul interior a început să şerpuiască, am încercat să reţin fiecare cotitură, rugându-mă ca dormitorul lui Cartier să aibă, de asemenea, o intrare secretă.

Am pierdut şirul timpului. Tocmai mă pregăteam să renunţ, căci picioarele îmi erau reci ca sloiurile de gheaţă, iar frigul pătrundea prin cămaşa mea subţire, când i-am găsit uşa. În alte împrejurări, m-ar fi amuzat că simbolul camerei lui era tocmai o nevăstuică înaripată. Însă inima, stomacul şi mintea îmi erau strânse într-un singur nod, iar eu tremuram de frig, dar şi de emoţie la gândul de a-l revedea. Era, oare, mânios pe mine?

Am apăsat clanţa. Uşa secretă s-a deschis spre coridorul unde mă aflam, asta ca să nu zgârie, cumva, pardoseala din cameră. O tapiserie grea m-a întâmpinat, păzitoarea intrării, aidoma aceleia din camera mea. Auzeam cizmele lui Cartier bocănind pe podea, deşi nu venea către mine. Se plimba de colo până colo, iar eu nu ştiam cum să îmi fac apariţia fără să-l sperii.

— Maestre!

Vocea mea s-a topit parcă prin tapiserie, dar, cumva, el m-a auzit. Probabil că simţise curentul provocat de deschiderea intrării. A tras repede de tapiserie şi a dat cu ochii de mine. Stăteam în pragul uşii secrete, larg căscate de acum. Pentru a doua oară în acea seară îl lăsasem fără grai. M-am invitat singură în cameră, atingându-l, în trecere, atrasă de căldura şi lumina trandafirie a focului, mormăind de bucurie.

Stăteam în mijlocul camerei, aşteptându-l să vină la mine. Mi-a luat sfeşnicul din mână şi aproape că l-a trântit pe masă, apoi şi-a trecut, nervos, degetele prin păr. Rămăsese cu spatele la mine, uitându-se în altă parte, apoi s-a întors, în sfârşit. Ne-am ţintuit cu privirea.

— Amadine Jourdain! a spus el, cu un zâmbet trist. Cum de te-ai strecurat pe lângă mine?

— Maestre Cartier, îmi pare nespus de rău, m-am repezit eu, cuvintele rostogolindu-se unul peste altul.

Cred că a deslușit toată durerea din glasul meu, durerea că părăsisem Magnalia într-o liniște deplină.

— Am vrut să-ți spun! i-am mărturisit.

— Dar acum am înțeles de ce n-ai făcut-o!

A scos un oftat și abia atunci a observat că tremuram și că nu purtam pe mine decât cămașa de noapte.

— Vino să stai lângă foc! Trebuie să purtăm o mică discuție.

A tras două scaune în fața șemineului și m-am lăsat moale într-unul dintre ele, întinzând picioarele, să mi le încălzesc. Știam că mă urmărea și simțeam că spațiul dintre noi era plin de duioșie și completă năucire. Era adevărat că plecasem de la Magnalia fără să las vreo urmă, însă și el ținuse atâtea secrete față de mine!

— Așadar..., a început el cu ochii la foc. Jourdain este protectorul tău.

— Da, iar tu ești Aodhan Morgane, i-am rostit în șoaptă numele interzis.

M-am desfătat spunându-l, de parcă ar fi fost un strop de miere pe limbă. Dar m-a cuprins și teama, ca și cum pereții ne puteau auzi.

Însă rostirea lui parcă arunca mici fulgere între noi. Cartier a întors privirea spre mine, cu ochii mari și luminoși ca seninul cerului de vară, și mi-a zâmbit din colțul gurii.

— Într-adevăr. Și mai sunt și Theo d'Aramitz, a confirmat.

— Și Cartier Évariste, am adăugat.

Trei nume diferite, trei fețe diferite, dar un singur om.

— Nici măcar nu știu de unde să încep, Brienna!

— Începe cu începutul, maestre!

Părea că se agață de ultimul cuvânt – „maestre" –, de parcă i-ar fi reamintit de relația pe care se presupunea că încă o mai aveam. Apoi vocea i-a revenit și povestea lui s-a trezit la viață precum un tăciune care ardea mocnit peste care sufli dintr-odată.

— Tatăl meu l-a înfruntat pe Lannon în urmă cu douăzeci și cinci de ani, dar asta este o poveste pe care, fără îndoială, deja o știi, a început. Eram atât de mic, încât nu-mi mai aduc aminte nimic, însă mama și sora mea mai mare au fost ucise, iar tata a fugit cu mine înainte să am și eu aceeași soartă. A coborât spre miazăzi, până la Delaroche și a devenit copist, crescându-mă ca pe un valenian. Când am ajuns la vârsta când am început să-l implor să mă lase să studiez pasiunea, mi-a dezvăluit adevărata mea identitate. Nu eram Theo d'Aramitz, așa cum crezusem. Nu eram valenian. Eram Aodhan, iar el era un lord maevan căzut în dizgrație, care avea de încheiat niște socoteli.

S-a oprit. Mi-am dat seama că se gândea la tatăl său. Chipul lui Cartier s-a înăsprit, de parcă durerea pierderii ar fi fost încă vie.

— Se întâlnea cu Jourdain și Laurent o dată pe an. Începuseră să urzească un plan, numai că era unul foarte slab. În tot acest timp, strădania lor mi se părea ridicolă. Cu toții aveam o viață bună în Valenia. Eram în siguranță. Și-atunci, de ce încercau lorzii să se întoarcă în Maevana? Apoi, tatăl meu a murit, copleșit de durerea care-l măcina. Eu am devenit stăpân al cunoașterii și am luat un alt nume. Nu doream să fiu găsit. Nu doream să fiu târât într-un plan prostesc de răzbunare. Am devenit Cartier Évariste și am ales să mă întorc la Magnalia, deoarece Văduva ne oferise tot sprijinul când trecuserăm granița. Nu mă așteptam să mă recunoască; eram un prunc când ne adăpostise, și totuși... mă simțeam atras acolo.

— Și i-ai spus cine ești?

Cu siguranță, *madame* și-ar fi dorit să știe că era el...

— Am vrut, mi-a mărturisit. Am vrut să-i spun că eu sunt micul Aodhan Morgane, fiul lordului surghiunit, și că sunt în viață datorită bunătății ei. Însă... nu mi-am găsit niciodată curajul. Așa că am rămas Cartier, cum dorisem, deși în mine

începea să se petreacă o schimbare. Mă gândeam din ce în ce mai mult la Jourdain, la Laurent, la Luc şi la Yseult. La motivul pentru care doreau să se întoarcă. Începusem să mă gândesc la mama mea, la sora mea, al căror sânge încă se mai tânguia în pământ, la supuşii familiei Morgane, care fuseseră persecutaţi şi goniţi, în vreme ce lordul lor stătea ascuns... Şi-atunci mi-am dat seama că a sta în Valenia, pretinzând că toate nelegiuirile comise de Lannon sunt doar închipuiri, era o dovadă de laşitate din partea mea. Aproape că am părăsit Magnalia înainte să-mi expire contractul semnat pe şapte ani. Aproape că am abandonat totul, căci nu mai puteam suporta povara secretului meu, a trecutului meu... Asta până m-ai rugat tu să-ţi fiu arial.

Am oftat încet, adânc. Mă uitam la chipul lui, însă el privea în continuare spre foc, pieptul înălţându-i-se şi coborând încetişor cu fiecare respiraţie.

— M-ai rugat să te învăţ cunoaşterea în numai trei ani, a continuat el şi zâmbetul acela firav i-a revenit pe buze.

M-a privit, în sfârşit, în ochi, iar inima mea a început să se descătuşeze.

— Erai exact provocarea de care aveam nevoie, Brienna! mi-a spus. Am rămas pentru tine, spunându-mi că, după ce vei ajunge să stăpâneşti pasiunea cunoaşterii, îmi voi reuni forţele cu Jourdain şi Laurent pentru a ne întoarce la miazănoapte. Ceea ce mi-ai cerut era aproape imposibil de realizat, însă eram hotărât să te ajut să obţii ce-ţi doreai şi să văd cum devii o stăpână a pasiunii. M-ai ţinut atât de ocupat, încât abia dacă mă mai puteam gândi la orice altceva.

Am coborât privirea, studiindu-mi mâinile. Erau atâtea lucruri pe care doream să i le spun! Dar, în acelaşi timp, niciun cuvânt nu părea demn de a fi rostit.

— Maestre Cartier! am şoptit, în cele din urmă, privindu-l.

Era gata să reia firul poveștii, buzele sale se pregăteau să pronunțe un cuvânt pe care nu aveam să-l mai aud rostit cu voce tare. La ușă s-a auzit un ciocănit delicat, ca un consemn, iar Cartier a sărit într-o clipită de pe scaun, făcându-mi semn să-l urmez.

— Trebuie să pleci, mi-a șoptit pe când mergeam pe urmele sale. Este unul dintre oamenii lui Jourdain și, pentru siguranța ta... nu vreau ca el să te cunoască.

Mi-a înapoiat sfeșnicul și a tras de tapiserie.

Uitasem că și D'Aramitz își avea propria misiune aici: să-i adune pe cei care îi rămăseseră credincioși lui Jourdain. Am împins ușa și am pătruns în coridorul secret, aruncându-i o ultimă privire. Încă erau atâtea de lămurit! Probabil că văzuse în ochii mei întrebările nerostite și nevoia de răspunsuri, căci mi-a șoptit.

— Vei veni la mine și mâine-seară?

— Da, am murmurat.

— Ai grijă de tine, Brienna! m-a sfătuit el.

Apoi a coborât tapiseria și eu am închis ușa secretă.

Am rămas pe loc până m-am convins că nu pot auzi prin pereții groși ce vorbea cu omul lui Jourdain, apoi mi-am găsit drumul înapoi, în camera mea. Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că discuția noastră ar fi putut fi ascultată. Dar ar fi trebuit s-o fac. Și el la fel. Deoarece o simplă neglijență ne-ar fi adus amândurora pieirea.

Și încă nu recuperasem Piatra Înserării.

Capitolul XXIV

VÂNĂTOAREA

În dimineața următoare, am luat un mic dejun frugal în salon, apoi am mers pe urmele valenienilor care se adunaseră în curtea castelului, în așteptarea cailor. Pâcla începea să se ridice, iar eu stăteam deoparte și priveam cum pământurile din împrejurimile Castelului Damhan se trezesc la viață sub razele soarelui și roua scânteietoare.

Am văzut taverna, dependințele servitorilor, grajdurile, peticul de iarbă unde pe vremuri se antrenau în mânuirea sabiei Tristan și Oran. Și chiar la marginea înălțată a pajiștii se ridica Pădurea Mairenna. împestrițată cu pini verde-închis și plopi cu frunze îngălbenite, cu coroanele învăluite în negură. Nu se schimbaseră prea multe în ultimii o sută șaizeci de ani! Un memento blând al faptului că acest pământ, acești oameni se formaseră în spiritul tradiției și al tăriei de caracter și că schimbările se petreceau aici cu lentoare, treptat.

Planul meu era să mă apropii de pădure, cerând să mi se facă favoarea de a fi însoțită într-un tur al domeniului, care era posibil să-mi fie refuzat, din moment ce toți bărbații aveau să participe la vânătoare. Însă trebuia să-mi arăt interesul față de

Scanned by CamScanner

acele meleaguri, astfel încât să nu pară ciudat că urma să mă duc să mă plimb de una singură.

Am simţit greutatea pumnalului în buzunarul rochiei. Am simţit povara rebeliunii în inimă.

M-a cuprins un fior şi mi-am spus că, dacă acest plan avea să dea greş, în noaptea aceea urma să mă întorc în pasajul secret pentru a-l explora, chiar dacă habar nu aveam cum să mă orientez prin el şi exista un risc imens de a deschide o uşă nepotrivită...

Tocmai îmi imaginam oroarea de a mă rătăci prin acele coridoare întunecate, când am auzit în spatele meu cadența unui glas foarte drag.

— Am auzit că de acum ai fi o stăpână a pasiunii cunoaşterii!

M-am întors să o privesc mai bine pe Merei, abia ținându-mi în frâu tentația de a mă arunca în brațele ei. Cred că amândouă aveam aceeași expresie întipărită pe fețe, căci gropițele i se adânceau în obraji, în vreme ce și ea își impunea să se abțină.

— Aşa este. Iar tu eşti o stăpână a pasiunii muzicii?

— Da. Numele meu este Merei Labelle, s-a prezentat, făcând chiar şi o mică reverenţă.

— Amadine Jourdain, i-am răspuns şi i-am întors reverenţa.

Am simţit ochii lui Allenach aţintiţi asupra mea din cealaltă parte a curţii. „Foarte bine!" mi-am zis. „Las' să mă vadă cum mă prezint!"

— Ei bine, Amadine, se pare că suntem copleşite de numărul bărbaţilor de aici. Ai vrea să ne petrecem ziua împreună? a întrebat Merei cu ochii scânteind de nerăbdare.

Mi-am ţinut răsuflarea, în timp ce mintea mea se repezea să enumere toate ocaziile care mi se iveau astfel. Nu plănuisem să o implic cu ceva pe Merei, căci ultimul lucru pe care îl doream era să-i pun siguranţa în pericol, însă mi-am dat seama, dintr-odată, cât de bine mi-ar fi prins ajutorul ei.

— Da, mi-ar plăcea! Însă eu aveam de gând să fac o plimbare călare pe domeniul castelului, am spus pe când ne făceam loc prin mulțimea de vânători, îndreptându-ne către lordul Allenach.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Cartier care stătea într-un grup de valenieni. Inima a început să-mi bată mai tare când i-am propus lui Merei.

— Poate ai dori să călărești alături de mine?

— Sigur că da! a fost de acord Merei exact când am ajuns înaintea lui Allenach.

— Milord! l-am salutat eu cu o reverență îndatoritoare. Speram să vă îndepliniți promisiunea și să-mi oferiți un tur al domeniului.

— Mă tem că trebuie să plec cu acești bărbați și să îi conduc la vânătoare.

— Dar unul dintre fiii domniei tale ar fi dispus să mă însoțească? am insistat.

Mă rugam să mi-l dea pe blândul și manieratul Sean, iar nu pe Rian, a cărui suspiciune o simțisem prea bine seara trecută.

De parcă mi-ar fi auzit speranțele nerostite, Sean și-a făcut apariția în curte, cu ochii cârpiți încă de somn și părul ciufulit. Purta culorile tatălui său, o cămașă maronie sub o jiletcă din piele și pantaloni negri băgați în cizme până la genunchi. De umăr îi atârnau o tolbă cu săgeți și un arc lung din lemn de tisă. Când mi-a simțit privirea, s-a uitat la mine, iar eu i-am zâmbit. Imediat a venit spre noi.

— Bună dimineața! a zis el. Nu te credeam așa un mare vânător, Amadine!

— Nici nu sunt, am întărit. Însă speram să fac un tur al proprietății voastre, să văd mai mult din frumusețile acestor meleaguri.

Allenach era foarte tăcut, privind cum discutam cu mezinul său. Nu-mi puteam da seama la ce se gândea, însă am simțit ca o gheară în stomac când mi-a fost limpede că nu mă slăbea nicio clipă din ochi. Cât tânjeam după un scut protector, după un strop de magie, după o cale de a mă ascunde de el și de privirea lui pătrunzătoare!

— Dar tatăl tău nu mă poate însoți. Așadar, bănuiesc că trebuie să aștept până mâine? am întrebat.

Sean și-a lăsat greutatea de pe un picior pe altul.

— Te-aș putea conduce eu, s-a oferit și i-a aruncat o privire lui Allenach. Se poate, tată?

Dar chiar în acea clipă a sosit lângă noi Rian. Se mișca precum un șarpe prin iarbă, de parcă mi-ar fi mirosit intențiile ascunse încă din partea opusă a curții.

— Despre ce vorbiți? a fost curios fiul cel mare, iar ochii lui erau ațintiți asupra mea, duri, întunecați, suspicioși.

— Sean o va conduce pe Amadine într-un tur al domeniului, l-a lămurit Allenach.

Și, încă o dată, nu puteam descifra pe fața lui dacă era enervat sau plictisit. Vorbele lui erau cumpănite cu mare grijă.

— Poftim?! a protestat Rian. Nu, nu Sean! Lasă-mă pe mine să o conduc!

Palmele începuseră să-mi transpire, însă îmi păstram firea, înălțând rugăciuni în gând și așteptând...

— Dar tu trebuie să conduci vânătoarea alături de tata! a sărit Sean.

— Iar tu ar trebui să hăituiești cerbul!

— Încetați! a spus lordul cu glas scăzut, dar foarte tăios.

Fiii lui s-au supus pe dată.

— Rian, vei veni cu mine! Sean, tu o vei însoți pe Amadine!

Nici nu-mi venea să cred că lordul Casei Allenach juca după cum îi cântam eu, îndeplinindu-mi dorințele.

Sean a încuviinţat, în mod evident, încântat, însă Rian a pufnit furios, chipul său umbrindu-se când, în sfârşit, şi-a dezlipit privirea de mine. Însă am auzit ce i-a spus lui Allenach, vorbele lui izbindu-mă ca nişte pietre:

— Te porţi cu odrasla lui MacQuinn de parc-ar fi o prinţesă!

N-am mai distins şi răspunsul lui Allenach, însă deja mi se pusese un nod în gât.

— Haideţi, *mademoiselles*! ne-a chemat Sean, oferindu-ne fiecăreia câte un braţ.

Eu l-am luat pe stângul, Merei, pe dreptul.

— Iar tu eşti?

— Merei Labelle, s-a prezentat ea. Tocmai am cunoscut-o pe Amadine cu câteva clipe în urmă.

Ne-a condus către porţile deschise ale curţii, acolo unde argaţii începuseră să aducă armăsarii pentru vânătorii valenieni.

— Daţi-mi câteva minute să vă aleg doi bidivii! a spus Sean. Aşteptaţi-mă aici! Mă întorc imediat.

Ne-am retras într-o parte, urmărindu-l pe Sean cum se îndepărtează în pas vioi pe potecuţa care ducea la grajdurile cuibărite în palma văii. Profitând de faptul că întreaga curte fremăta în timp ce bărbaţii încălecau pe caii lor, gata de plecare, am tras-o pe Merei într-un loc ferit, scăldat în lumina dimineţii.

— Poartă-te de parcă ţi-aş spune ceva plăcut! i-am şoptit eu.

Ea stătea cu faţa către mulţimea de vânători, iar eu, cu spatele, astfel încât cineva precum Rian să nu-mi poată citi pe buze.

— Foarte bine! a încuviinţat Merei, oferindu-mi zâmbetul acela cu care priveşti o persoană pe care abia ai cunoscut-o. Spune-mi ce se petrece aici!

— Şşt! Tu doar ascultă! La un moment dat, în timpul plimbării noastre, îţi voi face un semn. Când mă vei vedea ducând mâna la guler, vreau să te prefaci că armăsarul tău s-a speriat.

Şi vreau să pleci în goana mare cât mai departe de pădure. Trebuie să-i abaţi atenţia lui Sean cât mai mult posibil.

Merei nu-şi ştersese zâmbetul de pe buze, iar acum înclinase capul într-o parte, ca şi cum tocmai îi spusesem ceva minunat. Însă ochii ei mă fixau cu uimire.

— Nu-ţi pot dezvălui toate amănuntele, i-am murmurat încet. Este mai bine să nu ştii nimic.

A vrut să protesteze, spunându-mi pe nume. I-am văzut mişcarea buzelor care articulau „Bri". Dar şi-a dat seama şi a mascat totul cu un surâs, amintindu-şi instrucţiunile mele. Şi bine a făcut, deoarece am simţit ochii scârboşi ai lui Rian aţintiţi asupra mea pe când părăsea călare curtea.

— Fii atentă la fratele cu părul negru! Se uită la tine într-un anumit fel care mă scoate din sărite, mi-a şoptit ea, abia mişcându-şi buzele, astfel încât să nu poată fi citite de ultimii bărbaţi care se îndepărtau.

— Nu-l lăsa să te enerveze! am sfătuit-o.

Apoi am luat-o de braţ. Acum curtea părea mai mare, căci se golise. Ne-am întors la porţi, urmărind cetele de vânători care călăreau prin lunca înverzită înspre pădure.

— Îţi promit că, atunci când toate vor fi fost duse la bun sfârşit, îţi voi povesti tot, de-a fir a păr.

Merei mi-a aruncat o privire scrutătoare chiar când Sean ieşea din grajd, trăgând după el trei cai.

— Să faci bine şi să te ţii de cuvânt! m-a dojenit ea în joacă. Mai ales că ştii-tu-cine este, şi el, aici.

Nu mi-am putut înfrâna un zâmbet, când am auzit că îl pomenea pe Cartier.

— A, da! A fost o surpriză şi pentru mine.

Curiozitatea se citea în ochii ei, dorind cu disperare să se reverse precum lacrimile, însă n-am îndrăznit să-i spun mai multe despre el. Tot ce am mai grăit a fost:

— Continuă să-mi faci jocul!

A încuviințat și l-am întâmpinat amândouă pe Sean cu zâmbete de încântare. Lui Merei i-a oferit o iapă murgă, în vreme ce eu am primit un armăsar dereș. După ce am încălecat, l-am urmat pe Sean, care era călare pe bidiviul său negru.

— Și acum, ce să vă arăt, oare, mai întâi? s-a întrebat și s-a întors în șa, ca să ne vadă pe amândouă cum călăream alături.

Ne alesese niște cai blânzi, extrem de prietenoși, care nu tropăiau prea iute. Iapa lui Merei părea pe jumătate adormită, iar dereșul meu era hotărât să guste fiecare fir de iarbă peste care trecea.

— Poate cu taverna? am sugerat.

— O alegere excelentă! a fost de acord Sean.

De cum s-a întors cu fața spre drum, i-am aruncat lui Merei o privire cu subînțeles. Trebuia să-și lovească iapa cu cravașa, s-o facă „să se sperie".

Am parcurs scurta distanță în josul dealului și ne-am legat caii lângă tavernă. Era limpede că lui Sean îi făcea o deosebită plăcere să ne fie călăuză; ne-a spus și cele mai mici amănunte despre clădirea din piatră și lemn, însă eu nu am putut fi prea atentă. Îmi făceam griji cum o să găsească Merei ceva de folosit drept cravașă, dar, când am văzut-o că ascunde în buzunarul rochiei o crenguță, mi-a venit inima la loc.

Acum. Trebuia s-o fac acum, cât încă ne mai aflam în zona spre care țâșnise cândva Tristan. Acum, când bărbații erau departe, în adâncul pădurii, unde se avântaseră după vânat și înainte ca ei să se întoarcă spre castel.

Am încălecat, iar Sean ne-a condus la trap de-a lungul lizierei, povestindu-ne câte ceva despre moară, unde dorea să ne fie următorul nostru popas. Ne apropiaserăm de zona unde trebuia să intru în codru. M-am uitat spre Merei și mi-am dus mâna dreaptă la guler. A făcut semn că a înțeles și a scos

nuieluşa. I-a ars una pe crupă şi, slavă sfinţilor, calul s-a cabrat aşa cum sperasem.

Ne învăţaseră la Magnalia cum să călărim. Dar, chiar şi aşa, Merei aproape că a căzut din şa când iapa s-a dat în spate, doar pentru a se lansa apoi într-un galop furibund. Am strigat după ea, ceea ce l-a făcut pe Sean să tresară, şi l-am zorit să pornească după ea peste păşunea vastă.

Bătrânul meu dereş a rămas neclintit, mulţumindu-se să privească doar şi să necheze scurt. L-am îndemnat să intre în pădure, dar s-a împotrivit, până ce l-am lovit mai tare cu călcâiele. Am luat-o printre copacii care ne zgâriau cu crengile lor, în timp ce eu îi cercetam cu mare atenţie.

— Mai repede, mai repede! îmi îndemnam calul, care s-a preschimbat într-un armăsar iute ca fulgerul.

Crengile mă plesneau peste faţă, mă trăgeau de păr, mă sărutau cu seva lor. Dar am continuat să-mi fac loc printre ele, iar inima îmi bătea din ce în ce mai tare, pe măsură ce mă apropiam de locul căutat. Lăsam amintirile să mă călăuzească, amintirile băiatului de zece ani, şi am simţit prezenţa stejarului. Rădăcinile lui parcă mormăiau de sub pământ, recunoscându-mă, trăgându-mă, ca şi cum aş fi fost legată cu o sfoară.

Dereşul meu a sărit peste un pârâiaş şi apoi am ajuns într-un luminiş.

Pădurea se transformase în toţi aceşti ani, şi un cerc larg se formase în jurul copacului. Stejarul se înălţa solitar, provocator, ramurile sale lungi foşnind în adierea blândă. Dar asta însemna şi că aveam să fiu expusă vederii în timp ce urma să sap la rădăcina lui.

Am descălecat pe picioare care îmi tremurau şi m-am repezit la copac. Ştiam că acesta era cel căutat şi i-am pipăit trunchiul masiv, cu scoarţa plină de şanţuri adânci. Şi iată că acolo,

aproape șterse de ani și de trecerea anotimpurilor, am găsit cele două litere scrijelite: „T.A."

M-am lăsat în genunchi, căutând în buzunar săpăliga. Am început să sap, impunându-mi un ritm alert, simțind cum îmi ard mușchii spatelui. Pământul era moale ca un tort de ciocolată, mânjindu-mi poalele rochiei și pătându-mi degetele pe când căutam cutiuța ce tăinuia nestemata magică.

Dintr-odată, am auzit un bubuit ca de tunet, deși fusese o dimineață perfectă, cu cerul senin. Și-atunci am simțit că transformarea era pe cale să înceapă. Nu puteam permite să mă copleșească și am început să sap cu și mai multă înverșunare. Mi-am mușcat buza până la sânge, durerea și gustul metalic menținându-mă ancorată în timpul și în locul meu.

Încă o dată, a trebuit să-mi concentrez toată atenția ca să-l alung și să rezist asediului său. Era ca și cum aș fi înotat împotriva unui curent puternic. Mă simțeam ferfeniță, epuizată, și atunci m-am adresat lui direct.

— Ce ai făcut tu eu voi desface! i-am șoptit strămoșului meu, cel care declanșase declinul Maevanei.

Aproape că i-am simțit surprinderea, de parcă ar fi stat chiar în spatele meu. Apoi prezența lui s-a estompat, cedând în fața îndârjirii mele.

Am auzit o bufnitură surdă în vârful săpăligii și iată că, pe fundul gropii, ieșea la iveală cutiuța din lemn.

Mă așteptasem să fi putrezit până acum, însă era întreagă și nevătămată. Anii în care stătuse îngropată nu o afectaseră cu nimic, de parcă s-ar fi protejat singură, printr-o vrajă. Cu grijă și respect, am băgat mâna și am tras de lănțișor, depunând apoi în palmă cutiuța. Îmi tremurau degetele când am deschis-o.

Nestemata magică era la fel cum îmi aminteam, deși amintirea nu era a mea. Era netedă, luminescentă, precum

piatra-lunii. Asta până când mi-a simțit prezența și o lumină albastră a țâșnit din ea, ca o rază de soare ce străpungea un nor de furtună. Un sentiment de evlavie s-a pogorât asupra mea precum mierea, gros și dulce. Doream să mă așez și să urmăresc dansul magic din interiorul pietrei. Și, probabil, aș fi făcut-o, aș fi rămas așa, fără rușine, captivată de frumusețea ei tăcută. Însă culorile s-au topit, iar nestemata magică a devenit, din nou, de culoarea perlei, palidă și tristă.

Eu nu eram o Kavanagh! Nu era nici urmă de magie în sângele meu, iar nestemata a căzut din nou în adormire după ce m-a simțit. O dorea pe Yseult, mi-am spus eu, iar gândul la regina mea m-a adus din nou cu picioarele pe pământ, făcându-mă să îmi dau seama cât de mare era puterea cu care mă jucam. Când tocmai închideam cutiuța, am auzit glasuri și tropăitul copitelor prin pădure. Cu mâini tremurătoare, am vârât cutiuța de lemn în corset. Apoi am azvârlit unealta și am astupat groapa, cu frenezie, și am bătătorit pământul, presărând frunze uscate, ghinde și crenguțe deasupra. Exact așa cum făcuse Tristan cu o sută șaizeci de ani în urmă.

Și în spatele meu am auzit cum se rupea o crenguță, apoi cum foșneau niște pași în iarbă.

Înnebunită de spaimă, am încercat să inventez un motiv pentru care mă aflam îngenuncheată acolo, la poalele copacului, cu degetele mânjite de noroi. Mă așteptam ca o mână să posească pe umărul meu și să mă răsucească, vrând să afle ce făceam acolo. În schimb, m-am trezit cu un năsuc umed care adulmeca pe sub cotul meu. M-am așezat, simțind o ușurare fierbinte și înțepătoare pe piele când copoiul Nessie mă înghiontea din nou, ca și cum ar fi vrut să se joace.

— Amadine!

De data aceasta era chiar Sean, aproape deasupra capului meu.

În răstimpul care îmi mai rămăsese, mi-am sfâşiat repede tivul rochiei, mi-am şters pământul de pe mâini şi mi-am agăţat în păr o crenguţă. Nessie mă urmărea cu solemnitate, de parcă îmi simţea tulburarea. Apoi m-am împleticit până la dereş, care păştea iarba subţire ce creştea prin jur. Cutiuţa de lemn era strivită de abdomen, incomodându-mă, însă era bine fixată acolo.

— Sean! l-am strigat eu, trăgând după mine calul de căpăstru prin pădure, cu Nessie pe urmele mele.

— Amadine?

Am continuat să ne strigăm reciproc, până când ne-am zărit printre copaci. S-a albit la faţă când m-a văzut. A descălecat în grabă.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

— Şi calul meu s-a speriat, imediat după al lui Merei, am spus cu glas tremurat. Şi a zbughit-o în pădure.

— Sfinţi din ceruri! Ţi-ai rupt ceva?

Se uita la buza mea despre care eu uitasem cu totul. O dâră de sânge se prelingea pe bărbie.

— Nu. Doar m-a zgâlţâit un pic. Ce face Merei?

— E bine.

M-am uitat peste umăr şi am zărit-o apropiindu-se călare. M-a cercetat din priviri: murdăria, rochia sfâşiată şi sângele. Spaima i s-a strecurat în suflet, târându-se ca o umbră în spaţiul dintre noi. „Bri, Bri, ce faci?" păreau să-mi spună ochii ei.

— Jur că am ales cei mai cuminţi cai pentru această plimbare! a exclamat Sean, clătinând din cap. Nu-mi vine să cred că au luat-o razna amândoi. Îmi cer scuze!

— Dar nu e vina ta, am spus eu, lăsându-mi mâna pe braţul lui. Totuşi, te superi dacă mă conduci înapoi la castel?

— Dimpotrivă, a zis el, oferindu-mi genunchiul lui drept sprijin să mă urc pe cal.

Ne-am întors în curte, unde membrii ansamblului lui Merei tocmai se pregăteau să facă o plimbare. Au insistat să vin și eu, însă a trebuit să refuz. Nu mă puteam gândi decât la două lucruri: primul era să-mi schimb rochia și să-mi spăl noroiul de sub unghii înainte să se întoarcă Allenach. Al doilea, că simțeam nevoia să plâng de ușurare că găsisem Piatra Înserării, dar asta trebuia să se întâmple în intimitatea camerei mele.

Și le-am făcut pe amândouă. M-am ascuns până la cină, oferindu-le inimii și minții suficient timp să se liniștească și să facă planuri. Abia după cină, când măsuram cu pași mărunți camera mea, lăsându-i timp lui Cartier să părăsească salonul pentru ca apoi să mă duc la el, am auzit un ciocănit în ușă.

Precaută, m-am dus să deschid și am găsit-o pe cameristă stând în prag cu un plic în mână.

— Una dintre maestrele muzicii v-a invitat să vă alăturați ei în această seară în bibliotecă, a spus fata și mi-a înmânat, respectuoasă, scrisoarea.

Am luat-o, conștientă pe deplin că straja de la ușă mă urmărea.

— Mulțumesc!

Camerista dispăruse înainte să apuc să închid ușa. Știam că Merei dorea să discute despre cele petrecute de dimineață, că încerca să mă facă să-i explic mai multe.

Am deschis plicul și din el a căzut un pătrățel de hârtie. Inima a început să-mi bată mai tare când i-am recunoscut scrisul.

Vii să te întâlnești cu mine?

Am șovăit, deși îmi doream nespus să mă duc la ea. Însă, înainte să mă hotărăsc, am văzut cum elegantul scris al lui Merei începea să alunece pe foița de hârtie. Mi s-a tăiat răsuflarea

când cerneala s-a preschimbat într-un şarpe negru de litere, dezvăluind un alt scris, aplecat, de data aceasta în dairină.

Vino să te întâlneşti cu mine!

Amintirile lui Tristan m-au asaltat pe neaşteptate. Şi acum era prea târziu să mă mai salvez de la leşin. Am suspinat în vreme ce i-am văzut mâna mototolind mesajul, apoi aţâţând focul şi azvârlind biletul în flăcări.

Aşteptase două zile până când ea îi trimisese, în sfârşit, acest mesaj.

Tristan o invitase pe prinţesa Norah Kavanagh la Damhan sub pretextul de a-i oferi ospitalitatea lui credincioasă. Ea fusese de acord să stea la castelul lui, dar amândoi ştiau prea bine că scopul era să plănuiască furtul Pietrei Înserării de la mama sa, regina, înainte ca războiul să se dezlănţuie în partea de apus a Maevanei.

Tristan s-a strecurat afară din cameră. Coridorul era tăcut, întunecat. Numai câteva candelabre continuau să ardă, aruncând lumini monstruoase pe pereţi în timp ce el păşea.

Se întrebase cum de magia reginei putea influenţa în rău războiul. Citise o singură relatare despre ea, o legendă despre răul făcut de războiul magic, căci Liadan se asigurase că avea să fie transmisă din gură în gură. Furtuni incontrolabile, creaturi nepământene care se ridicau din tenebre, sălbii care furau vederea când străpungeau carnea, săgeţi care se înmulţeau şi se întorceau împotriva arcaşilor...

S-a cutremurat, sperând că Norah era pregătită să facă tot ce-i sugerase el, că avea să pună mâna pe Piatra Înserării înainte de începerea războiului.

Tristan a urcat scările până la catul al treilea, păşind silenţios printr-un pasaj îngust până la uşa care dădea spre meterezele dinspre miazănoapte. A ieşit pe terasă, respirând aerul rece al nopţii.

Pământurile sale erau scăldate în lumina lunii. Toate păreau atât de mici, o cuvertură cu petice verde-închis, ocru şi albastru de oţel, împletite cu lumină celestă. Luna lucea aurie, plină şi generoasă, iar stelele scăpărau în jurul ei precum zahărul presărat pe catifea neagră.

Cu coada ochiului, a zărit o umbră şi a ştiut că era ea.

— N-ar trebui să găsim un loc mai bun de întâlnire? a întrebat el.

— Şi de ce mi-aş da eu întâlnire cu tine? a răspuns o voce de bărbat.

Inima lui Tristan a început să palpite; s-a întors să vadă mai bine umbra mişcătoare. Avea chipul lui Norah, părul ei negru ce îi cădea în valuri pe umeri. Buzele i se mişcau – spunea ceva – însă el nu o putea auzi...

— Răspunde-mi! a poruncit Norah, însă o voce masculină, bănuitoare ieşea de pe buzele ei.

Şi, în acel moment, chipul prinţesei s-a sfâşiat pe mijloc, dispărând ca prin ceaţă, şi de dedesubt a apărut Rian Allenach.

Capitolul XXV

AVERTISMENTUL

— Ce faci aici? a urlat Rian.

În clipa aceea, l-am privit, înmărmurită, în vreme ce urechile îmi bubuiau, tot corpul îmi era străbătut de un fior şi frica mi se cuibărea în inimă. Tristan se dezintegrase complet, lăsându-mă singură să înfrunt dezastrul făcut de el.

— Îmi... îmi pare rău, am spus cu răsuflarea tăiată, strângând mai tare şalul în jurul umerilor. Plecasem în explorare şi...

— Cu cine aveai de gând să explorezi?

Mi s-a pus un nod în gât, căci ochii lui întunecaţi şi suspicioşi parcă mă săgetau.

— Cu una dintre muziciene. Ne-am gândit că ar fi frumos să avem o privire de ansamblu asupra castelului.

— Dar voi nu aveţi castele în Valenia?

M-am uitat lung la Rian, încercând să nu clipesc când el s-a apropiat de mine.

— Hai să o aşteptăm împreună pe prietena ta! mi-a şoptit el la ureche, înclinând capul într-o parte şi cercetându-mă cu luare-aminte.

Scanned by CamScanner

Îmi doream să fac stânga-mprejur şi să fug de acolo. Şi aproape că reuşisem, când piciorul drept mi-a alunecat pe pardoseala de piatră, însă Rian şi-a schimbat intenţionat poziţia ca să-mi blocheze calea către uşă.

— Asta ne va oferi şansa să ne cunoaştem mai bine, a continuat el şi s-a postat în faţa mea cu braţele încrucişate. Căci, de când ai venit aici, tatăl meu nu mai este în apele lui.

— Po-poftim?! m-am bâlbâit.

Inima mea o luase razna şi îmi bubuia în urechi ca o tobă.

— Aşa cum ai auzit, Amadine Jourdain!

Am făcut un pas înapoi, să măresc puţin spaţiul dintre noi. M-am lovit de parapet şi am simţit cum mortarul mă împungea prin rochie.

— De ce ai venit aici? m-a întrebat el, insistent.

Înainte ca vorbele să mi se piardă, am răspuns:

— Am venit pentru MacQuinn.

M-a privit de sus şi mi-a zâmbit. Deşi eram aproape de aceeaşi înălţime, m-am simţit, totuşi, mică la umbra lui. Şi era limpede că frica mea îl îmbăta precum vinul.

— Îţi propun un joc, a zis şi a scos de la centură un pumnal scurt, în teacă.

— Nu mă interesează, am răspuns printre dinţi şi am încercat să mă retrag.

A întins braţul şi s-a sprijinit de perete, silindu-mă să rămân în faţa lui.

— N-am de gând să te rănesc... decât dacă vei spune o minciună. De fapt, în jocul acesta pornim cu şanse egale. Dacă mint eu, tu foloseşti tăişul. Dar, dacă minţi tu...

Mă holbam la el şi îmi aduceam aminte de obiecţiile lui Jourdain chiar înainte să părăsesc Valenia. Şi mi-am spus atunci să fiu curajoasă şi să nu-l las pe Rian să-mi hrănească temerile şi neajutorarea...

Scanned by

— Fiecare are trei întrebări, m-a lămurit în timp ce-mi flutura pe sub nas arma scânteietoare. Eu sunt primul.

A dus la gâtul meu vârful pumnalului. Nu îndrăzneam să mă mişc, nici măcar să respir, aproape simţind metalul în locul în care vena îmi pulsa puternic.

— Dacă eşti o stăpână a cunoaşterii, unde îţi este mantia elegantă?

Am înghiţit în sec, frica alunecându-mi pe gât ca o aşchie de os.

— Mantia mea a ars într-un incendiu în urmă cu o lună. Maestra mea a pus să mi se facă o copie.

Am aşteptat, rugându-mă să mă creadă. Cu siguranţă, îi făcea o mare plăcere să mă vadă cum mă frământ şi sufăr, însă a coborât pumnalul şi mi l-a întins. Nu doream să-l ameninţ cu un cuţit, căci nu intenţionam să mă cobor la nivelul lui de cruzime. Apoi m-am gândit la ceea ce era posibil să se fi întâmplat cu mama mea. Am luat lama şi i-am îndreptat vârful spre locul sensibil dintre picioare.

Rian s-a uitat în jos şi a zâmbit maliţios:

— Eşti o mică perversă, nu-i aşa?

— De ce te simţi ameninţat de o femeie?

Întrebarea a ieşit de pe buzele mele ca o pală de foc, căci mânia mi-a aprins cuvintele.

M-a săgetat cu privirea, iar rânjetul i s-a transformat într-o expresie sinistră.

— Nu mă simt ameninţat de o femeie. Doar îi pun întrebări uneia care a venit să ceară clemenţă pentru un bine-cunoscut trădător şi laş.

Nu mi-a lăsat timp să-i cântăresc răspunsul, să-mi dau seama dacă minte. Mi-a smuls lama şi a sprijinit-o de corsetul meu, chiar sub sânul drept. La doi centimetri de Piatra Înserării, care începuse să zumzăie, de parcă mânia ei se trezea la viaţă.

— Muziciana brunetă, a murmurat Rian printre dinți. Cum o cheamă? Parcă Merei... O cunoști. O știai dinainte să vii aici. Cum așa?

Broboane de sudoare au început să mi se prelingă pe spate, iar mintea mi se învârtejea în strădania de a născoci o minciună plauzibilă. Însă șovăiala mea i-a întărit bănuiala. A început să apese vârful armei. Am simțit cum se sfâșie primul strat de material, cum se îndoaie corsetul...

— În breasla noastră, a stăpânilor pasiunii, suntem legați printr-o camaraderie, am răspuns eu cu glas răgușit. Este ceva ce nu mă aștept să înțelegi, dar să știi că există o anumită legătură între cei care poartă mantia pasiunii, chiar și între străini.

A stat o clipă în cumpănă, ochii lui reci urmărindu-mi contururile feței. Mi-am închipuit că m-a crezut. Tocmai mă pregăteam să-i iau pumnalul, când el l-a împlântat.

Am înlemnit. O durere ascuțită a pus stăpânire pe coastele mele. Apoi m-a învăluit o spaimă nemărginită când mi-am dat seama că m-a înjunghiat, că pumnalul era în carnea mea.

— Nu, Amadine! mi-a șoptit Rian cu amărăciune. Asta este o minciună!

Apoi a scos lama atât de repede, încât m-am dezechilibrat și am căzut în genunchi.

— Ai pierdut!

Degetele mi s-au încovrigat pe dalele de piatră, încercând să mă agăț de ceva care să-mi dea curajul să-l înfrunt. Eram cuprinsă de spasme violente, când el a îngenuncheat înaintea mea și mi-a înlăturat șuvițele căzute pe față. Atingerea lui mai-mai că m-a făcut să vomit.

— Să-ți dau un sfat, drăguță valeniană..., a zis el, ștergând lama mânjită de sângele meu înainte s-o bage iar în teacă. Dac-ai venit aici pentru unul ca MacQuinn și ai de gând să faci vreo prostie, ar fi bine să-ți ticluiești cum trebuie minciunile!

Regele Lannon e un bun copoi când vine vorba de a descoperi o înşelătorie. Cât despre rana din coastă, este doar o fărâmă din ce ţi-ar face el dacă te-ar prinde cu minciuna. Aşa că mi-ai putea mulţumi că te-am avertizat.

S-a ridicat. Am simţit o pală de vânt când a trecut pe lângă mine şi a părăsit esplanada. Stăteam încă în patru labe când s-a întors şi mi-a zis:

— Dacă tatăl meu va afla despre asta, îţi promit că prietena ta muziciană o va plăti cu vârf şi îndesat. Noapte bună, Amadine!

A închis uşa.

Rămasă singură, am început să-mi domolesc respiraţia, în încercarea de a-mi stăpâni suferinţa înainte să mă copleşească, înainte să-mi pierd cunoştinţa. M-am ridicat încetişor, cu pleoapele închise strâns. Nu doream să mă uit. Nu doream să văd ce-mi făcuse. Vream doar să mă topesc şi să dispar. Vream să plec acasă, dar nici măcar nu ştiam unde este acel acasă.

Piatra Înserării începuse să se încălzească atât de tare pe abdomenul meu, încât ar fi putut să mă ardă prin cutiuţa ei de lemn. Parcă era mânioasă din cauza a ceea ce-mi făcuse Rian. Am deschis ochii şi m-am uitat la corset.

Sângele îşi găsea făgaşe pe albastrul-pal al rochiei şi al cămăşii de dedesubt, întunecat precum cerneala în lumina lunii. Mă înjunghiase chiar sub sân, printre coaste. Am pipăit împunsătura să văd cât de adânc intrase lama, însă cu atâtea straturi de veşminte... Nu-mi puteam da seama, însă, treptat, durerea s-a mai diminuat pe măsură ce şocul punea stăpânire pe mine.

Am luat şalul şi l-am legat în jurul taliei, ca să ascund pata de sânge.

M-am grăbit să intru pe hol şi am coborât repede două etaje. Simţeam cum curgea sângele. Simţeam cum panica îmi

cuprindea mintea şi încercam s-o ţin sub control atât cât să trec de străjerul ce-mi păzea uşa şi să mă strecor în camera cu unicorn.

Am încuiat în urma mea şi am smuls şalul. Sângele era de un roşu-aprins în lumina focului.

M-am împleticit până la tapiserie, înhăţând pe drum un sfeşnic, şi am pătruns în întuneric. Pasajul secret îmi dădea senzaţia că mă aflam în intestinele unei bestii. Am mers din uşa-n uşă, buimacă, părându-mi-se că umbrele şuşoteau şi se agăţau de rochia mea pe când căutam simbolul care marca dormitorul lui Cartier.

Abia mă puteam ţine dreaptă, inima îmi duduia în urechi, picioarele mi se împleticeau. Ca şi în seara trecută, uşa lui mi-a apărut înaintea ochilor chiar când eram pe punctul de a renunţa şi de a mă prăbuşi pe pardoseală.

Nevăstuica înaripată scânteia binevoitoare în lumina sfeşnicului. Am deschis uşa şi am împins tapiseria.

Cartier stătea la masa de lucru şi scria ceva. Intrarea mea neaşteptată l-a făcut să tresară, iar pana a lăsat o urmă de-a lungul pergamentului când s-a trezit cu mine în mijlocul camerei.

— Brienna?!

Când l-am auzit rostindu-mi numele, m-au părăsit toate puterile. Mi-am luat mâna de la rană, şi sângele a început să se prelingă de pe degete pe covor.

— Cartier! am mai reuşit să şoptesc înainte să mă prăbuşesc.

Capitolul XXVI

RĂNI CUSUTE

S-a mișcat mai repede decât îl văzusem vreodată și aproape că a răsturnat masa când a sărit să mă prindă, chiar când mă prăbușeam la podea. Sfeșnicul mi-a scăpat din mână, căzând cu zgomot, flăcările lumânărilor stingându-se una câte una. Cartier m-a ținut strâns, privindu-mă în ochi. Am văzut cum eleganța și manierele lui valeniane se destrămau când mi-a a observat sângele și rana. Furia i-a întunecat privirea, o furie ca în toiul bătăliei, cu sclipiri de oțel în nopți fără lună.

M-a mângâiat pe păr cu blândețe.

— Cine ți-a făcut asta? m-a întrebat.

Partea lui maevană a ieșit la suprafață când m-a văzut sângerând în brațele sale. Era în stare să-l strivească pe cel care mă rănise. Era aceeași îndârjire pe care o remarcasem la Jourdain și la Luc. După care mi-am reamintit că și eu sunt pe jumătate maevană și am lăsat acea jumătate să îi răspundă.

— Nu-i adâncă, am murmurat, apucându-mă strâns de pieptul cămășii lui. Apoi l-am rugat să facă tot ce trebuia făcut: Trebuie să mă dezbraci. N-am vrut să chem slujnica.

Am rămas privindu-ne fix în ochi. Am urmărit cum începe să disece sensul cuvintelor mele – tocmai era pe cale să-mi dea jos rochia – și degetele lui și-au slăbit mângâierea în părul meu.

— Spune-mi ce trebuie să fac, a îngăimat, în cele din urmă, cu privirea la misterul complicat pe care îl reprezintă rochia unei femei pentru un bărbat.

— Sunt niște șireturi... la spate, am bâiguit cu răsuflarea scurtă și întretăiată. Desfă-le! Mai întâi, trebuie să dai jos rochia de deasupra.

M-a răsucit, degetele lui bâjbâind după nodul șireturilor și desfăcându-l cu repeziciune. Am simțit cum strânsoarea slăbește și cum Cartier îmi trage rochia de pe mine.

— Ce urmează acum? a întrebat el, cu un braț încolăcit în jurul taliei mele, ca să mă susțină.

— Tunica! am șoptit eu.

A scos-o și pe aceasta, iar trupul meu a început să se simtă mai ușor. Apoi mi-a dezlegat șireturile crinolinei, care mi-a alunecat la picioare, formând un cerc larg.

— Corsetul! i-am amintit, abia mai respirând.

Degetele lui s-au luptat cu șireturile acestuia, până când corsetul m-a eliberat, în sfârșit, și am putut să trag aer în piept. Uitasem cu desăvârșire de Piatra Înserării până când am auzit zgomotul cutiuței de lemn căzând pe straturile de material strânse morman la picioarele mele.

— Piatra Înserării, Cartier...

Brațul lui și-a sporit strânsoarea.

— Ai găsit-o?! mi-a șoptit printre șuvițele încâlcite.

Am deslușit în glasul lui dorință și, totodată, teamă... ca și cum gândul că nestemata magică se afla atât de aproape de el era înspăimântător, dar, totodată, minunat. M-am lăsat pe el, punându-i la încercare forța și am zâmbit când mi-am dat seama că se lupta cu două sentimente contradictorii.

Apoi realitatea şi-a ţesut urzeala în jurul nostru. Mă ţinea în braţe, iar eu nu purtam decât lenjeria intimă, în timp ce Piatra Înserării se afla la picioarele noastre, ascunsă sub faldurile rochiei. Nu ştiam ce era mai uimitor. Din presiunea palmelor sale în jurul taliei... mi-am dat seama că nici Cartier nu ştia.

— Da. O ţineam ascunsă în corset.

Imediat a îngenuncheat şi a luat cutiuţa, aşezând-o pe masa de lucru. M-a uimit dezinteresul pe care i l-a arătat, căci a tratat-o ca pe o bijuterie oarecare. Dar, când a revenit cu privirea la mine, la rana mea, am văzut cât de palid şi de frământat era.

Aveam pe mine doar *ma chemise*, cămaşa mea fără mâneci, care abia îmi ajungea până la genunchi, şi şosetele de lână, care îmi alunecaseră până la gambe. Iar sângele înflorea aprins şi cu furie pe albul inului, pe care nu-l puteam ridica pentru a examina rana, asta dacă nu vream să rămân goală în faţa lui Cartier.

Probabil că mi-a citit gândurile, căci s-a dus până la garderob şi mi-a adus o pereche de pantaloni de-ai săi.

— Ştiu că-ţi sunt prea mari, a zis el şi mi i-a întins. Totuşi, pune-i pe tine! Trebuie să-ţi văd rana.

Nu m-am împotrivit. M-a condus până la pat şi s-a întors cu spatele, lăsându-mi pantalonii. M-am aşezat pe saltea, mi-am desfăcut pumnalul din cureaua petrecută peste coapsă şi am tras pe mine pantalonii, închizând ochii când durerea îmi trimitea săgeţi prin abdomen.

— Gata! am spus. Poţi să te uiţi!

Într-o clipă a şi fost lângă mine, ajutându-mă să mă întind peste pături şi să-mi las capul pe pernă. Apoi, cu blândeţe, a rulat în sus cămaşa, dezvăluind pielea abdomenului. Pipăia cu atenţie rana.

— Nu este adâncă, a constatat el şi am observat cum trăsăturile feţei i se mai relaxaseră. Totuşi, trebuie să o cos.

— Cred că mi-a salvat viaţa corsetul.

Am tras aer în piept, am pus capul la loc pe pernă şi am început să râd.

El nu găsea nimic amuzant. Nu până l-am pus să-mi ridice corsetul. L-a ţinut la vedere şi am observat amândoi cum materialul gros, sfâşiat şi însângerat, atenuase tăietura şi mă protejase de o rană mai gravă.

A aruncat corsetul la loc pe podea.

— Tocmai doream să te compătimesc pentru că societatea îţi impune să porţi o colivie ca asta, mi-a zis. Dar m-am răzgândit.

Am zâmbit când el s-a dus la masa de lucru şi a scotocit prin tolba din piele. Cu pleoapele pe jumătate închise, am văzut cum presăra un săculeţ de ierburi într-un pocal cu apă.

— Bea asta! Îţi va mai atenua durerea, m-a sfătuit şi m-a ridicat uşor, să pot înghiţi.

Am scuipat după prima sorbitură.

— Dar, Cartier, asta are gust de pământ!

— Bea-o!

M-am uitat lung la el. Mi-a susţinut privirea până când s-a asigurat că am luat trei guri. Apoi a îndepărtat pocalul şi eu m-am lăsat din nou pe spate, pentru ca el să-mi cureţe rana.

A îngenuncheat lângă mine şi a băgat aţă în ac.

— Spune-mi, Brienna, cine a făcut asta? m-a întrebat.

— Mai contează cine a făcut-o?

Furia lui Cartier s-a aprins şi mai tare, iar privirea îi era ca inima albastră a focului. Lordul maevan revenise. Se vedea după cum strângea din dinţi, după încordarea muşchilor, după sentimentul de răzbunare care creştea în el ca o umbră. Cu ochii minţii parcă îl şi vedeam, aievea, stând în marea sală a castelului său recâştigat, cu o cunună de aur pe cap, păşind în lumina dimineţii. De la ferestre se zărea pajiştea înverzită, presărată cu flori de câmp, luminată de înflorirea coroganului...

— Contează! a obiectat el, destrămându-mi fantasma. Cine te-a înjunghiat? Şi de ce?

— Dacă-ţi spun, trebuie să îmi juri că nu te vei răzbuna!

— Brienna...

— Ai înrăutăţi lucrurile, am spus, pierzându-mi răbdarea.

A tamponat sângele din jurul rănii şi a început să o coasă. Trupul mi-a înlemnit când am simţit împunsătura acului şi, apoi, carnea trasă ca să-mi reunească cele două laturi despărţite de tăişul pumnalului.

— Jur că n-am să fac nimic! a spus. Cel puţin, până nu se încheie misiunea noastră.

Am pufnit. Dintr-odată, nu mi-l mai puteam închipui ţinând în mână o sabie şi plătindu-i lui Rian cu aceeaşi monedă. Apoi, mi-am amintit acea zi petrecută în bibliotecă, atunci când Cartier şi cu mine stătuserăm cocoţaţi pe scaune, cu cărţile pe cap. Atunci sângerase pe sub cămaşă.

Să fi fost de vină şocul, aerul de la miazănoapte sau faptul că ne reîntâlniserăm... nu, ştiu, dar am ridicat mâna şi i-am mângâiat cu degetul, prin cămaşă, braţul, acolo unde sângerase. A rămas înmărmurit, de parcă aş fi aruncat o vrajă asupra lui, şi s-a oprit din cusut. Atunci, mi-am dat seama că era pentru prima oară când îl atingeam. Cicatricea era maliţios de delicată; parc-ar fi fost urma unei stele căzătoare. Abia când mi-am retras mâna pe cuvertură, a terminat de cusut şi a tăiat firul.

— Spune-mi care îţi sunt secretele! i-am şoptit.

— Care dintre ele? m-a întrebat.

— De ce ai sângerat în ziua aceea?

S-a ridicat şi a dus acul şi papiota înapoi la masa de lucru. Apoi şi-a şters sângele de pe mâini şi a tras un scaun lângă pat. S-a aşezat, cu degetele împreunate, şi s-a uitat la mine. Mă

întrebam ce îi trecea prin minte văzându-mă întinsă pe patul lui, cu părul răvăşit pe perna sa, purtând pantalonii lui şi firele cu care mă cususe.

— Mă tăiasem. În timpul unui antrenament.

— Antrenament? am repetat, uimită. Spune-mi mai multe despre asta!

A chicotit.

— Ei bine, cu multă vreme în urmă, am făcut un pact cu tatăl meu, a început. Mă lăsa să studiez pentru a deveni un stăpân al pasiunii, doar dacă acceptam să iau lecţii de scrimă. Şi am continuat să respect acea promisiune chiar şi după moartea lui.

— Înseamnă că eşti şi un maestru al spadei!

— Da, şi încă unul foarte bun! Dar, chiar şi aşa, tot mă mai trezesc cu câte o zgârietură din când în când.

Apoi peste noi s-a lăsat tăcerea. Ascultam cum trosnea focul în vatră. Rana îmi amorţise datorită coaserii lui grijulii. Abia dacă mai simţeam vreo durere, iar capul îmi era uşor, de parcă plutea pe un nor.

— Şi... cum de n-ai ştiut că eu sunt Amadine? am pus eu următoarea întrebare care îmi stăruia în minte. Şi de ce n-ai venit la prima întâlnire plănuită?

— Am lipsit de la acea întâlnire din cauza *ta,* Brienna! Tocmai descoperisem că dispăruseşi. Mi-am impus să aştept să treacă vara şi să stau deoparte, apoi mi-am închipuit că nu mai vrei să mă vezi când am băgat de seamă că scrisorile mele rămâneau fără răspuns. Pe urmă mi-am adunat curajul şi m-am întors la Magnalia, gândind că o să am suficient timp până la întâlnirea din Beaumont. Văduva m-a informat că plecaseşi, că-ţi găsiseşi un protector şi că erai în siguranţă. Nu a vrut să-mi spună mai multe, astfel încât următoarea săptămână mi-am petrecut-o căutându-te prin Théophile, crezând că te

aflai acolo, în cel mai apropiat oraş de Magnalia. Fireşte că asta m-a făcut să întârzii.

M-am uitat lung la el, cu inima zbuciumată.

— Cartier..., am început.

— Da, ştiu! Dar nu mi-aş fi găsit liniştea dacă n-aş fi încercat să te găsesc. La început, am crezut că venise bunicul tău să te ia, de aceea m-am dus la el. Dar nu avea habar pe unde-ai putea fi, şi asta mi-a sporit temerile. Au fost atâtea nopţi în care mă gândeam că ţi se întâmplase ceva groaznic şi că Văduva nu dorise decât să mă protejeze de o astfel de lovitură. Cu toate acestea, ea insista că aveai să iei legătura cu mine atunci când o să fii pregătită.

— Aşa că ai renunţat, în sfârşit, la căutări şi te-ai dus la Beaumont pentru cea de-a doua întâlnire, am zis eu încet.

— Da. Şi Jourdain a stat la masă chiar în faţa mea şi mi-a zis că adoptase o fată, o tânără pe nume Amadine, care devenise stăpână a pasiunii la Casa Augustin. Şi că această fată moştenise amintirile strămoşeşti de care aveam nevoie pentru a găsi Piatra Înserării. Eram atât de amărât, de ros de griji şi de abătut, încât am luat de bun tot ce mi-a zis şi nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că îmi spusese pseudonimul tău.

— Dar tot nu înţeleg, am obiectat cu voce slăbită. De ce să nu-ţi mărturisească Jourdain cine eram şi de unde veneam?

Cartier a oftat şi s-a aşezat mai bine în scaun.

— Tot ce pot să-ţi spun este că Jourdain nu avea încredere deplină în mine. Şi nu-l pot învinui pentru asta. Îl evitasem vreme de şapte ani, doar! Habar n-avea că luasem numele de Cartier Évariste şi că fusesem profesor la Magnalia. Iar când nu am apărut nici la prima întâlnire... cred că s-a temut că aş putea compromite misiunea. Prin urmare, când mi-au fost dezvăluite planurile, m-am oferit voluntar să mă infiltrez la

Damhan sub pretextul de a participa la vânătoare. Trebuia să se ducă Luc, dar am insistat să merg eu, ca să-mi dovedesc devotamentul.

Am cugetat la ceea ce tocmai îmi spusese şi, în sfârşit, piesele împrăştiate ale mozaicului începeau să se potrivească. Cu greu, m-am ridicat, sprijinită de perne, şi mi-am lăsat în jos cămaşa, acoperindu-mi abdomenul şi rana.

— Acum povesteşte-mi şi varianta ta! m-a îndemnat Cartier.

I-am depănat totul de-a fir a păr. I-am vorbit despre fiecare transformare, despre decizia Văduvei de a lua legătura cu Jourdain, despre sosirea mea la Beaumont şi despre strădania disperată de a face să se manifeste o nouă viziune. I-am povestit despre cum descoperisem cine era, de fapt, Jourdain, despre întâlnirea planificată, despre febra mea şi despre traversarea Canalului Berach. I-am povestit cum recuperasem Piatra Înserării.

Fără să scoată un cuvânt, m-a urmărit. Ai fi putut jura că era sculptat în marmură, asta până când s-a aplecat înainte, încruntându-se şi frecându-şi maxilarele.

— Tu ai încercat să-mi spui, a murmurat el. Ai încercat să-mi spui despre prima transformare, despre prima amintire strămoşească pe care ai trăit-o aievea! În ziua ultimei noastre lecţii! Când am vorbit despre *Cartea timpului!*

Am încuviinţat.

— Brienna... Îmi pare tare rău că nu te-am ascultat!

— Nu are de ce să-ţi pară rău. Nici eu nu ţi-am dat prea multe amănunte.

A rămas tăcut, cu ochii în podea.

— În plus, am continuat eu în şoaptă, atrăgându-i din nou privirea. Nici nu mai contează. Suntem amândoi aici, acum.

— Iar tu ai găsit Piatra Înserării!

Un zâmbet mi-a înflorit în colţul gurii.

— Chiar nu vrei s-o vezi?

Ochii i s-au umplut de voioşie când s-a dus să ia nestemata. Apoi s-a aşezat pe marginea patului lângă mine şi a deschis cutiuţa-pandantiv. Nestemata magică fremăta aurie, cu vălurele albastre şi petale argintii care se transformau în roşu. Ne-am uitat la ea, fermecaţi, până când Cartier i-a închis capacul cu un pocnet plin de graţie, apoi mi-a petrecut lănţişorul în jurul gâtului, lăsând cutiuţa să se odihnească deasupra inimii. Piatra Înserării zumzăia, mulţumită, iar eu îi simţeam căldura prin lemnul protector.

— Am aflat că Jourdain ar trebui să sosească mâine-dimineaţă la Lyonesse, m-a informat Cartier în şoaptă, umărul lui aproape atingându-l pe al meu când s-a sprijinit de tăblia patului.

Dintr-odată atmosfera parcă s-a schimbat în cameră, ca şi cum iarna pătrunsese prin pereţi, îmbrăcându-ne într-o pojghiţă de gheaţă.

— Am senzaţia că lordul Allenach vrea să te ţină aici. Dacă o va face, trebuie să plecăm împreună la Mistwood, peste trei nopţi.

— Da, ştiu, am şoptit, urmărind cu degetele conturul pandantivului. Cartier... care este povestea acestui loc?

— La Mistwood se adunaseră cei trei lorzi răzvrătiţi împreună cu armatele lor acum douăzeci şi cinci de ani, m-a lămurit el. Ieşiseră din pădure, să traverseze câmpul şi să ajungă la porţile din spate ale castelului. Pe acel câmp a avut loc masacrul.

— Şi nu crezi că este o prostie să urmăm aceeaşi cale? Că nu-i deloc înţelept să ne reunim acolo înainte să luăm cu asalt castelul?

Ştiam că acum vorbea valeniana superstiţioasă din mine, totuşi nu-mi puteam alunga defel grijile stârnite de această învoială, de faptul că urma să ne pornim asaltul dintr-o pădure blestemată.

— Nu. Fiindcă Mistwood reprezintă cu mult mai mult decât terenul unde am dat greș prima dată și unde a fost vărsat sângele celor dragi nouă. Aici, pe vremuri, se întindea pădurea magică în care avea loc încoronarea reginelor din clanul Kavanagh.

— Erau încoronate în pădure? am întrebat, intrigată.

— Da. În amurg, când lumina și întunericul erau egal întrepătrunse. Erau agățate felinare de ramurile copacilor, flori și păsări fermecate, și tot felul de creaturi magice asistau la ceremonie. Toată suflarea maevană se aduna în pădurea care părea nesfârșită și privea cum regina primea, mai întâi, Piatra Înserării, apoi, coroana de argint și, în cele din urmă, mantia. Apoi a adăugat, cu voce scăzută: De bună seamă, asta se întâmpla cu multă vreme în urmă.

— Dar poate nu mai e mult până se va întâmpla din nou, i-am amintit eu.

— Să sperăm, a spus, zâmbind.

— Așadar, când ne vom aduna în Mistwood peste trei nopți...

— O vom face pe un tărâm străvechi, într-un loc al magiei, al reginelor și al sacrificiului, mi-a continuat el ideea. Ceilalți care vor dori să ni se alăture în această rebeliune vor ști, în mod firesc, unde să ne găsească. Când ai pomenit numele lui MacQuinn la acea audiență regală, nu i-ai tulburat doar pe cei din Casa Lannon, ci și pe toți aceia care au aparținut familiei mele nobiliare sau neamului Kavanagh, atâți cât or mai fi rămas din ei... Ai stârnit tulburare și în rândul altor case nobiliare. Nu știu câți ni se vor alătura în această bătălie, însă Mistwood îi va atrage, fără îndoială, mai ales când vei aduce cu tine Piatra Înserării.

Cât aș fi vrut să îl întreb mai multe, cât aș fi vrut să-l rog să-mi mai povestească despre acele zile străvechi ale magiei!

Însă eram epuizată, şi el, la fel, fiecare din noi simţind apăsarea zilelor ce aveau să vină. M-am tot foit în pat, până când betelia pantalonilor a început să alunece în jos.

— Să-ţi înapoiez pantalonii şi apoi, dacă vrei, să mă conduci până la mine în cameră...

Cartier s-a întors cu spatele, iar eu m-am dezbrăcat, apoi mi-am prins din nou pumnalul în cureaua de la coapsă. Am coborât cu picioarele pe podea, şi poalele cămăşii s-au lăsat până la genunchi. Probabil că ierburile lui îşi făcuseră efectul, răspândindu-se în sânge, căci nu mai simţeam durere, ci doar o mică mâncărime în coaste.

Am adunat amândoi veşmintele mele de pe jos, apoi, Cartier a luat un sfeşnic şi l-am condus prin coridoarele secrete şi sinuoase, arătându-i drumul către camera cu unicorn. Abia când am deschis uşa dormitorului, m-a întrebat:

— Şi cum ai descoperit aceste uşi şi pasaje tainice?

M-am întors să-l privesc în lumina lumânărilor, cu un pas deja în cameră şi unul rămas afară, mototolind faldurile rochiei pe care o strângeam la piept.

— În jurul nostru sunt multe uşi secrete, unele chiar sub nasul nostru, abia-abia tăinuite. Doar că noi nu ne găsim răgazul să le descoperim şi să le deschidem.

Mi-a zâmbit, părând, dintr-odată, obosit. Era limpede că avea nevoie de somn.

— Acum ştii cum să mă găseşti, dacă vei fi nevoit să o faci, i-am şoptit. Noapte bună, Theo!

— Noapte bună, Amadine!

Am încuiat uşa şi am netezit cutele tapiseriei. Mi-am pus cămaşa de noapte şi am ascuns hainele însângerate la fundul cufărului, apoi m-am strecurat în pat, cu Piatra Înserării atârnând la gâtul meu. Am privit cum focul începea să pălească în vatră, micşorându-şi vâlvătaia, şi gândul m-a purtat la Jourdain.

Scanned by Cam

Mâine.

Mâine el avea să se întoarcă acasă.

Am închis ochii, rostind în gând o rugăciune ca Lannon să mai aibă un strop de milă în oasele sale.

Însă visurile mele erau năpădite de o imagine care-mi dădea fiori şi pe care nu puteam s-o alung: parcă-l vedeam aievea pe Jourdain cum îngenunchea la picioarele tronului, în timp ce călăul se pregătea să îi taie capul.

Capitolul XXVII

CEVA CE NU ESTE POSIBIL

Lordul Allenach nu şi-a făcut apariţia în ziua următoare, la micul dejun. Am simţit asta de cum am intrat în salon, absenţa lui fiind ca o gaură căscată în podea. Însă Rian şi Sean stăteau la locurile lor, la masa de pe podium, şi înmuiau dumicaţi de pâine în terciul din farfurie, prea înfometaţi să mai folosească lingurile. Însă jilţul lui Allenach stătea gol între ei.

Rian m-a văzut primul, privirea zburându-i imediat la corset, de parcă ar fi sperat să sângerez prin material.

— A, bună dimineaţa, Amadine! Nădăjduiesc că ai avut o noapte liniştită?

M-am aşezat lângă Sean, zâmbindu-i graţios servitorului care mi-a adus castronul cu terci şi felii de prune.

— Da, Rian, am avut un somn atât de liniştit, cum nu mi-a mai fost dat de multă vreme! Îţi mulţumesc de întrebare!

Sean nu a spus nimic, însă era ţeapăn ca o scândură, simţind parcă încordarea ce creştea între mine şi fratele lui.

— După cum ai observat, tatăl meu este plecat, a continuat Rian, privindu-mă insistent.

— Da. Am văzut.

— S-a dus la Lyonesse, ca să-l aducă pe MacQuinn în faţa regelui.

Tocmai duceam la gură o lingură cu terci. Stomacul meu s-a revoltat atât de tare, încât am crezut că o să vărs. Dar, nu ştiu cum, am reuşit să înghit mâncarea şi am simţit cum mă zgâria pe gât, alunecând apoi în stomacul agitat.

Rian rânjea spre mine, urmărind, cu satisfacţie, cum mă chinuiam să mănânc.

— Ştii ce-i place regelui să le facă trădătorilor, Amadine? m-a întrebat. Mai întâi, le taie mâinile, apoi, picioarele. Pe urmă, le smulge limbile şi le scoate ochii. În cele din urmă, se îndură să le reteze capetele.

— Destul, Rian! a spus Sean printre dinţi.

— Amadine trebuie să fie pregătită, a obiectat Rian. N-aş vrea s-o las să creadă că toată povestea asta va avea un final fericit.

M-am uitat prin salon şi am dat cu ochii de Cartier. Stătea la locul lui obişnuit, având în faţă un castron de terci, iar în jurul lui valenienii sporovăiau ca nişte păsări. Însă el era solemn şi nemişcat şi nu mă scăpa din ochi. Apoi privirea i s-a mutat la Rian şi aceea a fost clipa când şi-a dat seama. Am văzut cum oţelirea maevană şi eleganţa valeniană se combinau şi am înţeles că, pentru el, Rian era deja un om mort.

— Ai auzit ce-am spus, Amadine? Sau vreunul dintre valenieni ţi-a stârnit interesul?

Am lăsat lingura jos şi m-am uitat la el:

— Şi ce anume ai zis?

— Că aş putea să îţi fac eu turul domeniului, acela pe care erai atât de dornică să-l închei ieri, a zis Rian, azvârlindu-şi în gură şi ultimul dumicat de pâine cu terci.

— Nu, mulţumesc!

Scanned by CamScanner

— Păcat! a exclamat el cu gura plină, ridicându-se de la masă. Mi-ar plăcea să-ţi arăt împrejurimile.

Sean şi cu mine ne-am uitat cum Rian părăsea salonul. Abia atunci am putut trage aer în piept, după care m-am prăbuşit în scaun, cufundându-mă în el.

— Sper, din toată inima, ca tatăl tău să fie iertat, mi-a şoptit Sean, apoi s-a ridicat şi el în grabă şi a plecat, de parcă mărturisirea lui ar fi fost un lucru ruşinos.

M-am silit să mai iau câteva guri de terci, apoi am împins deoparte castronul. M-am uitat la Merei, care stătea la masă alături de membrii orchestrei, iar mantiile lor violet scânteiau ca nişte nestemate în lumina blândă a dimineţii. Râdeau şi se simţeau bine, nimic întunecat nu îi ameninţa, nu le umbrea orizontul. Am vrut să mă duc la ea, la prietena inimii mele, şi să-i spun totul.

Mi-a simţit privirea şi s-a uitat şi ea la mine.

S-ar fi apropiat imediat, dacă i-aş fi făcut un semn. Ar fi venit pe dată, căci, fără îndoială, se întreba de ce nu sosisem la întâlnirea noastră din seara trecută.

Însă îmi jurasem că nu aveam să îi pun viaţa în pericol, nu după ce îmi dusesem la bun sfârşit planul meu nebunesc de a recupera Piatra Înserării. Şi eram atât de tulburată, încât aş fi putut să-i povestesc mai mult decât s-ar fi cuvenit.

M-am ridicat de la masă şi am ieşit din sală, lăsându-i pe Cartier cu valenienii lui şi pe Merei cu colegii săi de breaslă. M-am întors în cameră şi m-am aruncat cu faţa în jos pe pat, copleşită de teamă şi de îngrijorare. Chiar în acea clipă Jourdain era adus în faţa lui Lannon în sala tronului! Şi eu eram cea care ticluise acest plan! Îl urzisem, folosindu-l pe Jourdain ca pe un pion, pentru a distrage atenţia. Dar dacă dădea greş? Dacă Lannon îl tortura pe tatăl meu? Dacă-l tăia

în bucăţi şi îl atârna de zid? Şi cu Luc ce avea să facă? Să-l pedepsească şi pe el?

Şi totul ar fi fost numai şi numai din vina mea! Nu puteam suporta gândul acesta.

Inima mea bătea tot mai greu, pe măsură ce orele se scurgeau şi dimineaţa făcea loc amiezii, pentru ca aceasta să se topească în înserare. Aproape că nu mă mişcasem din loc, prea slăbită de groază şi de sete, când cineva a ciocănit la uşa mea.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre ea, deschizând-o cu o mână care tremura.

În prag stătea însuşi lordul Allenach!

Mi-am impus să stau demnă şi să îndur orice avea de spus. Mi-am zis că, orice s-ar întâmpla, misiunea trebuia să continue. Noi tot aveam să luăm cu asalt castelul domnesc, cu sau fără Jourdain.

— Pot să intru? m-a întrebat lordul.

M-am dat la o parte, apoi am închis uşa în urma lui. A mers până la vatră, după care s-a răsucit spre mine, urmărind cum scurtam încetişor distanţa dintre noi.

— Nu arăţi prea bine! a constatat el, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Spune-mi! i-am cerut eu, fără să-mi mai dau silinţa să fiu politicoasă sau amabilă.

— Stai jos, Amadine!

„Nu, nu, nu!" striga inima mea, dar m-am aşezat, pregătindu-mă sufleteşte pentru tot ce putea fi mai rău.

— N-o să te mint, a început el, uitându-se în jos la mine. Tatăl tău aproape că şi-a pierdut capul astăzi.

Stăteam cu mâinile încleştate pe braţele scaunului cu atâta forţă, încât încheieturile mi s-au albit.

— Vasăzică, este în viaţă? am îndrăznit să întreb.

Scanned b

Allenach a încuviinţat.

— Ce-i drept, regele tare-ar mai fi vrut să-i taie capul, a zis. A luat securea şi a vrut să-l decapiteze el însuşi. În sala tronului.

— Şi de ce n-a făcut-o?

— Pentru că l-am împiedicat eu, mi-a răspuns Allenach. Da, MacQuinn merită moartea pentru faptele sale, însă eu i-am obţinut un răgaz, convingându-l pe rege să-i ofere un proces pe măsură. Lorzii Maevanei îl vor judeca peste două săptămâni.

Mi-am înăbuşit un ţipăt, dar nu mi-am putut opri lacrimile să-mi curgă pe obraji. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să plâng şi să-mi arăt slăbiciunea, însă asta l-a făcut pe Allenach să îngenuncheze în faţa mea. Lumini şi umbre au prins să joace în jurul nostru.

— Tatăl şi fratele tău au fost duşi într-o casă aflată la cincisprezece kilometri de aici, mi-a zis el, cu blândeţe. Se află pe domeniul meu, în casa unui om liber, un slujitor. Sunt păziţi şi le este interzis să îşi părăsească locuinţa, însă se pot odihni în linişte în toate nopţile până la proces.

Am oftat de uşurare şi mi-am şters obrajii, iar lacrimile prinse în gene l-au făcut pe Allenach să pară alcătuit din multe faţete când m-am uitat la el.

— Vrei să rămâi aici sau să te duci la ei?

Nu-mi venea să cred că era atât de amabil şi că îmi dădea de ales. Totuşi, adânc în mintea mea a sunat un clopoţel de alarmă, însă uşurarea mea era atât de mare, încât mi-am ignorat bănuielile. Planurile mele mergeau strună. Totul se desfăşura exact cum ne doream.

— Atunci, du-mă la ei, milord! am şoptit.

Allenach s-a uitat lung la mine, apoi s-a ridicat şi a spus:

— Plecăm imediat ce-ţi strângi lucrurile!

A ieşit din cameră, şi eu m-am repezit să înghesui în cufăr tot ce aveam. Dar, înainte să părăsesc dormitorul, am dus mâna la corset, deasupra firelor care îmi dădeau mâncărimi la coaste, deasupra nestematei magice care-mi devenise cel mai apropiat tovarăş.

Se întâmpla cu adevărat! Eram cu toţii aici. Eu recuperasem Piatra Înserării. Şi eram gata de luptă.

Allenach dăduse poruncă să mi se pregătească o trăsură în curte. Am păşit alături de el prin umbrele albăstrii ale amurgului, în vreme ce mă conducea afară. Am crezut că avea să îşi ia rămas-bun acolo, pe pavajul curţii castelului Damhan. Însă m-a luat prin surprindere când un argat i-a adus armăsarul, înşeuat şi gata de drum.

— Voi merge călare în urma ta, m-a lămurit lordul.

Am încuviinţat, ascunzându-mi uimirea, în timp ce el închidea portiera trăsurii. Când Cartier avea să afle, în timpul cinei, de plecarea mea, urma să-şi dea seama că fusesem dusă la Jourdain. Nu aveam să-l mai văd până la întâlnirea de la Mistwood şi m-am rugat să rămână teafăr şi nevătămat până atunci.

Cei cincisprezece kilometri mi-au părut lungi cât o sută. Luna răsărise deja deasupra coroanelor copacilor când trăsura s-a oprit. Am încălcat regulile de bună purtare şi mi-am deschis singură uşa. Am sărit din trăsură şi m-am împiedicat de un smoc de iarbă când am încercat să desluşesc împrejurimile la lumina lunii.

Era casa unui om liber, o clădire lunguiaţă ce semăna cu o felie de pâine: pereţi din paiantă, văruiţi în alb, şi un acoperiş din stuf ca o coajă de pită. Fuioare de fum se înălţau din două coşuri, spre stele, şi la ferestre se zărea pâlpâirea lumânărilor.

De jur-împrejur nu se zăreau decât valea, un hambar mohorât în depărtare şi o turmă de oi albe, păscând împrăştiate pe păşune. Şi o duzină de străjeri ai lui Allenach, care păzeau casa, postaţi la fiecare uşă şi la fiecare fereastră.

Armăsarul lordului s-a oprit în spatele meu chiar când uşa de la intrare s-a deschis. Am văzut silueta lui Jourdain conturată în prag. Am vrut să-l strig, însă vorbele mi-au rămas înţepenite în gâtlej când am pornit-o spre el în fugă. Mă dureau gleznele când păşeam, strivind iarba.

— Amadine!

M-a recunoscut, a trecut pe lângă străjeri ca să ajungă la mine, iar eu m-am aruncat în braţele lui, suspinând amarnic, deşi îmi jurasem că n-o să vărs nicio lacrimă.

— Şşşş! Totul va fi bine, mi-a şoptit el, cu un puternic accent maevan, care ieşise la iveală, acum, că revenise acasă. Sunt bine, sănătos! Şi Luc la fel.

Mi-am lipit faţa de cămaşa lui, de parcă aş fi fost un copil de cinci ani, şi am adulmecat sarea oceanului impregnată în ţesătură, în vreme ce el îmi mângâia părul, cu blândeţe. În ciuda faptului că era arestat şi că aproape că îşi pierduse capul în dimineaţa aceea, iar eu fusesem înjunghiată cu o seară înainte, nu mă simţisem niciodată mai protejată.

— Hai să mergem în casă! mi-a zis Jourdain, zorindu-mă înăuntru.

Abia atunci mi-am adus aminte de lordul Allenach, căruia nu apucasem să-i mulţumesc că-i salvase viaţă tatălui şi protectorului meu.

M-am răsucit din braţele lui Jourdain, căutându-l din ochi pe omul care nu descălecase. Însă locul era pustiu în lumina lunii şi nu se mai zăreau decât urmele potcoavelor în ţărână şi iarba alintată de vântul jucăuş.

Scanned by Cam

M-a podidit din nou plânsul când l-am văzut pe Luc, care mă aştepta în hol. M-a strivit la pieptul lui şi m-a legănat ca într-un dans, până ce am început să râd, eliberându-mă şi de ultimele lacrimi.

Jourdain a închis uşa, a făcut un salt spre mine şi ne-am prins ca într-o horă, înlănţuiţi, cu frunţile lipite. Zâmbeam, savurând în linişte victoria.

— Am ceva să vă spun amândurora, am început eu, însă Luc a dus repede un deget la buze, îndemnându-mă să tac.

— Pun rămăşag că te-ai distrat de minune la Damhan, a spus fratele meu cu voce tare.

S-a îndreptat apoi către o masă ferită de privirile celor de la fereastră. Pe ea erau o coală de hârtie, o pană şi o călimară. Mi-a făcut semn să scriu, apoi mi-a arătat cu degetul urechea lui şi pereţii.

Aşadar, gărzile trăgeau cu urechea. Am încuviinţat şi am flecărit în continuare despre grandoarea castelului, în vremea asta scriind ceva pe foaie:

Am găsit Piatra Înserării.

Jourdain şi Luc au citit, în acelaşi timp, şi m-au privit amândoi cu o asemenea bucurie, încât nestemata magică a început din nou să zumzăie.

Luc a fost acela care s-a grăbit să scrie:

Unde e?

Am bătut uşor locul din corset sub care se afla, iar Jourdain a dat din cap şi mi s-a părut că zăresc lacrimi argintii luminându-i ochii. S-a întors, înainte să-mi pot confirma bănuiala, şi mi-a turnat un pahar cu apă.

Luc a adăugat:

Ține-o acolo! La tine este mai în siguranță.

Am luat paharul pe care mi l-a întins Jourdain și am încuviințat cu o mișcare din cap.

Apoi, Luc a azvârlit hârtia în foc și ne-am așezat cu toții lângă vatră. Am început să discutăm despre lucruri mai sigure, fără noimă, menite să-i plictisească pe cei de afară care stăteau să ne asculte.

*

În ziua următoare, am aflat repede, pe pielea mea, că a sta într-o casă păzită cu strictețe era ceva care te putea sufoca, de-a dreptul. Tot ce vorbeam putea fi auzit. Dacă doream să ies, gărzile nu mă scăpau din ochi. De cea mai mare provocare urma să avem parte peste două nopți, când noi trei trebuia să doborâm douăsprezece străjeri ca să putem pleca spre Mistwood.

Prin urmare, în acea după-amiază Luc a scris un plan pe care mi l-a dat să-l citesc. El și cu Jourdain sosiseră în Maevana complet neînarmați, însă eu încă aveam pumnalul prins în cureaua de la coapsă. Era singura noastră armă, iar, după ce am citit planul de evadare, am depus micul meu stilet în mâinile lui Jourdain.

— L-ai folosit? m-a întrebat el în șoaptă, în timp ce-l vâra în jiletcă.

— Nu, tată!

Încă nu-i povestisem incidentul în care fusesem înjunghiată. Tocmai mă întindeam după foaia de hârtie, ca să-i mărturisesc totul în scris... Când s-a auzit o bătaie în ușă. Luc a sărit să răspundă și s-a întors în salonaș cu un coș de mâncare.

— Lordul Allenach este o gazdă generoasă, a constatat fratele meu, scormonind printre feliile de pâine abia scoasă din cuptor, cele câteva bucăți de brânză și de unt, o ulcică plină cu pește sărat și o grămadă de mere.

— Ce-i asta? a întrebat Jourdain, observând un sul de pergament vârât printre feliile de pâine.

Luc l-a tras de pe ștergarul cu care era învelit coșul, în vreme ce mușca dintr-un măr.

— Îți este adresat, tată! a spus.

I l-a înmânat lui Jourdain, iar eu l-am urmărit cum rupea sigiliul din ceară roșie cu care era legat pergamentul și care înfățișa un cerb în plin salt. Cum mărturisirea despre atac îmi fusese întreruptă, m-am alăturat lui Luc, căutând prin coșul cu mâncare. Dar tocmai când despachetam pâinea, am auzit respirația șuierată a lui Jourdain și am simțit, dintr-odată, cum camera se întuneca. Și eu, și Luc ne-am întors pe dată spre tata, doar ca să-l vedem mototolind mesajul între degetele strânse ca niște gheare.

— Tată? Tată, ce este? l-a întrebat Luc pe muteşte.

Însă Jourdain nici nu s-a uitat la Luc. Cred că nici măcar nu-și auzise fiul, căci privirea lui era concentrată asupra mea. Mi-am simțit inima ca de plumb, frântă dintr-un motiv pe care nici măcar nu-l cunoșteam.

Tatăl și protectorul meu mă țintuia cu o furie atât de adâncă, încât m-am dat un pas înapoi, ciocnindu-mă de Luc.

— Când aveai de gând să-mi spui, Amadine? mi s-a adresat Jourdain pe un ton atât de rece și de ascuțit.

Nu îl mai auzisem vorbind astfel decât cu o singură ocazie: când îi ucisese pe bandiți.

— Nu știu despre ce vorbești! am zis eu cu glas răgușit, băgându-mă mai tare în Luc.

Jourdain a apucat masa şi a răsturnat-o, împrăştiind toate lumânările, coşul cu mâncare, hârtia şi cerneala. Am sărit înapoi, în vreme ce Luc a scos un ţipăt de surprindere.

— Tată, vino-ţi în fire! i-a spus el şuierat. Adu-ţi aminte unde ne aflăm!

Jourdain s-a lăsat în genunchi, cu pergamentul încă în pumnul lui încleştat, palid ca luna, privind în gol. Luc s-a repezit să-i ia hârtia din mână şi a înlemnit. Apoi mi-a întâlnit privirea şi mi-a înmânat scrisoarea fără să mai adauge vreun cuvânt. Nu ştiam la ce să mă aştept, ce-l putea înfuria atât de tare pe Jourdain. Însă, când ochii mei au început să urmărească arabescul literelor, lumea din jurul meu s-a sfâşiat în două.

Davin MacQuinn,

M-am gândit că este mai bine să-ţi spun că ţi-am prelungit viaţa cu un singur scop, unul care nu are nicio legătură cu felul în care te-ai milogit ieri-dimineaţă. Ai ceva ce-mi aparţine, ceva de mare preţ, ceva ce vreau să-mi fie înapoiat spre păstrare.

Tânăra căreia tu îi spui Amadine – şi pe care îndrăzneşti să o numeşti „fiică" – îmi aparţine.

Este fata mea de drept şi îţi cer s-o eliberezi neîntârziat de orice legătură şi să-i permiţi să se întoarcă la mine la Damhan.

Trăsura o va aştepta chiar în faţa uşii.

Lordul Brendan Allenach

— E o minciună sfruntată! am urlat eu, mototolind în mâini scrisoarea, exact cum făcuse şi Jourdain. Tată, te minte!

M-am împiedicat de mere şi de pâine când am dat să îngenunchez lângă el. Părea distrus, cu ochii ca două văpăi. I-am cuprins obrajii în palme, obligându-l să se uite la mine.

— Omul ăsta, lordul Allenach, nu este tatăl meu!

— De ce mi-ai ascuns asta? m-a întrebat Jourdain, ignorând jurămintele mele înflăcărate.

— Dar nu ţi-am ascuns nimic! am ţipat.

Mânia îmi clocotea în inimă, simţind-o ca pe un ghimpe.

— Nu mi-am văzut tatăl niciodată. Nici măcar nu-i cunosc numele. Sunt o fiică nelegitimă. Sunt un copil nedorit. Lordul ăsta îşi bate joc de tine. Nu-i aparţin în niciun fel!

Atenţia lui s-a îndreptat, în sfârşit, asupra mea.

— Eşti convinsă, Amadine?

Am şovăit, iar tăcerea mă străpungea cu vârful ei ascuţit, căci mi-am dat seama că nu eram, deloc, sigură.

Gândul mi-a zburat înapoi, spre seara aceea când o rugasem pe Văduvă să-i ascundă lui Jourdain numele întreg al tatălui meu... Nu dorise asta, totuşi, o făcuse, căci eu insistasem. Prin urmare, atât Jourdain, cât şi eu crezuserăm că tatăl meu era un simplu vasal aflat în slujba Casei Allenach. Niciodată nu ne gândiserăm că ar fi putut fi însuşi lordul, capul acestui neam.

— I-ai spus cumva că provii din casa lui? m-a întrebat el, sec.

— Nu! Nu i-am spus nimic, m-am bâlbâit.

Şi abia atunci am înţeles: cum naiba îi venise lui Allenach ideea să pretindă că-i aparţineam?

N-avea cum să fie adevărat...

Jourdain a dat din cap, citindu-mi, parcă, gândurile ce-mi provocau atâta durere.

— Este tatăl tău. Cum altfel să-şi fi dat seama?

— Nu, nu! am rostit eu cu glas sugrumat. Nu poate fi tocmai el!

Însă, chiar în clipa în care negam, iţele vieţii mele au început să se îmbine. De ce bunicul era atât de înverşunat să mă ascundă?

De ce păstra secret numele tatălui meu? Deoarece tatăl meu era un lord puternic și periculos al Maevanei, firește!

Dar, dincolo de toate astea... cum își dăduse seama Allenach cine eram?

M-am uitat lung în ochii lui Jourdain. Acesta mi-a întors privirea.

— Vrei să știi de ce îl urăsc pe Brendan Allenach? a întrebat el în șoaptă. Pentru că Brendan Allenach a fost însuși lordul care ne-a trădat în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Brendan Allenach a fost acela care a implântat sabia în soția mea. El mi-a răpit-o. Și acum mi te răpește și pe tine!

Jourdain s-a ridicat de jos, dar eu am rămas ghemuită pe podea. I-am ascultat pașii retrăgându-se în dormitor, trântind ușa și apoi răsucind cheia în broască.

Încă mai țineam în mână scrisoarea mototolită. Am făcut-o bucățele și am lăsat-o să cadă în jurul meu ca fulgii de zăpadă. Apoi m-am ridicat, la rândul meu.

Mi-am îndreptat privirea spre Luc, care rămăsese cu ochii la mizeria pe care o făcusem, după care s-a uitat la mine când m-am apropiat de el.

— Voi dovedi că nu este decât o minciună, i-am spus, cu inima zbătându-mi-se în piept. Îl voi însoți pe D'Aramitz la Mistwood.

— Amadine! a murmurat Luc și mi-a cuprins obrajii cu palmele.

A vrut să-mi spună mai multe, însă vorbele s-au fărâmat, nerostite. M-a sărutat blând pe frunte, de rămas-bun.

Abia mai simțeam pământul sub picioare când am părăsit casa și am ieșit în ploaia după-amiezii. Trăsura despre care pomenise Allenach mă aștepta să mă ducă înapoi la Damhair. M-am îndreptat spre ea, iar părul și rochia îmi erau ude leoarcă în clipa în care m-am așezat pe bancheta capitonată.

În răpăitul ploii pe acoperişul trăsurii şi hurducăitul roţilor, am început să reflectez la ce ar trebui să-i spun.

Lordul Allenach socotea că eram fiica lui nelegitimă.

Eu nu credeam un asemenea lucru, totuşi, îndoiala care stăruia era mai cumplită decât tăişul pumnalului pe care Rian îl înplântase în mine. Cel mai probabil, lordul îşi necăjea vechiul duşman folosindu-se de mine. Aşadar, aveam să intru în salon în seara aceea şi să-l las să creadă că eram încântată de faptul că mă recunoştea drept fiică. Apoi, când aveam să-i cer dovada, pe care îi era cu neputinţă să mi-o ofere, plănuiam să îi refuz oferta.

Deşi am avut nevoie de tot timpul cât am parcurs drumul de cincisprezece kilometri să ticluiesc bine planul, când am ajuns în curtea Castelului Damhan, eram pregătită să-l înfrunt.

Am coborât în ploaie. Cerul nopţii era sfâşiat în două de fulgere scânteietoare. „La fel ca sufletul meu", mi-am spus eu, intrând în holul castelului. „Eu sunt Brienna, două în una."

M-am lăsat condusă de sunetul muzicii, al muzicii lui Merei, către luminile şi căldura salonului. Valenienii se strânseseră în jurul meselor pentru a lua cina. Focul trosnea în vatră, iar cerbii heraldici luceau, agăţaţi pe pereţi. Am păşit pe culoarul dintre mese, rochia mea măturând dalele lucioase ale pardoselii şi lăsând în urmă o dâră de ploaie.

Dintr-odată, toţi bărbaţii au amuţit şi râsetele au încetat când valenienii au băgat de seamă apariţia mea. Am auzit cum muzica s-a sfârşit, aproape cu durere, iar strunele lui Merei au scârţâit când mâna în care ţinea arcuşul a tresărit. Am simţit privirea lui Cartier aţintită asupra mea ca o rază de soare, însă nu am întors capul spre el. Ştiam că toată lumea mă urmărea, însă ochii mei erau îndreptaţi doar către lordul care stătea pe podium.

Allenach mă observase încă din clipa intrării mele. M-a cercetat în timp ce mă apropiam de el, a pus jos pocalul, iar rubinul de pe degetul lui arătător a scânteiat.

Am mers până la treptele podiumului, unde m-am oprit, stând dreaptă înaintea lui. Am deschis palmele şi am simţit cum din păr mi se scurgeau picurii de ploaie.

— Bună seara, „tată"! l-am salutat eu cu glasul crescând în intensitate precum o pasăre ce zboară spre cele mai înalte bârne ale acoperişului.

Brendan Allenach mi-a zâmbit.

— Bine ai venit acasă, fiica mea! mi-a răspuns.

Scanned by CamScann

Capitolul XXVIII

O INIMĂ SFÂŞIATĂ

— Rian, cedează-i fiicei mele locul ei de drept!

Rian a tresărit, uluit de cererea tatălui său. Am văzut cum s-a schimonosit de furie, o furie îndreptată împotriva mea, căci cea mai mare temere a lui tocmai se întrupase. Stătea în carne şi oase în faţa lui.

Fiica rătăcită tocmai venise să-şi revendice moştenirea.

L-am lăsat să se ridice, doar să văd dacă o făcea. Apoi i-am făcut semn să se oprească.

— Rian poate să-şi păstreze scaunul, deocamdată, am spus. Aş dori să vorbesc puţin cu tine, „tată". Doar noi doi.

Ochii lui Allenach – de un albastru-deschis, precum gheaţa înşelătoare de pe lac – au scânteiat de curiozitate. Cred că se aşteptase la propunerea mea, căci s-a ridicat fără şovăire, întinzându-mi mâna lui dreaptă.

Am urcat treptele podiumului, am înconjurat masa şi mi-am lăsat degetele într-ale sale. M-a condus afară din sala mare, pe scări în sus, apoi pe un coridor pe care nu mă aventurasem încă. M-a dus în aripa castelului care era doar a lui, în care erau mai multe camere mobilate opulent.

Scanned by

Prima încăpere era ceea ce aș fi putut numi un salonaș de primire a oaspeților și a prietenilor apropiați. Avea un șemineu foarte mare, în care focul trosnea zgomotos, și câteva scaune acoperite cu blană de oaie. Pe un perete, era agățată o tapiserie uriașă, înfățișând un cerb alb în plin salt, cu săgeți înfipte în piept, și o sumedenie de capete de animale împăiate, care parcă mă urmăreau cu ochii lor de sticlă în care se reflecta lumina focului.

— Ia loc, fiica mea, și spune-mi ce să-ți ofer de băut, a zis Allenach și mi-a dat drumul mâinii.

S-a dus la o masă pe care se găseau sticle de vin, halbe de bere din ceramică și un set de pocale aurite.

M-am așezat pe scaunul cel mai apropiat de foc, tremurând în rochia mea udă.

— Nu mi-e sete, i-am zis.

I-am simțit privirea pironită asupra mea, însă am rămas urmărind dansul flăcărilor și ascultând cum își turna el însuși un pahar. Cu pași mărunți, a traversat camera și s-a așezat pe scaunul din fața mea.

Abia atunci, când am rămas amândoi nemișcați, am înălțat ochii spre el.

— Uită-te la tine! a șoptit. Ești atât de frumoasă! Ești leit mama ta!

Cuvintele lui m-au mâniat.

— Așa ți-ai dat seama cine sunt?

— La început, am crezut că ești chiar ea, în momentul în care ai pășit în sala tronului. Am crezut că s-a întors din mormânt să mă bântuie. Asta până când te-ai uitat la mine. Atunci am știut cine ești.

— Hmm!

— Nu mă crezi?

— Nu. Am nevoie de o dovadă clară, milord.

Şi-a pus picior peste picior şi a sorbit din vin, însă ochii lui albaştri şi vicleni au rămas în continuare aţintiţi asupra mea.

— Prea bine! Pot să-ţi ofer dovada pe care o pofteşti.

— Atunci, începe prin a-mi povesti cum ai cunoscut-o pe mama mea, i-am cerut.

— Mama ta a venit în vizită la Damhan, alături de bunicul tău, cu ocazia vânătorii organizate în urmă cu optsprezece ani, a spus Allenach cu o voce moale ca mătasea. Cu trei ani înainte de asta, îmi pierdusem soţia. Încă îi plângeam moartea, închipuindu-mi că nu mă voi mai uita vreodată la o altă femeie. Asta până când a sosit mama ta.

Cu greu m-am abţinut să nu pufnesc, căci mă sufoca sarcasmul. Dar am reuşit să mă controlez şi să păstrez tăcerea, astfel încât să nu-l întrerup.

— Mama şi bunicul tău mi-au fost oaspeţi vreme de o lună. În tot acest timp, am ajuns s-o iubesc. Când s-au întors în Valenia, nu aveam habar că ea deja te purta în pântec. Însă am început să purtăm o corespondenţă şi, odată ce am aflat despre tine, am rugat-o să revină la Damhan şi să ne căsătorim. Însă bunicul tău nu ne îngăduia, considerând că îi dezonorasem fiica.

Inima îmi bubuia în piept. Tot ce îmi destăinuise putea fi adevărul, căci îl pomenise şi pe bunicul. Totuşi, am rămas tăcută, ascultând.

— Mama ta mi-a scris în ziua în care te-ai născut, a continuat Allenach. Fiica mea cea mult aşteptată, fiica mea cea mult visată... Trei ani mai târziu, scrisorile ei au încetat să mai vină. Bunicul tău a avut apoi bunăvoinţa să mă înştiinţeze că ea a murit şi că tu nu-mi aparţii şi că nu trebuie să am vreo pretenţie asupra ta. Am aşteptat, răbdător, până ce tu ai împlinit vârsta de zece ani şi atunci ţi-am trimis o scrisoare. Mi-am dat seama

că bunicul avea de gând să ţi-o ascundă, totuşi, ţi-am scris şi te-am invitat să vii în vizită.

„Când aveam zece ani... când aveam zece ani... când bunicul m-a dus la Magnalia, să mă ascundă!" Nu mai puteam să respir...

— Când n-am primit nicio veste de la tine, m-am hotărât să-i fac bunicului tău o vizită. Dar tu nu erai acolo. Şi nu avea de gând să-mi spună unde te ascunsese. Dar eu sunt un om cu o răbdare de fier. Mi-am impus să aştept până ce aveai să devii majoră, la optsprezece ani, când puteai lua singură decizii. Aşa că imaginează-ţi marea mea surpriză când ai intrat în sala tronului! Am crezut că, în sfârşit, ai venit să mă vezi. Tocmai mă pregăteam să mă ridic şi să anunţ cine eşti, când am auzit acel nume ieşind din gura ta.

Şi-a încleştat mâna pe pocal. Ah, gelozia, invidia începuseră să i se aştearnă pe chip ca o mască!

— Ai spus că MacQuinn îţi este tată! a continuat. Atunci m-am gândit că mă înşel şi că ochii îmi jucau feste. Apoi, ai spus că eşti fiica lui întru pasiune, şi-am pus totul cap la cap: bunicul tău te ascunsese într-o casă a cunoaşterii, într-o şcoală a pasiunilor, iar MacQuinn te adoptase. Şi, cu cât te priveam mai mult, cu atât mi se întărea convingerea. Erai a mea, iar MacQuinn se folosea de tine! Aşa că m-am oferit să te găzduiesc, astfel încât să aflu mai multe despre tine şi să te protejez în faţa regelui. După care căţeaua mi-a confirmat toate bănuielile.

— Căţeaua?

— Da, Nessie! Întotdeauna a urât străinii. Însă era clar că de tine se simţea atrasă, ceea ce m-a făcut să-mi amintesc... de vremea când mama ta era aici, acum multă vreme, şi unul dintre câinii mei de vânătoare refuza să o părăsească. Era strămoşul lui Nessie.

Mi s-a pus un nod în gât. Mi-am spus că un câine nu avea cum să-şi dea seama...

— Şi-atunci, de ce m-ai lăsat să mă întorc la MacQuinn? am izbucnit eu, vorbele fiindu-mi prea fierbinţi pentru a le mai putea reţine în piept. M-ai lăsat să mă alătur lui numai pentru ca apoi să mă smulgi de acolo.

Allenach îşi reţinea zâmbetul, însă zvâcnetul din colţul gurii îi dezvăluia plăcerea perfidă la acest gând.

— Da. Poate că a fost o cruzime din partea mea, însă el încerca să mă rănească. A vrut – şi încă vrea – să te întoarcă împotriva mea.

Cât de mult se înşela Allenach! Jourdain nici măcar nu avusese habar a cui fiică eram.

Apoi m-am uitat la mâna lui – la mâna dreaptă, aceea cu care ţinea pocalul – şi mi-am adus aminte. Era mâna cu care o spintecase pe soţia lui Jourdain. Mâna care îi trădase şi le dusese la moarte pe soţiile şi fiicele celor trei lorzi.

M-am ridicat, mânia şi tulburarea însoţindu-se într-un joc al groazei ce-mi curgea prin vene.

— Cred că te înşeli, milord. Nu sunt fiica ta.

Parcursesem deja jumătatea distanţei până la uşă, stoarsă de ultimele puteri, ca şi cum degete de fier îşi împreunaseră strânsoarea în jurul gâtului meu. Piatra Înserării îmi simţea neliniştea şi emana o căldură reconfortantă din dreptul taliei până la inimă. „Fii puternică!" îmi şoptea ea. Totuşi, eu fugeam de el.

Tocmai întindeam mâna după clanţă, când vocea lui a tăiat distanţa dintre noi.

— Nu am terminat încă, *Brienna*! a strigat.

La auzul numelui meu, picioarele mi-au devenit ca de plumb.

Am ascultat cum se ridica, apoi cum păşea până într-o cameră alăturată. Când s-a întors, am auzit foşnet de hârtie.

— Scrisorile mamei tale, a zis el, iute.

Asta m-a făcut să mă întorc. M-a atras ca un magnet spre scaunul în care stătusem, acolo unde aşezase un teanc de scrisori. M-a făcut să mă întind după ele, după acele mici amintiri rămase în urma ei, a mamei după care tânjisem atâta vreme.

Am început să le citesc şi ele mi-au cucerit pe deplin inima. Erau de la ea, cu adevărat. O regăseam în ele pe Rosalie Paquet. Mama mea. Îl iubise, însă fără să cunoască faptele săvârşite de el.

Într-una dintre scrisori era o şuviţă de păr. Părul meu. Şaten-auriu şi moale.

Fiicei noastre prea iubite să ştii că i-am dat numele Brienna, în cinstea ta, Brendan.

M-am prăbuşit la podea, căci mă părăsiseră puterile. Însuşi numele meu provenea de la numele lui, de la numele acestui criminal meschin! Mi-am ridicat privirea spre el. Se ţinea aproape, ca să-mi urmărească reacţia când aveam să descopăr adevărul spuselor lui.

— Ce vrei să faci cu mine? am rostit eu încet.

Allenach a îngenuncheat lângă mine şi mi-a cuprins obrajii în palme. În palmele acelea înşelătoare.

— Tu eşti singura mea fiică. Şi te voi face regina acestei ţări.

Îmi venea să râd, dar, totodată, îmi venea şi să plâng. Îmi doream să tai această zi din calendar, să o ard, să uit că a avut vreodată loc. Însă mâinile lui mă ţineau ţintuită şi a trebuit să mă împac cu intenţia lui nebunească.

— Dar, milord, cum poţi să mă faci regină?

Scânteia unui gând întunecat i-a sclipit în ochi. Pentru o clipă, inima mea s-a oprit, crezând că descoperise că am Piatra

Înserării asupra mea. Însă noi nu eram precum cei din familia Kavanagh. Nouă nu ne era de niciun folos nestemata magică.

— Cu mult timp în urmă, strămoşul nostru şi-a însuşit ceva. A luat ceva ce era esenţial pentru ca Maevana să rămână Tărâmul reginei.

Degetele lui mari mi-au mângâiat obrajii cu blândeţe şi mi-a zâmbit, uitându-se în ochii mei.

— Casa noastră ascunde *Codicele reginei* de generaţii întregi. Chiar în acest castel, iar eu îl voi scoate din nou la iveală, pentru a te pune pe tine pe tron, Brienna!

Am închis ochii. Tremuram toată. În toţi aceşti ani, Casa Allenach tăinuise atât Piatra Înserării, cât şi *Codicele reginei!* Familia din care eu însămi proveneam distrusese dinastia reginelor, provocase magia să rămână într-o stare de adormire şi îl ajutase să urce pe tron pe un rege crud precum Lannon! Povara faptelor strămoşilor mei mă dobora. M-aş fi topit de tot pe podea dacă nu m-ar fi ţinut Allenach.

— Dar sunt pe jumătate valeniană! am obiectat, privindu-l drept în ochi. Sunt o fiică nelegitimă!

— Te voi recunoaşte oficial. Şi nu contează dacă eşti maevană doar pe jumătate. Prin venele tale curge sânge nobil şi, ca fiică a mea, ai tot dreptul să revendici tronul.

Ar fi trebuit să-i refuz oferta chiar în acea clipă, înainte ca tentaţia să prindă rădăcini în adâncul meu. Însă *Codicele reginei...* aveam mare nevoie de el cu toţii. Aveam deja nestemata magică, însă ne trebuia şi legea.

— Arată-mi *Codicele...*! i-am cerut.

Şi-a retras încet palmele de pe faţa mea, însă continua să mă privească atent.

— Nu! Nu înainte să faci un legământ cu mine. Nu până când nu voi şti, cu siguranţă, că îl renegi pe deplin pe MacQuinn.

Aha, aşadar, se juca doar cu mine! Mă manipula. Asta mă făcea să-l dispreţuiesc şi mai mult, pentru că simţea nevoia să se măsoare cu Jourdain! Pentru că mă dorea doar ca să ajungă el la putere.

„Să nu mă grăbesc!" mi-am zis. Am respirat adânc şi am rostit:

— Lasă-mi noaptea asta ca răgaz de gândire, milord. Îţi voi da răspunsul mâine-dimineaţă.

Avea să-mi respecte dorinţa. Era maevan, iar cuvântul unui maevan reprezintă un adevărat jurământ. Valenienii au eleganţa şi eticheta lor, însă maevanii au onoarea şi respectarea cuvântului dat. Un simplu cuvânt face cât un legământ pentru ei.

Allenach m-a ajutat să mă ridic. A poruncit să mi se încălzească baia în camera unicornului şi m-a lăsat să mă odihnesc. Am stat în cadă până mi s-a încreţit pielea, privind focul şi detestându-mi sângele. Apoi am ieşit din apă şi m-am îmbrăcat în cămaşa de noapte pe care mi-o oferise, deoarece îmi lăsasem lucrurile la Jourdain.

M-am aşezat lângă foc, cu Piatra Înserării ascunsă sub ţesătura din lână moale a cămăşii, şi m-am pierdut în gânduri.

Sosisem la Damhan în seara aceasta, crezând că Allenach îşi bătea joc de Jourdain cu pretenţia lui asupra mea. Însă acum ştiam adevărul... eram sânge din sângele lui, un cerb săltând printre lauri, unica fiică a unui om plin de cruzime.

Iar el dorea să mă facă regină.

Am închis ochii şi am început să urmăresc iţele încurcate în care se transformase urzeala vieţii mele.

Ca să pun mâna pe *Codicele reginei*, trebuia să trec de partea lui Allenach.

Dacă făceam asta, fie îl urmam şi îl lăsam să mă înscăuneze, fie îl trădam şi luam cu mine *Codicele*... la Mistwood.

Dacă refuzam să trec de partea lui, nu mai puteam recupera *Codicele*... Dar încă puteam merge la Mistwood, având

nestemata magică asupra mea, aşa cum plănuisem deja. Asta dacă Allenach nu avea să mă ţină captivă în Damhan.

— Brienna?

Am privit spre dreapta şi l-am văzut pe Cartier în mijlocul camerei!

Nici măcar nu-l auzisem trecând prin uşa secretă, atât de tare mă adâncisem în gânduri negre.

A venit lângă scaunul meu şi a îngenuncheat, şi-a lăsat mâinile pe genunchii mei, de parcă ştia că mă simţeam rătăcită şi că atingerea lui avea să mă aducă înapoi.

Lumina focului îi săruta parcă părul blond şi am întins degetele către el. A închis ochii, ca răspuns la mângâierile mele.

— Chiar este tatăl meu bun, am murmurat eu.

Cartier m-a privit cu atenţie. Era atâta tristeţe în ochii lui, ca şi cum ar fi simţit fiecare înţepătură a durerii mele.

— Ştiai că este el? l-am întrebat, insistent.

— Nu. Ştiam că tatăl meu e maevan. Însă nu mi-a fost divulgat numele lui.

Mi-am retras degetele din părul lui şi mi-am lăsat capul pe spătarul scaunului, cu ochii la tavan.

— Are *Codicele*... Şi vrea să mă facă regină, i-am mărturisit.

Am simţit cum îşi încleşta degetele pe genunchii mei. M-am uitat din nou în ochii lui, care nu trădau nimic, deşi eu vorbeam despre trădare. Nu exprimau nici groază, nici lăcomie. Nu vedeam decât o nuanţă statornică de albastru.

— Cartier..., ce să mă fac?

S-a ridicat şi şi-a tras un scaun chiar în faţa mea, astfel încât să nu am încotro şi să-l privesc neîncetat. Urmăream cum focul arunca lumini pe jumătate din chipul său şi umbre, pe cealaltă jumătate.

— În urmă cu patru luni, credeam că ştiu care este cea mai bună cale pentru tine, a început el. Ajunsesem să te îndrăgesc

atât de tare, încât doream să mă asigur că vei alege acea ramură a cunoașterii care te-ar fi ținut cel mai aproape de mine. Doream să te duci cu Babineaux și să predai, așa cum făcusem și eu. Iar când a sosit sfârșitul verii și am descoperit că dispăruseși fără urmă... mi-am dat seama că nu sunt eu în măsură să hotărăsc pentru tine. Și abia când am renunțat la tine, te-am regăsit, în cel mai minunat mod!

A tăcut, însă ochii lui nu mă slăbeau deloc.

— Nu-ți pot spune eu ce hotărâre să iei, ce este mai bine pentru tine. Trebuie să alegi cu inima, Brienna. Doar un lucru pot să-ți zic: orice cale ai alege, eu te voi urma, chiar și calea cea întunecată.

S-a ridicat, mi-a mângâiat părul, apoi mi-a urmărit cu degetul linia maxilarului până la bărbie. O atingere ca o promisiune, o atingere ca o consfințire a declarației lui.

„Te voi urma..."

— Știi unde să mă găsești, dacă vei avea nevoie de mine, mi-a șoptit el, apoi a plecat cât ai clipi, iar eu abia mai respiram.

*

În noaptea aceea am dus o adevărată luptă, căci inima îmi era sfâșiată în două. Pe care tată să-l trădez? Pe cel întru pasiune sau pe cel de sânge? Oare Jourdain mă ura acum, că știa a cui fiică eram cu adevărat? Existau momente în care credeam că tatăl și protectorul meu ajunsese să țină la mine, ba chiar să mă iubească. Însă acum, când știa cine eram, era posibil să nu mă mai privească cu aceiași ochi.

Eram însăși fiica celui care îl distrusese.

M-am frământat toată noaptea... măsurând camera în lung și-n lat, șovăind, în plină agonie. Însă când dimineața a învăluit fereastra cu lumina ei viorie și s-a strecurat în odaie, îmi alesesem deja calea.

Capitolul XXIX

CUVINTELE SE TREZESC DIN SOMNUL LOR

L-am întâlnit pe Allenach în faţa uşilor sălii de ospeţe, chiar înainte de micul dejun. Mă aştepta. Purta mănuşi negre, din piele, şi o mantie tivită cu blană, închisă la gât. Eu eram îmbrăcată cu rochia maevană pe care mi-o trimisese - una roşie, din lână, care se mula confortabil pe trupul meu, potrivită pentru explorări şi plimbări călare, cu o cămaşă cu mâneci albe şi bufante şi o mantie călduroasă şi cizme noi-nouţe, care scârţâiau încă.

Am ridicat din sprâncene, uimită, când l-am văzut. Chiar dorea să-mi audă răspunsul în afara sălii de ospeţe?

— Vreau să te duc undeva, mi-a zis el înainte să apuc să spun ceva. Putem mânca şi după.

Am încuviinţat şi l-am lăsat să mă conducă în curte, dar îmi făceam griji în privinţa motivului pentru care dorea să mă scoată din siguranţa castelului. Doi cai erau deja înşeuaţi, aşteptându-ne. Allenach a încălecat pe armăsarul roib, în vreme ce eu am luat iapa sură. L-am urmat, călărind la trap către un munte care se înălţa la răsărit de pământurile sale. Pâcla se ridica

Scanned by

încet-încet, clipă cu clipă, pe măsură ce urcam panta, iar aerul se umplea de miresme dulci, dar se şi rarefia.

Frigul mi se strecurase deja în oase când el a tras de frâu. Iapa s-a oprit lângă roibul lui, şi eu am urmărit cum ceaţa se risipeşte, dusă de vânt, dezvăluindu-ne piscul măreţ pe care ne aflam. Dacă vederea de pe esplanada castelului îmi tăiase suflarea, priveliştea de acum mă cucerea cu totul.

Domeniile lui Allenach se întindeau înaintea noastră, coline, râuleţe şi păduri, o combinaţie de verde, albastru şi ocru, petice ordonate împletite cu lunci sălbatice. Mi-am scăldat ochii cu priveliştea acestui pământ vrăjit, roditor. Simţeam că o legătură profundă cu tărâmul acesta, de parcă ar fi fost în mine, ca sângele, de parcă mi-ar fi curs prin vene şi mi-ar fi mers la inimă.

A trebuit să închid ochii.

— Asta este casa ta, Brienna, a spus cu glas răguşit, de parcă nici el nu dormise toată noaptea. Pot să-ţi ofer tot ce-ţi doreşti.

Pământ. Familie. O coroană.

Am deschis din nou ochii. Puteam zări Castelul Damhan la poalele muntelui, o moviliţă de pietre întunecate, cu fuioare de fum înălţându-se din hornurile sale.

— Dar ce vor spune cei doi fii ai tăi? am întrebat eu când, în sfârşit, mi-am putut desprinde privirea de la frumuseţile locului şi l-am privit.

— Vor avea partea lor de moştenire.

Calul lui şi-a schimbat poziţia, bătând cu copitele în ţărână. Allenach mă privea atent, iar vântul i se juca prin părul negru.

— Te aştept de atâta vreme, Brienna! mi-a mărturisit.

M-am uitat înapoi către priveliştea ce se întindea în faţa mea, ca şi cum răspunsul ar fi putut sta ascuns în râurile şi în umbrele sale. Mă hotărâsem deja, îmi decisesem soarta. În zori,

mă dusesem la Cartier şi îi spusesem care era alegerea mea şi ţesuserăm amândoi un plan de bătaie. Chiar şi aşa, eram uluită cum îndoiala încă săpa un crater în inima mea.

Însă l-am privit în ochi pe lordul care îmi era tată şi i-am zis:

— Te aleg pe tine! Aleg Casa Allenach! Încoronează-mă!

Allenach mi-a oferit un zâmbet timid şi călduros, ceea ce l-a făcut să pară mai tânăr cu zece ani. Era încântat. Vedeam în ochii lui cum mă ridica în slăvi, de parcă nu aş fi avut niciun cusur, ca şi cum îi eram deja regină, mai degrabă decât fiica de mult pierdută.

— Mă bucur, Brienna! Hai să ne întoarcem la castel! Vreau să-ţi arăt *Codicele reginei.*

Tocmai îşi întorcea calul când eu l-am oprit.

— Tată, poate o lăsăm pe diseară, după cină? i-am sugerat.

S-a uitat la mine peste umăr.

— Diseară? m-a întrebat.

— Da, i-am răspuns cu un zâmbet forţat în colţul gurii. Ai oaspeţi valenieni, ai uitat? Iar eu pot aştepta până atunci.

A cumpănit la cuvintele mele, în timp ce mă rugam să fi muşcat momeala.

— Prea bine! a fost de acord, apoi mi-a făcut un semn din bărbie să-l urmez.

Aveam inima frântă când am intrat la trap în curtea castelului. Am descălecat cu atâta graţie cât îmi îngăduiau picioarele amorţite şi i-am acceptat mâna întinsă, lăsându-l să mă conducă în sala mare.

Micul dejun nu se încheiase încă şi am simţit căldura încăperii ca pe un balsam ce-mi gâdila palmele îngheţate. Am observat că Rian se făcuse nevăzut, că scaunul lui era gol. Allenach m-a dus la podium, oferindu-mi scaunul aflat la dreapta sa.

— Bună dimineaţa, surioară! m-a întâmpinat Sean, văzându-mă, dintr-odată, lângă el, de parcă nu-i venea să creadă ce se petrecea.

— Bună dimineaţa, frate! l-am salutat, la rândul meu, chiar în clipa în care tata se aşeza pe scaunul dintre noi.

M-am chinuit să iau trei înghiţituri de terci înainte să-l găsesc cu privirea pe Cartier în mulţimea ce se împuţinase. Se uita spre mine cu ochi somnoroşi, ca şi cum s-ar fi plictisit, însă ştiam că stătea la pândă.

Cu discreţie, mi-am atins de câteva ori gulerul.

A făcut aceeaşi mişcare, iar aerul parcă a vibrat între noi, ca o coardă făcută printr-o vrajă şi întinsă între noi.

Nu mai aveam cum să dăm înapoi.

Am aşteptat până când cina s-a apropiat de final, până când sala mare a prins să răsune de murmurul poveştilor, dar şi de sunetele muzicii şi ale halbelor de bere ciocnite. M-am silit să mănânc până în clipa când stomacul mi s-a făcut ghem de emoţie. Abia apoi m-am uitat spre stânga, la Allenach, care stătea lângă mine, şi am spus:

— Tată, ai putea să-mi arăţi acum?

Încă mai avea mâncare în farfurie şi bere în pocal.

Dacă învăţasem un lucru, acela era că un tată îi face întotdeauna pe plac fiicei sale. Allenach s-a ridicat pe dată, iar eu mi-am strecurat mâna într-a sa şi am aruncat o privire peste umăr pe când părăseam sala.

Cartier ne-a urmărit ieşirea. Trebuia să aştepte zece minute, după care să plece şi el.

Număram în minte paşii către camerele lui Allenach, ordinea numerelor oferindu-mi o alinare bizară pe când botinele mele călcau apăsat covorul.

Urma acum acea parte a planului imposibil de prevăzut: aflarea locului unde era ascuns *Codicele reginei.*

Allenach îmi spusese că era undeva, în castel, aşa că eu şi Cartier hotărâserăm să ne asumăm riscul. Bănuiam că era în aripa ocupată de lord, în apartamentul care fusese cândva al lui Tristan Allenach însuşi.

Şi prevăzusem corect.

L-am urmat pe Allenach prin salonaş, apoi prin sufragerie, până în dormitor. Acolo erau un pat imens, acoperit cu pături şi blănuri, şi un şemineu mare în care nu mai rămăsese decât cenuşa rece. Trei ferestre cu vitralii se aliniau pe un perete, iar lumina unor lumânări făcea să scânteieze sticla colorată.

— Spune-mi, tată, am zis eu în timp ce-l aşteptam, răbdătoare, să revină dintr-o cameră alăturată. De unde ai aflat despre *Codice reginei*?

S-a întors cu o bară de fier curbată la un capăt. O clipă mi-a stat inima în loc, căci am crezut că avea s-o folosească pe post de armă. Dar el mi-a zâmbit şi a spus:

— Este un secret care a trecut de la tată la fiul moştenitor încă de pe vremea ascunderii *Codicelui* aici, în castel.

— Aşadar, şi Rian îl cunoaşte?

— El da, dar Sean, nu.

L-am urmărit în timp ce folosea ranga de fier ca să mişte de la locul ei din vatră o lespede lunguiaţă, pătată de funinginea şi de cenuşa atâtor ani. Felul în care se căznea el s-o ridice a dezgropat o amintire de-a lui Tristan. Aproape că-mi vedeam strămoşul făcând aceleaşi mişcări ca Allenach acum, numai că Tristan se chinuia să ascundă ceva, nu să scoată la iveală.

— Brienna! mi-a rostit el numele.

Am făcut câţiva paşi spre el, de parcă nevăzutele cătuşe ce-mi ţintuiau picioarele s-ar fi frânt, dintr-odată. Ridicase o

dală de piatră şi mă aştepta să mă uit la ce se afla dedesubt şi să îl iau de acolo.

În tăcere, am mers lângă Allenach şi am tras cu ochiul la gaura căscată.

Cartier îmi descrisese *Codicele reginei*, spunându-mi că Liadan se folosise de magie pentru a grava literele în piatră. La vederea lui, mi s-a tăiat răsuflarea. Nestemata magică a început să devină insuportabil de fierbinte în cutiuţa ei, tăinuită bine în corsetul rochiei.

Trezirea la viaţă a pietrei vrăjite m-a silit să îngenunchez şi, cu mâini tremurătoare, am apucat tăbliţa.

Cuvintele lui Liadan scânteiau, de parcă ar fi fost acoperite cu praf de stele. Tăbliţa era neaşteptat de uşoară, doar un dreptunghi de piatră albă de mărimea unei cărţi mari. Am şters-o de praf, iar cuvintele s-au aprins ca răspuns la atingerea mea. Ştiam că era magie pură: era reacţia *Codicelui reginei* la apropierea Pietrei Înserării. Broboane de sudoare au început să mi se prelingă pe ceafă când mi-am dat seama că şi Allenach văzuse lumina celestă emanată de *Codice* ca şi cum venele tăbliţei ar fi fost hrănite cu magie.

M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi înapoi, întorcându-i spatele şi ţinând la piept tăbliţa ca pe un prunc, poruncindu-i în gând *Codicelui* să-şi potolească strălucirea seducătoare, pentru că, altfel, avea să mă dea de gol.

De parcă m-ar fi ascultat, lumina emanată din interiorul său s-a stins ca un tăciune, iar Piatra Înserării s-a răcit pe dată. Îmi puteam imagina cu uşurinţă ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi avut fie şi numai un strop de sânge de Kavanagh în vene!

— Citeşte-o cu voce tare, fiica mea! m-a rugat Allenach în vreme ce cobora lespedea la locul ei.

Mi-am dres glasul, încercând să-l stăpânesc.

Cuvintele lui Liadan au început să curgă de pe buzele mele, diafane ca un nor, dulci ca mierea, ascuţite ca o sabie:

Eu, Liadan Kavanagh, cea dintâi regină a Maevanei, proclam ca tronul şi coroana să fie moştenite numai de fiicele acestui pământ, fie că sunt din Casa Kavanagh, fie că provin din celelalte treisprezece case nobiliare.

Niciun rege nu va sta pe acest tron decât dacă regina şi poporul său aleg să fie astfel.

Orice fiică nobilă are dreptul la coroana pe care eu o las în urmă, căci noi trăim, înflorim şi dăinuim prin fiicele noastre.

Legea aceasta a fost săpată în piatră în prima zi de iunie a anului 1268.

Tăcerea s-a aşternut în cameră când vocea mea s-a pierdut în umbre, cuvintele rămânând suspendate precum nestematele în aerul dintre noi. Crezusem că numai fiicele Casei Kavanagh aveau dreptul la tron! Descopeream acum că Liadan oferise posibilitatea obţinerii coroanei tuturor fiicelor celor paisprezece familii nobiliare ale Maevanei!

Allenach avea dreptate, chiar aveam un drept legitim la tron.

A venit la mine şi mi-a cuprins din nou obrajii în palme, iar dorinţa de putere îi scânteia în ochi, în timp ce mă privea. Vedea în mine umbra mamei mele.

— Şi astfel se va ridica la tron Casa Allenach! a şoptit el.

— Aşa va fi, tată!

M-a sărutat pe frunte, ca o pecete a destinului nostru. M-a condus apoi în salonaş, unde m-am aşezat pe un scaun în faţa vetrei aprinse, în vreme ce el mi-a turnat vin într-un pocal, ca să sărbătorim. Ţineam *Codicele reginei* în poală şi mângâiam cuvintele gravate în el.

Şi-atunci s-a auzit o bătaie grăbită în uşă.

Allenach s-a încruntat, a pus jos sticla de vin, supărarea citindu-i-se pe chip.

— Ce este? a strigat el enervat.

— Milord, ard câmpurile! s-a auzit o voce pătrunzând prin lemnul uşii.

Am văzut cum supărarea se transformase în şoc pe chipul lui în timp ce a traversat cu paşi apăsaţi încăperea şi a deschis larg uşa. În prag stătea unul dintre şerbii săi, cu faţa mânjită de funingine şi sudoare.

— Cum adică ard câmpurile?!

— Tot lanul de orz este cuprins de flăcări, a spus omul, abia trăgându-şi sufletul. Şi nu le putem domoli.

— Adună toţi oamenii! i-a poruncit Allenach. Vin şi eu de îndată.

M-am ridicat degrabă, lăsând *Codicele reginei* pe scaun. Allenach a străbătut camera şi s-a îndreptat către o uşă laterală a salonaşului, una care se confunda cu peretele şi pe care nici nu o observasem până atunci. L-am urmat, frământându-mi mâinile.

— Tată, cu ce te pot ajuta? l-am întrebat şi am înţeles că intrasem în camera lui de arme.

Săbii, scuturi, buzdugane, suliţe, arcuri, tolbe pline cu săgeţi şi securi străluceau agăţate pe pereţi, luminate de focul din vatră.

Allenach s-a încins cu o sabie lungă, după care a revenit în salonaş, uitând de mine până când m-a văzut stând în mijlocul camerei.

— Vreau să rămâi aici! Să nu părăseşti încăperile astea!

— Dar, tata...

— Nu părăsi camerele astea, Brienna! a repetat el cu asprime. Mă voi întoarce imediat ce va trece primejdia.

L-am urmărit ieşind şi am auzit cum închidea uşa. Era exact ce sperasem să se întâmple, asta până când am deslușit

cum răsucea cheia în broască! Sunetul m-a vestit că devenisem captivă în aripa castelului care era numai a lui Allenach.

Nu! Inima îmi bătea cu putere când m-am dus în fugă să verific uşa, singura mea cale de scăpare. Clanţa de fier se ţinea nemişcată, unită cu tocul uşii, lăsându-mă prizonieră în apartamentul tatălui meu. Eu trăgeam încă de uşă, muncindu-mă din greu. Nici măcar nu se clintea.

Trebuia să ies! Şi mai aveam doar câteva clipe la dispoziţie ca să o fac.

Am intrat în panică, după care mi-am amintit planul, pas cu pas. Am lăsat uşa blestemată şi am dat fuga în dormitorul lui Allenach, direct la garderobul lui. I-am răscolit prin lucruri – hainele îi erau aranjate ordonat, pe culori, şi înmiresmate cu trifoi şi ace de pin – şi am găsit un sac de piele, cu cataramă şi curele.

M-am întors repede în salonaş, am vârât *Codicele reginei* în sac şi mi l-am fixat strâns în spinare.

Apoi m-am dus în camera armelor, am ales o sabie uşoară, cu un mâner extraordinar – măciulia îi era un glob de chihlimbar, având înăuntru o văduvă neagră, îngheţată în timp. Muşcătura Păianjenului! „Sabia asta mi se potriveşte", mi-am zis şi am încins-o în jurul mijlocului. Am luat cea mai apropiată secure şi m-am întors la uşa ferecată, am izbit cu lama în clanţă, dar mi-am dat seama imediat că era în zadar. Efortul mă secătuia de puteri, iar lemnul abia de se ciobea puţin sub loviturile mele.

Trebuia să ies pe fereastră!

Am revenit în dormitorul lui Allenach, mergând direct la ferestrele cu vitralii. Prin ochiurile colorate am văzut focul mistuind câmpurile din depărtare, sticla transformând lumina într-o strălucire verde, stranie. Am apucat bine securea, am tras aer în piept şi am izbit.

Fereastra a explodat în mii de cioburi şi a căzut ca o ploaie pe umerii mei şi pe pardoseală, împrăştiind o sumedenie de dinţi muşcători şi coloraţi. Aerul rece al nopţii a năvălit înăuntru, aducând cu el fumul de la focul pus de Cartier şi strigătele şerbilor şi vasalilor lui Allenach, care se grăbeau să-l stingă. Am înlăturat, furioasă, restul de cioburi de pe pervaz, apoi m-am aplecat să văd cât de departe eram de pământ.

Eram la al doilea cat al castelului, totuşi, o cădere ca asta mi-ar fi putut rupe picioarele.

A trebuit să mă întorc în camera de arme, de unde am luat un colac de frânghie. Îmi plăcea să cred că aveam habar ce făceam când am legat un capăt al ei de un stâlp al patului lui Allenach, care, din fericire, era bine prins în podea. Îmi plăcea să cred că eram calmă când m-am urcat pe pervaz şi am văzut lumea ce se întindea sub mine ca un vârtej al întunericului, al deciziilor dulci-amărui, al jurămintelor încălcate şi al fiicelor trădătoare.

Nu-mi permiteam să şovăi, căci fiecare clipă conta.

Aşa că am început coborârea de-a lungul zidului castelului. Simţeam că mâinile îmi luau foc pe funie, Piatra Înserării zumzăia ascunsă în rochie, *Codicele reginei* îmi apăra ca un scut spatele, părul îmi flutura sălbatic în vântul plin de fum. Nodul amărât pe care reuşisem să-l fac trebuie că s-a desfăcut, căci, brusc, am picat în gol, dând din mâini şi din picioare prin beznă. Am atins pământul, simţind o durere puternică în glezne, însă aterizasem fără să mă prăbuşesc.

Şi am luat-o la goană.

Vâlvătăile se învârtejeau pe câmp, binecuvântându-mi scăparea şi dând un semnal oamenilor lui Jourdain să se adune şi să lupte. Am aruncat o scurtă privire către taverna care era învăluită în linişte la aceste prime ore ale nopţii. Aproape că

Am crezut că era Cartier. M-am oprit şi m-am întors în direcţia din care venea sunetul şi mi-a îngheţat inima când l-am văzut pe Rian galopând furios către mine, cu chipul lui arzând de mânie în lumina stelelor. În mână ţinea o ghioagă cu mulţi ţepi numită luceafăr.

Abia am avut timp să-mi trag răsuflarea, darămite să mă feresc de lovitura lui aducătoare de moarte. Singurul scut se afla în spatele meu, tăbliţa magică, aşa că l-am răsucit spre el şi am simţit ghioaga izbind *Codicele reginei.*

Am simţit lovitura până în măduva oaselor şi am căzut cu faţa în jos în iarbă, închipuindu-mi că tăbliţa s-a făcut fărâme. Năucită, am dus mâna la spate şi am pipăit lespedea, care era nevătămată în sacul ei de piele. Era încă întreagă şi tocmai îmi salvase viaţa! M-am ridicat cu greu, având pe limbă gust de sânge.

Ghioaga lui era despicată în două precum un copac lovit de trăsnet, iar izbitura îl aruncase din şa. Mi-am spus că, iată, după atâta vreme, cuvintele magice ale lui Liadan încă le protejau pe fiicele Maevanei.

Nu mă puteam hotărî dacă să fug sau să-l înfrunt, căci abia răsuflam din pricina căzăturii. Fratele meu vitreg zăcea în iarba înaltă şi se căznea să se ridice în picioare. Mi-a observat şovăiala şi a luat o bucată din arma lui ruptă.

Aveam doar câteva clipite să-mi scot sabia din teacă, însă simţeam ameninţarea în aer, căci era pe cale să-mi dea lovitura fatală înainte să apuc eu să mă apăr. S-a înălţat asupra mea, ascunzând luna, şi a ridicat jumătate din arma lui despicată.

Însă lovitura nu a mai venit. Am privit cu groază cum era doborât de o bestie ce s-a năpustit asupra lui, un câine ce

semăna cu un lup. M-am împleticit îndărăt, speriată, când Nessie i-a sfâşiat braţul. Rian abia a scos un sunet sugrumat şi căţeaua era deja la gâtul lui. Totul s-a desfăşurat cu iuţeală. Rian a rămas nemişcat, cu ochii holbaţi la cerul nopţii, cu sângele revărsându-se în iarbă. Nessie a venit să mă adulmece, scheunând printre pliurile rochiei.

— Linişteşte-te, fetiţo! i-am şoptit, tremurând.

O mângâiam pe cap în semn de mulţumire că îmi salvase viaţa.

O fi fost el fratele meu vitreg, dar nu simţeam nicio remuşcare că fusese ucis de copoiul tatălui său.

I-am întors spatele şi m-am grăbit să străbat restul drumului până la tavernă, iar Nessie alerga alături de mine.

Cartier mă aştepta la uşa din spate, în umbra unei streşini, şi aproape că-mi era ascuns vederii. Însă a făcut un pas în faţă când m-a observat venind. Doi cai înşeuaţi erau gata de drum, iar luna arunca o lumină lăptoasă de jur-împrejurul nostru.

M-am aruncat direct la pieptul lui. M-a cuprins cu braţele şi a simţit *Codicele reginei* pe care-l purtam în spate. Îmi venea să-i sărut zâmbetul care-i înflorise pe buze când s-a uitat la mine, însă noaptea care se înstăpânea ne poruncea să ne grăbim. Şi atunci mi-am dat seama că nu eram singuri.

Merei a ieşit din umbre, trăgând un cal de căpăstru. Chipul ei scânteia în lumina stelelor când mi-a zâmbit.

— Mer? am şoptit, alunecând din îmbrăţişarea lui Cartier ca să ajung la ea. Ce faci aici?

— Ce ţi se pare că fac? m-a tachinat ea. Vin cu tine!

M-am uitat la Cartier, apoi din nou la ea, abia acum înţelegând că ea fusese implicată de la bun început, că făcea parte din planul nostru.

— Cum a fost posi...

— Când m-am oferit de bunăvoie să merg la Damhan, a început Cartier să îmi explice, tacticos, am luat legătura cu Merei. Am rugat-o să-l convingă pe Patrice să vină în ţinuturile de la miazănoapte şi să cânte în sala mare a Castelului Damhan. Sincer, n-am crezut că e în stare să-l îmbrobodească pe protectorul ei... de aceea nu i-am pomenit nimic despre asta lui Jourdain, în caz că ideea mea nu putea fi pusă în practică.

— Dar de ce? am insistat eu.

— Deoarece ştiam că Amadine Jourdain va avea nevoie de ajutor ca să-şi îndeplinească misiunea, a răspuns Cartier cu un surâs. Dar habar nu aveam că era vorba de tine, Brienna.

Şi câtă dreptate avusese! Fără Merei n-aş fi fost în stare să recuperez Piatra Înserării.

I-am luat pe amândoi de mână şi le-am zis:

— Mergem la Mistwood?

— Mergem la Mistwood! mi-au răspuns ei la unison.

Aveam în faţa noastră un drum de şase ore, printr-o noapte adâncă. Dar înainte să ajungem la Mistwood, trebuia să mai trecem prin alt loc.

— Al cui e câinele? a întrebat Cartier când, în sfârşit, a observat animalul mare, cu păr sârmos, ce se odihnea la picioarele mele.

— E căţeaua mea, am răspuns, în timp ce încălecam. Şi vine cu noi.

Cinci ore mai târziu, am găsit casa de refugiu la un colţ de stradă întunecat, la umbra unuia dintre stejarii care se înălţau măreţi în Lyonesse. Cartier şi Merei m-au urmat, cizmele lor nefăcând aproape niciun zgomot pe caldarâm, în vreme ce ne strecuram printre umbre, alee după alee, până la uşa din faţă a tipografului.

Ne lăsaserăm caii la adăpost în afara oraşului, păziţi de Nessie, care ţinuse pasul cu noi. Trebuia să mergem în linişte pentru a evita să fim descoperiţi de patrula de noapte a lui Lannon, care impunea cu stricteţe interdicţia de a ieşi din casă pe timpul nopţii. Chiar şi aşa, tot am simţit un fior pe şira spinării când am ridicat mâna să bat la uşă.

Am aşteptat toţi trei, iar răsuflarea ne ieşea printre buzele întredeschise ca nişte fuioare de fum în aerul rece al nopţii.

După poziţia lunii pe bolta cerească şi după frigul intens, mi-am dat seama că era în jur de trei dimineaţa. Din nou, mi-am luat inima în dinţi şi am mai bătut o dată în uşa tipografului, rugându-mă să ne audă şi să ne răspundă.

— Brienna! m-a atenţionat Cartier în şoaptă.

Ştiam ce avea de gând să-mi spună: să ne grăbim. Trebuia să ajungem la Mistwood înainte de ivirea zorilor.

Am suspinat şi tocmai mă pregăteam să mă îndepărtez, când uşa s-a crăpat cât un lat de palmă. Cu ochii plini de speranţă, m-am uitat la omul care ne deschisese. Căutătura lui încruntată era luminată de flacăra unei lumânări.

— Evan Berne? am murmurat eu.

Încruntătura s-a adâncit.

— Da. Dar tu cine eşti? m-a întrebat.

— Sunt fiica lui Davin MacQuinn. Ne îngădui să intrăm?

Era rândul lui să facă ochii mari, cercetându-ne pe rând, când pe mine, când pe Cartier şi pe Merei. Totuşi, cu mare precauţie, a deschis şi ne-a invitat înăuntru.

Soţia lui stătea la câţiva paşi înapoia lui, ţinând strâns în jurul umerilor un şal de lână. Pe chip i se citea groaza. O flancau doi copii, unul dintre ei încercând să ascundă la spate un pumnal.

— Îmi pare rău că am venit la ora asta, m-am grăbit eu să-mi cer scuze. Dar Liam O'Brian v-a indicat drept casă de refugiu pentru misiunea noastră şi mă văd nevoită să vă cer o favoare.

Evan Berne a făcut un pas, să mă poată privi în față. Ochii lui încă erau larg căscați temători.

— Zici că ești... fiica lui MacQuinn? m-a iscodit.

— Da. Tatăl meu s-a întors în Maevana. Până în zori, cele trei case nobiliare răzvrătite se vor aduna și vor revendica tronul.

— Cum? a întrebat unul dintre fii.

I-am aruncat o privire, apoi m-am uitat din nou la Evan și mi-am dat jos sacul din spinare.

— Ești tipograf, nu-i așa?

Evan a încuviințat scurt. Lumânarea îi tremura în mână când am scos *Codicele reginei* din sac.

Abia mai respira când s-a apropiat și a luminat cuvintele săpate în piatră. Soția sa a suspinat, iar fiii lui s-au bulucit, privind fermecați. S-au adunat toți în jurul meu, citind cuvintele pe care le lăsase Liadan cu atâta vreme în urmă. Cu fiecare clipă simțeam cum le sporeau speranța, uimirea și curajul în inimi.

— Unde l-ai găsit? a șoptit soția lui Evan, cu lacrimi în ochi.

— Este o poveste lungă, am spus, zâmbind ușor.

„Într-o bună zi, mi-am promis, voi așterne totul pe hârtie, întocmai cum s-a petrecut."

— Poți să tipărești *Codicele*... pe hârtie? Vreau ca, până la ivirea zorilor, să fie lipit pe fiecare ușă din acest oraș.

Evan a rămas înmărmurit, însă, când i-am întâlnit privirea, am văzut din nou cum anii de teroare, anii de opresiune și de înstrăinare se destrămau.

Era unul dintre cei mai iubiți vasali ai lui Jourdain, un om care fusese martor la decăderea stăpânului său, crezând că acesta nu avea să se mai ridice vreodată.

— Da, a spus el încet, dar cu hotărâre oțelită.

Pe dată, a început să le dea porunci fiilor săi să acopere ferestrele cu pături, astfel încât nicio lumină să nu se vadă de afară, iar soției sale i-a spus să pregătească tiparnița.

Cartier, Merei și cu mine l-am urmat în atelier, unde tiparnița zăcea ca o bestie adormită. Am depus *Codicele reginei* pe o masă lungă și am văzut cum Evan și soția sa aliniau plăcuțele, copiind textul lui Liadan, cuvânt cu cuvânt. În aer se simțea mirosul bogat al hârtiei și al cernelii, pe când bărbatul o întindea peste cuvintele pe care le alcătuise din literele de metal, peste care așeza pătrățelul de pergament.

A început să apese presa și, sub ochii noștri, *Codicele reginei* a prins contur de cerneală pe hârtie, în ritmul mișcărilor rapide ale lui Evan Berne. N-a trecut mult și s-a adunat un teanc întreg, pe care unul dintre fiii săi l-a ridicat, cu respect.

— Le vom lipi peste tot, mi-a zis el în șoaptă. Dar, spune-mi... unde va avea loc înscăunarea?

Cu coada ochiului, am văzut cum mama lui își înălța privirea de la munca ei la tiparniță, cu gura strânsă într-o linie subțire. Știam ce gândea: era îngrijorată că fiii ei doreau să lupte.

Cartier mi-a luat-o înainte cu răspunsul, venind lângă mine.

— În zori vom porni din Mistwood, l-a lămurit el pe băiat.

Apoi și-a lăsat mâna pe umărul meu și am simțit avertizarea pe care mi-o transmitea atingerea lui. Trebuia să plecăm. Chiar în clipa aceea.

Evan a venit repede spre noi și mi-a înmânat *Codicele*... Am vârât tăblița din nou în săculețul pe care mi l-am fixat bine în spinare. Tipograful ne-a condus până la ușă și, înainte să ieșim, mi-a cuprins mâinile în palme.

— Spune-i tatălui tău că Evan Berne este alături de el. Fie c-or veni peste noi zile întunecate sau luminoase, eu voi sta mereu alături de el!

I-am zâmbit și i-am strâns mâinile.

— Mulțumesc! i-am spus, simplu.

A deschis ușa doar puțin. M-am strecurat în stradă, cu Cartier și Merei lângă mine, cu inima zbuciumată în vreme ce ne

furişam din nou printre umbre, trăgând cu ochiul la străjile de noapte care patrulau în armuri şi pelerine verzi. M-am rugat ca fiii lui Berne să aibă mare grijă şi ca întunericul nopţii să-i protejeze în goana lor pe străzile oraşului, cu braţele pline de copiile tipărite ale *Codicelui*...

Mă simţeam strivită şi epuizată când am ajuns la caii noştri.

Zorii erau aproape, le simţeam adierea în aer, în scrâşnetul pojghiţei de gheaţă de sub copitele calului în timp ce îl urmam pe Cartier, care ne scotea în siguranţă din Lyonesse, pe drumul ce înconjura zidurile oraşului şi ducea apoi adânc în Mistwood. Nessie alerga în urma noastră.

Pădurea aştepta, conturată de lumina lunii şi adăpostită de o mantie groasă de ceaţă. Cartier şi-a strunit calul când ne-am apropiat şi am înaintat uşor prin norul gros ca şi cum ar fi fost o apă înspumată. Am pătruns adânc în codru până ce am zărit, în sfârşit, lumina torţelor şi am fost întâmpinaţi de oameni pe care nu-i văzusem niciodată.

— Este lordul Morgane! s-a auzit un glas, iar eu am avut impresia că tocmai erau coborâte nişte săgeţi gata pregătite să ne lovească. Bine aţi venit, milord!

Am descălecat odată cu Cartier. Spatele mă durea, iar picioarele îmi erau încordate precum coardele unei harpe. Un bărbat mi-a luat calul şi, împreună cu Merei, am păşit în inima pădurii, cu Nessie lipită de piciorul meu. Ne-am deplasat printre corturi şi grupuri de oameni veniţi să ni se alăture în lupta noastră pentru recâştigarea tronului, străini purtând armuri şi culorile caselor nobiliare răzvrătite şi trimise în surghiun.

Albastru pentru Morgane... Roşu pentru Kavanagh... Purpuriu pentru MacQuinn...

Totuşi, nu le puteam acorda prea mare atenţie, căci continuam să-i caut pe regină şi pe tatăl meu întru pasiune,

strecurându-mă printre copaci precum un ac prin țesătură, ocolind mormane de săbii, scuturi și tolbe pline cu săgeți.

Jourdain avusese dreptate: eram pregătiți să purtăm un război. Dacă Lannon nu avea să se retragă, dacă nu își semna abdicarea, lăsându-i tronul lui Yseult, atunci urma să pornim împotriva lui cu săbii și scuturi.

Eram cu toții aici și aveam să luptăm până la ultimul. Și, în vreme ce chibzuiam la toate astea, mi-am dat seama că eu, una, nu eram deloc pregătită pentru război.

Totul era ca un vis, mi-am spus, simțind epuizarea în fiecare mușchi încordat, în vederea mea încețoșată. Apoi i-am auzit vocea, care a alungat orice căscat, orice dorință de somn.

— N-a venit încă, zicea Jourdain. Trebuia să călărească alături de Morgane, să vină cu el de la Damhan.

Vocea lui mă trăgea ca o sfoară, mă chema mai aproape, în vreme ce îmi croiam drum prin ceață.

— Dar va veni? a întrebat Yseult.

Am auzit și vorbele pe care nu le-a rostit, ascunse în inflexiunile vocii sale: „Ne va alege pe noi sau i se va alătura lui Allenach?"

În sfârșit, i-am zărit, stând cu toții într-un luminiș, în cerc: Jourdain, Luc, Yseult, Hector Laurent. Armurile le străluceau precum solzii de pește în lumina torțelor. Își țineau capetele plecate, săbiile le erau prinse la cingători, iar umbrele păreau să le hrănească îndoiala, întunericul crescând în jurul lor pe când se frământau să găsească o soluție.

— Le-am spus oamenilor că Piatra Înserării va fi aici, a rostit Hector cu voce scăzută. Cu toții cred că, atunci când vom pleca să-l înfruntăm pe Lannon, nestemata magică va fi în posesia noastră. Să-i lăsăm să creadă asta, chiar dacă ea nu mai vine?

Scanned by C...

— Tată! a zis Yseult, atingându-l pe braţ. Da, Piatra Înserării înseamnă viaţa pentru noi. Ea este ceea ce ne face să fim Kavanagh. Dar nu ea ne face maevani.

S-a oprit, iar eu am observat cum toţi îşi înălţau capetele, unul câte unul, spre regină.

— Nu am de gând să pornesc la luptă în zori, purtând nestemata magică la gât!

— Isolde..., a avertizat-o tatăl său, evident nemulţumit.

— Dacă Lannon nu abdică în bună pace, atunci vom lupta, vom porni război şi vom lua înapoi tronul prin foc şi sabie. Dar nu am de gând să trezesc magia doar ca să-i îngădui să ne corupă în luptă. Magia asta dormitează de mai bine de o sută de ani. Trebuie să învăţ s-o controlez, dar asta se poate face doar pe timp de pace.

— Dar oamenii ăştia s-au adunat aici numai şi numai datorită nestematei magice! s-a răţoit Hector în şoaptă.

— Nu! l-a contrazis Luc. Au venit datorită lui Isolde. Datorită reîntoarcerii noastre.

Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând să aflu ce avea să spună Jourdain, ce gândea.

Dar el n-a scos o vorbă.

Aşa că am păşit înainte, prin pâclă, şi am zis:

— Iată-mă!

Capitolul XXX

CELE TREI STINDARDE

Cei patru s-au întors să se uite la mine, uşurarea făcându-i să se încovoaie sub platoşe.

Yseult a fost cea dintâi care s-a apropiat de mine, cu mâinile întinse în semn de bun venit, în timp ce un zâmbet parcă îi înflorea pe chip.

— Amadine! m-a salutat, răsucindu-mă spre ea înainte de a putea măcar să îi întâlnesc privirea lui Jourdain. Vino, am ceva pentru tine!

Următorul care a făcut un pas în faţă a fost Luc, care, observând imediat mantia pasiunii a lui Merei, a început cu ea o conversaţie, în timp ce Yseult mă conducea printre copaci, iar torţele aprinse sfârâiau în suporturile lor prinse de trunchiuri. M-a dus într-un cort, dând într-o parte uşa de pânza care acoperea intrarea.

Nessie s-a întins afară, epuizată de drumul lung pe care îl făcuserăm pentru a ne întâlni cu regina şi adulmecând mirosul de pin, fum şi oţel lustruit.

Într-un colţ al cortului era un pat de campanie, acoperit cu blănuri şi pături mototolite. În celălalt colţ erau vreo câteva

armuri. Acolo m-a condus, întinzând spre mine o platoşă acoperită cu solzi care păreau de dragon.

— Am ceva pentru tine, mi-a spus Yseult. Şi am şi o cămaşă şi nişte pantaloni.

Mi-am dat jos sacul de pe umeri.

— Şi eu am ceva pentru tine, milady!

Mâinile îmi tremurau când i-am întins *Codicele reginei*, piatra albă absorbind lumina lumânărilor, ca şi cum cuvintele ar fi fost însetate.

Yseult a înmărmurit când a văzut-o. A lăsat platoşa la pământ ca să ia tăbliţa şi am observat că şi mâinile ei tremurau.

— Amadine..., a şoptit ea, citind degrabă declaraţia săpată în piatră, declaraţia care urma să elibereze această ţară. Unde...? Unde ai găsit asta?

Am început să-mi descalţ cizmele, să-mi desprind sabia lui Allenach de la cingătoare, să-mi deschei rochia.

— Mă tem că mă trag dintr-o familie de trădători. Cei din Casa Allenach nu numai că au îngropat Piatra Înserării, dar au furat şi *Codicele reginei*.

Frigul îmi înfiora pielea în timp ce îmi trăgeam pantalonii şi cămaşa de in. Pandantivul din lemn se mişca la pieptul meu şi am simţit privirea lui Yseult poposind asupra lui. Nestemata magică parcă ar fi fremătat. Am vrut să o iau de la gât, să-i dau ei Piatra Înserării, dar în clipa aceea regina mea a făcut un pas înapoi.

— Nu! a protestat Yseult în şoaptă, strângând tăbliţa la piept. Vreau ca tu să porţi în continuare nestemata, Amadine! Nu mi-o da încă!

Am privit umbrele şi lumina care îi jucau pe chip, părul ei roşcat lăsat pe umeri.

— Dacă voi lua nestemata acum, magia va reveni în focul luptei, mi-a spus. Amândouă ştim că este periculos!

Da, știam! Acesta era chiar motivul pentru care Piatra Înserării fusese îngropată de la bun început.

— Poart-o pentru mine, doar pentru încă o zi! a murmurat Yseult.

— Da, milady, am acceptat.

Amândouă ne-am liniștit, în timp ce Yseult a pus *Codicele reginei* pe patul ei și a ridicat încă o dată platoșa. A așezat-o și a potrivit-o bine pe mine, apoi mi-a îmbrăcat antebrațele cu niște apărători din piele, ghintuite cu mici vârfuri ascuțite, care mă făceau să mă gândesc la dinții unui dragon. Știam că ea îmi alesese această armură, să o îmbrac în bătălie. Mi-a împletit o mulțime de codițe în jurul feței, înnodate la spate, pentru a putea vedea limpede în timpul luptei. Restul părului îmi cădea în jurul umerilor, sălbatic, șaten și liber.

O adevărată fiică a Maevanei!

Simțeam cum zorii veneau pe furiș, încercând să tragă cu ochiul în interiorul cortului; simțeam cum trezeau nesiguranța în noi, căci amândouă ne întrebam ce avea să ne aducă ziua aceea. Trebuia să luptăm? Urma să dăm greș? Avea să se predea Lannon?

Dar, cumva, întrebările au dispărut, una câte una, când Yseult a adus o cochilie plină cu vopsea albastră. Inima mi s-a umplut de emoție când am văzut-o că își înmuia degetele în culoare.

„Așa ne pregătim de război, noi, maevanii", mă gândeam pe măsură ce o liniște întunecată se țesea între mine și regină.

Așa puteam să facem față neprevăzutului – nu cu săbiile, scuturile și armurile noastre. Nici măcar cu vopseaua cu care ne pictam pielea. Eram pregătite pentru că eram surori, pentru că legăturile noastre erau profunde, mai presus de sânge. Ne ridicam la luptă pentru reginele din trecutul nostru și pentru reginele care aveau să vină.

— Astăzi vei lupta alături de mine, Amadine, a şoptit ea şi a început să-mi împodobească fruntea cu o linie punctată albastră. Astăzi vei cuceri tronul Maevanei alături de mine.

Şi mi-a tras o linie în jos pe obraji... sigură, fermă, celestă.

— Această zi nu s-ar fi ivit niciodată fără tine, sora mea, prietena mea! m-a asigurat.

Mi-a pus cochilia în mâini şi mi-a cerut, fără cuvinte, să o însemn aşa cum mă însemnase ea. Mi-am cufundat degetele în vopseaua albastră şi am trasat cu ele aceleaşi semne pe fruntea şi pe faţa ei. Aşa cum Liadan îşi purtase cândva masca de război. Aşa cum Oriana mă pictase în atelierul ei, în acea zi, cu mult înainte de a şti cine eram.

Zorile se strecurau prin ceaţă când, în sfârşit, am ieşit din cort, înarmate şi pregătite pentru luptă. Am urmat-o pe Yseult prin pădure, spre locul în care copacii începeau să se rărească, mulţimea de bărbaţi şi femei plecându-şi capul în timp ce ea trecea.

Acolo unde pădurea făcea loc câmpului, stăteau trei cai înşeuaţi, aşteptându-şi călăreţii. Apoi am văzut cele trei stindarde.

Un stindard roşu pentru Kavanagh, cu dragonul negru.

Un stindard albastru pentru Morgane, cu un cal de argint.

Un stindard purpuriu pentru MacQuinn, împodobit cu şoimul de aur.

Yseult s-a îndreptat direct spre calul care aştepta în mijloc, încălecând cu o fulgerare a armurii, în timp ce un bărbat îi înmâna stindardul roşu.

Iată! mi-am spus eu. Casele nobiliare răzvrătite sunt pe cale să se ridice din propria cenuşă, curajoase şi neînduplecate, gata să verse sânge, din nou.

M-am întors într-o parte, copleşită, şi l-am văzut pe Cartier apropiindu-se de mine. În timp ce mergea, armura lui strălucea

ca o stea căzătoare, la şold îi atârna o spadă lungă[1] vârâtă în teacă, iar părul lui blond fusese, cumva, îmblânzit şi împletit în codiţe. Toată partea dreaptă a feţei îi era vopsită în albastru. Nu părea să mai fie acel maestru al pasiunii cunoaşterii pe care îl cunoscusem atâta vreme; acum era un lord în ascensiune, un lord răzvrătit.

Niciodată nu arătase atât de feroce şi de sălbatic. Niciodată nu îl dorisem atât de mult.

Mi-a cuprins obrajii în palme şi am simţit că inima mi se topeşte şi se face una cu pământul, cu iarba, când mi-a şoptit la ureche:

— După ce se va termina această bătălie şi o vom înscăuna pe regină..., aminteşte-mi să îţi dau mantia ta de stăpână a pasiunii!

Am zâmbit, iar un hohot de râs parcă mi s-a înţepenit în piept. Mi-am odihnit mâinile pe braţele lui, într-o îmbrăţişare sfioasă, în timp ce el îşi apleca fruntea spre mine. Era momentul dinaintea bătăliei – tăcut, paşnic şi dureros. O pasăre cânta printre ramuri, deasupra noastră. Ceaţa ne învăluia gleznele. Şi respiram ca unul, în timp ce, adânc în inimile noastre, ne gândeam la ce ne aştepta, la toate posibilităţile.

Mi-a sărutat obrajii, un rămas-bun nevinovat, care promitea mai mult, mai multe, atunci când avea să cadă noaptea, când stelele se vor alinia, când va fi clipa potrivită.

Am stat în mijlocul oamenilor săi şi m-am uitat cum păşea spre calul din stânga, încălecând cu eleganţa celor din Valenia şi ridicându-şi stindardul albastru. Merei a ieşit din mulţime

---

[1] *Long sword* (engl), sabie neobişnuit de mare (putea ajunge chiar şi la 130 de centimetri lungime), numită *passot* în franceza medievală, iar, mai apoi, *épée bâtarde* (fr.) (*bastard sword*, engl., „spadă (de) bastard"), adică neobişnuită, cu o origine incertă (n. red.).

să-mi alunge teama. Cineva îi potrivise o armură şi ea se mişca de parcă ar fi purtat cămaşă de zale întreaga ei viaţă. Pe umăr îi atârna o tolbă de săgeţi.

Al treilea armăsar încă aştepta, mişcându-şi coada neagră. Era pentru MacQuinn şi m-am întrebat cine avea să îl călărească, alături de regină şi Cartier, cine avea să îl înfrunte pe Lannon sub stindardul purpuriu interzis până acum şi cu şoimul fâlfâindu-i lângă umăr.

O clipă mai târziu, l-am zărit pe Luc purtând stindardul lui MacQuinn, cu părul lui negru răvăşit în toate direcţiile, cu dungi albastre pe obraji. Părea că se uita după ceva sau, mai degrabă, după cineva.

Privirea lui s-a oprit asupra mea şi acolo a rămas. Încet, cu genunchi care îmi trosneau, am mers în întâmpinarea lui.

— Amadine! Vreau să porţi tu stindardul, în memoria mamei mele, a spus el.

— Luc, nu, n-aş putea! am şoptit drept răspuns, cu glas răguşit. Tu ar trebui să fii acela.

— Mama mea ar fi vrut să fii tu, a insistat el. Te rog, Amadine!

Am şovăit, simţind căldura nenumăratelor priviri aţintite asupra noastră. Ştiam că Jourdain era printre ei, în mulţime, asistând la felul în care Luc îmi adresa acea rugăminte, şi am avut o strângere de inimă. Poate că Jourdain nu dorea să port stindardul; poate că nu dorea ca eu să-i reprezint casa nobiliară.

— Tatăl tău... poate că el nu...

— *Tatăl nostru* doreşte asta, a murmurat Luc. Te rog!

Era posibil ca Luc să fi făcut această afirmaţie doar ca să mă convingă, dar nu puteam lăsa dimineaţa să ne scape printre degete. Am făcut un pas în faţă şi am apucat lancea subţire, simţind cum greutatea delicată a stindardului purpuriu devenea a mea.

Am mers până la calul meu. Eram al treilea și ultimul călăreț și am încălecat cu picioare care îmi tremurau. În timp ce îmi aranjam tălpile în scări, am simțit că șaua era rece sub mine. Cu mâna stângă am apucat frâul și cu dreapta țineam lancea. Stindardul de catifea îmi mângâia spatele, iar șoimul brodat cu aur îmi atingea umărul.

M-am uitat la Yseult, la Cartier... Amândoi stăteau și mă priveau, iar lumina dimineții se juca pe chipurile lor. Vântul bătea spre noi, legănându-mi cosițele, mângâindu-ne stindardele. Un sentiment de pace m-a învăluit, ca o mantie călduroasă, ferindu-mă de teama care urla în adâncuri.

Le-am făcut semn din cap, privirea mea anunțând că eram pregătită să călăresc alături de ei.

Yseult a țâșnit dinspre pădure – focul... Kavanagh cea Strălucitoare.

Apoi, Cartier – apa... Morgane cel Iute.

Și, în cele din urmă, am apărut eu – aripile... MacQuinn cea Statornică.

Călăream în formație, regina fiind vârful de lance, iar eu și Cartier, flancurile, caii noștri galopând în același ritm. Pâcla continua să se risipească, pe măsură ce ocupam câmpul, pas cu pas. Cristalele de gheață ce acopereau iarba străluceau și scârțiau ținând ritmul cântecului eliberării noastre...

Era același câmp care fusese martorul masacrului, al înfrângerii de acum douăzeci și cinci de ani. Cu toate acestea, l-am considerat ca și cum ar fi fost al nostru, ca și cum ar fi fost întotdeauna al nostru, chiar și atunci când castelul regal a apărut în zare, cu stindardele verzi și galbene ale lui Lannon, chiar și atunci când l-am văzut pe rege așteptându-ne cu o oaste aliniată în spatele lui ca un zid din oțel și armuri negre, unul care părea de netrecut.

Ştia deja că venim. Fusese trezit, probabil, chiar înaintea zorilor pentru a fi înştiinţat că legea din *Codicele reginei* căzuse, ca o ninsoare, peste Lyonesse. Ştia, pentru că lordul Allenach – după cum îmi închipuiam – luase cu asalt sala tronului, după ce descoperise că fugisem de pe domeniul lui, împreună cu oamenii lui Jourdain.

Nu mai putea exista nicio îndoială de acum în legătură cu ce se întâmpla, nici măcar în mintea îngustă a lui Lannon. Nu după ce a văzut cele trei stindarde până atunci interzise care ne fluturau deasupra capetelor.

Porniserăm războiul.

Yseult şi-a strunit calul, să meargă la trap. Cartier şi cu mine am imitat-o, îndemnându-ne caii la pas uşor, pe măsură ce distanţa dintre noi şi Lannon se micşora. Inima îmi palpita când armăsarii noştri s-au oprit, cu graţie, la doar o aruncătură de băţ de armăsarul regelui, flancat de căpitanul gărzii sale şi de Allenach.

Ah, ochii lordului au căzut peste mine ca o otravă, ca un pumnal înfipt în inimă! I-am întâlnit privirea, cu stindardul lui MacQuinn, triumfător, pe umărul meu, şi am citit ura ivită pe chipului său frumos.

A trebuit să mă uit în altă parte, înainte ca durerea să mă sfâşie.

— Gilroy Lannon! a strigat Yseult, cu vocea ei tăioasă şi răsunătoare. Eşti un impostor, nu ai ce căuta pe tronul acesta! Am venit să-l revendicăm din mâinile tale nelegiuite! Poţi abdica acum, în mod paşnic, pe acest câmp! Sau îl vom lua cu forţa, prin sânge şi cu săbiile.

Lannon a chicotit – un sunet plin de răutate.

— Ah, micuţa Isolde Kavanagh! Până la urmă, ai scăpat de sabia mea acum douăzeci şi cinci de ani?! Ştii că mi-am împlântat-o în inima surorii tale chiar pe acest câmp de bătălie. Şi

o pot face cu uşurinţă şi cu tine. Îngenunchează înaintea mea, renunţă la această nebunie şi vă voi aduce înapoi, pe tine şi casa ta nobiliară decăzută, înapoi sub oblăduirea mea!

Yseult nici măcar nu a tresărit, aşa cum spera el că avea să o facă. Nu a lăsat emoţiile să o dea în vileag, chiar dacă eu le-am putut simţi, ca o furtună ameninţătoare.

— Nu îngenunchez în faţa unui rege! a declarat ea. Nu îngenunchez în faţa tiraniei şi cruzimii! Tu, sire, eşti o ruşine pentru această ţară! Eşti o pată neagră pe chipul ei, una pe care urmează să o curăţ. Îţi dau o ultimă şansă să te predai înainte de a te despica în două.

El a izbucnit în râs. Hohotele lui semănau cu un croncănit răutăcios. Am simţit ochii lui Allenach aţintiţi asupra mea în tot acest timp, deşi pe Yseult nu a învrednicit-o nici măcar cu o privire scurtă.

— Atunci, mă tem c-am ajuns într-un impas, micuţă Isolde, a spus Lannon, iar coroana de pe cap i-a strălucit, de parcă ar fi prins lumina soarelui în capcană. Îţi voi da un răgaz până număr la cincisprezece, să traversezi câmpul înapoi şi să te pregăteşti de luptă. Unu... doi... trei...

Yseult şi-a întors calul. Eu şi Cartier am rămas de o parte şi de alta a ei, ca protecţie şi sprijin, în timp ce caii noştri au început să galopeze pe drumul pe care veniserăm. Puteam vedea linia oamenilor noştri în timp ce mergeau cu paşi mari prin iarbă, cu scuturile strânse şi gata să ne întâlnească în mijlocul câmpului, pentru a purta bătălia prezisă.

Ar fi trebuit să număr. Ar fi trebuit să urmăresc trecerea celor cincisprezece secunde. Însă timpul era prea scurt, prea grăbit, prea nesigur. Aproape ajunseserăm la grupul nostru, când am auzit un vâjâit, ca şi când vântul încerca să ne prindă.

Nu m-am întors deloc, nici măcar atunci când săgeţile au început să se înfigă în pământ în faţa noastră. S-a auzit un ordin strigat de unul dintre oamenii noştri – părea vocea lui Jourdain. Zidul de scuturi s-a deschis, gata să ne înghită pe noi trei, care traversam deja câmpul la galop.

Nici măcar nu mi-am dat seama că am fost lovită, până când nu am văzut că sângele începe să-mi curgă pe braţ, roşu, nerăbdător. M-am uitat la el ca şi când m-aş fi uitat la braţul unui străin, am văzut vârful unei săgeţi care ieşea din biceps, iar durerea îmi vibra adânc în oase, până la dinţi, tăindu-mi respiraţia.

„Poţi să reuşeşti!" mi-am spus, chiar dacă stelele au început să-mi împestriţeze vederea, în vreme ce-i urmam pe Yseult şi pe Cartier.

„Poţi s-o faci!"

Dar corpul meu se topea ca untul într-o tigaie fierbinte. Şi nu era doar durerea ascuţită a săgeţii. Mi-am dat seama prea târziu ce se întâmpla... Simţeam cum presiunea creştea în jurul meu, zvâcnindu-mi în urechi, rănindu-mi plămânii.

Nu! Nu! Nu!

Mâinile mi-au căzut, amorţite. Stindardul lui MacQuinn mi-a alunecat dintre degete, în timp ce deasupra cerul s-a întunecat de furtună şi corpul meu s-a prăbuşit din şa.

Am lovit pământul ca Tristan Allenach.

Scanned by C

Capitolul XXXI

ÎNCLEŞTAREA ARMELOR

Tristan s-a ridicat de la pământ. Săgeata îi era înfiptă în coapsa stângă. În timp ce continua să plouă cu găleata şi se formau bălţi sângerii peste murdăria din jurul lui, a rupt partea care ieşea în afară a săgeţii, aceea cu aripioarele, şi a împins vârful acesteia prin picior, strângând cu putere din dinţi pentru a-şi opri ţipătul. Cerul era negru, norii se învolburau ca ochiul unei furtuni teribile, mărginit de o lumină verde, stranie, înspăimântătoare.

Era acum departe de linia războinicilor săi, departe de ordinul de a rămâne în aşteptare la un kilometru de locul bătăliei. Din cauza asta a şi fost lovit de o săgeată şi a rămas, de acum, vulnerabil, expus, singur.

Dar trebuia să ajungă la regină, înainte ca ea să sfărâme pământul în bucăţi.

Calul lui se îndepărta la galop, cu urechile date pe spate de spaimă, când un bubuit asurzitor a făcut să se cutremure cerul şi pământul. Urechile încă îi ţiuiau pe când urca, şchiopătând, colina, în căutarea lui Norah, cu tolba de săgeţi zăngănindu-i în spate, cu arcul îndoit de cădere. Striga după

Scanned by CamScanner

ea, croindu-şi drum printre cadavrele hîlzilor, cu membrele lor rupte şi contorsionate nefiresc, roase până la os de vreo creatură magică a reginei, cu feţele despicate în două şi pielea jupuită.

Ajuns în vârful colinei, a privit în jos, la ţinutul care se întindea în faţa lui şi care fusese, cândva, atât de frumos şi de verde. Acum era ars, cenuşa ridicându-se în aer ca flăcările comorilor. Şi acolo era Norah, cu părul ei lung şi negru care flutura ca un stindard ţesut din bezna de la miezul nopţii, în timp ce alerga, purtându-şi, semeaţă, sabia şi scutul, cu faţa pictată în albastru.

— Norah! a strigat-o el, căci piciorul rănit l-a împiedicat să o ia pe urmele ei.

Iar ea l-a auzit, în ciuda tunetelor şi a ploii. Prinţesa s-a întors, prin cenuşă şi cadavre, şi l-a văzut pe Tristan. El a parcurs mai mult ţopăind distanţa care îi despărţea şi, înainte să se poată opri, i-a prins braţele şi a scuturat-o.

— Trebuie să iei Piatra Înserării, Norah! Acum! Înainte ca magia mamei tale să ne devoreze pe toţi.

Ea a făcut ochii mari. Îi era frică; o putea simţi cum tremura. Apoi ea a privit către următoarea culme, unde se zărea silueta reginei, în picioare, în timp ce magia ei purta o bătălie care se rotea şi se învârtea, fără să cunoască adâncime şi nici sfârşit.

Norah a început să se mişte, îndreptându-se spre culme, cu Tristan pe urmele ei, în umbra ei. O ploaie de săgeţi s-a abătut asupra lor, trasă din vale de arcurile hîlzilor cuprinşi de deznădejde, iar Tristan aştepta să vadă efectul. Dar săgeţile s-au împărţit în două, făcând singure cale întoarsă, îndreptând-se spre arcaşii care le trăseseră. Ţipetele au străpuns

aerul, urmate de un alt bubuit răsunător care l-a făcut pe Tristan să se prăbușească în genunchi.

Dar Norah continua să meargă, îndreptându-se spre culme. Vântul se înteţea în jurul ei, în timp ce se pregătea să o înfrunte pe mama ei numai cu sabia şi scutul. Tristan s-a furişat spre o stâncă, s-a agăţat de ea şi a rămas să aştepte, privind cum prinţesa ajungea în vârful colinei.

Nu le auzea vocile, dar le putea vedea chipurile.

Regina era ca întotdeauna, frumoasă şi elegantă. În plin război, era înspăimântătoare. I-a zâmbit lui Norah, chiar şi atunci când prinţesa şi-a deschis braţele şi a ţipat la ea.

Tristan citise că magia, dacă era folosită în toiul bătăliei, o lua razna cu uşurinţă, că învăluia în pâclă mintea celui care o stăpânea, că se hrănea cu sângele şi ura pe care le găsea când doi conducători se înfruntau, ca să omoare şi să cucerească.

Liadan scrisese mai multe cărţi despre felul în care magia nu ar fi trebuit niciodată folosită pentru a face rău, a ucide, a nimici.

Iar în clipele acelea Tristan era un martor nemijlocit la distrugerile pe care aceasta le provoca. El a văzut cum regina şi-a lovit fiica peste faţă – ceva ce n-ar fi făcut niciodată dacă magia bătăliei nu i-ar fi pervertit mintea. Lovitura a făcut-o pe Norah să se clatine, să dea înapoi şi să-şi scape sabia. Tristan a simţit că-i clocotea sângele când regina a luat un pumnal scurt şi s-a năpustit spre prinţesă. Aceasta a ripostat, fără să stea pe gânduri: a scos o săgeată, a pus-o în arc, ţintind spre regină. Şi a tras, urmărind cum săgeata se rotea graţios prin furtună, ploaie şi vânt, înfigându-se în ochiul drept al mamei sale.

Pumnalul i-a căzut acestuia din mână când s-a prăbuşit la pământ, cu sângele şiroindu-i pe obraz, pe rochie. Norah s-a târât spre ea, plângând, legănându-şi mama, în timp ce Tristan se repezea spre vârf.

Prinţesa tocmai o ucisese pe regină!

Genunchii i s-au înmuiat când Norah s-a uitat la el cu furie, căci magia se aduna de acum în jurul ei, ca scânteile în foc, iar sângele mamei sale îi mânjea mâinile. La gâtul reginei, Piatra Înserării a devenit vineţie şi apoi neagră, pulsând de furie.

— Te voi spinteca în două! a strigat Norah, ridicându-se de jos şi alergând spre el, înălţând mâinile pentru a-şi invoca magia.

Tristan a înşfăcat-o de încheieturi şi cei doi au căzut la pământ, rostogolindu-se unul peste altul pe panta colinei, peste oase, pietre şi dâre de sânge. Era puternică, şi aproape că l-a biruit, cu magia ei dornică să-l facă fărâme, dar Tristan a nimerit deasupra ei, când, în cele din urmă, s-au oprit. Şi-a scos pumnalul şi l-a apăsat pe coloana palidă a gâtului ei, cu cealaltă mână strivindu-i degetele în semn de supunere.

— Pune odată capăt acestui război, Norah! a strigat el răguşit, spunându-şi în gând că nu ar şovăi să o ucidă dacă avea să îl mai ameninţe din nou. Opreşte furtuna! Îmblânzeşte magia pe care a eliberat-o regina!

Norah gâfâia sub el, cu faţa schimonosită de durere, de zbucium. Dar încet, încet şi-a venit în fire. Era ca şi cum ar fi privit cum ploaia ar umple un rezervor, iar Tristan a oftat de uşurare, când, în cele din urmă, ea a clătinat din cap, cu lacrimile curgându-i şiroaie.

A drumul mâinilor ei şi a supravegheat-o cu grijă, în timp ce ea murmura cuvintele străvechi, făcând tot felul de semne

prin aer. Treptat, magia s-a destrămat şi a slăbit, făcându-se ţăndări, lăsând în urmă rămăşiţele, aşa cum rămân praful şi pânzele de păianjen într-o casă părăsită.

Norii de furtună au prins să se împrăştie, dând la iveală fâşii de albastru, iar vântul s-a domolit. Dar cadavrele au rămas. Distrugerea, moartea şi consecinţele au rămas.

Cu blândeţe, el s-a rostogolit de pe ea şi ajutat-o să se ridice în picioare. Pumnalul pe care încă îl ţinea în mână era mânjit de sudoare şi de sânge.

„Omoar-o!" a şopti un glas în mintea lui. „Te va trăda! E ca mama ei..."

— Vrei să mă omori, a şoptit ea, citindu-i gândurile.

A prins-o de încheietură. Ochii ei nu exprimau niciun fel de teamă. Îi simţea magia pătrunzându-i în oase, precum primul îngheţ de toamnă, un foc domol sau ţesătura seducătoare a mătăsii...

A strâns-o mai tare şi şi-a apropiat faţa de a ei, până când respiraţiile lor s-au întrepătruns.

— Vreau să dispari! Vreau să-ţi iei tălpăşiţa şi să refuzi dreptul la tron! Dacă te vei întoarce, te voi ucide!

A împins-o de lângă el, cu toate că mişcarea asta i-a sfâşiat şi ultima fărâmă de inimă care îi mai rămăsese. Ajunsese să o admire, să o respecte, să o iubească.

Ar fi fost o regină minunată.

Se aştepta ca ea să se împotrivească şi să invoce magia ca să-l radă de pe faţa pământului.

Dar Norah Kavanagh nu a făcut nimic din toate acestea.

I-a întors spatele şi a plecat. A făcut cinci paşi înainte să-i arunce o ultimă privire. Părul ei negru era năclăit de sânge şi părea o coroană – cea mai mare coroană pe care o purtase vreodată.

— Ia aminte, Tristan Allenach, o, tu, lord al înşelăciunii! Ai făcut ca din casa mea nobiliară să se aleagă praful şi pulberea. I-ai luat viaţa reginei. Şi vei fura Piatra Înserării. Dar ţine seama că, într-o bună zi, o fiică se va ridica din neamul tău, o fată care va fi două firi într-una, pasiune şi stâncă. Şi ea va distruge neamul vostru din interior şi îţi va şterge toate crimele. Şi ştii care va fi cea mai mare minune din toate? Ca să facă asta, ea îţi va fura amintirile.

Apoi, prinţesa i-a întors din nou spatele şi a pornit la drum până ce a dispărut în ceaţă.

El dorea să-i uite cuvintele. Încercase să-l înfricoşeze, de bună seamă, să-l facă să se îndoiască...

Brienna!

Undeva, o voce care îi aducea aminte de stelele din miezul verii a răsunat în mintea lui. O vibraţie se simţea în pământ, în timp ce Tristan a început să urce din nou spre vârful colinei.

Brienna!

S-a dus şi a îngenuncheat alături de regină. Sângele ei deja se răcea şi se întuneca, iar săgeata lui îi ieşea din ochi.

Brienna!

Piatra Înserării era a lui.

Tocmai când Tristan a atins nestemata magică, am deschis ochii, lăsând lupta lui pentru a participa la a mea.

Pământul era tare şi rece sub mine, cerul era complet lipsit de nori şi albastru. În timp ce îi priveam cu ochii mijiţi pe Cartier, soarele strălucea ca o coroană în spatele lui. Am respirat adânc, am simţit cum durerea îmi străpungea braţul stâng şi mi-am amintit. Stindardele, săgeţile, căderea...

— Mi-e bine! am murmurat eu, mâna mea dreaptă odihnindu-se, vlăguită, pe piept. Ajută-mă!

Puteam auzi ciocnirea săbiilor, strigătele şi ţipetele care precedau vărsarea de sânge şi moartea. Forţele lui Lannon şi ale lui Allenach pătrunseseră prin zidul nostru de scuturi, iar Cartier m-a purtat cât mai departe, în spatele liniilor, încercând să mă ţină trează. M-am uitat la braţ; săgeata dispăruse, o fâşie de in fiind înfăşurată pe locul rănii. Sângele continua să pătrundă prin ea când m-a ridicat în picioare.

— Sunt bine! am repetat, apoi mi-am tras sabia, văduva mea neagră care era captivă în chihlimbar. Du-te, Cartier!

Oamenii lui se avântaseră în luptă fără el. Şi era limpede că eram depăşiţi numeric. L-am împins uşor în piept, mânjindu-i platoşa cu sângele meu.

— Du-te!

El a făcut un pas înapoi, privindu-mă fix. Apoi, amândoi ne-am întors în acelaşi moment, ridicând scuturile din lemn şi cu săbiile pregătite de luptă. În timp ce se îndrepta spre războinicii în albastru, m-am dus spre războinicii înveşmântaţi în purpuriul casei nobiliare din care făceam parte, din care alesesem să fac parte.

Am trecut peste un trup, unul dintre ai noştri, un tânăr cu gâtul sfâşiat ai cărui ochi erau sticloşi, îndreptaţi către cer. Apoi am trecut peste un altul, unul dintre ai lor, cu o mantie verde prinsă la gât. Am început să păşesc peste moarte, întrebându-mă dacă şi ea era pe punctul să păşească peste mine. N-a trecut mult şi parcă am avut senzaţia de atingere a aripii morţii atunci când am simţit o privire rece aţintită asupra mea.

M-am uitat înainte, în mijlocul încăierării, şi l-am văzut pe Allenach, doar câţiva paşi mai departe.

Faţa îi era stropită cu sânge, iar părul negru îi era răvăşit de briză, sub cununa sa de aur. Liniştit, a pornit spre mine. Bătălia a părut să se îndepărteze de amândoi, deschizând un culoar de trecere între noi.

O parte din mine mă implora să fug, să mă ascund de el. Pentru că îi văzusem dorinţa în strălucirea întunecată a ochilor, în setea de sânge care îl răscolea.

Tatăl meu bun venea spre mine să mă ucidă!

M-am retras, m-am împiedicat, dar mi-am recăpătat echilibrul, îndemnându-mă singură să rămân fermă, dârză. Când acel gol dintre noi s-a închis, sabia mea a rămas singurul lucru care-l împiedica să ajungă la mine. Ştiam că doar unul dintre noi urma să plece mai departe pe picioarele lui după această întâlnire.

— Ah, fiica mea, trădătoarea mea! a spus el, cu ochii la sabia pe care o purtam. Şi hoaţă, pe deasupra! Muşcătura Văduvei ţi se potriveşte, Brienna!

M-am abţinut să-i răspund. Bătălia era în toi, se învârtejea crâncenă în jurul nostru, dar nu ne atingea.

— Spune-mi, Brienna, ai trecut Canalul Berach doar ca să mă trădezi?

— L-am traversat doar pentru a pune o regină pe tron, am spus, bucuroasă că vocea mea era hotărâtă. Nu aveam habar cine erai când te-am văzut prima oară. Numele tatălui meu nu mi-a fost spus niciodată.

Allenach mi-a aruncat un mic zâmbet răutăcios. Părea că-mi cântărea sufletul în acel moment, să vadă cât de valoroasă eram pentru el. Mă măsura din ochi, de la cizmele mele pătate de sânge până la albastrul de pe faţă, la cosiţele mele, la rana de la braţul stâng şi la sabia din mâna dreaptă.

— Eşti curajoasă, trebuie să recunosc! a spus lordul. Dacă te-aş fi crescut eu, m-ai fi iubit. M-ai fi slujit. Ai fi luptat alături de mine, nu împotriva mea.

Şi cât de diferită ar fi fost viaţa mea dacă Allenach m-ar fi crescut de la bun început! M-am văzut stându-i pe umeri, o fată războinică şi rece, care ar fi fost în stare să ucidă şi să înşface coroana pentru sine, fără regrete.

Nu ar fi existat nici Magnalia, nici Merei, nici Cartier. Doar eu şi tatăl meu, antrenându-ne amândoi, pentru a ne spori răutatea.

— Îţi voi da o ultimă şansă, Brienna! a spus el. Vino cu mine şi te voi ierta! Ştiu că MacQuinn ţi-a întunecat judecata; mi te-a furat. Fii alături de mine şi vom lua ceea ce este de drept al nostru!

El a îndrăznit să-şi întindă mâna stângă, cu palma în sus, ca un valenian care-şi oferea credinţa şi inima.

M-am uitat la liniile din palma lui, la liniile din care viaţa mea prinsese rădăcini, şi gândul mi-a zburat la Tristan, la amintirea pe care tocmai o savurasem.

„Dar ţine seama că, într-o bună zi, o fiică se va ridica din neamul tău, o fată care fi va două firi într-una, pasiune şi stâncă."

Norah Kavanagh văzuse venirea mea în trăsăturile chipului lui Tristan, îmi prezisese viaţa şi menirea.

Descindeam din sânge egoist, ambiţios.

Dar reprezentam răzbunarea lui Norah Kavanagh, răscumpăram păcatele trecutului.

— Nu! am spus.

Un cuvânt simplu, dar tare delicios.

Masca plăcută a lui Allenach s-a spulberat. Ura a ieşit la iveală, ca un luciu, chipul lui s-a crăpat ca o piatră, transformându-se în pulbere. Nici n-am apucat să-mi trag răsuflarea,

dezlănțuit.

Am parat, asta fiind tot ce puteam face pentru a mă proteja, ca să nu fiu despicată de mânia lui. M-am poticnit din nou, epuizarea impunându-mi o mișcare lentă, impactul metalului pe metal făcându-mi degetele să vibreze, suindu-mi apoi prin braț, făcându-mi dinții să se încleștеze într-o grimasă.

Am început un dans periculos cu el, pe viață și pe moarte. Antrenamentele mele cu Yseult îmi erau, acum, de mare folos. Doar pregătirea cu ea mă ținea în viață în timp ce fandam, param și mă feream de tăișul lui.

Trebuia să-l străpung cu sabia. Să-i retez un vas de sânge vital. Și totuși... Nu mă puteam hotărî să o fac. Nu luasem niciodată viața cuiva. Nu ucisesem niciodată pe nimeni. Și mi-a venit să plâng, știind că ajunsesem la un moment de cumpănă, în care fie îl ucideam pe omul care îmi dăduse viață, fie îl lăsam pe el să mă omoare.

Aceste gânduri mă bântuiau când o săgeată a zburat prin aer, pe neașteptate, încât lui Allenach i-a trebuit o clipă să își dea seama că fusese lovit în coapsă, chiar în locul în care fusese străpuns Tristan. Partea din spate a săgeții, care îi ieșea din picior, tremura în timp ce a făcut un pas înapoi.

Lordul a privit-o uluit. Apoi amândoi ne-am uitat în sus, urmărind calea pe care o urmase săgeata pentru a vedea o fată cu păr întunecat și degete lungi stând la câțiva pași distanță. Ea și-a coborât arcul, iar ochii îi străluceau, în timp ce îl sfida pe Allenach.

— Fugi, Brienna! mi-a strigat Merei, așezând o altă săgeată în arc, calmă și echilibrată, ca și cum ar fi vrut să-mi cânte un cântec la vioara ei.

Am simţit un ghimpe în inimă când privirile ni s-au întâlnit. Îmi poruncise să fug în timp ce ea rămânea pe loc. Se oferise să-l ucidă, astfel încât să nu-mi pătez eu mâinile cu sângele lui.

Dar tatăl meu o ataca de acum pe ea, sabia lui lucind în lumina soarelui. Iar Merei avea doar arcul şi săgeţile!

— Nu! am strigat, luând-o pe urmele lui şi încercând să-l prind înainte să ajungă la ea.

Merei a făcut un pas înapoi şi, cu braţ tremurător, a tras din nou o săgeată în direcţia lui Allenach, una curajoasă, îndreptată spre faţa lui. El s-a ferit, şi puţin a lipsit să fie atins de arma ei aducătoare de moarte, apoi şi-a ridicat sabia. Muşcându-mi buza de atâta concentrare, am încercat să-l împiedic. Dar atunci am zărit o sclipire bruscă de armură, o strălucire de roşu-închis şi de argint, când cineva a apărut între Allenach şi Merei.

Sean!

Cu faţa schimonosită într-o grimasă îngrozitoare, a izbit cu sabia în arma lui Allenach, încercând să-l împingă pe lord cât mai departe de Merei. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să am încredere în el: fratele meu vitreg purta culorile şi blazonul lui Allenach. Dar Sean a continuat să-l facă pe tatăl nostru să dea înapoi, până când lordul a fost prins între noi, fiul şi fiica lui.

— Încetează, tată! a spus, tăios, Sean. Această bătălie este pierdută. Predă-te, înainte să mai pierdem şi alte vieţi!

Allenach a şuierat cu amărăciune.

— Aşadar şi fiul meu este tot un trădător!

S-a uitat când la unul, când la altul.

— Ai ales-o pe sora ta nelegitimă, Sean?

— Am ales-o pe regină, tată! a spus Sean, cu voce fermă. Predă-te! Acum!

A întins braţul, astfel încât vârful sabiei atingea gâtul lui Allenach.

Abia mai respiram şi cu greu mă mai ţineam pe picioarele mele amorţite. Nu-mi puteam imagina că o fiinţă atât de blândă şi de politicoasă ca Sean îşi ameninţa tatăl.

Lordul a izbucnit în râs, dar în hohotul acela nu se distingea teama, ci doar dezgustul şi furia. Cu o mişcare îndrăzneaţă, mi-a dezarmat fratele. Dintr-o suflare, şi-a înfipt sabia în coasta lui Sean, prin îmbinările slabe ale armurii sale.

Am scos un ţipăt, dar tot ce auzeam era vuietul propriilor bătăi de inimă, în timp ce îl vedeam pe Sean încovoindu-se de durere, rostogolindu-se apoi în iarbă. Am rămas cu ochii la rana lui şi la sângele care începuse să-i acopere mâinile lui Merei, în timp ce încerca să-l ajute, înnebunită.

Apoi Allenach şi-a întors spre mine sabia mânjită de sânge.

M-a dezarmat într-o clipă, iar durerea, ca o înţepătură puternică, mi s-a ridicat în braţ. Am văzut Muşcătura Văduvei plutind prin aer şi căzând la o distanţă mare de mine. Apoi m-a pocnit cu dosul palmei, iar obrazul a prins să mi se umfle odată cu furia lui. M-a lovit încă o dată, şi încă o dată, iar vederea mi-a devenit tulbure, în timp ce simţeam sângele curgându-mi din nas, din gură.

Am încercat să pun scutul între noi, dar el l-a smucit din braţul meu rănit şi, în cele din urmă, am căzut în iarbă, simţind o izbitură puternică în spate, în coloană.

Allenach stătea deasupra mea, umbra lui revărsându-se peste faţa mea umflată. Am auzit-o pe Merei strigându-mi numele, iar şi iar, încercând să mă trezească. Dar ea părea departe şi vedeam, neputincioasă, cum Allenach îşi ridica sabia, pregătindu-se să-mi străpungă gâtul. Am respirat adânc, cu calm,

păstrându-mi convingerea că Yseult avea să reuşească. Urma, fără îndoială, să îşi recupereze tronul. Şi asta era tot ce conta.

Chiar înainte ca sabia lui Allenach să-mi fure ultima suflare, o umbră ne-a acoperit pe amândoi dintr-odată, cu furie. Nu-mi venea să cred: Allenach era tras înapoi, eleganţa lui risipindu-se atunci când s-a poticnit. Jourdain stătea acum deasupra mea.

— Davin MacQuinn! a şuieră Allenach, scuipând sânge din gură. Dă-te din calea mea!

— Aceasta este fiica mea! a spus Jourdain. Nu te vei mai atinge niciodată de ea!

— Ba este fiica mea! a mârâit Allenach. Este a mea şi-i voi lua înapoi viaţa pe care i-am dăruit-o!

Jourdain l-a înfruntat, chicotind, de parcă Allenach ar fi spus cele mai prosteşti lucruri.

— Nu a fost niciodată a ta, Brendan!

Allenach s-a repezit asupra lui Jourdain, iar săbiile lor s-au încleştat. Simţeam cum inima stătea să-mi sară din piept, văzându-i pe ce doi lorzi cum se luptau, cum armele lor gustau lumina soarelui, gustau sânge în timp ce îşi crestau şi îşi tăiau, unul altuia, braţele şi picioarele.

— Bri, ajută-mă!

Am început să mă târăsc spre locul unde se afla Sean, unde Merei stătea îngenuncheată alături de el, încercând, cu disperare, să-i oprească sângerarea. Am ajuns, în cele din urmă, lângă ei şi mâinile mele s-au alăturat mâinilor ei în efortul de a-i domoli şuvoiul roşu.

N-am avut puterea să-i întâlnesc privirea, dar, când Sean mi-a şoptit numele – „Brienna!" – nu am avut de ales. M-am uitat la el şi speranţa a dispărut când i-am văzut paloarea.

— De ce fraţii sunt atât de nesăbuiţi? am strigat, dorind, în acelaşi timp, să-l lovesc şi să-l îmbrăţişez pentru curajul lui.

El mi-a zâmbit. Îmi venea să urlu, pentru că era pe moarte când abia începusem să-l cunosc. Merei m-a cuprins cu braţul, de parcă ar fi simţit şi ea acelaşi lucru.

— Auziţi asta? a şoptit Sean.

Am crezut că îi sosise clipa morţii şi că auzea cântecele corurilor îngereşti. Şi i-am implorat să-l lase să mai stea cu mine, când mi-am dat seama că auzeam şi eu ceva.

Un strigăt venind dinspre miazăzi, un strigăt al oamenilor care ieşeau din Lyonesse, înarmaţi cu săbii, topoare şi furci, cu orice fel de armă izbutiseră să găsească. Ştiam că găsiseră *Codicele reginei* pe uşile lor, la fiecare colţ de stradă. Veneau să ne susţină şi să lupte alături de noi. Dinspre răsărit se auzea un alt strigăt, un cântec de triumf şi lumină, sub un alt stindard, portocaliu cu roşu. Lordul Burke îşi adunase războinicii şi venea să ne ofere sprijinul său.

Mă pregăteam să-i spun lui Sean ceea ce vedeam în timp ce priveam cum se schimba soarta bătăliei; tocmai vream să deschid gura, când am auzit un sunet dureros din spatele meu, un gâlgâit surprins. Ştiam că trebuia să fie unul din ei: fie Jourdain, fie Allenach. Şi nu puteam să mă întorc şi să văd cine căzuse.

Dar am făcut-o, totuşi.

Allenach mă privea, cu ochii larg deschişi în timp ce sângele îi înflorea din rana de la gât, şiroind ca picăturile de ploaie. S-a lăsat în jos, într-un genunchi. Eu am fost ultima persoană pe care a văzut-o pe când se întindea cu faţa în iarba de la picioarele mele, dându-şi ultima suflare.

Am rămas aşezată pe pământ, alături de Sean şi Merei, ţinând-o strâns de mână, privind înmărmurită la neclintirea

morții, în vreme ce vântul continua să sufle în părul negru al lui Allenach.

Apoi am simțit ceva cald, am simțit cum niște brațe mă cuprindeau și niște degete iubitoare îmi ștergeau sângele de pe față.

— Brienna! a spus Jourdain, iar glasul lui s-a frânt, copleșit de tristețe. Brienna, tocmai l-am ucis pe tatăl tău!

Ne-am sprijinit unul de altul, cu inimile îndurerate. Fiindcă răzbunarea nu are chiar gustul pe care îți imaginezi că o să-l aibă, chiar și după douăzeci și cinci de ani.

— Nu! am spus, pe când în jurul nostru oamenii lui Lannon începuseră să se predea și să se retragă, lăsând în urmă un câmp însângerat.

Dar pe care tocmai câștigaserăm victoria.

I-am atins obrazul lui Jourdain, ștergându-i lacrimile.

— *Tu* ești tatăl meu!

PARTEA A PATRA

MACQUINN

Capitolul XXXII

TRĂIASCĂ REGINA!

Stindardele roşii erau înălţate, în timp ce Yseult străbătea fâşia de câmp rămasă de parcurs, iar noi o urmam spre porţile castelului, care erau deschise ca o gură căscată. Lannon se refugiase în sala tronului, baricadându-se în spatele uşilor. Dar am înaintat ca un râu măreţ, crescând ca număr cu fiecare pas, şi am pus stăpânire pe curtea castelului. Apoi, uşile sălii tronului au fost luate cu asalt şi doi bărbaţi cu topoare au început să le dărâme. Bucată cu bucata, au fost sfârtecate, tocate şi despicate până când au cedat.

Prima dată când am intrat în această sală ca o cavernă, am făcut-o în calitatea mea de valeniană, înveşmântată într-o rochie superbă şi nefiind însoţită de nimeni.

Acum, intram ca o maevană, acoperită de sânge şi vopsea albastră, cu Merei în stânga mea, Luc în dreapta, iar Jourdain şi Cartier în spatele meu.

Lannon stătea pe tron, cu ochii mari, teama lui răspândindu-se în aer ca o duhoare, în timp ce mâinile îi strângeau coarnele de cerb de pe braţele tronului. Avea doar câţiva bărbaţi rămaşi în jurul lui, străjuindu-l în picioare, privind muţi în timp ce noi ne apropiam din ce în ce mai mult...

În cele din urmă, Yseult a ajuns în faţa podiumului. În sală s-a aşternut liniştea, atunci când ea şi-a deschis braţele, biruitoare, lumina strălucind pe armura ei cu dragoni.

Gilroy Lannon! Vocea îi reverbera în căpriorii din tavan: Maevana te-a cântărit şi a stabilit că nu eşti potrivit pentru ea. Vino! Îngenunchează în faţa noastră!

El n-avea de gând să se mişte. Faţa îi era palidă, pletele îi tremurau, în timp ce încerca să-şi înghită spaima. Se poate să fi rămas pe loc din încăpăţânare, dar bărbaţii care stăteau în jurul lui au îngenuncheat în faţa ei, lăsându-l pe Lannon descoperit, lăsându-l de unul singur.

Încet, ca şi cum oasele lui se puteau sparge, s-a ridicat şi a coborât de pe podium. A venit să îngenuncheze în faţa ei, înaintea tuturor.

— Tată? a murmurat Yseult, privind spre Hector. Ia-i coroana!

Hector Laurent a ţâşnit în faţă şi a ridicat coroana de pe capul lui Lannon.

A păstrat un moment de tăcere, ca şi cum ar fi vrut să se gândească cum să-l pedepsească. Apoi Yseult l-a lovit pe Lannon peste faţa, într-o fulgerare rapidă. Am auzit capul fostului rege scoţând un zgomot sec, iar obrazul a început să i se înroşească, în timp ce-şi întorcea treptat ochii spre ea.

— Palma asta a fost pentru sora mea! a spus Yseult.

Apoi l-a lovit din nou, şi peste celălalt obraz, făcându-l să sângereze.

— Iar asta a fost pentru mama mea!

L-a lovit din nou.

— Asta, pentru lady Morgane!

Mama lui Cartier.

Încă o dată.

— Asta, pentru Ashling Morgane!

Sora lui Cartier.

Din nou s-a auzit un pocnet ca de os care se crăpa, o lovitură pe care ea aşteptase douăzeci şi cinci de ani ca să o dea.

— Şi asta e pentru lady MacQuinn!

Soţia lui Jourdain, mama lui Luc.

Pentru femeile care au căzut, care au plătit cu sânge.

— Acum, prosternează-te înaintea noastră! i-a poruncit ea şi Lannon a făcut-o.

S-a aplecat şi s-a aşezat cu faţa în jos pe dalele de piatră.

— Vei fi legat şi ţinut în temniţă, iar poporul Maevanei îţi va decide soarta în judecată dreaptă, peste paisprezece zile. Nu te aştepta la îndurare, rege Lannon I, tu, primul doar între cei laşi!

Regelui i-au fost legate mâinile la spate de către oamenii lui Yseult şi a fost târât de-acolo, iar aclamaţiile au răsunat în sală ca un tunet, reverberând adânc în pieptul meu, unde inima continua să îmi bată puternic, cu venerație.

Atunci Yseult m-a căutat din priviri prin mulţime, unde eram prinsă între tatăl meu şi fratele meu. Ochii îi erau plini de lacrimi, iar părul ei curgea ca o văpaie când am făcut un pas în faţă.

Peste sala tronului s-a lăsat liniştea, ca prima cădere de zăpadă, în timp ce am scos medalionul din lemn de sub armură. L-am deschis, cu venerație, şi am lăsat lemnul să cadă la picioarele noastre.

Piatra Înserării se legăna cu graţie în lanţul ei, atârnat între degetele mele. Pâlpâia în diverse nuanţe, de purpuriu şi de albastru, şi de violet, care se vălureau aşa cum apa unui lac e tulburată de o pietricică. I-am zâmbit, prietenei şi reginei mele, şi am ridicat cu grijă nestemata magică.

— Milady, îngăduie-mi să-ţi înmânez Piatra Înserării! am spus, cu solemnitate.

Ea a îngenuncheat înaintea mea, închizând ochii în timp ce-i atârnam nestemata la gât, lăsând-o să-şi găsească loc peste inima ei.

Îmi imaginasem în multe feluri cum avea să se trezească la viață magia. Avea să se întoarcă, oare, ușor, liniștit, ca iarna care se topește, treptat, în primăvară? Sau avea să vină brutal, ca o furtună sau un potop?

Piatra strălucea în culoarea aurului lichid, cuibărindu-se la pieptul ei, scăldându-se în gloria sa. Am așteptat, abia mai îndrăznind să respir, ca Isolde Kavanagh să se ridice și să deschidă ochii. Ne uitam fix una la alta. Ea mi-a zâmbit și atunci vântul a început să sufle în sală, purtând mirosul pădurilor și al pajiștilor bogate, al culmilor, văilor și râurilor care curgeau între umbre și lumină.

Am simțit cum o căldura radia din brațul meu, ca și cum mi-ar fi curs miere pe piele, ca și cum lumina soarelui mi-ar fi sărutat rana. Am simțit cum regina mea mă vindeca, folosind ajutorul nestematei, cum îmi refăcea venele rupte, sigilând cu fire magice rana lăsată de săgeată.

Nici măcar nu știa că o face, așa că am fost prima care i-a simțit puterile miraculoase, tămăduitoare.

Și, astfel, magia s-a întors ușor, natural, precum lumina sau căldura soarelui, precum vindecarea și refacerea. Și nădejdea.

O urmăream cu privirea cum mergea printre oamenii ei, dorind să le strângă mâinile, să le învețe numele. Isolde Kavanagh era înconjurată de bărbați și de femei care se adunau lângă ea ca și cum ar fi fost o cupă veșnic plină cu apă vie care să le potolească setea. Râdeau și plângeau, în timp ce ea îi binecuvânta, adunându-ne pe toți laolaltă, ca unul.

Toți ochii erau ațintiți asupra ei, cu excepția unei singure priviri.

M-am simțit atrasă de aceasta și mi-am lăsat ochii să zboare spre locul în care stătea lordul Casei Morgane, pe jumătate în umbră, pe jumătate în lumină.

Lumea devenea tăcută pentru noi, iar noi nu ne mai zăream decât unul pe altul.

Abia când a zâmbit, mi-am dat seama că lacrimile îi şiroiau pe obraji.

La câteva ore după detronarea lui Lannon, m-am întors pe câmpul verde al bătăliei, cu un burduf plin cu apă, şi am început să îi caut pe supravieţuitorii bătăliei, pe răniţi. Câţiva vindecători înălţaseră deja corturi pentru a lucra la umbră şi le auzeam vocile obosite, în timp ce coseau rănile şi fixau oasele rupte. Ştiam că Isolde era printre ei, folosindu-şi puterile ca să vindece, deoarece am simţit-o încă o dată: magia ei a stârnit o briză blândă şi parfumată peste sângele răniţilor şi peste câmp.

Nu ştiam dacă ar fi trebuit să îi întreb pe cei rămaşi dacă îl văzuseră, spunându-i pe nume, sau să continui să caut de una singură, sperând cu ardoare că supravieţuise. În cele din urmă, m-am apropiat de o vindecătoare ce avea îmbrăcămintea murdară de sânge şi am întrebat-o:

— L-aţi văzut, cumva, pe Sean Allenach?

Femeia a arătat un cort îndepărtat.

— Trădătorii sunt acolo! mi-a spus.

Mi s-a pus un nod în gât. „Trădătorii"! Dar l-am înghiţit şi m-am îndreptat, cu grijă, spre cortul acela, temându-mă de ce aş putea găsi acolo.

Bărbaţii şi femeile erau aşezaţi pe iarbă, umăr la umăr. Unii păreau deja morţi, alţii gemeau, disperaţi şi fără putere. Toţi purtau verdele lui Lannon sau maroniul lui Allenach.

L-am găsit pe Sean într-o margine. Cu grijă, am îngenuncheat lângă el, crezând că murise. Dar i-am văzut pieptul ridicându-se şi coborând. Armura lui fusese desfăcută şi se vedea cât de gravă îi era rana din coastă.

A deschis ochii încetişor. I-am ridicat capul, ca să-i pot strecura puţină apă în gură. Era prea slăbit pentru a vorbi, aşa că doar am stat lângă el, cu degetele împletite cu ale lui, astfel încât să nu moară singur.

Nu ştiu cât timp am rămas acolo lângă el înainte de venirea ei. Dar briza aceea care era doar a sa a prins a sufla în cort, ridicându-mi părul de la ceafă. M-am întors şi am văzut-o pe Isolde stând în mijlocul nostru, cu ochii ţintă la mine şi la fratele meu.

A înaintat spre noi, îngenunchind lângă mine, ca să se poată uita la Sean.

— Milady? a vorbit unul dintre vindecători, cu tot respectul cuvenit. Milady, aici nu sunt decât trădători!

Ştiam ce sugera vindecătorul: „Aceştia sunt trădători şi merită să moară aşa cum zac acolo, fără a fi binecuvântaţi cu magia tămăduitoare a reginei". Şi ardeam de dorinţa de a-i spune lui Isolde că Sean nu era trădător, că fratele meu alesese să lupte pentru ea.

— Ştiu, mi-a răspuns Isolde, apoi a luat uşor mâna lui Sean din mâna mea.

Ochii fratelui meu s-au deschis, aţintiţi asupra reginei. Am văzut cum aerul fremăta în jurul nostru pe când Isolde i-a atins rana. Lumina soarelui a început să se refracte, de parcă mâna reginei ar fi fost o prismă, iar respiraţia lui Sean a îngheţat în timp ce suverana îi ţesea rana, dureros, cu fire nevăzute.

Simţeam numai înţepături de ace în picioare când a terminat şi i-am oferit lui Sean o cană cu apă.

— Te vei simţi slăbit pentru câteva zile, a spus ea. Odihneşte-te, Sean Allenach! Când te vei înzdrăveni, vom putea vorbi despre viitorul casei tale nobiliare.

— Da, milady! a îngăimat el.

Isolde s-a ridicat şi mi-a pus o mână liniştitoare pe umăr. Apoi a trecut la ceilalţi, vindecându-i pe trădători unul câte unul, de parcă nu le vedea păcatele, ci doar viitorul care le stătea în faţă.

Mi-am dat seama că, deşi nu puteam vindeca prin magie, puteam face alte lucruri. Am început să împart străchinile cu supă, bucăţile de pâine, ascultând povestirile care se depănau în jurul meu, despre bravură şi frică, despre disperare şi salvare, despre pierderi şi regăsiri.

Am hrănit, am îngropat şi am ascultat până ce am ajuns atât de epuizată, încât abia mai puteam gândi, iar noaptea şi-a tras mantia peste cer, părând presărată cu strălucitorul colb al stelelor.

Stăteam pe câmp şi sorbeam, cu nesaţ, bezna, în mijlocul ierbii încă strivite şi pătate de sânge, şi priveam constelaţiile. Cu săptămâni în urmă, m-aş fi întrebat imediat care dintre ele fusese menită să fie a mea şi numai a mea. Dar acum, singura mea dilemă era unde s-ar fi cuvenit să mă duc, unde s-ar fi cuvenit să rămân.

Până în clipa aceea urmărisem îndeaproape planul făcut.

Dar de acum... nu prea mai ştiam care îmi era locul.

Am auzit paşii uşori ai unui bărbat care mergea prin întuneric, căutându-mă. M-am întors, recunoscându-l imediat pe Jourdain. Lumina stelelor făcea să îi sclipească argintul din păr.

Probabil că mi-a citit gândurile. Sau poate că a deslușit, cu uşurinţă, tot ce era zugrăvit pe chipul meu.

M-a tras lângă el, ca să putem admira stelele împreună.

Şi apoi, atât de încet, că aproape nu l-am auzit, a spus:

— Hai să mergem acasă, Brienna!

Capitolul XXXIII

CÂMPURI DE COROGAN

Domeniul lordului MacQuinn, Castelul Fionn

Trei zile mai târziu, mă odihneam la umbra împestriţată cu lumină a unui stejar singuratic. Pantalonii şi cămaşa încă îmi erau plini de praful adunat în timpul călătoriei. Nessie gâfâia lângă mine. Tocmai fusese culeasă recolta de pe câmpuri şi aerul mirosea dulce a pământ, iar iarba părea aurită datorită cântecelor pe care bărbaţii le cântaseră în timpul secerişului.

Castelul lui Jourdain – nu, al lui MacQuinn! – era aşezat în inima pajiştii, iar umbrele munţilor îi atingeau acoperişul dimineaţa devreme şi seara târziu.

Era construit din piatră albă, o clădire modestă, nu la fel de măreaţă sau de întinsă ca altele, precum Damhan.

Dar zidurile îi fuseseră călite în foc şi poveşti, prietenie şi loialitate.

Deveniseră întruparea statorniciei.

Iar stăpânul de drept revenise, într-un sfârşit, acasă.

Am privit cum oamenii lui l-au salutat, cum s-au adunat în jurul lui în curtea presărată cu flori de câmp, împodobită cu ierburi şi panglici. Şi m-a surprins că în acel moment îmi

era dor de Valenia. S-ar putea să fi fost de vină panglicile care se legănau deasupra pietrelor pavajului şi care aveau culorile pasiunilor. Sau vinul pe care ni l-au dat, despre care ştiam era dintr-o sticlă provenită de dincolo de Canalul Berach.

Dar, la scurtă vreme după ce le-am fost prezentată tuturor drept fiica lui MacQuinn, am ieşit din castel şi am plecat în plimbare pe câmp. Apoi găsisem acest copac. Mă delectam urmărind cum soarele îşi continua arcul pe cer şi împleteam cununi de iarbă, cugetând la întâmplările prin care trecusem şi având-l alături pe câinele meu credincios.

— Cred c-ar trebui să alegi camera dinspre miazăzi, m-a sfătuit Luc.

M-am uitat în sus şi l-am văzut cum se apropia de mine.

— E spaţioasă şi are şi rafturi pentru cărţi, a continuat. În plus, vei avea o preafrumoasă privelişte la ivirea zorilor.

Am zâmbit când s-a aşezat lângă mine, fără să-i pese de mârâitul protector al lui Nessie. Îmi era greu să mă gândesc la camera pe care ar fi trebuit s-o aleg, căci evenimentele importante încă nu se sfârşiseră: încoronarea lui Isolde, judecata lui Lannon... Toate aveau menirea să vindece o lume care mult timp vieţuise sub povara tiraniei. M-am întrebat ce aveau să ne aducă zilele următoare şi cum aveau să mă facă să mă simt, încercând, totodată, să mă acomodez şi cu noua mea viaţă.

— Deşi am senzaţia că nu vei rămâne mult timp în acest castel, a zis Luc, scuturându-şi un gândăcel de pe mânecă.

I-am aruncat o privire, curioasă. El o aştepta, se pare, căci a ridicat din sprâncene cu acea arogantă încredere frăţească.

— Şi ce ar trebui să însemne asta? l-am iscodit.

— Ştii ce vreau să spun, surioara mea! Ia spune-mi, mai bine: vrei să-i fac zile fripte?

— Habar n-am despre ce vorbeşti! i-am spus.

Apoi, am rupt un alt fir de iarbă şi l-am răsucit, simţind privirea lui Luc aţintită asupra mea.

— Nu mă surprinde, de fapt, a continuat el. Vechile legende spun că aproape tuturor lorzilor din Maevana când le cade, le cade rău de tot. Da' rău, rău de tot!

— Hmm?!

Luc a suspinat, smulgând un trifoi.

— Când le cade cineva cu tronc, adică. Aşa că presupun că va trebui să-l provoc la luptă. Fie şi ca antrenament doar. Da, acesta este cel mai bun mod de a proceda în această situaţie.

L-am înghiontit în braţ.

— Cred că pui boii înaintea carului, dragă frate! i-am zis.

Dar zâmbetul pe care mi l-a arătat îmi spunea contrariul.

— Am auzit că Aodhan Morgane este şi un maestru al mânuirii sabiei. Probabil c-ar trebui să-ncep să m-antrenez.

— Bine, bine destul! l-am mustrat, râzând, şi i-am mai tras un ghiont.

Nu-l mai văzusem pe Cartier de trei zile, din sala tronului, dar deja părea să fi trecut un an de atunci. Acum era un lord în toată puterea cuvântului.

Trebuia să îşi reclădească domeniul şi să facă, apoi, cunoştinţă cu oamenii lui. Mă resemnasem deja cu gândul că nu aveam să îl mai văd până la procesul lui Lannon, care urma să se ţină la sfârşitul săptămânii viitoare. Şi chiar şi aşa, atunci aveam să fim, amândoi, absorbiţi de treburi.

Luc n-a mai apucat să mă tachineze, deoarece am zărit o ceată de copii. Alergau toţi pe câmp, căutându-l.

— Lord Lucas! a strigat una dintre fetiţe, emoţionată, când l-a zărit în umbra stejarului. Ţi-am găsit o lăută! Este în sala mare.

— O, minunat! a spus Luc.

Fratele meu s-a ridicat, scuturându-şi mugurii de trifoi de pe haine.

— Ai dori să ni te alături pentru a asculta ceva muzică, scumpă Brienna?

Muzica m-a dus cu gândul la Merei, ceea ce m-a făcut să mă simt ca şi cum pieptul mi-ar fi devenit prea neîncăpător pentru inima mea plină de iubire. Totuşi, am zâmbit şi am zis:

— Du-te înainte, frate! Voi veni şi eu, imediat.

A şovăit şi cred că era pe punctul de a-mi adresa din nou invitaţia, când fetiţa l-a prins cu putere de mânecă şi l-a tras după ea, chicotind.

— Ultimul care ajunge în curte trebuie să mănânce-un ou stricat! i-a provocat Luc la întrecere.

Copiii ţipau de încântare, zburdând de-a lungul câmpului, iar el i-a urmat tot drumul până în curte.

Am aşteptat până am văzut că, într-adevăr, el a ajuns ultimul în curte – tare mi-ar fi plăcut să-l văd pe Luc mâncând un ou stricat –, dar inima mea era încă neliniştită. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre un hăţiş de arbori crescuţi de-a lungul râului. Nessie mă însoţea pe când urmam firul de argint al apei. Am ajuns lângă malul acoperit de muşchi.

M-am aşezat într-o porţiune însorită şi mi-am cufundat degetele în apele repezi, încercând să-mi dau seama de ce simţeam o umbră de tristeţe, când i-am auzit mersul moale, în spatele meu.

— Aici m-am căsătorit cu soţia mea! mi-a spus.

M-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe Jourdain sprijinit de un mesteacăn de lângă râu. Mă privea liniştit.

— N-aţi avut o ceremonie fastuoasă? l-am întrebat.

El a înaintat, aşezându-se pe muşchi cu un uşor mormăit, ca şi când l-ar fi durut articulaţiile.

— Fără nicio ceremonie fastuoasă, a recunoscut el, sprijinindu-şi cotul pe genunchi. M-am căsătorit cu Sive în secret, făcându-ne reciproc jurăminte pe malul acestui râu, la lumina lunii. Tatăl ei nu mă avea la inimă, iar ea era singura lui fiică. De aceea ne-am căsătorit în taină.

Zâmbea, copleşit de amintiri, privind în depărtare, ca şi cum Sive a lui stătea de cealaltă parte a râului.

— Cum era soţia ta? am întrebat, cu blândeţe.

Jourdain a privit în jos la apă şi apoi la mine.

— Era foarte graţioasă. Plină de pasiune. Credincioasă. Iubea dreptatea. Îmi aminteşti de ea.

Mi s-a pus un nod în gât şi am rămas cu ochii ţintă la muşchiul verde. În ultima vreme, mă temusem că avea să se uite la mine, zărindu-l, de fapt, pe Allenach. Şi, totuşi, el mă privea ca şi cum aş fi fost, cu adevărat, fiica lui, de parcă aş fi moştenit însuşirile şi caracterul soţiei sale.

— Te-ar fi iubit, Brienna! a şoptit.

Vântul sufla în crengile de deasupra noastră; frunze de aur erau desprinse şi purtate de vânt, libere, până când erau prinse de râu pentru a fi duse mai departe, în aval. Mi-am şters câteva lacrimi, gândindu-mă că nu va observa, dar unui tată nu-i scapă prea multe.

— Şi mie îmi e dor de Valenia, a spus Jourdain, dregându-şi glasul. Nu m-am gândit că va fi aşa. Dar mă trezesc că mi-e dor de acele podgorii, de acea bună-cuviinţă. Şi, uneori, de-o jiletcă de mătase croită perfect... Mi-e dor până şi de ţiparii pe pâine înmuiată[1].

---

[1] *Eels upon sops* (engl.). Termenul *sops* (engl.) descrie bucăţelele de pâine simplă sau prăjită care erau o prezenţă obligatorie la orice masă medievală, putând fi înmuiate în supă, tocană sau chiar vin. Crutoanele sunt descendentele moderne ale străvechilor *sops* (n. red.).

Am râs şi mi-au mai curs câteva lacrimi. Ţiparii pe pâine înmuiată erau absolut dezgustători!

— Îmi dau seama că tu mai ai o familie acolo, a continuat el, la fel de serios. Că ai putea să alegi să te întorci în Valenia. Dar să ştii că întotdeauna vei avea aici o casă, alături de Luc şi de mine.

I-am întâlnit privirea. Cuvintele lui mă învăluiau ca o ploaie blândă. Aveam câte o casă, o familie şi prieteni de ambele părţi ale Canalului Berach! M-am gândit la curajoasa mea Merei, care plecase deja din Maevana să se întoarcă în Valenia, în ciuda faptului că o implorasem să rămână. Ea avea încă obligaţii acolo, trebuia să respecte un contract de patru ani cu Patrice Linville. Dar când aceşti patru ani aveau să se încheie...

Îi împărtăşisem ideea mea, sperând că, în cele din urmă, avea să renunţe la a ei. Era un ţel care începuse să înflorească în străfundul minţii mele, unul despre care aproape că îmi era frică să vorbesc cu voce tare. Dar Merei zâmbise la auzul planurilor mele şi chiar ea adăugase că s-ar întoarce pentru a duce la îndeplinire un astfel de ţel.

— Ei, şi-acum, a spus Jourdain, ridicându-se în picioare şi oferindu-mi o mână de sprijin. Un cal a fost, deja, înşeuat şi pregătit pentru tine.

— De ce? l-am întrebat, lăsându-l să mă conducă prin desişul de arbori.

— Proprietatea lordului Morgane se află la doar o scurtă plimbare călare de aici, a explicat Jourdain şi jur că am zărit o licărire zburdalnică în ochii lui. De ce nu mergi tu pân-acolo chiar acum, să-l inviţi la masa festivă din sala noastră mare, de diseară?

A trebuit să-mi înăbuş râsul, dar el a văzut prea bine cum nasul mi se încreţea, atât de neputincioasă eram să mă lupt cu

hohotele. Eram surprinsă cum de aflase şi despre asta, despre irezistibila atracţie dintre mine şi Cartier. Probabil era limpede pentru toată lumea pentru că, atunci când mă aflam în apropierea fostului meu maestru, era ca şi cum dorinţa ar fi devenit o flacără ce se întindea între trupurile noastre. Dar poate că nu ar fi trebuit să mă mir, căci, se pare, asta fusese clar chiar dinainte de ceremonia solstiţiului de vară. Chiar dinainte ca eu însămi să-mi dau seama pe deplin.

Jourdain m-a condus spre locul unde aştepta calul, în umbra răcoroasă a grajdurilor. M-am urcat în şa şi am simţind în adierea vântului mireasma fânului auriu. Am privit în jos spre tatăl meu.

— Du-te pe drumul dinspre apus! a spus el, bătând uşor iapa pe greabăn. Ia-te după florile de corogan! Ele te vor călăuzi până la Morgane.

Eram pe punctul de a-mi îmboldi calul, inima îmi bubuia în piept, când Jourdain a luat frâiele, forţându-mă să mă uit la el.

— Şi întoarce-te înainte să se întunece! mi-a atras el atenţia. Altfel îmi voi face griji.

— Nu-ţi face griji, tată! i-am răspuns.

Apoi iar am zâmbit şi asta l-a făcut să-mi arunce o privire aspră, care îmi transmitea că ar fi bine să nu plec de tot şi nici să mă căsătoresc fără ştirea lui.

Nessie s-a aşezat, ascultătoare, lângă el, ca şi cum ar fi ştiut că trebuia să fac această plimbare singură.

Am traversat câmpul, călare pe iapa mea, orientându-mă după soare pentru a merge spre apus, lăsându-mă călăuzită de promisiunea albastră a florilor de câmp.

Scanned by CamScanner

Capitolul XXXIV

AVIANA

Ţinutul lordului Morgane, Castelul Brígh[1]

Castelul Brígh fusese ridicat într-o dumbravă. Era o admirabilă clădire în ruine, construită pe o colină la poalele munţilor Killough. Iapa mea a încetinit când m-am apropiat de copaci.

Mi-am dat seama că întoarcerea acasă a lui Cartier nu avea nimic asemănător cu întoarcerea lui Jourdain şi Luc.

Castelul lui era învăluit în tăcere, dărăpănat. Timp de douăzeci şi cinci de ani, domeniul lordului Morgane fusese lăsat în paragină, abandonat, redat pământului şi sălbăticiei.

Am descălecat şi mi-am legat iapa la umbra unuia dintre stejari, alături de calul lui Cartier. Apoi am pornit prin curte, trecându-mi degetele peste firele de iarbă înaltă, unde coroganul înflorise, cu credinţă, într-o splendoare de petale iubitoare de răcoare. Am urmat poteca îngustă pe care Cartier o făcuse prin desiş, oprindu-mă să culeg mai multe flori, evitând, cu grijă, spinii de pe tulpinile lor.

---

[1] *Brígh*, cuvânt din limba gaelică vorbită în Scoţia, care înseamnă „sens; esenţă", dar şi „energie, putere" (n. red.).

Scanned by CamScanner

Mi-am amintit cât îi plăcea părul meu lăsat liber, apoi coroana din flori de câmp pe care mi-o făcuse pentru solstiţiu. Aşa că mi-am despletit codiţele şi mi-am lăsat pletele să-mi cadă, sălbatic şi liber, prinzându-mi câteva flori de corogan în părul pe care mi-l bătea vântul.

M-am uitat în jos la pantaloni, la cizme, la şnurul cămăşii de in, la pandantivul care strălucea argintiu pe inima mea. Asta sunt eu, asta-i tot ce-i pot oferi.

Domnea liniştea. Natura pusese stăpânire pe o mare parte din terasă; iedera se furişa pe ziduri, prin canaturile fără geamuri ale ferestrelor. Buruienile îşi croiseră drum până aici ca nişte tirani înfricoşători, peste tot, prin crăpăturile pietrelor, făcându-mă să strănut în preajma lor. Dar am putut observa ce făcuse Cartier: tăiase şi bătătorise verdeaţa încâlcită, până în faţa celor două uşi de la intrare, care atârnau trist în balamalele lor de fier.

Umbrele interiorului mi-au răcorit faţa – care, până la lăsarea serii, s-ar fi ales, fără îndoială, cu arsuri din cauza soarelui puternic – şi am păşit cu grijă prin holul de la intrare, atentă să nu mă împiedic de viţele şi plantele care puseseră stăpânire pe bucăţile sparte ale pardoselii distruse. Cumva, dezastrul acela avea un farmec aparte. Mobila era încă în picioare, acoperită de praf şi pânze de păianjen. M-am oprit lângă un scaun şi, în timp ce degetele mele îşi lăsau urma în colb, mi-l imaginam pe Cartier şezând pe el, pe când era doar un copilaş.

— Mă întrebam când te voi vedea din nou.

Vocea lui m-a făcut să tresar. Mi-am dus, fără să vreau, mâna la inimă când m-am întors spre el. Stătea la jumătatea scării principale, privindu-mă cu un zâmbet abia schiţat.

— Pe toţi sfinţii, credeam că mă ştii îndeajuns, cât să nu mă sperii în halul ăsta! l-am dojenit.

A coborât scările, păşind, parcă, printre razele soarelui care pătrundeau, ici şi colo, prin ferestrele arcuite.

— Bun venit! m-a salutat el. Vrei să-ţi arăt castelul?

— Da, lord Morgane!

Fără nici un alt cuvânt, mi-a oferit mâna lui şi degetele noastre s-au unit, ca împletite.

— Hai să-ţi arăt etajul al doilea, mi-a propus Cartier, conducându-mă înapoi pe scară şi atrăgându-mi atenţia la treptele sfărâmate pe care trebuia să le evit.

— Îţi mai aminteşti ceva de pe vremea când locuiai aici? l-am întrebat.

Vocea mea a răsunat pe hol, în timp ce el mă trăgea printre pânzele de păianjen şi grămăjoarele de praf, prin locurile unde copilărise odinioară.

— Uneori, cred că da, a răspuns el, oprindu-se. Dar, dacă e să fiu cinstit, nu. Eram doar un băieţel când tatăl meu şi cu mine am fugit. Iată, asta e camera mea preferată!

Am intrat într-o încăpere vastă, deschisă şi luminoasă. Am dat drumul mâinii lui şi am înaintat, remarcând rafturile din marmură, aflate în nişe special făcute în pereţi, care încă mai susţineau o colecţie impresionantă de cărţi, oglinda crăpată care atârna deasupra şemineului din piatră trandafirie, mobila aşezată întocmai cum fusese lăsată cu mai bine de două decenii în urmă. M-am îndreptat direct spre peretele cu ferestre mari cu menouri, în armăturile cărora, ici-colo, ţăndările de sticlă rămase arătau ca nişte dinţişori zimţaţi. Am admirat priveliştea pe care o ofereau păşunile.

— Unde sunt oamenii tăi, Cartier? l-am întrebat, curioasă.

— Vor sosi mâine. Am vrut să văd castelul, mai întâi, de unul singur.

Înţelegeam prea bine. Şi eu preţuiam momentele solemne, intime, acelea în care puteam să cuget şi să contemplu. Dar, poate mai mult decât atât, mi-am dat seama că dorise să vadă camera

părinților lui, pe aceea a surorii sale, fără niciun însoțitor, departe de ochi iscoditori.

Înainte ca melancolia să se poată strecura între noi, i-am spus:

— Cred că aș putea să admir această privelişte în fiecare zi și să mă bucur de ea de fiecare dată.

— Ți-a scăpat tocmai cea mai de seamă parte din cameră, a remarcat Cartier.

M-am încruntat și m-am răsucit pe călcâie.

— Care? Cărțile?

— Nu, pardoseala!

M-am uitat în jos. Prin urmele lăsate de cizmele noastre în praf, am descoperit modelul uimitor al dalelor. Am îngenuncheat lângă el și am îndepărtat cu mâinile colbul strâns în atâta amar de ani. Culorile erau încă vii, iar fiecare dală, aparte, delicată și meșteșugită. Frumusețea se revărsa, se împrăștia parcă de la un pătrat la altul, ca o apă.

— Tatăl meu mi-a spus că a avut multe dispute cu mama în legătură cu această pardoseală, a explicat Cartier, așezându-se pe vine.

— De ce?

— Ei bine, tata dăduse poruncă să fie adusă anume pentru mama, căci era o mare iubitoare de artă și îi spunea mereu că pardoselile nu erau apreciate la adevărata lor valoare. Dar se ciondăneau mereu pentru că ea dorea să o admire, el dorea să o acopere cu covoare. Pardoselile din piatră sunt îngrozitor de reci în Maevana, în timpul toamnei și al iernii.

— Da, chiar îmi pot imagina că așa-i! am spus.

— Așa că ei se ciorovăiau mereu dacă să acopere podeaua cu covoare sau dacă să își suporte picioarele reci ca sloiurile de gheață vreme de o jumătate de an de dragul frumuseții.

— Și-mi imaginez că mama ta câștiga?

— Ai ghicit, a confirmat el.

Apoi a zâmbit, şi-a şters colbul de pe mâini şi s-a ridicat în picioare.

— Aşadar, micuţa mea stăpână a pasiunii, să presupun c-ai venit în minunata mea casă, pentru că încă mai am ceva ce-ţi aparţine?

M-am ridicat şi eu, simţind că mă dureau toţi muşchii din cauza mersului călare, aşa că m-am îndreptat spre rafturile bibliotecii. Dintr-odată, am simţit nevoia să mă sprijin de ceva solid. Şi, când l-am privit pe Cartier, aşa cum stătea, în lumina razelor de soare ce pătrundeau prin ferestre şi înconjurat de un nor de fire de praf jucăuşe, inima mea a luat-o razna, nerăbdătoare, flămândă, aşa că m-am rezemat şi mai bine de perete.

— Da, maestre Cartier, am spus, ştiind că era pentru cea din urmă oară când aveam să îl mai numesc astfel.

L-am admirat în timp ce mergea spre cealaltă parte a camerei, unde, pe un secretar, era aşezat sacul lui din piele. Mi-am desfăcut palmele sprijinite la spate, să simt şi mai bine marmura rece a rafturilor, aşteptându-l cu înfrigurare. Când am văzut că în mâini ţinea ceva de culoare albastră, mi-am închis ochii, nemaifăcând decât să îmi ascult inima care parcă dansa de acum cu lentoare, statornic.

— Deschide ochii, Brienna!

Când i-am dat ascultare, el a desfăşurat mantia, care s-a unduit spre pardoseală, ca valurile oceanului.

— Aviana! am şoptit, iar degetele mi s-au mişcat, parc-ar fi avut o vrere proprie, să prindă, în cădere, faldurile ample ale mantiei care, de-acum înainte, era a mea.

Alesese pentru mine Aviana, constelaţia care o însoţea veşnic pe a lui. Stelele sale, ca şi acelea ale Verenei lui, semnificau curajul în vremuri întunecate, dar şi triumful. Statornicia.

— Da, a spus el. Şi amândoi ştim că Verene nu ar avea nicio speranţa la vreo fărâmă de lumină fără de Aviana!

Am făcut un pas în față, iar el mi-a pus mantia pe umeri. Mi-a legat șiretul la gât, adunându-mi, cu blândețe, părul, ridicându-l și lăsându-l apoi să-mi cadă înapoi pe spate. Iar florile de corogan împrăștiau un dulce parfum între noi.

Un maestru și stăpâna pasiunii lui. O pasiune și maestrul ei.

I-am întâlnit privirea.

— Să știi că asta este tot ceea ce sunt, tot ce-ți pot oferi..., am murmurat.

Sunt distrusă, cu inima frântă și trădătoare, sunt sfâșiată în două...

Dar toate cuvintele mele s-au risipit când el m-a atins, când mi-a mângâiat, cu vârful degetelor, obrazul, coborând apoi pe gât și oprindu-se când a dat peste șnurul mantiei, acela pe care tocmai îl înnodase.

Pentru prima oară, a rămas fără cuvinte acest maestru al cunoașterii, acest lord Morgane cel Iute al meu. Dar mi-a dat un altfel de răspuns: a sărutat colțul stâng al gurii mele, al fetei care fusesem odată, aceea de care se îndrăgostise pentru prima oară, toată numai grație și pasiune valeniene. Apoi, a sărutat colțul drept al buzelor femeii care devenisem, aceea care se înălțase, se întrupase din cenușă și din oțelul spadei, din curaj și foc.

— Voi accepta și voi iubi tot ce-mi oferi, Brienna MacQuinn, și umbra, și lumina ta, căci m-ai provocat, m-ai captivat. Și nu vreau pe nimeni altcineva decât pe tine, mi-a șoptit.

Apoi degetele i s-au încâlcit în părul meu, în florile de câmp, și m-a tras mai aproape de el.

M-a sărutat, în umbra liniștită a casei sale, la cea mai dulce oră a după-amiezii, când lumina râvnește să i se predea, dulce, înserării. Degetele i-au coborât apoi pe spatele meu, atingând fiecare stea pe care mi-o dăruise. Și am lăsat minunea să se

reverse ca o cascadă în jurul nostru, în timp ce savuram fiecare dintre promisiunile lui, în timp ce deşteptam focul care mocnise atâta vreme în el.

Timpul a devenit apoi luminos, ca şi cum luna s-ar fi unit cu soarele, dar, în cele din urmă, clipele au început să îmi apese inima, să-mi arate cât de târziu se făcuse, să-mi vestească, totodată, că noaptea stătea să cadă. Şi abia atunci mi-am adus aminte că eram aşteptată de un tată şi un frate care-mi păndeau, îngrijoraţi, întoarcerea. Şi abia atunci am izbutit să curm sărutul nostru, deşi mâinile lui Cartier au continuat să îmi apese spatele, să mă ţină aproape.

I-am pus însă degetul pe buze şi i-am spus:

— Tatăl meu te-a invitat la noi, la cină. Ar fi mai bine să plecăm acum, altfel se va gândi la tot ce-i mai rău.

Cartier a îndrăznit să-mi mai fure un sărut şi abia apoi mi-a dat drumul, luându-şi mantia şi sacul din piele. Am plecat împreună, în amurg, croindu-ne calea printre buruieni. Privighetorile cântau în cinstea revenirii sale pe acele meleaguri, iar greierii îşi ţârâiau cea de pe urmă melodie, înainte ca îngheţul să-i amuţească definitiv.

Am încălecat şi l-am aşteptat pe Cartier să pună şaua pe calul lui, privind în sus la prima stea care licărea la apus. Şi atunci i-am declarat:

— Voi construi aici o casă a cunoaşterii.

Acelaşi lucru i-l spusesem şi lui Merei înainte ca ea să părăsească Maevana, sperând că avea să o facă să se întoarcă şi să ne unim pasiunile.

Am simţit privirea lui Cartier aţintită asupra mea şi m-am întors în şa să i-o întâlnesc.

— Vreau cei mai buni ariali pentru ardenele mele, am continuat. Ştii, cumva, unde-aş putea găsi unul?

Vântul îi ciufulea părul, iar el mi-a zâmbit, cu o strălucire de miez de noapte în ochi, în timp ce răspundea provocării mele:

— S-ar putea să știu unul.

— Spune-i, atunci, te rog, să mi se prezinte de îndată! l-am îndemnat.

— Nu-ți face griji, va face întocmai!

Am zâmbit și mi-am îndemnat calul înainte, lăsându-l pe Cartier în urmă, să mă prindă pe drum.

Mă întrebam dacă aș putea face, cu adevărat, acest lucru, dacă aș putea să construiesc prima școală de predare a pasiunilor, prima casa a cunoașterii din Maevana, dacă aș putea inspira pasiunile într-o țară de războinici. Deja simțeam ghimpele descurajării, căci înțelegeam că țelul meu era precum încercarea de a urni o stâncă, dar mi-am imaginat apoi cum un grup de fete maevane cu ochi strălucitori aveau să devină stăpâne ale pasiunii cunoașterii, fete care aveau să își poarte săbiile încinse la brâu, curajoase, pe sub mantiile albastre. Mi-am imaginat cum urma să le aleg constelațiile și mi-am dat seama câtă dreptate avusese Cartier, atunci, demult, în timpul ceremoniei solstițiului de vară: eram istoric și, în aceeași măsură, eram și dascăl. Iar de acum mă simțeam pregătită să îmi urmez calea.

„Voi ridica această casă a cunoașterii!" mi-am rostit promisiunea în vânt chiar în momentul în care am auzit cum calul lui Cartier fornăia în spatele meu, căci scurta, din clipă-n clipă, distanța dintre noi.

Așa că am domolit pasul, însă doar puțin, ca să-l las să mă prindă.

Deasupra noastră, stelele scăpărau. Încet. Statornic. Și am lăsat ca lumina lor să mă călăuzească, neabătut, către casă.

Deoarece este un copil din flori, *mademoiselle* Brienna Colbert a fost alungată din nobila ei familie și trimisă la Casa Magnalia, o școală pentru cei care doresc să devină maeștri ai uneia dintre cele cinci pasiuni: artele plastice, muzica, arta dramatică, înțelepciunea și cunoașterea. Pe măsură ce ziua absolvirii se apropie, Brienna trebuie să facă față nu doar sentimentelor sale interzise pentru inteligentul și frumosul ei profesor, maestrul cunoașterii Cartier Évariste, ci și năucitoarelor amintiri ale unuia dintre strămoșii săi, pe care începe să le retrăiască aievea. Iar aceste țăndări ale trecutului dau la iveală secrete periculoase și ajung să o arunce pe tânără în mijlocul unui complot îndrăzneț, aproape nebunesc, menit să îl detroneze pe regele nedrept al Maevanei pentru a o reînscăuna pe urmașa reginelor îndrituite și a redeștepta la viață magia. Războiul e pe punctul să înceapă, iar Brienna trebuie să aleagă de partea cui vrea să lupte: a pasiunii, loialității și dreptății sau a familiei de sânge și a ambiției.

„Un roman *fantasy* cu o acțiune rafinată care le va încuraja pe fete să aibă încredere în forțele proprii. [...] Această carte de debut magică trebuie dăruită tuturor fanilor *Academiei prințeselor* de Shannon Hale sau ai *Tronului de cleștar* de Sarah J. Maas."
School Library Journal

LEDA EDGE
fantasy

ISBN: 978-606-793-370-3